

Giới thiệu Tiểu Thư Cappuccino

Tiểu Thư Cappuccino là một câu chuyện thú vị về cuộc chiến của tình yêu giữa 4 chàng công tử đào hoa chỉ để có được trái tim của nàng tiểu thư xinh đẹp vô dụng kia...

Những cuộc chiến hấp dẫn, những chiêu trò thông minh được thực hiện một cách tỉ mỉ của bốn người họ. Nhưng chỉ có một người chiến thắng và sẽ chiếm được trái tim của cô tiểu thư xinh đẹp kia, liệu đó sẽ là ai?

Hãy cùng nhau theo dõi diễn biến câu chuyện để có thể tìm hiểu được những cuộc chiến vui nhộn của bọn họ và quyết định của cô.!!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Cappuccino* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

- “Mẹ, bạn Minh Tuệ bảo tên bạn ý có nghĩa là trí tuệ sáng suốt đấy. Thế tên con có ý nghĩa gì không mẹ???” – Nhắm nháp cốc cappuccino trong tay mẹ ra bộ người lớn, cô bé 6 tuổi hỏi.

- “Có chứ có chứ, mẹ phải ngồi 7749 ngày vắt kiệt chất xám mới nghĩ ra cái tên này cho con đấy ^^ tên con là Hoài An, có nghĩa là “mãi bình an” đấy con gái. Rất đẹp, phải không? :)”

.....

Đúng là như thế. Cuộc đời tôi từ nhỏ đến giờ luôn suôn sẻ, “bình an”. Trừ giây phút mẹ tôi qua đời ra thì tôi vẫn luôn an bình trong vòng tay ba. Cho đến 1 ngày...

- “aiss. Đi đứng kiểu gì thế!!! Không có mắt à?????”

- “Ồ...”

- “Ồ ơ ơ, ơ quả mơ có hột!!! Chạy gì mà như ma đuổi. ”

- “Cậu coi lại đi, cậu là người đụng tôi trước mà”>

.....

Ye, Chính cái ngày trời giáng ấy, cuộc sống của tôi bắt đầu bị đảo lộn. Nó không còn “hoài an” được nữa rồi ==”

~~~ CHƯƠNG 1: “Tạm biệt Sài Gòn!”

- “Oaaaaaaaamp.....”

=”=

Tôi ngáp dài ngao ngán. Dậy thôi! Hôm nay sẽ là 1 ngày bận rộn đây, ngày cuối cùng tôi được hít thở bầu không khí của Sài Gòn – nơi tôi sinh ra và lớn lên.

Mất 3 tiếng đồng hồ thu dọn đồ đạc linh khố bảo cho vào vali. Xong xuôi, tôi phóng ra khỏi nhà khi nhìn đồng hồ đã chỉ 9:30. Chết rồi, không nhanh thì Lan tí tí “nghe” tôi thành cá mồi TT__TT

{9:45 – Lotteria}

“Xịch!!!!!”

- “Hê hê, chào cả nhà! Mọi người đến sớm ghê á!”

toát mồ hôi

- “An oiiiiiii. ....!”

>”

Ôi má ơi lại cái giọng này, tôi dị ứng luôn á!!! :(

- “Hi, muộn có hơn 30 phút thôi, đừng nóng mà tí tí”

quạt quạt

- “Nể tình hôm nay mi ra đi tìm đường cứu nước, ta mới tha cho nhá ;) ”

- “Thôi đập phá đi, mất thì giờ quá! Sau này có muốn cũng chẳng được nữa đâu.”

- “.....”

- “.....”

- “.....”

Lời nói băng quơ của nhỏ Dương làm bầu không khí trầm hẳn đi. Đúng rồi, sau này tôi đi rồi, làm sao được tụ tập đàn đúm thế này nữa chứ....

- “Oai oai, ta xí cái đùi nha!!!”

- “Không, của tôi chứ >

- “Còn nhiều mà”

- “Cánh là ngon nhất! ^^”

- “Ồi giờ, mày đá quách nó đi, việc gì phải đau đầu”

- “Haizzzz”

- “Tao nói thật chứ con gái thời nay làm gì còn ai “ngây thơ trong sáng” nữa. Toàn cáo cả thôi. Nói chung không nên tin tưởng bọn nó, không đáng đâu mày ạ. Lũ con gái bây giờ chỉ đáng để chơi bởi thôi, mày hâm mới đi làm “chàng khờ thủy chung”. Aizzzzz, tội nghiệp thằng bé!!! “

Đang ăn uống vui vẻ thì cuộc nói chuyện của 2 người bạn bàn kế bên như muốn làm người ta mắc nghẹn! Họ nói giọng Bắc, chắc dân di cư hoặc khách du lịch gì đấy. Ày, tôi không cố ý nghe lỏm đâu, nhưng mà ai kêu họ nói to quá, âm thanh cứ đập vào tai không muốn chui ra.

- “Hứ! Đúng là cái đồ con trai không biết điều. Sao lại đi vơ đũa cả nắm thế chứ!” – Tôi ức chế làm bầm vài tiếng, ngựa mồm quá đi...

- “..... A, Hưng này, mày cũng thấy đấy con gái bây giờ nhiều tính xấu quá mà. Điển hình là cái tính vô duyên hóng hớt chuyện không phải của mình, tao là tao ghét cực!”

o__o hình như... nói tôi thì phải? Âm thanh tần số nhỏ vậy mà vẫn nghe được, quả là báỉ phục, báỉ phục!

- “Oh, quá khâm phục bạn thánh như... Hê hê hê.

Bạn à, bạn thấy đấy, mặc dù không muốn nghe chuyện của bạn nhưng tại nó cứ oang oang đập vào tai tớ thì biết làm sao đây? Mà này, hóng hớt là không tốt lắm, nhưng tớ thấy vẫn còn tốt hơn cái tính kiêu căng, chỉ cho mình là nhất mà coi khinh người khác, đặc biệt là coi thường con gái. Dù bạn khinh ai thì khinh 1 mình nó thôi chứ, sao lại vơ đũa cả nắm vào mà khinh thế. Cái nhìn của bạn là 1 cái nhìn rất độc đoán và phiến diện đấy biết không? Mà bạn khinh người khác nhưng đã bao giờ nhìn lại xem mình có đáng được người ta khinh không không? Bạn @#%*’#\$(^*^%/#@*.....”

Tôi cực ghét những ai dám sỉ nhục hạ thấp con gái chúng tôi. Vì thế lòng tự hào tự tôn phái đẹp nổi lên ngàn ngút, tôi đứng dậy xỏ 1 tràng. Cho đồ đáng ghét kia biết con gái là như thế nào!

- “Ồ hơ hơ, hình như bạn nói chuyện với mình đúng không bạn gái xinh đẹp?” *cười*

Hứ, xem ra nguoi còn có mắt đấy. Tôi dí thẳng mặt vào tên khó ưa kia, hất hàm:

- “Thì sao?”

- “A, Không có gì. Chỉ là hình như nãy giờ tôi không có nói chuyện với bạn thì phải”

- “A... thì... thấy câu chuyện của bạn hấp dẫn quá nên tôi muốn góp ít lời thôi mà, dù sao thì...”

“What doesn’t kill you makes you stronger

Stand a...”

- “Alo ba, dạ, con về liền đây”
- “Hừ, không chơi nữa, về thôi. Bè!” XD
- “Oài, ba gọi về rồi hả? Thôi mau dọn rút quân, đổ bộ sân bay Tân Sơn Nhất!!!”

A! T__T

- “Ayyyya, chờ chút chờ chút, việc khẩn cấp!” – Tự dung ruột non ruột già xoắn hết vào nhau thế này, đau bụng quá. Biết thế hồi nãy ăn ít thôi T__T

Vật vã lao đi với vận tốc ánh sáng, tôi thấy tự hào vì khả năng chạy vượt chướng ngại vật của mình. Kiểu này chắc phải đăng kí chạy điền kinh ở trường quá p

Đang sung sướng nở nụ cười mãn nguyện, đột nhiên cả người tôi tăng tốc lao ầm ầm, trong khi chân hình như bị dừng hình...

“Ủnh!!!”

Ui cha đau quá.

- “aiss... .... Đi đứng kiểu gì thế!!! Không có mắt à?????” – 1 tên cà chón tóc dựng ngược đâm sầm vào người tôi rồi la lối om sòm. Cả 2 đều ngã song soãi.

- “Ồ...” – gì đây, tôi còn chưa kịp định hình mà. Hình như tôi là người bị đụng thì phải ==”

- “Ồ ơ ơ, ơ quả mơ có hột!!! Chạy gì mà như ma đuổi.”

>”

Tức. Tức quá! Đồ đáng ghét! Đồ cà chón! Người đâu mà dữ như... cá sấu =v= ...

- “Cậu coi lại đi, cậu là người đụng tôi trước mà” – hức! Đau quá, vật vã mãi mới ngóc được cái cổ lên. Tôi ầm ức nhìn “chướng ngại vật” vừa cản gót sen....

Hơ, đây chẳng phải là cái đồ chết đâm đầu khẩu với tôi lúc nãy sao?

- “A ha, tưởng ai, hóa ra ‘bạn xinh đẹp’ đây sao? Lại gặp nhau rồi, duyên quá nhỉ?”

Nhìn cái mặt nhăn nhó thấy ghét >

khuỵu!

+.+”

Xong, 2 đầu gối tôi đáp thẳng không thương tiếc. T__T

- “Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa.....!!!!!!” .....

Vâng. Rất đau. Nhưng mà... không phải tôi!

Chính hấn, tên cà chón đó, bị đầu gối tôi thui vô bụng. Khổ thân, ai kêu hấn đặt bụng đúng chỗ 2 đầu gối tôi “hạ cánh” chứ.

- “Giết người à!!!!!!!!!!!! Đâm người khác xong giờ còn định giết người diệt khẩu, cậu gan quá a!!!!”

- “Hừ, diếc tai quá, tôi không cố ý mà” – tôi ngúng nguẩy. Ôi chân vàng chân bạc nhà tôi.

- “Đền đi”

- “Đền chỉ?”

- “Thì cậu đâm vào tôi, gây thương tích trên người tôi, tiền khám chữa bệnh, thuốc thang, bồi bổ, đền bù tinh thần,.....”

- “Điền hà?!”

Tôi gất lên đứng dậy Nghĩ tôi khùng sao?

Cơ mà, “gót sen” tôi lại đạp phải cái gì đấy thì phải, đau chết. Theo phản xạ, tôi co chân lên, chân kia mất đà. Vâng, tôi lại “hạ cánh” 1 lần nữa. Cả người tôi đổ rạp tìm về đất mẹ.

chụtzzzz – ..... ??? .....

- “.....” o__o

- “Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa.....!!!!”

Lần này là tôi!

Oh God! Không thể, vừa rồi, vừa rồi, mềm mềm, hix...

Đúng như bạn đang nghĩ đấy. Môi tôi đáp gọn trên môi hắn.

Cả người tôi bỗng chốc nóng rực lên, khí nóng từ bụng ùn ùn kéo quần tiến lên thực quản, đóng đờ ở miệng, và, sau đó...

- “Ợ...!”

==”

Thật không biết đầu mặt vào đâu nữa. Thành quả của chiến công gà rán lúc nãy rực rỡ vang lên. Tôi no tới mức muốn ới. Rất may tôi không ới nổi, nhưng mà...

Tôi bật dậy như lò xo, bay thẳng trong sự ngỡ ngàng của tên kia. Ôi còn đâu là first kiss, còn đâu là đời con gái,.....

Hắn – 1 tên cà chón lăm mồm không biết mọc ở đâu ra đã cướp đi nụ hôn đầu đời của 1 cô bé ngây thơ trong sáng chưa 1 mảnh tình vắt vai là tôi!. Đây có được coi là cưỡng hôn không T__T

..... Cơ mà nếu nói là cưỡng hôn thì tôi mới là người cưỡng chứ nhĩ?! Mà tôi đâu có cố tình, là ngã mà!!! Vậy chẳng lẽ gọi là “bị cưỡng hôn nhau”???

Cố nén đau thương, tôi dốc toàn bộ sức lực còn lại chạy theo tiếng gọi con tim, tìm về anh – William Cường (WC) !

*****

- “Hu hu hu. .... Đi rồi nhớ đừng quên tụi này nhaaaaaa.. hu hu hu.....”

- “Tặng mi con chó bông ... hức ... này ... Mỗi lần nhìn nó thì ... hức ... nhớ đến ta đó ... hức hức ...”

- .....

- “haaaa.....aaaaaaaaa .....aaaaaaaaa”

Ôi má ơi con nhỏ này khiến cả lũ bò ra đất mà cười mất!!! Nó nói vậy khác nào tự bảo mình là ... con chó (bông)?!!

- “Á á xin lỗi tui không cố ý cười đâu ... hức ...!”

_____

Tôi nhận hết quà, lời chúc và dặn dò, và nước mắt... Sau đó rào bước cùng ba lên máy bay.

Tạm biệt nơi này. Tạm biệt trường Gia Định tôi mới thi đỗ còn chưa kịp học ngày nào. Tạm biệt trường cấp 2 Trần Phú với hàng chè của dì Năm, hàng khoai chiên bác Hồng, cả hàng bánh xèo bà Tám nữa. Tạm biệt ngôi nhà xinh cùng những kí ức về mẹ, đây mới là điều tôi tiếc nuối nhất. Ngồi trên máy bay, tôi nhớ lại những ngày học cùng lũ bạn “biến chất” kia, bất giác trên má tôi nóng hổi 2 giọt nước, 3 giọt, 4 giọt... nước mắt tôi ứa ra tèm nhem cả mặt rồi. Từ bây giờ tôi phải xa nhưng thứ thân thuộc nhất, tập làm quen với mọi thứ ở Hà Nội. Nếu không vì ba mới lên chức, phải ra công tác ở Hà Nội, thì tôi đã không phải đi xa nơi này...

Tôi vươn người hít 1 hơi thật sâu. Thời điểm này Hà Nội sắp sang thu nên không khí khá dễ chịu, gió nhẹ làm tâm trạng tôi tốt lên đôi chút. Tôi thích thú nhìn mọi thứ xung quanh như kiểu “nhà quê lên tỉnh”, nhưng rồi cũng chán, Hà Nội cũng giống Sài Gòn thôi mà, hàng quán, người vật, đều tấp nập nhộn nhịp như nơi tôi sống. Có điều tôi thích Hà Nội ở mùa thu và mùa đông, không phải đối mặt với cái nắng rát da như trong Sài Gòn. Ông trời sao thiên vị nơi này quá.

Tôi cùng ba đi taxi tới ngôi nhà mà ba đã mua ở đây từ tháng trước. Ngôi nhà đẹp thật, nhưng nhỏ hơn nhà tôi trong Sài Gòn. Mà cũng đúng thôi, má tôi đã mất, chỉ có 2 ba con ở, mà ba lại thường xuyên đi công tác, mình tôi ở nhà nhỏ sẽ đỡ cảm thấy trống trải. Tôi dọn đồ về phòng của mình và bắt tay luôn vào công tác chuẩn bị vì ba bảo mai phải đến trường luôn. Gọi là dọn cho nó khiêm tốn chứ vừa mở vali ra, áo quần với đồ dung đã vô vập ào ra ngoài ngoài khiến tôi không kịp trở tay. Bực mình, lại phải “dọn” rồi.

Thế là từng chiếc quần áo được bay tự do vào lòng tủ.

Chương 2

Đúng 6:00, tôi bật dậy với nguồn năng lượng tràn trề sau khi trải qua 12 lần chuông báo thức. p Khoác bộ đồng phục mới lên người, tôi đứng trước gương chau chuốt mình thật tỉ mỉ. Thật tình tôi không khỏi kinh ngạc và ngỡ ngàng khi nhìn vào gương. Dù đã nhìn đến cả tí lần rồi nhưng vẫn không thể không trầm trồ. Ai cha, người đâu lại xinh thế này? (_ _)

- “Gương kia ngự ở trên tường, thế giới ta ai đẹp được dường như ta”

Gương no comment...

- “Ồi ta biết mà! Mắt to da trắng môi hồng mi cong. Lại thêm nét hiền lành, yếu điệu thực nữ. Mẫu người lí tưởng của thời đại. Công chúa An An mà đứng số 2 thách ai dám bỏ lên số 1 ^0^”

Tôi tự tin bước lên Mercedes để ba chờ tới trường, kiêu sa như 1 nữ hoàng. Nhưng chỉ hôm nay thôi, ngày mai tôi sẽ làm công chúa để thương với... siêu xe “à công”.

*****

Oaaaaa..... đây là ngôi trường tôi sẽ học ư?!! Có vẻ không rộng bằng trường Gia Định nhưng khá vừa mắt và sạch sẽ. Thực ra ba định cho tôi vào 1 trường trọng điểm ở đây. Nhưng tôi là người biết thân biết phận, với sức học trung bình vớt của tôi thì học ở đây là ổn rồi, hi hi. Nhiều khi tôi tự vẫn không biết mình có phải con ruột của ba má không nữa. 2 bộ não bác học lại sinh ra 1 sinh vật bậc thấp như tôi á? Tôi không muốn được “gen trội” kiểu này đâu.

Ba đưa tôi đến văn phòng nhà trường để hoàn tất thủ tục, sau đó cô chủ nhiệm dẫn tôi lên lớp luôn. Phòng học của tôi ở tận tầng 4 (hu hu), vậy là tôi “được” tập thể dục bắt đầu từ hằng ngày rồi. Đến cửa lớp, tôi tuốt lại về tự tin, hít 1 hơi thật sâu để lên dây cót tinh thần rồi hiên ngang bước vào lớp với cô giáo. Không nằm ngoài dự tính của tôi, mọi người trong lớp đều xôn xao. Từng gót hồng nhẹ nhàng lướt như siêu mẫu chuyên nghiệp làm màn ra mắt của tôi thêm phần ấn tượng...

“Rầm!!!”

Rất ấn tượng! Mới vào lớp đã ra mắt 1 màn scandal ấn tượng thế này quả là quá ấn tượng =”=

- “Cả lớp trật tự! Hôm nay lớp mình đón 1 thành viên mới – bạn Hoài An. Bạn An mới chuyển từ TP HCM tới nên còn lạ lẫm với mọi thứ, các em chào đón bạn nhiệt tình nhé!” – Cảm ơn đã cứu giá, tôi biết ơn nhìn cô giáo mới.

rầm rầm.... – Tiếng vỗ tay

- “Well come Hoài An!!!”

- “Là người trong Nam đây mà...”

- “Xinh phết...”

- “Cũng bình thường thôi...”

- “.....”

- “Nào, bây giờ bạn An tự giới thiệu mình với cả lớp chút nhĩ?!”

Đứng thẳng người trong tư thế hùng dũng, tôi đồng dạng đọc trôi chảy bài hùng biện. Í quên, bài tự giới thiệu tôi chuẩn bị từ tuần trước, học thuộc lòng không vấp 1 chỗ ^v^

- “Tớ tên Vũ Hoài An, từ trường Gia Định chuyển tới... (.....).....”

Rất mong được các bạn giúp đỡ!” – Kết thúc màn giới thiệu là nụ cười mỉm duyên dáng mà khiêm tốn – kiểu cười số 8 trong số 25 kiểu cười chọn lọc của Vũ Hoài An. Quá hoàn hảo.

- “Em xuống bàn kia ngồi nhé, chỗ đó còn trống.” – Cô chủ nhiệm chỉ tay về cái bàn thứ 4 tổ 3.

Từng bước, từng bước, tôi khoan tiến về chỗ ngồi. Ý, lạ ghê, sao cái bạn nữ ngồi bàn cuối kia cứ nhìn tôi chòng chọc tóe lửa thế nhĩ? Căng thật, mới

vào lớp đã có antifan thế này...

- “Chào bạn!” – .....

0_o

“xoẹt xoẹt” – sét đánh ngang tai!! Người tôi mềm nhũn, mặt cứng đờ, khóe môi giật giật trước nụ cười tỏa nắng của người bạn cùng bàn.

- “C... ý, À... không, ch... chào bạn ^^”

=’=

Tôi nhìn nhầm đúng không!

.....

- “Ồ...”

- “Ồ ơ ơ, ơ quả mơ có hột!!! Chạy gì mà như ma đuổi. ”

- “Cậu coi lại đi, cậu là người đụng tôi trước mà”>

.....

chutzzzz (.....)>>

.....

Từng đoạn phim tua nhanh tái hiện lại trong đầu tôi. Không sai, chính hần! Cái tên đầu khẩu với tôi trong Lotte, rồi lúc sau cản trở việc nước lại còn lắm chuyện, làm tôi tức sôi gan>”

- “Không nhầm đâu!”

??? WHAT??? – Tôi há hốc, đủ để nhét cả rô cam vào mồm + _=”

- “Không cần phải ngạc nhiên thế đâu. Ya, chính tôi!”

- “.....” – Tôi không nghe nhầm đấy chứ? Sao hần biết tôi đang nghĩ gì nhỉ?

- “Tôi biết cậu đang nghĩ gì mà!”

“ĐỪNG” – đầu tôi nổ lên 1 tiếng. Tôi nhớ là nãy giờ mình đã nói câu gì đâu?

- “Hôm qua, rất đau. Cậu tính sao đây?”

Tên này kiêu lời đã man, chẳng bù cho hôm qua nói rõ lắm. Nào tôi còn chưa kịp load xong mấy câu trước hần đã đập thêm câu nữa làm noron thần kinh của tôi tắc nghẽn. Tính sao? Sao trắng gì ở đây. Hần con trai mà thù dai dữ. Bao nhiêu tự tin từ 6 giờ sáng bốc hơi hết sạch từ khi quái vật hiện hình. Đồ cá sấu đáng ghét>”

- “Hi, chào An, làm quen đi, ok? Tớ tên Linh. Tớ thích nghe giọng Nam lắm nhá!” – nhỏ bàn trên tí tòn quay xuống bắt chuyện với tôi.

- “Ừ, Linh!” – Tôi chẳng biết nói gì nữa nên cười thân thiện 1 cái. Nụ cười số 2 trong số 25 kiểu cười của An An ^v^

—

Tiết đầu là môn toán, tôi thù môn này.

- “Ê, nhìn chung đi” – vừa nói, “cá sấu” vừa kéo cuốn sách ra giữa bàn>

- “Tôi còn chưa quyết định xem phải để cậu đền bù thiệt hại cho tôi thế nào cho thỏa đáng đâu.”

Mới với tay ra định giật lại cuốn sách thì tên cà chón kia phủ đầu bằng 1 lời đe dọa. Gì đây? Tôi mới là người bị hại mà. Tôi bị hần đâm, rồi bị hần làm cho ngã, rồi bị tước đi first kiss tôi gìn giữ bao lâu. Tôi chưa thêm đôi đền bù thì thôi mà hần dám. Theo lời dạy của Lan ti ti cùng đồng bọn, tôi đứng lên đấu tranh, quyết không để kẻ xấu thấy người lành mà bắt nạt.

- “Im đi! Cậu có não không thế hả? Cậu chạy từ đâu ra đâm sầm vào tôi trước mà!” – Chính là thế này, tôi phải oai phong như thế này. – “Cậu nghĩ gì mà bắt tôi đền bù cho cậu trong khi tôi là người bị cướp đi nụ h. . . “ – Oh không. Tôi muốn vãi miệng mình 1 phút. Đang hùng hực khí thế đấu tranh mà lại bị câu nói khi đó kia dội không thương tiếc, dập tắt lửa chiến ngay từ giai đoạn đầu. Nhắc đến chuyện xấu hổ hôm qua, tôi ngượng chín mặt. . .

- “Ừ cũng được.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

- “Chúc mừng Hoài An gia nhập tập đoàn xuyên quốc tế của chúng ta, zô!!! Thay mặt toàn hội, tôi xin giới thiệu, e hèm:

Tôi, Trần Bảo Linh, chủ tịch danh dự của tập đoàn. *vỗ tay*

Bạn Mai Thu Quỳnh, phó chủ tịch tập đoàn.

Cùng các thành viên: Trần Thu Trang, Phạm Minh Thu, Vương Hà Anh, và tân thành viên Vũ Hoài An. Hú hú!!!”

Và sau màn diễn thuyết dài ngàn thu của “chủ tịch” Bảo Linh, chúng tôi phê phờn ăn uống, hò hét, đập phá lanh tanh bành 1 góc cửa hàng của nhà người ta. Ài, sao số tôi đi đâu cũng kết bạn với những người củ chuối thế này nhỉ?

Nhưng mà, tôi vui lắm. Chưa đầy 1 ngày tôi đã “thu nạp” được cả rổ bạn rồi. Tôi chỉ không hiểu sao họ mỗi người một tính cách mà lại chơi được với nhau +.+” Bảo Linh mang tiếng là chủ tịch, nhưng tính tình rất trẻ con, nhí nhảnh, xuề xòa. Phó tịch Mai Thu Quỳnh thì khác hẳn, trông chín chắn hơn nhiều, có vẻ khảng khái lắm và toát ra khí chất mạnh mẽ của con nhà võ (nhà Quỳnh có truyền thống karate mà). Minh Thu lại có vẻ nhút nhát, ít nói, hay cười, trông Thu lương thiện như thiên thần ý. Thu Trang, a cái tên này trùng tên cô chủ nhiệm mà, khác mỗi cái họ. Trang mang nét dịu dàng, thực nữ dễ sợ, trông cũng thuộc hàng tiểu thư đài các. Còn Hà Anh thì gần gần giống Bảo Linh, cũng nghịch ngợm và trẻ con, nhưng trông cô bạn này “quái vật” hơn Linh nhiều. Nhìn đôi mắt linh hoạt là biết, nhìn cái cách ăn mặc ngổ ngáo là biết, nhìn cái phong thái ngông nghênh là biết. Đây đích thị là một “cô nàng lắm chiêu”!

- “Này, trông Hoài An dịu dàng là thế, tiểu thư là thế, hóa ra cũng thuộc loại “rách giời rơi xuống” ế nhỉ!!!” – Sau một hồi quây tung quán trà sữa lên, “cô nàng lắm chiêu” xoa cằm phán tôi một câu, ra vẻ uyên bác lắm.

- “Ồ ờ đúng đúng” – chủ tịch hùa theo, mặt nhăn nhó – “trông thế mà kinh, ha ha ha”

- “Mi nói cái gì? Yaaaaaa cho mi chết này. Chết đi. Chết đi!”

- “Á á... quỷ sứ đội lốt thiên thần!! Help!!!!!!!!!!!!!!”

Chết thật chưa gì đã lộ tẩy :(

Bọn tôi đùa nhau, đánh nhau, chửi bới nhau, như thể quen nhau lâu lắm rồi ý ==” Vì đã lộ “bản chất” rồi nên bọn tôi cũng chẳng câu nệ gì nữa, gọi nhau bằng mày tao cho thoải mái p

*****

Cuối cùng cũng về nhà. Hôm nay ba đích thân vào bếp. Đồ ăn ngon quá, dù đánh chén toi bời ở hàng trà sữa rồi nhưng tôi vẫn nốc sạch ^_^

Xong xuôi, tôi trèo lên giường mở ipad vào facebook khoe chiến tích ngày hôm nay cho bọn bạn trong Nam. Ý, có tận 12 thông báo cơ nè! Toàn là ảnh lũ bạn chụp ngày đầu tiên đến trường. Tội chưa kìa, nếu tôi không phải chuyển đi thì đã có khuôn mặt thiên thần của tôi xuất hiện trong đó rồi.

- Rau muống luộc: [ê, hôm nay thế nào?] – a, Lan ti inbox tôi.

- Thỏ trắng cụt đuôi: [haizzz, chán chết, tiết đầu đã bị ghi sổ đầu bài, còn gặp phải lão gia cà chón nữa >”

- Rau muống luộc: [Lão gia cà chón???

- Thỏ trắng cụt đuôi: [à không có gì, đại loại là hôm nay rất chán. Mới đến Hà Nội lần đầu còn chưa kịp thăm thú gì đã phải đi học luôn :( ]

- Bé Bun: [hú hú hú, ê, trường mới đẹp không?]

- Thỏ trắng cụt đuôi: [thì cũng...

.....

sập

..... Ách! Hết pin sập cả nguồn, khốn thật. Mở di động ra tiếp tục tâm sự đêm khuya với các thánh. Ô hơ hơ, sao off hết lượt vậy? Mà cũng sắp đến giờ rồi, chuẩn bị đi thôi.

*****

{Rose cafe}

Tôi bước vào trong, chọn 1 bàn gần cửa sổ và gọi cho mình 1 tách cappuccino trong khi chờ. Phong cách bài trí của tiệm cafe này khá nhẹ nhàng nhưng vẫn có điểm nhấn gây ấn tượng, không gian yên tĩnh khiến khách hàng cảm thấy khoan khoái lạ thường. Tôi mới tới Hà Nội nên chưa biết nhiều nơi, có lẽ sau này tôi sẽ ghé đây thường xuyên ^^

Hôm nay tôi ngồi đây để chờ 1 người. Người mà tôi cũng chẳng biết là ai ==” Chỉ biết chú ấy là người đã cho máu ba tôi khi ông gặp tai nạn phải vào viện tháng trước. Tôi muốn cảm ơn lâu rồi nhưng đến giờ mới nhờ người liên lạc được, nài nỉ mãi chú ấy mới chịu đi gặp. Ài, người đâu mà tốt bụng dữ...!

tít tít, tít tít

[Cô đến rồi này. Cháu ngồi đâu thế?]

A, cô Hương nhắn tin, cô đứng đâu nhĩ?

- “Cô Hương, con ngồi đây này!”

- “A, chào An...” Cô Hương bước tới, và...

- “CẬU???”

- “Là cậu???”

- “Ừa, 2 đứa biết nhau nhau hả?”

- “A, bạn cùng lớp của cháu cô à. Trùng hợp thật.”

1 phút chết lặng trước nhan sắc của người đối diện. Lạ quá, chẳng lẽ cậu ta là... Nhưng chú ấy làm sao bằng tuổi mình được? Dù rất khó tin nhưng tôi vẫn buột miệng hỏi:

- “Cậu là... là người cho máu ba tôi?”

- “A. Kìa rồi.” – cô Hương chỉ ra phía cửa

- “Gi cô?”

- “Người cho máu ba cháu đến rồi!”

- “Ồ, thế ra Huy không phải người cho ba con máu?”

- “Ài, không phải, Huy là cháu cô mà, cô nhờ nó chờ tới đây thôi ^^”

Hóa ra thế, tôi cứ tưởng Huy là “chú ấy”. Hơi buồn.

Mà cô Hương bảo kia rồi, sao không thấy đâu nhĩ?

- “Cô, đâu rồi? Chú ấy đâu?” – Tôi ngó nghiêng.

- “o__o chú nào?”

- “Chú cho máu ba con ý.”

- “Cháu nghe ở đâu thế? Người cho ba cháu máu là cậu bạn này đây, làm gì có chú nào.” – vừa nói dứt câu, cô Hương vừa nhích sang 1 bên, để người đứng sau cô “lộ diện”

- “Chào... CẬU???”

- “CÁ... CÁ... CÁ SÁU???”

o__o

- “Á, lại quen nhau nữa hả? Hôm nay toàn gặp người quen nhĩ. Thôi, hai đứa cứ ngồi nói chuyện đi nhá, cô có chút việc. Bye hai cháu. Đi thôi Huy”

- “Chào nhé ^^”

- “Ồ, cô!” T__T

Chuyện gì đây trời? Tôi không hiểu gì cả!

- “Hóa ra cậu là người phiền phức cứ đòi gặp tôi trả ơn hả?... Lần thứ 4 rồi nhì, “cô bạn xinh đẹp” “*cười đều*”

- “Cậu... có thật cậu là... là “chú ấy”?”

- “Tôi già đến thế cơ à? Thôi, tôi không có nhiều thời gian đâu. Muốn trả ơn tôi thế nào thì trả nhanh nhanh tí, tôi bận lắm!”

- “Trà.. trà...”

- “Chẳng phải cậu nặng nểc đòi gặp tôi để cảm ơn à?”

- “Tôi...”

- “Ài, thực ra không cần phải lằng nhằng thế đâu, tôi là người tốt bụng, làm ơn không mong đền đáp.”

- “Thế...”

- “Nhưng... nếu cậu có lòng thì tôi cũng có dạ. Thế này nhé, bây giờ thì tôi chưa nghĩ ra, khi nào cần giúp gì tôi sẽ nhờ cậu sau. Yên tâm, chúng ta còn gặp nhau nhiều mà!”

Nói 1 hơi dài, cả sáu đứng dậy ra ngoài. Tôi còn chưa kịp nói câu gì mà! Ách. CPU của tôi đang trì trệ load từng thông tin một. Một tên cà chón khó ưa mà tôi chỉ muốn lao ra bóp cổ, thì giờ, lại trở thành ân nhân của tôi á? Đến chúa cũng khó tin. Mà không chỉ chúa đâu, phật tổ, bồ tát, Tôn đại thánh cũng không tin nổi!

Đầu tôi ù ù, không còn tâm trạng đâu thường thức cà phê nữa, lết về nhà thôi. Cuộc “xem mặt” kết thúc trong vòng chưa đầy nửa tiếng đồng hồ ==”

*****

Oe oe, buồn ngủ thật. Mặc dù mới có 9:30, nhưng sáng nay dậy sớm quá nên tôi buồn ngủ kinh khủng. Thôi thì hôm nay không làm cú đêm nữa, đi ngủ sớm cho đẹp da ^v^

Trong lúc ngủ, cô bé bất giác sờ tay lên cổ nhưng cứ thấy trống trống. Bất an trong lòng nhen nhói trong đầu cô – “nó đâu rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Cappuccino* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Ông trời, ông vẫn chưa ngủ dậy hả? Sao không nghe con gọi dạ???

cạch cạch

Ba mở cửa phòng tôi. Hix, đang ngủ ngon mà...

- “An à, mai ba đi công tác, ở nhà ngoan nha con gái”

Ba lại thế rồi. Tôi lớn rồi mà, có thể tự chăm sóc cho bản thân, vậy mà cứ lần nào đi công tác ba lại dặn tôi “ở nhà ngoan”

- “Dạ, ba, con biết rồi mà >

- “Ukm, thôi ngủ sớm đi con, sáng mai còn đi học”

*****

- “Bạn có thể uống 1 tách cappuccino với mình chứ?”

- “Oh, cảm ơn, mình rất thích” – *húp sùn sục*

Ngon quá. Hạnh phúc quá. Cậu ấy dịu dàng như 1 thiên thần, đưa cho tôi tách cappuccino ngào ngạt, thứ đồ uống mà tôi nghiền nhất. Mặc dù có hơi lạ,

vì tôi... chẳng nghĩ thấy mùi gì cả, chắc tại tôi đang mê mẩn nhan sắc của “thiên thần” kia nên không cảm nhận được hương vị cà phê. Ngọt ngào làm sao.....

Phịch!

- “Aaaaaaaa.....!!!”

hu hu mông của tôi T__T Trước mặt thiên thần, sao lại xảy ra chuyện mất mặt thế này T__T

..... A.

Con thỏ! Con thỏ! Không!!!!!!!!!!!! Con thỏ của tôi điểm đúng 6:50. Ôi thiên thần, ôi capuchino, bay hết lên trời rồi. Thảo nào lúc uống tôi không thấy có mùi vị gì cả ==” Hiện thực phũ phàng là tôi sẽ bị muộn học. Tôi quên hôm nay ba đi công tác từ sớm nên không đặt báo thức, hix!

Đánh răng rửa mặt xong, tôi quàng vội bộ đồng phục lên người, phóng “siêu xe” đến trường. Vừa đạp vừa oán trách capuchino và tên thiên thần khi đó kia. Tôi thề từ nay sẽ không uống cà phê nữa!!! >”

Tới rồi, cổng trường vẫn mở, may quá. Minh đạp xe cũng vào hạng cao thủ chứ nhỉ!

Tôi đắc ý đi từ từ lên lớp. Vừa hay, chân tôi đặt tới cửa lớp thì có trống truy bài. *phù* Tuốt lại trang phục đầu tóc, tôi nghênh ngang bước vào chỗ ngồi.

Sao kia? Chỗ của tôi lại có người ngồi? Chẳng lẽ bạn này hôm qua nghỉ nên không biết tôi ngồi đó? Hừ, phải ra dành lại lãnh thổ mới được!

Á, ghé bên cạnh...

Ặc, 1 cô bạn tóc giật điện ngồi ngay chỗ cá sấu “ân nhân”. Hình như, hình như cô giáo mới đổi chỗ thì phải! Hi hi ...

Nhức nhối quá, sao mình mảy nhưc nhối thế này. Tôi có cảm giác tất cả ánh mắt đang đâm về phía tôi.

Bình tĩnh nào...

Xoay người 180 độ, rẽ phải và ra phía cửa lớp.

Yes! Rất vui!

Cái biển lớp như châu tíc tôi với dòng chữ 10A9 to tướng!!!

lêu lêu >”

Thỏ ơi, reo đi mà, thỏ ơi! Tôi ước gì đây là 1 con ác mộng và chỉ cần nghe tiếng chuông í éo của đồng hồ bé thỏ, tôi hứa sẽ tỉnh dậy ngay lập tức.

Mặt nặng trĩu, nóng ran và đỏ lựng lên như món Tôm chiên. Vậy là “con tôm chiên” phải bơi lên tầng 4 để vào đúng chảo của mình. Haiz, Lần này phải cẩn thận, trước khi vào lớp, tôi nhìn lại biển lớp 1 lần. Tấm biển xanh rực rỡ – 10A15 đây rồi. Nhìn lại lần nữa nào, vẫn là 10A15, chính nó. Lần này không nhầm được.

Tôi rút rè bước vào, nhìn ngay về phía bàn mình. Hê hê, cá sấu đáng hận kia rồi. Dù đã nhìn biển lớp nhưng khi thấy tên cá chồn ngồi kia tôi mới yên tâm. Lần này nếu có vào nhầm lớp nữa thì cả tôi và hân đều nhầm, không sợ ê mặt như hồi nãy ^^~

Mệt mỏi vào chỗ ngồi, lại nhìn thấy bản mặt nhăn nhó nhăn nhó đáng hận của cá sấu, tôi... úp mặt xuống bàn. Nghĩ lại chuyện mất mặt vừa rồi, tôi không khỏi xúc động, lòng đau như cắt, nước mắt đầm đìa, chỉ muốn đắm đầu xuống cống cho đỡ mất mặt. Mà thôi, cống thối kinh, chưa chết vì xấu hổ chắc đã chết vì thối rồi!

- “Stand up!” – Lớp trưởng hot girl cất giọng vàng ngọc chặn lại dòng hồi tưởng của tôi. Cô giáo đến rồi.

- “Good morning class, sit d...”

- “Thưa cô em vào lớp!”

Không ai bảo ai, 42 đôi mắt đồng loạt hướng ra phía của lớp, rất đều, rất đẹp, 1 cảnh tượng rất hùng vĩ! A, cái bạn hôm qua làm quen với tôi đầu tiên kia. Gì nhỉ? Linh? A đúng rồi, Linh. Nhờ bạn này mà chỉ trong 10 phút ra chơi tôi đã... quen hết cả lớp ==” đặc biệt, tôi được chính thức gia nhập tập đoàn hồng xuyên quốc gia, buôn xuyên quốc tế (mà chẳng hiểu sao được vào) gồm 5 người do nhỏ làm chủ tịch, giờ thêm tôi là 6 :)

Xót xa nhìn lên bảng ánh mắt đồng cảm, thật may mắn khi người đứng kia không phải tôi.

- “Mời em về chỗ nhanh” – ôi dễ tính thật! ♥.♥ – “Thư kí ghi vào sổ đầu cho cô!” – tôi rút lại ý nghĩ vừa rồi ==” Bé Linh tội nghiệp vác cái mặt nặng bằng cả tấn bát com thiêu vào chỗ ngồi.

- “Ok, sitdown please. Open your book and notebook!”

Lấy vở, lấy vở thôi.

..... ???

0__O

“df% ^dfhg*fdhg@#S%...!”

=0=”

Xong phim! Tôi... QUÊN BALO RỒI!!!!!! T^T

Chết đi cho xong! Hôm nay là cái ngày gì thế trời?!! Không có balo thì học hành kiểu gì đây?

- “Này...”

- “Sao thế sao thế???” – thấy tôi cuống cuống đơ đơ hoảng hốt loạn xì ngầu cả lên, chủ tịch Linh quay lại hỏi thăm

- “Tớ... quên, tao không mang cặp sách rồi...”

- “phi...” – aiss >”

đơ...

A a, “tên đáng hận” vừa cười tôi sao giống... giống thiên thần tôi gặp buổi sáng quá nè! Tôi cảm động nhận lấy cuốn vở của “thiên thần” (bạn cùng bàn của Linh) đưa cho.

- “Ê, ủng hộ mi cái bút nữa này” – Linh nháy mắt tinh nghịch đưa tôi cái bút bi.

Hix, xúc động quá, cảm ơn, cảm ơn rất nhiều. Sao trong lớp lại có những người dễ thương như thế này chứ! Tôi yêu 10A15 ^v^

- “Đi học có cái cặp sách mà cũng quên, haizzz không hiểu làm được chuyện gì nữa...”

>”

Sao trong lớp lại có loại người như thế này nhỉ! Tôi ghét 10A15 =”=

*****

tùng tùng....

aizzz, cuối cùng cũng thoát rồi. 1 ngày nhọc hết cỡ. Phải về nhà nhanh kéo lại gặp chuyện +_+

Mở cửa nhà mới nhớ ra hôm nay ba đi công tác, thôi ra hàng ăn vậy. Lết cái xác khô ra đường, tôi rẽ vào 1 hàng bún chả.

—

Chà chà, ngon thật đấy. Ở Trong Nam người ta làm bún chả có vẻ không giống ngoài này. Xứ đẹp đĩa bún trong 15 phút, mọi mệt mỏi bốc hơi từ lúc nào.

Tôi hưng phấn đứng dậy. 12:30, về nhà cũng chẳng có gì làm, thôi thì lượn lờ 1 chút nhỉ?! Từ lúc ra Hà Nội, ba không có thời gian đưa tôi đi thăm thú các nơi, vậy thì tôi tự đi vậy, hí hí ^^~

Google search nào! Địa điểm đầu tiên, đi đâu trước nhỉ? 123456789 đi Văn Miếu trước!

Gọi 1 chiếc taxi và bắt đầu hành trình của mình. Ôi tôi thích cảm giác này, cái cảm giác được tự mình khám phá, lên đường đi tìm miền đất mới thôi!!! >v

(miền đất mới???)

Ha, tới rồi, thích ghê! Tôi thích thú đi vào cửa, lảng vảng ngó nghiêng chỗ nọ chỗ kia, chụp hình tùm lum. Trường Đại học đầu tiên của Việt Nam là đây, hoành tráng thật...

Kể đó, tôi lượn lờ khắp nơi, hồ Tây, hồ Gươm, phố cổ, Lăng Bác,... chụp nhiều hình đến hết cả pin điện thoại.

Chán. Bắt taxi về nhà vậy

- “Cháu đi đâu?” – chú tài hỏi tôi

- “Cho cháu về...” – ??? Về đâu nhĩ? Chết rồi, tôi mới chuyển đến đây thôi mà, còn chưa kịp học thuộc địa chỉ nhà mới nữa.

- “Dạ chú, con muốn về nhà nhưng con không biết nhà con ở đâu, chú...”

Chú tài nhìn tôi kinh ngạc, chắc đang nghĩ tôi có vấn đề đây mà. Mười mấy tuổi đầu còn không biết nhà mình ở đâu = __ =

..... a! đúng rồi, gọi ba! Hỏi ba xem nhà tôi ở đâu ^__^

- “Chú chờ con chút nha, con gọi cho ba.”

Ặc, tiêu rồi, điện thoại tôi hết pin mà. Cái tội chụp nhiều ảnh quá. Mà đời thuở tôi chưa bao giờ học thuộc số điện thoại của ai, kể cả ba tôi, có muốn gọi nhờ điện thoại cũng không được. Aizzz, lần này tiêu thật rồi, biết đi đâu về đâu đây? Tôi ái ngại xuống xe vì ...không biết phải đi đâu. Chú taxi kia bị tôi làm cho tức chết

Tôi quên mất, hôm nay là ngày xui xẻo mà, tôi đã định nằm lì trong nhà nhưng mà xui quỷ khiến thế nào lại đi ra đường. Bây giờ làm sao về nhà? Tôi cũng chẳng có người thân nào ở Hà Nội để... vào sạc nhờ điện thoại. Thế là tôi cứ đi loay quanh, rẽ lung tung, với hi vọng sẽ nhớ được chút đường về nhà. Cơ mà đường trong Sài Gòn tôi đi đến cả tỉ lần mà vẫn lần bị lạc, huống chi tôi mới ở đây từ hôm qua, lại còn chỉ ở nhà với ở trường chẳng đi đâu.

Loay quanh một hồi, tôi bắt đầu lo lắng cho số phận của mình, làm sao đây? Tôi đói quá, phải mua tạm thứ gì đó hời lộ dạ dày đại nhân, không để nó áp bức dân lành (là tôi).

ọc ọc...

Biết ngay mà, bụng tôi lại biểu tình khi thấy mùi thịt xiên nướng tấn công bộ ngửi của tôi. Xem nào, còn bao nhiêu tiền ta.

.....

Ví? Ví tôi đâu rồi? Tôi lục tung cái túi xách mà không thấy ví đâu.

Đang luống cuống thì tôi nghe có tiếng *bộp* khô khốc vang lên. Mặt tôi tái mét, cả người cứng nhắc quay lại phía sau.

Oh GOD!!! Di động của tôi! Nó nhảy dù mạo hiểm, làm văng hết lục phủ ngũ tạng ra rồi T__T

Oh GOD!!! Sim, cái sim, nó bị rơi vào vũng nước ven đường.

Tôi nhặt vội lên lau lau rồi lắp vào máy. Hu hu hu làm sao đây? Đến giờ phút này thì tôi thực sự tuyệt vọng. Chẳng lẽ cuộc đời tôi chấm dứt ở đây sao? Chúa ơi, Bò Tát ơi, Phật Tổ ơi, Đức mẹ Maria, Tôn Đại Thánh, Chư vị thần tiên,..... các ngài mau hiển linh, dẫn dắt sinh linh tội nghiệp này trở về nhà.

Nhưng mà... vẫn không có tác dụng. Hix, hết hè rồi mà các ngài đi nghỉ mát vẫn chưa về ư?

Tự nhiên tôi sợ quá! Trời đã tắt nắng, nếu không tìm được đường về nhà, đêm nay tôi sẽ phải ngủ ngoài đường mát.

Trời có gió nhẹ, cảnh vật thanh bình, thơ mộng lạ thường như an ủi tôi rằng: yên tâm đi, trời đẹp thế này, tối nay ngủ ngoài đường sẽ rất mát! Nghĩ đến đây là đủ để tôi ứa nước mắt rồi.

Sau đó, tôi khóc òa lên như đứa trẻ lạc đường (thì đúng là thế mà). Vô dụng thôi, làm gì có ai biết tôi là ai, nhà ở đâu mà đưa về.

- “Ồ, bạn mới? Cậu làm gì ở đây? Sao tự dưng khóc toáng lên ế?”

Á? Thần linh mới đi nghỉ mát về rồi à?

Tôi ngẩng khuôn mặt đầm nước mắt và nước mũi nhìn lên. Vàng vàng, một màu vàng đến chói mắt. Trước mặt tôi là cả một “cây vàng”. Giày nike vàng, áo vàng, tóc vàng, thiếu mỗi cái quần không phải màu vàng. Dù trời không nắng nhưng cậu ta rực rỡ đến chói mắt.

- “Giúp tôi, giúp tôi... hức... về nhà, uuuuhuhuhuhu..... Hức hức.....” – Tôi xúc động quá khóc ré lên, vô lý con mồi. Ồi, cảm ơn chúa, cảm ơn bò tát phạt tổ, mẹ Maria Tôn đại thánh, dù các ngài đi nghỉ mát nhưng vẫn hướng về nơi có đứa con nhỏ tội nghiệp này, đã cử 1 thiên thần chỉ đường dẫn lối đưa con về nhà. TvT

- “Ồ... đừng khóc đừng khóc, đừng khóc mà” – “cây vàng” luống cuống, chân tay khuơ loạn lên – “nhưng mà tớ có biết nhà cậu ở đâu đâu mà đưa về? Đọc địa chỉ nhà lên, tớ dẫn về”

- “Nhưng mà... tớ... cũng không biết nhà mình ở đâu. Nếu không tớ đã hỏi đường về nhà rồi. Tớ mới chuyển đến mà.” – đồ thiên thần không có não kia, hỏi ngu thế! >”

- “ukm...” ....

- “A! Có rồi!” – gạt mình, điên rồi chắc – “tớ sẽ dẫn cậu về trường, rồi hỏi cô Trang (cô chủ nhiệm lớp tôi) địa chỉ nhà cậu! Yayaya, đúng rồi, thông

minh hết cỡ! Đi, chúng ta đi về trường! ^o^^

Đầu tôi *choang* lên 1 tiếng. Đúng rồi, khá nhất tôi vẫn nhớ tôi là học sinh trường gì mà, chỉ cần hỏi người ta đường về trường THPT Đống Đa là sẽ về được nhà! Trời, vậy mà tôi cứ như con ngốc quanh quẩn ở đây giờ đến 2 tiếng đồng hồ, lại còn khóc lóc thảm thê giữa đường nữa, mắt mệt, mắt mệt quá!!! T^T

- “Cậu dẫn tớ về trường là được rồi, không cần phải hỏi cô đâu, tớ thuộc đường từ trường về nhà mà ^_^”

Hix, cái tên Empty Brain kia, không thấy tôi đạp xe đến trường à mà nghĩ tôi không biết đường từ trường về nhà chứ.

- “Ừ nhĩ, thôi mình về trường.” – Cây vàng cười toe toét.

Thế là tôi, ghé sau ngòai tốt số sáng, để đầu vàng đưa về trường. Hôm nay, tôi rút ra được 1 điều: người ta đầu đen thì não đặc, còn đầu vàng thì... não rỗng!

(p.s: có người đầu đen sì mà não cũng rỗng chẳng kém đâu =)))

Mà nhá, không hiểu sao, cứ nhìn thấy tên đầu vàng này, tôi lại liên tưởng đến... con miu nhà hàng xóm cũ =V= hành động thì hấp tấp, lúc nào cũng toe toét mừng mừng vui vui như... chó quấy đuôi, lại còn có bộ tóc vàng chóc y hệt màu lông con miu, chẳng lẽ miu đầu thai hiện hình? Tôi thực sự không có ý bêu xấu hình tượng của “ân nhân” nhưng giống quá, biết làm thế nào?! Cậu ta mà nghe được suy nghĩ của tôi thì tôi chỉ có nước đi đầu xuống đất!

Suốt dọc đường đi, “Miu đầu vàng” nói rõ lắm làm tôi đau cả đầu. Nói chán cậu ta lại hát. Sao lại có con trai như cậu ta chứ =”=

- “Đến trường rồi!” – Lại cười, bó tay – “nhà cậu đi đường nào tớ chờ về luôn ^^”

- “À... ờ. Cậu ra khỏi ngõ, rẽ trái...” – Ôi ôi tốt bụng quá, còn đưa tôi về tận nhà. Cậu đúng là “thiên sứ miu giáng trần” mà! ^o^

- “Cảm ơn cậu nhiều nhiều a. Cậu có muốn uống nước hoa quả không?” – Phải “trả ơn” người tốt mới được.

- “Thực ra thì tớ ghét nước hoa quả lắm. Với cả bây giờ phải về nhà chuẩn bị đi học thêm nữa. Thôi tớ về luôn đây! Bye”

- “Ừ, bye”

Quảng cho tôi 1 nụ cười tỏa nắng, miu đầu vàng cười xe đi thẳng.

Hix, cái tên đầu não phẳng này, có cần phải thật thà như thế không? Có ghét cũng không cần phải xô ra như thế chứ. Hừ...

Mệt kinh khủng, hôm nay đúng là xui tận mạng. Tôi đang chuẩn bị đóng cổng thì bỗng có bàn tay chặn lại.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Cá sấu – Ma vương khủng bố nhất thời đại.

Tôi ngó ra nhìn mặt kẻ vô duyên kia. Oh god! Trước mặt tôi là 1 tên mặt mày bầm dập, chân khập khiễng, khoe miệng còn rom róm máu. Sợ quá.

- “Đóng!” – bị hét vào mặt, tôi hoảng hốt cực độ. – “NHANH!!!” – hấn ra lệnh, tôi sợ quá luống cuống nghe lời đóng nhanh cổng vào.

Sao cậu lại ở đây?

Chưa hiểu có chuyện gì xảy ra, chỉ thấy tên cà chón này xông xộc vào nhà tôi, lại còn ra lệnh cho tôi nữa >”

- “...” – im lặng.

- “Sao tự dưng chạy vô đây? Sao mặt mày tím bầm cả lên? Mà sao biết nhà tôi dạ? Cơ mà...”

Trong đầu tôi hiện lên cảnh xã hội đen trả thù nhau, hoặc cảnh xiết nợ của bọn cho vay nặng lãi, không khỏi rung mình.

- “Cậu hỏi nhiều thế làm sao tôi trả lời kịp?!”

- “Thế...”

- “Lúc này, đi trên đường. ...”
- “Đi trên đường làm sao?” – tôi nhanh nhẩu chặn họng
- “Gặp bọn đầu gấu. ...” – ôi thôi tôi phục mình quá, biết ngay hấn bị xã hội đen chặn đánh mà
- “Và bọn nó ụnh cậu?”
- “Trần tiền thằng bé” – Aizzz, đoán chệch rồi
- “Rồi sao nữa?” – tò mò quá
- “Tôi nhảy vào” – gay cấn quá đi – “xử thằng đầu xỏ đứng ra trấn lột” – ụnh chết nó luôn đúng không hahaha, quá hấp dẫn!
- “Tiếp?” – Tôi chăm chú vào câu chuyện, hấp dẫn quá mà!
- “Xong cả lũ đàn em đằng sau xông lên.” – quá ngoạn mục, đoạn cao trào đây.
- “Kết thúc?” – Tôi hứng thú như xem phim chương, chờ đợi 1 cái kết viên mãn của phim tình cảm
- “Chúng nó đông quá, tôi phải chạy vào ngõ để cắt đuôi, kiểu gì vào đúng ngõ này thì thấy cậu đang đứng ở cổng. Hết”

Vừa kể 1 mạch hồi kết, hấn vừa ngang nhiên đi vào bếp mở tủ lạnh, lấy cốc sữa cappuccino của tôi ra húp sạch.

Mất tròn mất dẹt trước “cái kết viên mãn” mà tôi mong đợi, tôi cười méo xẹo. Sau đó mới để ý đến “nam chính” trong bộ phim vừa rồi đã lên đường khám phá tủ lạnh nhà tôi. Ưc! ước thật! >”

Nhưng mà, nhưng mà, đâu rồi???

Oái, đợi nào tôi load xong, tên trời giáng kia đã tót lên cầu thang, sau đó đập cửa phòng tôi đi vào ngồi chễm chệ trên ghế.

- “Lấy bông băng ra đi.”

O__O

..... Tôi nhìn...

.....và tôi lại nhìn...

.....và tôi lại nhìn lần nữa...

Tôi muốn xác minh xem đây có phải nhà mình hay không. Sao lại có loại người như thế chứ! Vô duyên, vô lí, ngang ngược.

- “Còn ngờ ngờ đứng đấy làm gì? Không thấy tôi bị làm sao à???”

>”

- “Cậu bị làm sao liên quan gì đến tôi? Còn nữa đây là nhà tôi, không phải nhà cậu! Sao cậu dám lục lọi tủ lạnh nhà tôi, uống cappuccino của tôi, xông vào phòng tôi, còn ra lệnh cho tôi, bắt tôi thoa thuốc cho cậu. CẬU MUỐN CHẾT HẢ?!!!

>”

- “Nhớ lấy cả oxi già đấy”

What??? %@#tj’\$hrth\$# ?????? Thế loại gì đây trời? Tôi sốc đến cắn cả vào lưỡi. Trước khí thế ngang Hổ Diệt Sơn của tôi mà hấn lại không cảm xúc quãng 1 câu rất “liên quan”. Vậy là tôi lại... đơ. Hix, giả như tôi có thể nâng cấp bộ xử lí trung tâm của mình thì hay quá rồi, nó sẽ không bị lác mỗi khi gặp “biến” như thế này.

- “Haizzz, chậm chạp hết cỡ mà, cậu có triển vọng làm ninja rùa đấy. Ê, bôi thuốc cho tôi nhanh, Rùa!”

ách! >”

Từ lúc nào hấn đã moi được đồng đồ sơ cứu trong tủ thuốc phòng tôi (trong khi tôi còn chẳng biết hằng ngày chúng định cư ở đâu), lại còn bắt tôi bôi thuốc cho nữa.

Nén giận nén giận. Quân tử trả thù 10 giây chưa muộn. Tôi nhanh chóng cầm tuýp thuốc bóp ra đưa lên cái bản mặt sưng vù của hấn. Hahaha, lần này người chết chắc!

- “Aaaaaaaa.....!!!!!! Cậu định giết người à? Đau quá! Sao cậu dám làm thế hả?”

Mắt đỏ ngầu long sông sọc, tôi la lối om sòm. Đúng, bạn không đọc nhầm đâu, là TÔI LA! Không biết hẳn là yêu quái phương nào mà đọc được mưu đồ ám sát của tôi, bóp chặt cổ tay khiến tôi không cử động được, đau chết! Mặt tôi méo xẹo, xoa xoa cánh tay đáng thương vừa bị tên quái thai kia hạ thủ. Hẳn đúng là đồ ác ma, hừ...

- “Tiếp. Tay tôi bị trầy rồi”

- “Không. Tôi không thích làm đấy. Cậu nghĩ cậu là ai?” – tôi bùng nổ tập n!!

- “Chân tôi còn bị trẹo nữa này, đau chết người.”

- “Không liên quan đến tôi”

- “Ài, sao miệng đau thế nhĩ...”

- “Tôi đang nói chuyện với cậu đấy.

- “Ờ, nên nhớ tôi vừa là “ân nhân” vừa là “nạn nhân” của cậu đấy!” – lại vụ này, tôi chán lắm rồi.

- “Mặc dù người bị hại là tôi, nhưng sợ bị cậu ám cả năm nên tôi mới rộng lượng mở hầu bao ra đấy. Muốn đền bù chứ gì? Hừ, bao nhiêu?”

- “Thực ra thì, nhà tôi không thiếu tiền...”

- “A, hay quá, vậy đỡ phải đền nhĩ?”

^^~ hí, không nói sớm

- “Nhưng mà đang thiếu... quản gia”

- “Này, đừng bảo cậu muốn mời tôi về làm quản gia nhà cậu nhá. Tôi không rảnh đi quản lí mấy người giúp việc cho cậu đâu. Tôi bận lắm!”

Muốn mời tôi làm quản gia á? Mơ đi. Chắc tên này đọc nhiều tiểu thuyết quá, bị bản cái cảnh nam chính hành hạ nữ chính đây mà, tôi thuộc lâu cái “cấu trúc” này rồi. Hừ, đồ bệnh hoạn!

- “Tiếc thật, đang định trả lương cho cậu bằng cái này”

Sáng lấp lánh. Thứ lấp lánh bằng bạc quen thuộc đang đưa trong tay quái vật làm tôi hốt hoảng.

- “Sao cậu dám trộm nó”

- “Ai thèm trộm của cậu? Chỉ là vô tình nhìn thấy nó bị bỏ rơi dưới đất, tôi có lương tâm nhặt lên dùm thôi mà”

- “Trả đây!”

- “Không thích.”

- “Trả!”

- “Không!”

- “Tôi hỏi lần nữa, cậu trả không?”

- “KHÔNG TRẢ!!”

- “>”

- “Cũng được thôi, nhưng mà cậu phải làm quản g...”

xoẹt

Nhanh như chớp, tôi chớp lấy thời cơ giật lại sợi dây truyền, vui không kể siết trong sự ngỡ ngàng của kẻ địch.

- “Làm gì cơ hả bạn Minh???” – ha ha chết đi – “Dù bạn rất nhiệt tình, nhưng tớ rất tiếc không thể nhận lời mời của bạn được, tớ là con người của công việc, không dư thời gian sang nhà bạn làm quản gia đâu, haizzz, tiếc thật!” – oa haaaaaaaaaaaaaaaa..... XD

- “Ừ, tiếc quá nhĩ. Thôi thì đành vậy.” – ngừng 1 lúc không hiểu suy nghĩ gì, trong mắt ánh lên tia gian xảo. Chết thật!

Đột nhiên, Cá sấu lòi iphone ra, xoay người 90 độ về bên phải, “tách” 1 cái. – “Vậy ngày mai toàn thiên hạ sẽ được chiêm ngưỡng kiệt tác này”

Oh god! Đừng thế chứ. Từ nãy mãi cãi nhau với cá sấu mà không để ý đến bãi chiến trường tàn lụi trên giường. Tôi vội vàng xả thân bay lên lấy chân che chở cho chúng, dù biết là đã muộn. Bao nhiêu vỏ bìm bìm, hộp cappuccino mất dờ, quần áo ngổn ngang trải dài vô tận. Tất cả chúng làm nền cho bức tranh sống động với “mảng chính” là những chiếc bra và underwear sắc sỡ tôi “chưa kịp” cất vào tủ. Và, hiện giờ, nó đã được lưu niệm trong cái iphone đen sì đáng ghét TOT

Tách!

???

Aiss, tôi lại ngu rồi. Với tư thế tuyệt đẹp – 2 tay nắm chặt cái chân, dang rộng hướng về chúa, 2 chân cái trên cái dưới trông rất “ngầu”, còn cổ thì nghênh ngang cố giữ cho cái đầu không bị đập vào thành giường – 1 tư thế bơi rất đẹp, rất ấn tượng, nhập cư vào đi động cá sấu.

Nhất thời hoảng loạn vì mọi việc diễn ra quá nhanh, da mặt tôi không kịp được đỏ tía lên. Đỏ vì xấu hổ khi bị con trai nhìn đồ nội y, đỏ vì căm phẫn trước hành động đã mạn của kẻ địch, đỏ vì quá ngạc nhiên nên “làm rơi” mặt xuống nệm đau chết...

- “Cậu nên xem lại quyết định của mình trước khi tôi có quyết định với 2 bức họa này” – nở nụ cười không thể gian hơn, trông hẳn thật khác với vẻ lạnh lùng khi ở lớp. Sói đội lốt người mà! – “Suy nghĩ lâu thế? Tôi đang chờ đây” – Hắn dơ iphone lên khoe của, màn hình facebook quen thuộc hiện ra với tấm hình nhỏ nhỏ của tôi, ngón cái đã để sẵn ở chữ “post”, chỉ chờ câu trả lời của tôi mà quyết định có chạm vào màn hình hay không.

- “..... Được, làm thì làm” – nghiêng răng nghiêng lợi, tôi đáp cực kì miễn cưỡng – “mau xóa ảnh, nhanh”

- “Ngu gì mà xóa, nhờ cậu lật lọng thì sao?”

- “Tôi không giống cậu đâu”

- “Không cần biết, cứ về làm quản gia nhà tôi đi đã!”

- “Nhưng mà, tôi cũng phải đi học chứ. Làm sao nhì học để “đền ơn” cho cậu được.” – tôi cố trả treo

- “Ai bắt cậu làm cả ngày, part time là được rồi. Sướng nhá, vừa được tiếng có lòng báo ơn, vừa được tiền tôi trả lương hàng tháng”

*****

Một mồi lét xác thân tàn tạ từ nhà cá sấu ma vương về, tôi hận mình không thể túm tóc tạt tai tát tới tấp tên mặt người dạ thú kia. 2 ngày qua, tôi thực sự thấm thía làm “quản gia” nhà hắn là như thế nào.

1 ngôi nhà trắng lè như lâu đài trong cổ tích. Đường đi dẫn từ cổng vào lâu đài được dát vàng sáng lóa. Bước vào trong, chói ngợp với ánh sáng lóa mắt của đèn chùm pha lê phản chiếu lên nền nhà ốp kim cương, vật dụng trong nhà đều làm bằng đá quý hoặc mạ vàng lấp lánh chói lòa cùng cả đồng người giúp việc tấp nập đi đi lại lại để phục vụ, dọn dẹp. Quang cảnh hết sức kì vĩ. Tôi – 1 quản gia trong tư thế hiên ngang gánh trên vai trách nhiệm lớn lao – chỉ huy 1 rừng người kia. Phất tay trái, họ phải bê ra bàn cả giường đồ ăn. Búng tay phải, họ trải thảm đỏ đón tiếp chủ nhân. Quản gia Vũ Hoài An nắm trong tay quyền lực dưới 1 người trên vạn người.

Vâng, đời không như là mơ, lấy đâu ra lâu đài cho tôi quản ạ. Chỉ là, nhà hắn có to hơn nhà tôi 1 chút, đẹp hơn nhà tôi 1 chút. Tôi ngạc nhiên trở mặt ra nhìn cảnh tượng hùng vĩ của ngôi nhà không 1 bóng người:

- “Sao cậu kêu tôi sang đây làm quản gia?”

- “Ừ, sao”

- “Nhà cậu không có người thì tôi... “quản” cái gì?”

- “Không quản người thì quản vật, quản việc. Cậu không định nghĩa được từ “quản gia” hả?”

Và thế là tôi trở thành vị “quản gia” vĩ đại với công việc nấu cơm, rửa chén, dọn nhà, tắm cho cún,... Dù cho kĩ thuật làm việc của tôi “chưa được cao lắm”. Cũng không thể trách được khi 1 thiên kim tiểu thư như tôi chưa bao giờ phải bỏ vào nhà vệ sinh cọ bồn cầu =” giờ có thể xịt nước tứ tung “rửa” nhà tắm là tốt lắm rồi.

Trong tất cả các việc, tôi thấy hoàn hảo nhất là phần nấu ăn. Việc gì chứ nấu nướng là nghề của tôi rồi, chỉ cần có bàn tay của tôi là mọi thứ đều có thể trở thành sơn hào hải vị. Nhưng đáng hận là tôi dành hẳn 3 tiếng đồng hồ hì hụi trong bếp nấu bữa trưa cho ma vương. Vậy mà bê ra hắn còn hỏi “đó là cái đồng gì” mới tức. Hắn có biết là “cái đồng” đó nếu đem cho ba tôi ăn, ông sẽ tấm tắc khen ngon, xúc động đến chảy cả nước mắt. Không nỡ ích kỉ ăn 1 mình còn đem cho cún nhà bên cạnh được thưởng thức cùng. Đã thế, ba còn lo tôi vất vả nên cứ đến bữa ăn là lại hốt hoảng đòi vào bếp tự nấu, không để tôi phải đụng đến cái gì. Ba bảo con gái làm lụng nhiều tay sẽ xấu. Thật chứ hẳn chẳng bằng 1 phần 10 ba tôi.

Đang chìm trong dòng cảm xúc vô tận, tôi tia ánh mắt đến 1 cửa hàng quần áo khá ngầu phía đối diện. Tất nhiên, tôi không ngần ngại bước tới. Bước chân vồn vập bỗng khựng lại trước 1 bóng hình trầm lặng.

Chương 6

Cậu là ai? Phải chăng là một thiên sứ giáng trần?

Cậu ấy ngồi trên ghế đá bên hồ Văn Chương, thân xác uể oải tìm kiếm linh hồn đang dạo chơi đâu đó, đôi mắt xa xăm đượm buồn, dường như xoáy vào hàng nộm bò khô phía bên kia hồ.

Không được ăn mà buồn thế sao? Là vì hết tiền hay là sợ mập?

Tôi nghĩ không nên lại gần vì cậu ấy đang rất buồn, với lại dù sao tôi cũng chưa nói chuyện với cậu ấy ở lớp bao giờ, mới chỉ là những nói câu xã giao mượn thuốc kẻ và vớ thoi ==”

Nghĩ là vậy nhưng đôi chân khó bảo cứ tiến lại gần con người kia như có lực hút. Đến khi tiến sát tới lưng thì không biết phải làm gì.

- “Ồ, sao cậu ở đây? Nhà cậu gần đây sao?”

Tôi giật thót không biết nói gì trước câu hỏi ngạc nhiên của Huy. Tôi lúng búng mãi chẳng nên câu:

- “À... ờ... không... tớ đi ngang qua... đi ngang qua đây thôi mà. À mà nhà tớ cũng... cũng ở gần đây luôn.”

Aizz, không hiểu sao tôi lại thế nữa. Tôi có làm gì sai đâu mà lắp liếm cứ như kẻ gây tội vượt ngục vậy.

- “Tớ đi qua đây thì thấy cậu nên... nên đi tớ”

- “...”

Trước thái độ “thành khẩn nhận tội” của tôi, Huy chỉ cười mỉm, nhưng nó mới ầm ập làm sao. Chính cái điệu cười ấy làm tôi thần tượng Huy ngay lần đầu nhìn thấy, làm dấy lên trong tôi 1 dã tâm muốn chiếm đoạt. Tôi sẽ sống thề chết, mặc định Huy làm hoàng tử của mình. Cho dù, trong mắt cậu ấy, tôi đơn giản là 1 cô bạn mới đến. Buồn thế :(

- “Cậu, có muốn... ăn nộm bò khô không?”

==”

Cuối cùng tôi cũng thốt ra câu chuỗi cù này, còn Huy thì ngây người mất mấy giây

- “Aya, tớ khao mà, đi.”

Ôi tôi biết nỗi khổ tâm của cậu mà. Đừng buồn nữa nhé ^^~

- “Ukm, cũng được. Nhưng mà tớ sẽ khao. Coi như màn chào hỏi lính mới luôn ^^”

Oh, vậy là rõ rồi. Không phải Huy hết tiền mà là cậu ấy sợ mập! Chắc chắn, dáng chuẩn thế kia rồi, còn muốn phấn đấu đến thế nào nữa? Chả bù cho tôi, cứ ngứa mồm cái là phải nhai, không tôi chết mất.

.....

Hix, ngon quá, mùi vị rất khác trong Nam. Tôi cầm đầu cầm cổ nóc sạch 2 đĩa nộm và 1 đĩa bánh bột lọc. Đừng nói tôi là heo, vì từ chiều đến giờ tôi đã nhét cái gì vào bụng đâu, đã thế còn phải làm việc cật lực ở nhà ma vương cá sấu, ức muốn đứt dây thần kinh.

- “Cậu... có rãnh không?” – Huy hỏi tôi

- “*nhoàm nhoàm* cũng rãnh. Làm chi?”

*****

- “Oa, đêm Hà Nội đẹp thật!!”

Tôi dang rộng đôi tay, đón những ngọn gió thu nhẹ nhàng xô tới. Tôi thích cảm giác này. Từ lúc đặt chân tới Hà Nội, tôi mới có dịp tự khám phá nơi đây

đúng 1 lần, và bị lạc thế thảm T__T Nhưng lần đó mới chỉ là search google rồi tự đi ngắm cảnh, còn hôm nay tôi có hẳn hướng dẫn viên miễn phí đưa đi vòng vòng quanh nơi này. Huy giỏi thật, biết đi cả xe máy, tôi rất ngưỡng mộ ♥.♥ Đảm bảo chất lượng cực nhé, người Hà Nội gốc, biết rõ từng ngõ ngách, xó xỉnh nào có món ngon, trò vui, cảnh đẹp, và đặc biệt là không sợ lạc đường!!!

Sau khi lượn lờ 2 tiếng đồng hồ, bụng tôi bắt đầu réo ầm ỉ. Chúng tôi, mỗi người cầm 2 cây kem Tràng Tiền, chọn 1 chiếc ghế đá gần hồ ngồi. Tôi thấy mình thật đàn độn khi lần trước tự đi chơi 1 mình, đi tới hồ Gurom rồi mà còn quên ăn kem Tràng Tiền ị

Cảm nhận luồng khí dễ chịu thổi từ hồ phả vào, tôi thấy mình đã có cảm tình với thủ đô này rồi. Tiết trời thu man mát gió như thổi vào mỗi con người nơi đây 1 tâm trạng khác nhau. Hà Nội bề ngoài giống với Sài Gòn, nhưng thực chất nó rất khác. Khoác trên mình chiếc áo hiện đại, tấp nập của xu thế đô thị hóa, nhưng Hà Nội vẫn mang nét gì đó rất cổ kính trầm mặc đến lay động lòng người. Đặc biệt nơi đây nổi tiếng với mùa thu. Thu Hà Nội đẹp, cái đẹp nhẹ nhàng thấm đượm chút buồn khó tả. Nhưng nó lại khiến tâm trạng ta như thanh thản, nhẹ nhõm hơn. Về đêm, nơi đây lại càng đẹp với ánh điện lung linh dịu dàng nhưng không kém phần náo nhiệt, vẫn trầm mặc đó, nhưng không làm mất đi nét sôi động của 1 thủ đô. Quả thật, Hà Nội có 1 mị lực vô hình cuốn con người ta phải chú ý đến nó. Tôi – 1 con dân Sài Sơn chính gốc – ngay giây phút này đây, cũng đã bị cái mị lực đó níu giữ trái tim mất rồi.

- “Ê, làm gì mà đắm chiêu thế?” – Hươu hươu bàn tay trước mặt tôi, Huy hấp háy mắt tinh nghịch. Cậu ấy thật dịu dàng như chính Hà Nội lúc này.

- “Ra kia đi, tớ muốn uống capuchino” – chính xác là tôi đã tắm tia được 1 tiệm cà phê khi đang tức cảnh sinh tình.

—

Vào quán cafe, chúng tôi gọi ra một cappuccino cho tôi và một americano cho Huy.

- “Cậu cũng thích cà phê espresso à?” – Huy hỏi, giọng có vẻ hứng thú.

- “Ừ, nhưng thích nhất là cappuccino. Mà sao cậu lại thích americano? Nhìn vừa không đẹp, uống vào lại nhạt nhạt.”

Trong các loại cà phê espresso, tôi ghét nhất là americano.

- “Tớ thích những thứ đơn giản. Mà nếu thưởng thức kĩ, nó cũng rất ngon đấy chứ ^^”

- “Ồm, mỗi người một sở thích.”

“ọc ọc...”

==”

Bụng tôi lại réo sau khi tiêu hóa xong hai cái kem. Vì vẫn đói, lại đi uống cà phê vào, thành ra bị cồn ruột. Mất mặt thế T__T

- “Từ nãy giờ mới điểm tâm hai cái kem thôi nhì. Nhanh, tớ đưa cậu đi ăn.” – Nói rồi Huy nhanh chóng kéo tôi ra ngoài.

Ngồi sau Huy trên chiếc Nouvo màu trắng, thả hồn theo gió, tôi không để ý Huy đã đưa tôi đến một khu phố toàn đồ ăn, hình như đây là một phố cổ Hà Nội. Mùi hương từ các nồi nước súp tỏa lên ấm nóng, sục vào mũi làm tôi không thể chống đỡ được, mắt sáng bừng ngó nghiêng.

- “Ăn phở cuốn trước nhé!”

Huy kéo tôi ngồi xuống một quán nhỏ để ăn cái món gọi là phở cuốn. Tiếp đó, tôi được ăn bao nhiêu là đặc sản Hà Nội: bún riêu cua, bún ốc này, bún thang này, bánh cuốn này, nem phồng, chả cá, ô mai hàng Đường, nem cuốn, cháo cá. Mỗi thứ tôi ăn vài miếng vì tôi còn muốn ăn nhiều thứ khác nữa. Cho đến khi bụng sắp nứt ra rồi thì Huy đề nghị ăn món cuối cùng – bánh tôm Hồ Tây. Yum! ^^~

Cái hồ to hơn hồ Gurom nhiều, gió về đêm cứ lồng lộng làm tôi khoan khoái hưởng thụ. Món bánh vàng giòn và nóng khiến cái dạ dày của tôi dù đã quá tải rồi nhưng vẫn cố gắng sắp xếp một chỗ cho món này. Ở đây nhiều món ngon thật mà tôi không biết, ha ha.

- “No chưa?”

- “No quá! No đến đây rồi này!” – vừa nói, tôi vừa lấy tay đặt lên cổ để biểu thị “no đến tận cổ rồi”.

- “Vậy thì đi về nhé, cũng muộn rồi mà.”

- “Oke!”

*****

“Kính coong”

Hử? Mới sáng bánh mắt đã có ai bấm chuông cửa.

Hôm qua đi chơi với Huy đến 2 giờ sáng mới về nhà, bây giờ mí mắt cứ gọi là nặng tựa Thái Sơn, khó mà nhấc lên được.

- “Ba ơi! Mở cửa!!!!!!!!!!”

“Kính coong”

- “BAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!”

“Kính coong”

Aiss, bực cả mình. Lại phải nhảy xuống giường ra mở cổng. Tôi quên mất ba lại đi công tác rồi.

- “Hế lô ô ô =))”

- “o__o ??? sao cậu lại ở đây?”

- Không ở đây thì ở đâu?”

- “Nhà số 10, cổng xanh... Đúng nhà tôi rồi. Ờ, đây là nhà tôi đây!”

- “Thì ai bảo không phải nhà cậu đâu.”

- “Thế cậu ở đây làm gì?... Ờ! Ờ!”

Cứ thế cá sấu ngang nhiên xâm nhập nhà tôi, lại còn vác theo bao nhiêu túi lớn túi bé gì gì đó.

- “Mang toàn đồ “tươi sống” sang đây làm gì ế?”

- “Chẳng lẽ để nhét vào mồm ăn sống?”

- “Này, đừng bảo là để... nấu ăn nhá!”

- ... Ờ!!!!!!” =”-

- “Oa ha ha, đang không biết hôm nay nên đi đâu ăn lại có người đến nấu cho ăn thế này. Sao hôm nay tốt bụng dữ ^^~”

- “Ai bảo tôi nấu cho cậu ăn? Hôm nay tôi mở 1 lớp học tình thương” để dạy đồ đầu đất cậu nấu ăn đấy! Lo mà học đi.”

- “A, sao tôi lại phải học? Tôi biết nấu rồi mà. Ai khiến cậu dạy!”

- “Cậu biết nấu đồ cho cún ăn hả?””

>”

- “Chẳng qua tôi thấy cậu vô dụng quá, hạ mình làm giảng viên bắt đầu đi. Chứ nếu với “tài năng” hiện tại của cậu thì chắc ế chồng quá!!”

- “Cậu im ngay! Cái đồ cậu mới ế chồng ý! Cậu thì...”

- “Bắt đầu từ món đuron giản nhất: Trứng tráng!”

Không để tôi kịp phản bác, cá sấu “vào đề” luôn. Cậu ta luôn như vậy, khó chịu!!

- “Sao lại là trứng? Tôi ghét trứng! Làm món khác đi.”

- “Ghét thật không?”

- “Thật!” – tôi dùng bộ mặt đáng thương nhất phô ra.

- “Vậy tốt quá rồi. Nào, bước 1 là đập trứng vào bát.”

O__O

Có nghe thấy gì không thế? Tôi bảo là tôi không thích rồi mà. Hay cậu ta không nghe thấy chứ “không”???

- “Làm cái gì cũng lè mè. Nhanh lên đồ con rùa!”

- “Aissss, đau quá...”

- “Cậu đang làm cái gì thế? Đập quả trứng cũng để bị đứt tay. Phiền quá mà!”

- “Tôi đã bảo tôi không thích, tôi không làm.”

A, gì đây? Cá sấu cầm ngón tay chảy máu của tôi, đưa lên miệng... mút!

==”

Eo. Kinh quá >”

Tôi ghét làm trứng vì tôi không biết đập trứng! Lúc lấy quả trứng đập vào thành bát cho vỡ thì tôi làm nó toét hết cả ra. Lấy tay tách vỏ thì bị mấy mảnh trứng nhọn nhọn đâm vào tay chảy máu. Vì thế tôi kết luận: trứng là một món ăn CỰC KỲ NGUY HIỂM!

- “Làm tiếp.”

- “? Tôi bị ra thế này mà cậu còn bắt tôi làm. Cậu là cháu mấy đời của bọn phát xít thế???”

- “Có mỗi quả trứng không biết rán thì cậu làm được cái gì nữa? Vội lại tay hết chảy máu rồi. Làm tiếp đi.”

Vậy là theo chỉ dẫn của cá sấu, tôi hoàn thành món trứng chiên khá perfect ^^ Trứng chín vừa, không bị cháy, trông rất hấp dẫn. Mùi thì thơm này, màu thì đẹp này, vị thì... để ăn miếng đã nào.

“Rộp rộp”

==”

Chưa để tôi đụng đĩa, cá sấu háu ăn đã hót tay trên mở hàng đĩa trứng. Ghét thế!

- “Này, có vẻ... có vẻ... không ổn lắm thì phải...”

- “Không ổn cái đầu cậu. Để tôi thử.”

“rộp rộp”

+.+”

- “À... thực ra thì... cậu biết không, tôi đặt tên cho món này là... à... là... “trứng giòn”! =”= Ăn rất giòn, phải không? Hê hê hê ^ ____ ^”

Chết thật! Lúc nãy quậy trứng kiểu gì để lẫn cả đồng vỏ vào không biết. Bây giờ nhai nó mới “giòn” như thế này.

Mặt cá sấu biến dạng nhìn vào đĩa trứng đề phòng. Rồi mau chóng chuyển chủ đề:

- “Món tiếp theo: rau muống luộc!”

“phì!!”

- “Cười gì mà cười? Dở hơi à???”

- “Không không. Không có gì. Cứ tiếp tục đi.”

Đây là món tủ của Lan mà. Khựa khựa. Tôi phải tập trung cao độ mới được, học xong về nhà luộc rau cho nó ăn=))

- “Tôi đã miễn cho cậu phần rửa rau rồi đấy. Bây giờ vặn bếp đun nước. Nước sôi thả rau vào, lật lên lật xuống một lúc, tắt bếp. Được chứ?”

- “Oke! Tưởng gì chứ dễ ẹc.”

Một lúc sau tôi bê ra bàn ăn đĩa rau. Hề, trông cũng ngon phết.

- “Ặc! Cậu nấu cháo rau à? Sao nát toét ra thế này? Cho vào mồm chẳng cần nhai cũng nuốt được.”

- “Đâu có! Chắc tại... răng cậu khỏe quá đấy mà. Hi hi.”

==”

- “Thôi cậu ra ngoài cho tôi. Tôi nghĩ cậu không có triển vọng đâu. Ngồi im đây nhá! Đúng là đồ con rùa vô dụng mà, thò cái gì mà thò chứ.”

Nói rồi cá sấu đi vào bếp.

Chẳng hiểu hi hụi làm cái gì trong đấy mà thơm thế. Bụng tôi réo ầm ĩ lên rồi ++ một tiếng sau thấy hân bê ra ngoài 1 đĩa sườn chua ngọt. Rồi lại một tô

canh, hình như canh ngao thì phải. Rồi một đĩa rau xào. Rồi một đĩa salad.

Cá sấu tự làm đây á? Không tin! Tôi phải vào bếp xem hán có giấu “cô tằm” nào trong này không.

Híc. Chẳng có bà tiên, hay cô tằm, hay ông bụt nào trong này. Mà có 1 đĩa cánh gà rán to đùng. Nhìn quấy rĩ quá, tôi chôm một miếng ăn trước, nhưng mà cái đĩa tự động bay lên, không cho tôi bốc ==”

- “Ra ngoài rồi ăn, không được bốc!”

Tôi bủi mủi. Hừ, đáng nào chẳng cho vào mồm!

- “Này, cậu tự nấu cá à?”

- “Không tôi thì ai? Đồ nào phẳng này!”

Không để ý tới lời cá sấu, tôi bắt tay ngay vào công cuộc khám phá ẩm thực, giải quyết vấn nạn giấc đối đang hoành hành trong dạ dày tôi. Ngon quá má ơi!!

*****

Thời gian thấm thoát thoi đưa, ngoảnh đi ngoảnh lại cũng đến cuối tuần. Giờ đây tôi đã có nhiều cơ hội nói chuyện với “hoàng tử” của mình và các thành viên trong lớp. Đặc biệt là tôi đã hòa mình vào cộng đồng buồn xuyên quốc tế của Bảo Linh, cảm giác lạc lõng không còn tồn tại.

Buồn một nỗi hôm nay là cuối tuần. Cái ngày có tiết học đáng sợ nhất trần gian: tiết sinh hoạt! Buổi đầu tiên đi học, tôi đã được vinh danh trong sổ tử thần một lần rồi. Như một điềm báo cho chuỗi ngày tiếp theo, tôi liên tiếp bị nhắc nhở và tiết 1 hôm nay chính thức được tái vinh danh trong sổ lần thứ hai tội nói chuyện trong giờ văn. Tôi thầm cầu nguyện Tôn Đại Thánh che chở để cô chủ nhiệm không truy cứu nặng nề vụ này T^T

Vào tiết 5 đã được 5 phút rồi. Tôi hồi hộp chờ đón cơn giận dữ của cô Trang – giáo viên chủ nhiệm lớp tôi.

- “Mời em Hoài An đứng dậy.” – khuôn mặt khả ái đằng đằng sát khí – “Em cho cô biết lý do vì sao em bị ghi tên vào sổ đầu bài. Đã thế còn bị ghi những 2 lần. Em có cách gây ấn tượng khá đấy nhì. Mới vào lớp chưa được 1 tuần đã gây nhiều chuyện. Thứ 2 tuần tới mời phụ huynh đến trường gặp tôi và về nhà chép phạt 100 lần câu “em xin hứa lần sau sẽ không để bị ghi tên vào sổ đầu bài nữa ạ”! “

Ác mộng mà! Nếu sự thật diễn ra như vậy chắc tôi đột quỵ mất T__T

_____

Lạ nha, 10 phút trôi qua rồi mà chủ nhiệm vẫn chưa vào lớp, lòng tôi dâng lên nỗi sợ hãi cuộn cuộn như thủy triều dâng. Chẳng lẽ cô đã biết chuyện mình bị ghi sổ nên đang ngồi lập bản án để xử mình chăng? Ôi, Tôn Đại Thánh, xin đấy, xin ngài hiển linh cứu rỗi sinh linh này!!!!

- “Lớp 10A2 phải không? Cô Trang có việc gấp không lên lớp được, cả lớp ngồi trật tự nhé.”

Tiếng thầy giám thị vắng vắng trong đầu mà tôi cứ ngỡ là mơ. Mừng đến nỗi làm rơi cặp sách cá sấu bên cạnh. Nhẹ nhàng đặt lại chiếc cặp về vị trí cũ trong lúc ma vương vẫn còn đang say giấc nồng, tôi thầm cảm ơn thần linh tứ phương tứ phía đã nghe thấy lời thỉnh cầu của tôi. Ha ha, cụ Tôn hôm nay tai thánh thật ^^~

- “Cả lớp chú ý!” – Lại giọng thánh thót vàng anh của Linh Nhi, lớp trưởng hot girl – “Thứ hai tuần tới, tất cả các lớp tổ chức đại hội chi đoàn, mọi người chọn ra năm người đi vào đoàn và có khả năng lãnh đạo để thứ hai bỏ phiếu bầu. Sau đó tổ chức ba người mua lọ hoa, khăn trải bàn, cờ, đồ trang trí...”

Và sau đó, những người lọt vào top 5 là: Phương Hoa, Huy Hoàng, BFF Thu Quỳnh, hoàng tử Minh Huy của tôi, và quái vật cá sấu.

Haizzz, không hiểu hán có cái tài cán gián bò gì mà được chọn, cái lớp này bị nhan sắc của hán che mờ con mắt rồi.

“tùng tùng...”

- “Annnnnn, chiều mai đi công viên đi, thấy bảo mai có “Hoàng tử thất tình” ra trượt patin đấy, ngon zai cực!” – Hà Anh tí tòn chạy lại bàn tôi.

- “Á, ngon zai mà lại thất tình á?”

- “Đại loại là như thế, thôi về trước đi chơi với gấu đây, bye!”

??? Cái con này làm tôi chẳng hiểu gì cả. Đại loại nội dung là công viên, thất tình, gấu, gì nữa nhỉ???

*****

“xẹt xẹt, rào rào.....”

Trời mưa rồi, không mang áo mưa. Kiểu này phải đạp xe dưới trời mưa rồi, “thơ mộng” phải biết. Hôm nay cá sấu dờ chừng, không bắt tôi sang làm

“quán gia” cho nhà hấn, bảo sao hồi sáng nắng to muốn vỡ đầu mà bây giờ sấm chớp đùng đùng thế này ==”

Đạp, tôi đạp. Tôi lấy hết sức đạp lấy đạp để, cố nhanh về nhà.

“cạch”

? tiếng gì thế nhỉ? Chả quan tâm, nhanh nhanh về nhà cái đã, lạnh run người.

Và tôi đạp càng ngày càng nhanh, và chiếc xe của tôi chạy càng lúc càng chậm.

Chậm? Hơ hơ ^ _ ^”

Phanh “kít” 1 cái, tôi cúi rạp người nhìn xuống. Đúng như tôi nghĩ, tai họa lại hỏi thăm tôi rồi. Xích xe của tôi tuột lúc nào không hay, nhẹ thật, lại còn đúng hôm trời mưa, lại còn đúng hôm không còn 1 xu trên người vì ra chơi ăn hết rồi.

Thở dài bất lực, tôi quyết định tự thân vận động. Dắt xe vào lề đường, tôi dí mặt vào cái xích xe bị tuột mà chẳng biết phải làm gì. Tôi có sửa xích bao giờ đâu mà biết. Thôi thì liều, tôi bắt chước nhỏ Lan nhặt lấy 2 cái que, rồi, rồi làm gì nữa nhỉ? Cố nhớ lại xem lúc đó nó làm gì mà cái xích lành lại được, cơ mà không nhớ nổi. Thế là tôi cứ ngồi chọc chọc cái que vào dây xích, loay hoay mãi 1 lúc không làm thế nào được. Cả người tôi giờ đã ngấm nước mưa ướt sũng, gió thổi phù phù quanh người càng làm cho cái lạnh quẩn lấy tôi.

A, tôi đau bụng quá. Làm sao đây?

Cái lạnh cùng cơn đau bụng làm tôi phải ngồi thụp xuống, ôm bụng bất lực. Tôi đau đến nỗi không thể nói được câu nào, đến nỗi môi nhợt đi vì đau và lạnh. Gió tạt những vạt mưa vào người, vào mặt tôi, đau rất hòa lẫn vào nước mắt. Tôi sắp không chịu nổi nữa rồi. Mẹ, con lạnh quá.

*****

“khịt khịt” ... thơm quá. Mùi này... hình như là mocha thì phải!

- “Cảm ơn, bác sĩ về nhé.”

- “Không có gì, nhớ để cô bé uống thuốc đúng theo đơn đấy. Tôi về đây.”

- “Đấy rồi hả?”

Là Huy. Cậu ấy... hình như...

A, lúc này tôi đang đi về thì dính mưa, sau đó xe tuột xích, sau đó tôi đau bụng, sau đó... sau đó tôi chẳng nhớ gì cả, hình như là tôi bị ngã đi thì phải. Vậy chẳng lẽ là Huy đưa tôi về sao? ♥.♥

Kha kha kha, không uống công tôi thần tượng cậu, thể hiện rất tốt ^v^ Người đầu mà vừa đẹp trai, vừa ga lăng tốt bụng, vừa dịu dàng, lại còn nhà giàu nữa chứ. Nhìn căn phòng này là biết, các đồ đạc trong nhà đều là hàng cao cấp. Chỉ cần ngửi mùi thôi cũng biết là nhà xin... Nói thật đi cậu không phải người mà. Cậu là thiên sứ, là thiên sứ, đúng chứ?

- “Làm gì mà nhìn tởm kinh thế? Có phải người ngoài hành tinh đâu mà lạ. ^^ Thôi, tớ về đây.”

- “Ồ...” về? về đâu? Nhà cậu đây thì cậu còn về đâu nữa?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thử Cappuccino* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Đê tiện. Cậu quá đê tiện!!

- “Sao lúc nào gặp cậu ở ngoài đường, cậu cũng trong bộ dạng thê thảm thế nhỉ? ^^”

Sau câu nói cuối cùng với nụ cười dịu dàng chết người, “thiên thần” biến mất sau cánh cửa gỗ nâu. Tôi... trọng thương!!

“cạch cạch”

Cánh cửa lại mở ra...

O__0

- “Sao cậu lại ở đây?”

- “Nhà tôi, tôi không ở thì ở đâu?”

- “Nhà cậu? Không phải đây là nhà của...”

- “Chính xác là cậu đang nằm trên giường của tôi, thuộc phòng của tôi, thuộc nhà của tôi. Hiểu chưa?”

“lắc lắc”

- “Ách. Đồ con lợn này.”

>”

Tôi là thỏ mà, không phải lợn đâu. Mà cá sấu vừa nói gì nhỉ? Phòng hán, nhà hán?

Tôi bật dậy lao ra mở cửa phòng nhìn ra bên ngoài, màu sơn, đèn chùm, cái cầu thang kia, chậu hoa kia, tủ đồ kia,... cảnh vật đều rất quen thuộc. Chính xác là nhà cá sấu rồi. Ài, từ trước đến giờ cá sấu bắt tôi dọn dẹp nhà cửa nhưng không cho vào phòng hán, thảo nào tôi không biết là phải.

Thật không ngờ đấy. Phòng hán đẹp quá, gọn gàng quá. Nếu đem so với cái ổ lợn của tôi ở nhà thì đúng 1 trời 1 vực. Nhìn cái bàn học đi, sách vở sắp xếp đâu ra đấy, nhìn cái biết ngay là người học giỏi. Nhìn cái tủ quần áo đi, cửa tủ đóng vừa khít chứ không vênh ra vì bị quần áo chèn ép giống tủ của tôi, mở ra phát là áo quần “tràn” hết ra ngoài. Nhìn cái bàn máy tính đi, màn hình thì bóng loáng, bàn phím không dất 1 hạt bụi. Và nhìn cả cái giường tôi vừa nằm nữa, ôi nó to và rộng rãi chẳng khác gì giường của vua chúa ngày xưa, đặc biệt là trên đó không có vỏ đồ ăn, quần áo, và nhiều thứ linh tinh khác. Rất sạch sẽ ngăn nắp, hán có phải con trai không đấy???

- “Ê, ngăn người ra làm gì kia? Uống thuốc đi.”

- “Lúc này, cậu và Huy, vác tôi về đây à?”

- “Không cậu nghĩ cậu bay vào đây chắc? Đầu cậu chỉ để mọc tóc thôi à?”

- “Đầu không mọc tóc thì mọc gì? Cậu không có óc hả?”>

- “=”. Cái đồ không có óc là cậu đấy. Lúc này bác sĩ bảo cậu bị rối loạn tiêu hóa do ăn linh tinh quá nhiều, lại có tiền sử đau dạ dày, xong còn gặp mưa, lạnh quá nên mới xỉu ra đấy. Nói tóm lại, mọi chuyện xuất phát từ việc ăn quá nhiều mà ra... Thôi, uống thuốc đi.”

Nhắc cái cốc chứa dung dịch màu trắng đục lên, tôi hoài nghi liệu đây có phải thuốc độc không...

- “Không phải thuốc độc đâu mà sợ.”

Ồ, không phải thì tốt.

Oái, mà sao hán biết tôi đang nghĩ gì

=__=

Hơ, hơ hơ, hơ hơ hơ. Có gì đó, khá lạ. Bị ngấm nước mưa nên áo quần... “dãn” ra thì phải, rộng thùng thình. Cảm giác như bơi trong áo ý. Thật tôi không dám nhìn xuống nhưng mà vẫn cứ phải nhìn.

- “Aaaaaaaa... cá sấu! Tôi đang mặc cái gì thế này? Quần áo tôi đâu rồi? Sao cậu dám lột sạch hả?”

- “Ồn quá, cậu im đi! Chẳng lẽ cậu muốn mặc nguyên bộ đồng phục ướt nhẹp lên giường à?”

- “Kệ tôi, tôi khiến cậu à? Ướt thì tôi bệnh chứ cậu bệnh đâu? Sao cậu dám tự tiện? Cậu muốn nhân lúc tôi ngắt đi mà lợi dụng sàm sờ đúng không! Cậu muốn chết rồi.”

- “Cậu ôm hay không chẳng liên quan đến tôi. Chỉ là tôi sợ ướt giường nên mới thay đồ cho cậu thôi. Mà cậu nhìn lại người cậu xem, có đáng để tôi sàm sợ không? Đừng có ăn dứa bở.”

Quá thất vọng. Tôi biết cá sấu là 1 tên đê tiện, nhưng không ngờ lại đê tiện đến mức này. Mà lúc đó có cả Huy ở đấy, sao không can cá sấu làm bậy chứ? Tôi xót xa cho thân phận của mình quá...

- “Thế đồng phục tôi đâu?”

- “Kia kia, vừa mới khô.”

Ài, thế là sự trong trắng của tôi đã bị vết nhọ này làm ô ւế. Hấn, đường đường là 1 thằng con trai mà lại không chút ngượng ngùng khi thay đồ cho con gái? Chứng tỏ mức độ tro trên đã ở level max rồi.

- “Ê, đi đâu?”

- “Về.”

- “Ai cho về mà về?”

- “Tôi thích về đây, sao không?”

- “Tôi cứu cậu để cho cậu đi về chắc? Phòng tôi bị cậu làm cho lộn xộn rồi, dọn lại cho tôi.”

- “Không dọn”

- “Dọn”

- “Không”

- “Ok, 2 giây thôi, cậu sẽ nổi tiếng.”

- “Giỏi thì post đi, tôi chán lắm rồi.”

- “...”

- “Sao? Post đi chứ. Hứ!”

Ble ble, ta cóc sợ nữa! Dù sao thì tôi chưa bị dính scandal bao giờ, có vụ này coi như “trải nghiệm” cuộc sống.

- “Vậy chắc cậu cũng không cần cái này rồi, tiếc thật.”

A, cái vòng mẹ cho tôi, sao lạ lại trong tay hấn?

- “Đồ ăn cấp, trả đây.”

- “Dọn.”

>”

Tức thế cái đồ bản tính. “Hành nghề” nhanh lẹ thế này chắc cậu ta cũng thuộc hàng tiền bối trong “ngành” rồi! Hóa ra hấn giàu là nhờ cái nghề ăn cắp vặt này==

—
- “Xong rồi, trả vòng đây.”

- “Trời, cậu gấp chán kiểu gì thế, sao lại vo 1 cục vào thế kia. Gấp lại cho tôi!”

Tức. Tức quá. Không chịu được nữa rồi. Tôi quyết định gấp lại chắn! Biết sao được, cái vòng rất quan trọng với tôi, thôi thì cố làm vừa lòng hấn để được trả cái vòng. Mẹ ỏi, con khổ quá T__T

- “Tôi gấp đẹp lắm rồi đây. Trả vòng đi.”

- “Phòng khách toàn vết giầy đi mưa, bẩn kinh khủng.”

Tôi lại đi dọn phòng khách.

- “Ê, đem quần áo lên phơi hộ cái”

Và tôi đi phơi quần áo.

- “À, tiện thể tưới luôn mấy cái cây trên sân thượng nhá.”

Hấn quay tôi như quay dế. Tôi biết hấn đang trả thù vụ bị tôi ngã lên người đây mà. Tiểu nhân! Tôi vẫn là bệnh nhân mà, uống tí thuốc hấn đưa sao khỏi nhanh thể được. Chưa gì đã bắt tôi làm cả núi việc, rõ là bóc lột sức lao động trẻ em, cái này đáng để kiện.

- “X... xong... rồi...!” Mệt. Mệt quá. Chết luôn cho xong! – “Vòng. Trả tôi.”

- “À, hình như còn...”

- “CÓ TRẢ KHÔNG THÌ BẢO?!!” – còn muốn bày trò gì nữa? Tôi chưa đủ thê thảm à? Tức nước thì vỡ bờ, cái gì cũng có giới hạn của nó.

- “Áy. Bình tĩnh... hi hi...” – thấy tôi nổi khùng lên, cá sấu cũng có phần nhượng bộ.

- “Trả!”

- “Trả gì?”

- “Cậu... Cậu muốn quy? CẬU CHÁN SỐNG RỒI À?!!”

- “Chẳng phải nó ở trên cổ cậu sao. Trả gì chứ?”

Trên cổ? Tôi đưa luôn tay rà lên cổ. Oái, nó vẫn ở đây mà. Là thế nào, tôi chẳng hiểu gì cả! Nhưng có 1 điều tôi hiểu rất rõ: TÔI ĐÃ BỊ LỪA!!!

- “Cái vòng lúc nãy cậu cầm. là đồ giả?” – nén giận nén giận. Phải hỏi cho rõ ngọn ngành rồi xử 1 thế.

- “Không phải.”

- “Không phải? Đừng nói với tôi là cậu dùng phép thuật biến cái vòng trong tay cậu lên cổ tôi nhé.”

- “Cũng có thể.”

- “Cậu...”

“rằm”

Tôi xây xẩm mặt mày. Mọi việc quá nhanh. Cá sấu kéo tôi ra khỏi cổng, rồi đóng cái “rằm”, rồi đi vào nhà, tất cả chỉ diễn ra trong vài giây ngắn ngủi. Tôi, đầu tiên là giật mình, rồi ngơ ngác, rồi tức giận, và bây giờ tôi phải xả chúng ra ngoài nếu không đầu tôi sẽ nổ tung mất.

- “AAAAAAAAAAAAAAAA.....!!!!!”>”

Xe đạp của tôi đã được sửa xích từ khi nào. Tôi đi về trong sự nhục nhã. Chợt nhận ra, xã hội này càng ngày càng biến chất!

- “Ồ, con tỉnh rồi à? May quá ^^” – 1 người phụ nữ nhà bên cạnh chui từ trong nhà ra, thấy tôi liền hỏi han.

- “???”

- “À, bác là hàng xóm nhà Minh. Hồi nãy nó hót hải chạy sang nhà bác nhờ thay hộ cháu bộ quần áo. Cháu bị dính mưa ngất đi, người ướt nhẹp à. Bây giờ không sao thì may quá rồi. ^^”

..... Brain is loading.....

- “Aaaaaa, vậy là cá sấu lừa mình! Mình còn trong sáng.

Hừ, dám lừa bòn tiểu thư. Tổng cộng hôm nay tôi bị cá sấu lừa hai vỏ đầu. Hận này không rửa không làm người!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Cappuccino* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

“Xin lỗi...”

“What doesn’t kill you makes you stronger

Stand a little taller

Doesn’t mean I’m lonely when I’m alone

What doesn’t kill you makes you fighter

Foot steps event lighter

Doesn't mean I'm over cause you're gone

What doesn't kill you makes you stronger, stronger”

Ài, phiền quá. 11h đêm rồi mà còn bị phá đám. Quý sứ nào không biết.

- “.....”

- “Ai đấy? >

- “Ngủ chưa?”

- “Đang ngủ.”

- “Ồ... thế thôi. Ngủ đi đồ con lợn.”

“tít tít tít”

O__O

Tự nhiên gọi, nói vài câu chẳng để làm gì xong cúp máy? Rảnh quá mà.

“What doesn't kill you makes you stronger

Stand a little taller

Doesn't mean I'm lonely wh...”

- “Rảnh quá a! Cậu bị điên rồi đúng không? Muốn điên thì điên 1 mình đi, đừng có mà phá tôi!”

- “Tôi... khụ khụ...”

- “Tôi cái gì mà tôi?”

“tít tít tít...”

Bực cả mình. Sao có loại người khó ưa thế không biết...

“tít tít, tít tít”

[Nhớ uống thuốc đầy đủ]

Hừ, giả bộ quan tâm nữa hả. Không ngủ được nên phá tôi đây mà, tôi còn lạ gì nữa.

*****

- “Hê, chào mọi người ^^”

- “A, Hoài An đến rồi, cho Hoài An chocolate này ^^” – đầu vàng tí tởn nói chuyện với tôi. Ài, mặc dù hơi lảm chuyện, nhưng mà cậu ta cũng đáng yêu mà, hí hí. Còn hơn cái tên cá sấu mặt gian hơn cáo, suốt ngày bày trò hại tôi.

Cá sấu?

Ừa, đâu rồi nhỉ? Mọi khi đi học đúng giờ lắm mà. Hôm nay sao...

- “Hoàng Minh hôm nay xin nghỉ bị ốm” – Thấy tôi tần ngần nhìn sang ghế bên cạnh, Huy “báo cáo” luôn.

- “Ồm... ờ... thế hả?”

Có chút bàng hoàng và bất ngờ, nhưng thực sự tôi RẤT VUI!!! ^^ mấy khi tên quái vật đó nghỉ học, tôi đỡ bị nhìn sách chung, bị cốc đầu, bị sai đi mua đồ ăn, kha kha kha kha.....

Hôm nay là ngày của ta. Ta sẽ làm thống lĩnh cái bàn này. Khả khả khả... XD

- “Cậu... sao không?”

Ặc, chết rồi, sao lại để hoàng tử nhìn thấy bộ dạng man rợ hồi nãy chứ. Còn đâu là hình tượng?

- “Phi”

Ấy, hoàng tử à đừng tưởng được tở hâm mộ mà cậu có quyền phi cười trước nỗi đau của người khác nhá. Mặc dù cậu cười trông đẹp trai thật đấy, nhưng tở không thích tí nào đâu ==”

- “Cậu lúc nào cũng thế ^^”

Quăng lững một câu cho tôi, hoàng tử lại cười nhìn tôi và quay lên, tôi có nhìn nhầm không khi hình như đáy mắt cậu ấy ánh lên sự thú vị?

Cơ mà “Lúc nào cũng thế” là như thế nào? Chẳng lẽ lần nào tôi cười man rợ đều bị cậu nhìn thấy à? Oh God, hổng hết cả đại dự rồi.

Mà thôi dẹp cái đại sự tình duyên sang một bên, trước hết phải đi ăn mừng vụ nghỉ học của cả sáu cái đả – một sự kiện vô cùng trọng đại, tôi rủ tập đoàn xuyên quốc tế lên cantin làm 1 bữa đầu ra đấy. A ha ha.

Tuy phòng học của tôi ở tầng 4, có chút bất lợi lúc đi học vì phải “leo núi đường dài”. Nhưng mà được cái lời to là gần cantin nhất. Cantin trường tôi được xây dựng trên sân thượng của trường (tức là tầng 5 ý), 1 nửa là nhà ăn có mái, nửa kia ở ngoài trời, có kê bàn ghế nhưng không có mái, rất thoáng cùng với nhiều cây cảnh. Quang cảnh lại cực kì khoáng đãng sáng sủa (vì trên tầng cao mà) cộng với đồ ăn ngon vô số kể, trông nó giống nhà hàng mini hơn là cái cantin trường học đấy. Nếu hỏi tôi thích nhất điều gì ở trường này, sẽ không có đáp án nào khác ngoài CANTIN!

Sau khi triệu tập đầy đủ, chúng tôi chọn cái bàn dài gần lan can, khoảng sân không có mái để vừa ăn vừa hít khí trời.

- “E hèm, tâm trạng ta hôm nay rất tốt, muốn khao mọi người 1 bữa, ai phản đối dơ tay.”

Tất nhiên không có cái tay nào dơ lên cả :) được hôm có người bỏ tiền ra khao, chúng nó gọi lấy được. Nào khoai chiên, nào trà sữa, nào bắp ngọt, bìm bìm đủ loại...

- “Ha ha ha, khá đấy khá đấy. Ngươi mới vào mà thể hiện rất tốt. Ta quyết định thăng chức cho ngươi làm trợ lý chủ tịch, ok?”

- “Oke :D “

- “Nào, 1 2 3 zô!!!!!!!!!!!!!!”

- “Ê, mày. Có đưa mới vào lớp đã bày đặt khao nọ khao kia lấy lòng người khác kia.”

- “Xì, cái loại không biết điều kệ xác nó, mày quan tâm làm gì.”

- “Ồ, ngứa mắt thì nói thôi”

Hai con nhỏ đi qua bàn chúng tôi bom đều vài câu. Một trong số đó có antifan đầu đời của tôi – Kim Chi. Tất nhiên, tôi biết chúng ám chỉ ai.

- “Này, các cậu thấy người ta xinh hơn, giàu hơn, dễ thương hơn thì ghen ăn tức ở đấy à?” – Chủ tịch Linh bức xúc thay tôi.

- “Tôi có nói ám chỉ ai bao giờ à? Nếu có thì cho xin lỗi nhé, nói vu vơ ý mà, trúng ai thì trúng.”

- “Ừ, có tật thì giật mình. Mà cả cậu nữa đấy Linh à. Đừng thấy nhà giàu mà sán vào như thế, không hay đâu.”

- “Hừ. Các cậu đừng tưởng c...”

- “Thôi, Linh, ăn đi. Nói nhảm, tức làm gì cho phí calo. Tao là tao chỉ tội nghiệp cho những bạn ghen ăn tức ở, đến ăn cũng mắc nghẹn. Ài, đáng thương thật.” – Hà Anh lên tiếng, nói móc là sở trường của con này rồi.

- “Mày...”

“tùng tùng tùng.....”

- “.....”

Ha ha ha. Nhìn 2 con bé tội ghê. Tức lộn óc mà không cãi nổi. Làm cả tập đoàn nhà tôi được dịp đau bụng vì cười nhiều quá :))

*****

{Tiết 5}

- “Ê, An, lời sách vở ra làm gì nữa?” – Bảo Linh nhảy vào bàn tôi, ngoe nguẩy gói bìm bìm làm tôi không cưỡng nổi mà bóc lấy một... nếm.

- “Ày, tao chăm ngoan mà. Thôi ra chỗ khác để tao còn học bài.”

- “Mây ầm đầu à? Hôm nay làm đại hội chi đoàn mà.” ?

“tít tít, tít tít”

[ê, uống thuốc chưa?]

Xời, cá sấu “lại tốt bụng” hỏi thăm tôi. Rốt cuộc mấy hôm nay cậu ta có ý đồ gì mà lương thiện bất thành linh thể? Thà cứ cười gian gian như mọi khi tôi còn đỡ hoảng!

[khỏi rồi. Không uống nữa]

[nhưng phải uống đủ liều, nhờ tái phát thì sao]

[mặc xác tôi, liên quan đến cậu?]

Chắc chẳng ốm đau gì đâu, lấy cớ nghỉ 1 ngày ở nhà cho sướng thân thôi. Rảnh quá mới nhắn tin hỏi tôi vài ba câu cho đỡ ngứa tay. Hừ!

Trên đường về, tôi vừa đạp xe vừa lẩm nhẩm hát. Phải khiêm tốn mà công nhận rằng tôi hát hay thật! Ba cũng bảo thế mà. Mỗi tội ba thương tôi, sợ tôi hát nhiều khản giọng nên mỗi lần rủ ba đi karaoke ba đều từ chối. Chấp nhận không được nghe tôi hát với mong muốn tôi luôn giữ được giọng ca vàng của mình. Ôi, sao ba tôi lại cao cả thế cơ chứ!

Lúc dừng xe, tôi mới ngó người ra khi trước mặt mình là nhà ma vương cá sấu! A, đáng hận đáng hận! Hơn 1 tuần nay cứ đi học về là tôi lại đạp qua nàh hần làm quần gia nên hôm nay cũng “thuận chân” đạp sang nhà hần. Thôi thì nhà cũng đã đến rồi, vào ngó phát xem hần đang làm gì. Bị bắt quả tang bùng học ở nhà chơi game chắc mặt hần trông nhọ lắm. Mới nghĩ thôi đã sướng cả người. “Khự khự khự” (cười man rợ quá!!)

Tôi bước vào nhà trong tư thế của 1 paparazi, chỉ trực hần lộ mặt ra phát là dim luôn. Đến lúc đấy cuộc đời tôi sẽ lật sang trang mới, không phải lết xác sang đây làm quần gia cho quái vật nữa ^o^

Phòng khách, không có. Phòng bếp, không có. Nhà tắm, không có luôn. Thế chắc chắn là trong phòng ngủ rồi!

Tôi hùng dũng bước tới trước phòng của cá sấu, căn phòng mà tôi mới được vào đúng 1 lần. Lấy khí thế, tôi dơ chân đạp 1 cước khiến cửa bật mở đập vào tường rồi bật lại đóng cái “rầm”! Hơ, hóa ra cửa không khóa, cú đạp của tôi mạnh quá làm nó văng vào tường, theo định luật III Niuton, cánh cửa bị tường tác dụng lại 1 phản lực và đập trở lại. ==!

Đến cái cửa cũng giống y xì thằng chủ, chỉ nhằm tôi mà chống chế, ức thật!

Tôi lại tiếp tục đạp. Lần này rút kinh nghiệm giảm bớt lực đi, cánh cửa chỉ bật nhẹ ra. Ha ha, tôi bước vào phòng.

- “Ê, cá sấu, già bộ gì nữa? Tôi biết thừa trò của cậu rồi.”

Còn ngoan cố lừa gạt hả? Tưởng nằm co ro trùm chăn kín đầu thì tôi tin chắc? Hơ, trẻ con mới tin!

- “.....”

- “Nghe thấy gì không? Tôi bảo là tôi biết thừa rồi, đừng làm bộ làm tịch nữa!”

- “...” – vẫn ngoan cố >”

Tôi bay tới lật cái chăn to sụ trên người hần. Vẫn không phản ứng. Diễn rất tốt! Này thì ta đá. Đá cho nguoi chết đi. Đá, đá, đá...

Ủa? Chân tôi vừa đạp phải cái gì nóng nóng. Oái, sao người hần nóng ran thế này? Chẳng lẽ hần bệnh thật sao? Trán! Ba thường sờ trán mỗi khi tôi ốm. Oh God, nóng quá! Cá sấu ốm thật rồi, không có ai ở nhà sao? Sốt cao thế này mà không đi viện, điên rồ!

- “Ê, cá sấu, dậy, nhanh. Tôi đưa cậu tới bệnh viện.”

- “Không thích. Không đi.”

- “Không thích cũng phải đi.”

- “.....”

- “Sao lại có loại người ngang ngạnh thế này!!!

Ờ, nếu muốn ốm chết thì cứ nằm đấy đi! Cho cậu ốm chết luôn đi. Đồ bướng bỉnh, đồ khó ưa, đồ @\$#d&%hj#\$^*...”

Hừ. Tiểu thư có lòng tốt đưa nguoi đi viện mà còn làm cao. Nằm đấy mà rên, cho chết! Ta đi về!

Nhưng mà, nhà hấn làm gì có ai nì. Ôm liệt giường thế này thì ăn uống kiểu gì?

Ôi xời kệ xác, chả quan tâm. Ai bảo đi viện không nghe. Về!

Ờ hơ, nhưng mà lỡ hấn ốm nặng quá,... lăn ra chết thì sao? Ài, cũng không liên quan tới mình. Mình có phải người thân bạn thân hay họ hàng thân thích gì đâu. Về!

Cơ mà lỡ cá sấu chết thật thì sao nì? Oh God không được chết! Hấn vẫn còn nắm giữ 2 tấm ảnh thảm hại của tôi, hấn chết thì ai biết mã điện thoại hấn mà mở ra xóa chứ. Dù là bình thường hấn khó ưa, bần tính, đê tiện, gian manh,... nhưng được cái... đẹp trai. Chết đi phí của giờ. Không ổn. Vậy thay mặt toàn thể chị em ưa cái đẹp, chuộng cái xinh, ta phải đứng lên cứu mạng 1 mĩ nam đáng thương đang đứng giữa thời khắc sinh tử, coi như tu nhân tích đức!

Sau 30 phút dằn vặt tự vấn bản thân. Tôi quyết định quay lại hành hiệp trượng nghĩa. Hồi xưa mình ốm mẹ hay làm gì ta? Đắp sốt này, ăn cháo này, uống thuốc này. Ok. Bây giờ ta đi nấu cháo.

Xời, tủ lạnh nhà cá sấu nhiều đồ ăn thế? Ở 1 mình mà ăn như lợn ý, thôi thì ta ăn hộ cho đỡ phí vậy.

Google search: [dạy cách nấu cháo chữa bệnh ốm]

A ha ha đây rồi. Cá sấu người hôm nay lại có điểm phúc ăn cháo bổ tiểu thư tự nấu, sướng thế còn gì.

1 tiếng cậm cụi trong bếp, tôi mang lên phòng cá sấu 1 tô cháo thịt băm, 1 cái khăn ướt mới lấy trong tủ lạnh và 1 vỉ thuốc hạ sốt.

- “Ê, Sấu, mở mắt ra coi.”

- “???”

- “Chia cái mặt câu ra đây xem nào” – Tôi đắp khăn lạnh lên trán cá sấu. Mặt hấn đỏ lựng, chắc bệnh nặng lắm rồi, phải chữa ngay thôi. – “Ăn cháo đi.”

- “Ăn kiểu gì?”

- “Mấy tuổi rồi mà còn hỏi ăn cháo kiểu gì?”

- “Không có thìa thì tôi húp chắc?”

- “Ồ, hi hi, quên, chờ tí...”

==

- “Đây. Sợ cậu ốm, há mồm to sẽ tổn sức, rất mệt, nên tôi chọn cái thìa nhỏ nhất cho cậu để ăn này ^^”

- “o__0.... Đây... là thìa cà phê mà. Nhỏ thế sao mức?”

- “Ài, cậu phiền quá, ăn tạm đi, tôi mệt rồi.”

- “Cậu thấy đây tôi ốm thế này, miệng còn không mở được to thì làm sao dơ tay lên tự mức cháo?”

- “... Ờ há. Hay là để tôi lấy cái ống hút trà sữa to dùng cho cậu hút cháo, đỡ mệt. Ôi trời sao lại có người thông minh như tôi cơ chứ! >v

- ==” Có ai ăn cháo bằng ống hút bao giờ không? Cậu không có óc mà.”

- “Thế thì phải làm sao? Hay là để tôi...”

- “Cậu mức cho tôi ăn đi.”

- “? Tôi á? Tức là bón cho cậu ăn á? Giống kiểu mẹ đút con ăn cháo á? Vậy...”

- “Á á cái đầu cậu. Tôi đói quá.”

- “Ồm, ờ.”

- “Ách! Cháo này cậu nấu phải không?”

- “Ha, không tôi nấu thì ai nấu, đồ không có óc. Sao? Ngon đúng không ^o^”

- “Còn kinh khủng hơn cả “cái đồng” lần trước cậu nấu. Từ hôm đấy tôi bảo cậu mua đồ ăn ngoài cho tôi, sao hôm nay dám tự tiện làm hả? Muốn tôi ngộ độc chết luôn đúng không? Có ai nói cho cậu biết là cậu nấu ăn tệ lắm không? Không biết làm thì đừng có làm. Ôi kinh khủng quá! Cái này mà để cho người ăn à?”

- “.....”

Tôi cầm bát cháo lằm lằm ra ngoài. Quả thực là... tệ đến thế sao. Nhưng tô cháo này tôi dành tâm huyết cả tiếng đồng hồ để làm mà chỉ nhận được sự si và như thế thôi à? Lần này tôi không giận cá sấu...

Hoài An à mày rảnh quá rồi. Ra ngoài đường mua đại tô cháo về cho hần ăn, không mất công mất sức mất thời gian, lại không bị ăn mắng nữa. Hần nói đúng, đang bệnh như thế ăn cháo của tôi chắc không kịp ngấc ngoài mà chết thẳng cẳng luôn. Thế mà bao lâu nay ba cứ tấm tắc khen “tài năng” của tôi. Hóa ra ba muốn tôi vui nên mới nói thế. Nghĩ lại những lần ba méo mó nhai com tôi nấu mà thấy thương ba quá...

- “Hoài An...”

- “...”

- “Tôi...”

- “Ôm thế ai cho đi xuống đây. Lên uống thuốc nhanh! Yên tâm thuốc là tôi mua chứ tôi không tự làm, không chết được đâu...”

- “... Xin lỗi.”

Cụt ngắn.

Xin lỗi? Con người như hần mà cũng biết nói từ này à? Hờ, chắc tôi nghe lộn rồi, hần nói bé quá mà. Tên thiên quý này xấu xa quá rồi, có đội lốt thiên thần, mà không, bà cô của thiên thần cũng chẳng che đậy được âm tà trong hần.

Nhìn bóng dáng “thiên quý” đi lên lầu mà tôi cũng thấy oái theo. Haizzzzz...

Ách. Nhớ rồi nhớ rồi. Thảo nào tự dưng cả lớp nhốn nháo đứng hết dậy, trèo lên bàn, rồi leo cửa sổ, hóa ra là để treo đồ trang trí lớp. Thế mà tôi cứ tưởng chúng nó lên con nặc nô cơ đấy.

Ba cán sự đoàn được bầu ra trong đại hội hôm nay gồm có: Trịnh Minh Huy (thần tượng của tôi, hoàng tử của tôi, cũng có thể coi là chồng tương lai của tôi), Hoàng Minh (là tên cá sấu trời đánh không chết ý ă, chẳng hiểu sao được vào luôn ==) mặc dù hôm nay nghỉ nhưng vẫn trúng cử ă, người thứ ba là Mai Thu Quỳnh (BFF x). Đúng là một người làm quan cả họ được nhờ. Cái Quỳnh vào được ban chấp hành đoàn của lớp mà cả năm đưa chúng tôi sướng nhảy cẫng lên. Há há há.

- “Các em trật tự. Ba cán sự đoàn của lớp đã được bầu ra, tiện đây cô sẽ phân lại cán sự lớp luôn nhé. Qua điểm số từ đợt thi chất lượng đầu năm và tác phong của các em trong thời gian qua, cô sẽ giữ nguyên lớp trưởng lớp phó, còn tổ trưởng của các tổ 1, 2, 3, 4 sẽ là Hoàng, Mai, Tùng, Hoa. Để giúp đỡ công việc cho các tổ trưởng là các tổ phó Hà, Tuấn, Mi, Chi. Thế nhé.”

Mặc dù biết là với cái bảng điểm và tác phong của mình trong thời gian qua là “chưa thấm vào đâu” nhưng tôi vẫn... hồi hộp khi cô đọc tên các tổ trưởng tổ phó, thực sự là tôi đang chờ mong tên mình được xướng lên. Ít ra được cái chức gì đấy trong lớp cũng có tí oai oai :) Tôi không muốn dừng lại ở cái chức... phó bàn ==”

- “À, nếu trong năm học có nhiều việc quá thì cô phải thêm một chức nữa nhĩ?” – ă, còn một chức nữa kia, cho em cho em cô ời. – “Thôi được rồi, bạn Hà Anh, Ngân, Hoài An, Vũ” – ă ha ha, nghe nhầm không nhĩ? Có tôi thật kia – “Các em sẽ đảm nhận chức... tổ phó phụ, để phòng khi cả tổ trưởng tổ phó đều bận việc ^^”

==”

Hic, đúng ước nguyện của tôi rồi còn gì, không còn là bàn phó nữa mà giờ được “thăng chức” hần thành “tổ phó phụ” cơ. Trên danh nghĩa thì nó to hơn cả chức bàn trưởng nhưng mà thực chất về quyền lực thì không hơn không kém T__T

*****

{Công viên Thống Nhất}

Hôm nay tôi cùng cả lũ nhặng nhít này đi công viên để gặp “Hoàng tử thất tình” như lời của Hà Anh hôm qua. Nơi này khá lớn, nhưng không phải là công viên giải trí nên chẳng có nhiều trò gì chơi. Phía sân cát có nhóm người đang tập parkour với những cái cột đèn, xa xa là mấy ông bà già chơi đá cầu, cầu lông...

Chúng nó kéo tôi đến cái chỗ gọi là sân băng, nơi có rất nhiều người đang trượt patin, trượt ván.

- “Aaaaaaa!!! Kia kia, anh ý kia rồi! Hoàng tử!!!!”

- “Aaaaaaaa!! Mày ời tao chết đây!!”

- .....

Cả lũ tự nhiên nhón nhào hết ầm lên, chỉ về phía một thằng con trai mặc áo phông trắng quần tụt, chân mang giày patin, đang ngồi khoác vai một cô bé mặt non choẹt nhưng bị lớp phấn dày mấy km làm già đi hẳn mấy tuổi. Không thể tin được ngay cả Thu – người nhút nhát ít nói mà cũng hết lên điên cuồng như mấy con kia.

- “Chúng mày bị dở hơi à???”

- “Dở hơi cái đầu mày. Nhìn kia kia. Nhìn thấy anh ý không? Hoàng tử thất tình đấy!”

- “Ôi hoàng tử của lòng em”

- “Ê, nhưng mà tao thấy thằng đấy nó có... thất tình đâu?”

- “À, anh ý nổi tiếng với biệt danh “hoàng tử thất tình” là vì một ngày anh thay bỏ đến bảy lần. Một ngày bảy người yêu, nghe chưa. Chứ không phải “thất tình” theo kiểu... “thất tình” đâu. Mà là “thất tình” đấy.”

Thu Trang mồm thì nhoeo nhoeo giải thích, mắt vẫn dán vào thằng “thất tình” kia. Tò mò cả não vì nghe con này giải thích rồi. Thật không ngờ trên đời lại có người như thế này. Nhưng mà phải công nhận là cái tên “thất tình” kia cũng... được được. Tóc nâu, cặp mắt rất lừa tình, dáng người cao cao, body chuẩn như siêu mẫu...

- “A, Hoài An cũng đến đây hả?”

- “Ồ, Annnnnnnnn!!! ^0^”

Đang đứng ngắm “hoàng tử thất tình” thì “hoàng tử của tôi” đứng ngay trước mặt, ngay sau đó là cái giọng nhí nhố của Milu đầu vàng.

- “Mấy ông cũng hay ra đây trượt patin à?” – Bảo Linh rời mắt khỏi “thất tình”, hỏi chuyện hai người kia.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Cappuccino* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

- “Ừ, thỉnh thoảng thôi.”

- “Này, Việt Anh, sao lúc nào thấy An cậu cũng rú ầm lên thế? Đừng bảo là... trúng sét rồi nhá.” – Ài, cô nàng lăm chiêu lại bắt đầu xuất chiêu rồi. Cái đồ nhăng nhít kia thấy cái gì chẳng rú ầm lên, có riêng gì tôi đâu ==” Ấy thế mà đầu vàng lại im tịt không bật lại nửa chữ như mọi khi, lạ phết!

Chúng tôi ra phía rìa sân thuê sáu đôi patin. Mặc dù tôi không biết trượt, nhưng chúng nó cứ động viên và bảo tao cũng không biết trượt, nên tôi cũng chơi luôn.

Ấy thế mà bọn này đều thật, nôm thì soen soét kêu là “tao không biết trượt”, “tao mới tập được vài hôm”, “tao tập bao lâu mà vẫn toàn ngã”, thế mà lúc đứng lên giày, đứa nào cũng lướt vèo vèo, để mặc tôi đứng ôm cái cột đèn vì sợ ngã ==”

- “An chưa biết trượt hả? Bám lấy tớ này ^^” – Ôi, hoàng tử đúng là hoàng tử, lúc nào cũng dịu dàng và tốt bụng. Tôi ngờ nghịch bám lấy cánh tay của Huy và bước đi theo cách mà Huy dạy.

Tim tôi đang đập thình thịch, vì đây là lần đầu tiên tôi được đứng gần Huy như vậy, mọi thứ đều rõ nét, đặc biệt là đôi mắt sâu làm tôi chết cứng ngay lần đầu tiên nhìn thấy. Ôi, trái tim bé nhỏ của tôi, sao mà nó chịu được!

Lúc sau, Đầu vàng ở đâu chạy tới phá đám, cũng le te đòi dạy tôi trượt, đến mệt với cái đồ trẻ con to xác này.

Thế là tôi đứng trên đôi giày có lắp bánh xe, tay trái bám vào đầu vàng, tay phải bám vào hoàng tử, lê lét từng tí một. Khoảng 20 phút sau tôi đã có thể lướt một mình, không cần vịn ai cả. Nhưng đầu vàng và hoàng tử vẫn trượt chậm chậm hai bên phòng khi tôi ngã. Trong khi đó lũ bạn thân đang tí tòn lướt qua lướt lại chỗ hoàng tử thất tình, haizzz, cái lũ đại zai này.

2 tiếng sau đứa nào cũng mệt lả, đặc biệt là tôi bị ngã dập mông 24 lần cộng với mấy vết tím bầm ở đầu gối vì cái tội lạnh chanh, cứ thích trượt một mình cơ, khổ thế. Ra cổng công viên uống sữa đậu xong, chúng tôi ai về nhà nấy. Đầu vàng cứ kéo tôi ở lại chơi thêm lúc nữa nhưng thiên thần của tôi về rồi, tôi cũng chẳng muốn ở lại nhìn cái “thằng thất tình” thể hiện bản thân bằng những đường trượt siêu siêu đỉnh.

- “Đề tớ chở An về nhé ^^”

- “À, ừ, được ^^. À quên, tớ đi xe đạp rồi, hi hi p”

- “Ừ vậy thôi :)”

Trời ơi, tôi muốn ném phăng cái a còng của mình xuống hồ quá. Tại nó mà tôi không cùng hoàng tử về được. Tức chết >”

*****

“tít tít, tít tít”

[ê, uống thuốc chưa?]

Xời, cá sấu “lại tốt bụng” hỏi thăm tôi. Rốt cuộc mấy hôm nay cậu ta có ý đồ gì mà lương thiện bất thành linh thế? Thà cứ cười gian gian như mọi khi tôi còn đỡ hoảng!

[khỏi rồi. Không uống nữa]

[nhưng phải uống đủ liều, nhớ tái phát thì sao]

[mặc xác tôi, liên quan đến cậu?]

Chắc chẳng ốm đau gì đâu, lấy cớ nghỉ 1 ngày ở nhà cho sướng thân thôi. Rảnh quá mới nhắn tin hỏi tôi vài ba câu cho đỡ ngứa tay. Hứ!

Trên đường về, tôi vừa đạp xe vừa lẩm nhẩm hát. Phải khiêm tốn mà công nhận rằng tôi hát hay thật! Ba cũng bảo thế mà. Mỗi tội ba thương tôi, sợ tôi hát nhiều khản giọng nên mỗi lần rủ ba đi karaoke ba đều từ chối. Chấp nhận không được nghe tôi hát với mong muốn tôi luôn giữ được giọng ca vàng của mình. Ôi, sao ba tôi lại cao cả thế cơ chứ!

Lúc dừng xe, tôi mới ngó người ra khi trước mặt mình là nhà ma vương cá sấu! A, đáng hận đáng hận! Hơn 1 tuần nay cứ đi học về là tôi lại đạp qua nàh hần làm quản gia nên hôm nay cũng “thuận chân” đạp sang nhà hần. Thôi thì nhà cũng đã đến rồi, vào ngó phát xem hần đang làm gì. Bị bắt quả tang bùng học ở nhà chơi game chắc mặt hần trông nhọ lắm. Mới nghỉ thôi đã sướng cả người. “Khự khự khự” (cười man rợ quá!!)

Tôi bước vào nhà trong tư thế của 1 paparazi, chỉ trục hần lộ mặt ra phát là dim luôn. Đến lúc đấy cuộc đời tôi sẽ lật sang trang mới, không phải lật xác sang đây làm quản gia cho quái vật nữa ^o^

Phòng khách, không có. Phòng bếp, không có. Nhà tắm, không có luôn. Thế chắc chắn là trong phòng ngủ rồi!

Tôi hùng dũng bước tới trước phòng của cá sấu, căn phòng mà tôi mới được vào đúng 1 lần. Lấy khí thế, tôi dơ chân đạp 1 cước khiến cửa bật mở đập vào tường rồi bật lại đóng cái “rầm”! Hơ, hóa ra cửa không khóa, cú đạp của tôi mạnh quá làm nó văng vào tường, theo định luật III Niuton, cánh cửa bị tường tác dụng lại 1 phản lực và đập trở lại. ==!

Đến cái cửa cũng giống y xì thằng chủ, chỉ nhằm tôi mà chống chế, ức thật!

Tôi lại tiếp tục đạp. Lần này rút kinh nghiệm giảm bớt lực đi, cánh cửa chỉ bật nhẹ ra. Ha ha, tôi bước vào phòng.

- “Ê, cá sấu, giả bộ gì nữa? Tôi biết thừa trò của cậu rồi.”

Còn ngoan cố lừa gạt hả? Tường nằm co ro trùm chăn kín đầu thì tôi tin chắc? Hơ, trẻ con mới tin!

- “.....”

- “Nghe thấy gì không? Tôi bảo là tôi biết thừa rồi, đừng làm bộ làm tịch nữa!”

- “...” – vẫn ngoan cố >”

Tôi bay tới lật cái chăn to sụ trên người hần. Vẫn không phản ứng. Diễn rất tốt! Ngày thì ta đá. Đá cho người chết đi. Đá, đá, đá...

Ủa? Chân tôi vừa đạp phải cái gì nóng nóng. Oái, sao người hần nóng ran thế này? Chẳng lẽ hần bệnh thật sao? Trán! Ba thường sờ trán mỗi khi tôi ốm. Oh God, nóng quá! Cá sấu ốm thật rồi, không có ai ở nhà sao? Sốt cao thế này mà không đi viện, điên rồi!

- “Ê, cá sấu, dậy, nhanh. Tôi đưa cậu tới bệnh viện.”

- “Không thích. Không đi.”

- “Không thích cũng phải đi.”

- “.....”

- “Sao lại có loại người ngang ngạnh thế này!!!

Ờ, nếu muốn ốm chết thì cứ nằm đấy đi! Cho cậu ốm chết luôn đi. Đồ bướng bỉnh, đồ khó ưa, đồ @\$#d\\%hj#\$^*...”

Hừ. Tiểu thư có lòng tốt đưa người đi viện mà còn làm cao. Nằm đấy mà rên, cho chết! Ta đi về!

Nhưng mà, nhà hần làm gì có ai nhi. Ôm liệt giường thế này thì ăn uống kiểu gì?

Ôi xời kệ xác, chả quan tâm. Ai bảo đi viện không nghe. Về!

Ồ hơ, nhưng mà lỡ hần ốm nặng quá,... lăn ra chết thì sao? Ài, cũng không liên quan tới mình. Mình có phải người thân bạn thân hay họ hàng thân thích gì đâu. Về!

Cơ mà lỡ cá sấu chết thật thì sao nhi? Oh God không được chết! Hần vẫn còn nắm giữ 2 tấm ảnh thảm hại của tôi, hần chết thì ai biết mã điện thoại hần mà mở ra xóa chứ. Dù là bình thường hần khó ưa, bần tính, đê tiện, gian manh,... nhưng được cái... đẹp trai. Chết đi phí của giới. Không ổn. Vậy thay mặt toàn thể chị em ưa cái đẹp, chuộng cái xinh, ta phải đứng lên cứu mạng 1 mỹ nam đáng thương đang đứng giữa thời khắc sinh tử, coi như tu nhân tích đức!

Sau 30 phút dần vật tụt vắn bản thân. Tôi quyết định quay lại hành hiệp trượng nghĩa. Hồi xưa mình ốm mẹ hay làm gì ta? Đắp sốt này, ăn cháo này, uống thuốc này. Ok. Bây giờ ta đi nấu cháo.

Xời, tủ lạnh nhà cá sấu nhiều đồ ăn thế? Ở 1 mình mà ăn như lợn ý, thôi thì ta ăn hộ cho đỡ phí vậy.

Google search: [dạy cách nấu cháo chữa bệnh ốm]

A ha ha đây rồi. Cá sấu người hôm nay lại có điểm phúc ăn cháo bổ tiểu thư tự tay nấu, sướng thế còn gì.

1 tiếng cậm cụi trong bếp, tôi mang lên phòng cá sấu 1 tô cháo thịt băm, 1 cái khăn ướt mới lấy trong tủ lạnh và 1 vỉ thuốc hạ sốt.

- “Ê, Sấu, mở mắt ra coi.”

- “???”

- “Chia cái mặt câu ra đây xem nào” – Tôi đắp khăn lạnh lên trán cá sấu. Mặt hần đỏ ửng, chắc bệnh nặng lắm rồi, phải chữa ngay thôi. – “Ăn cháo đi.”

- “Ăn kiểu gì?”

- “Mấy tuổi rồi mà còn hỏi ăn cháo kiểu gì?”

- “Không có thìa thì tôi húp chác?”

- “Ồ, hi hi, quên, chờ tí...”

==

- “Đây. Sợ cậu ốm, há mồm to sẽ tổn sức, rất mệt, nên tôi chọn cái thìa nhỏ nhất cho cậu để ăn này ^^”

- “o__o.... Đây... là thìa cà phê mà. Nhỏ thế sao mức?”

- “Ài, cậu phiền quá, ăn tạm đi, tôi mệt rồi.”

- “Cậu thấy đấy tôi ốm thế này, miệng còn không mở được to thì làm sao dơ tay lên tự mức cháo?”

- “... Ờ há. Hay là để tôi lấy cái ống hút trà sữa to dùng cho cậu hút cháo, đỡ mệt. Ôi trời sao lại có người thông minh như tôi cơ chứ! >v

- ==” Có ai ăn cháo bằng ống hút bao giờ không? Cậu không có óc mà.”

- “Thế thì phải làm sao? Hay là để tôi...”

- “Cậu mức cho tôi ăn đi.”

- “? Tôi á? Tức là bón cho cậu ăn á? Giống kiểu mẹ đút con ăn cháo á? Vậy...”

- “Á á cái đầu cậu. Tôi đói quá.”

- “Ồm, ờ.”

- “Ách! Cháo này cậu nấu phải không?”

- “Ha, không tôi nấu thì ai nấu, đồ không có óc. Sao? Ngon đúng không ^o^”

- “Còn kinh khủng hơn cả “cái đồng” lần trước cậu nấu. Từ hôm đấy tôi bảo cậu mua đồ ăn ngoài cho tôi, sao hôm nay dám tự tiện làm hả? Muốn tôi ngộ độc chết luôn đúng không? Có ai nói cho cậu biết là cậu nấu ăn tệ lắm không? Không biết làm thì đừng có làm. Ôi kinh khủng quá! Cái này mà để cho người ăn à?”

- “....”

Tôi cầm bát cháo lầm lũi ra ngoài. Quả thực là... tệ đến thế sao. Nhưng tô cháo này tôi dành tâm huyết cả tiếng đồng hồ để làm mà chỉ nhận được sự sỉ vả như thế thôi à? Lần này tôi không giận cả sáu...

Hoài An à mày rảnh quá rồi. Ra ngoài đường mua đại tô cháo về cho hần ăn, không mất công mất sức mất thời gian, lại không bị ăn mắng nữa. Hần nói đúng, đang bệnh như thế ăn cháo của tôi chắc không kịp ngắc ngoài mà chết thẳng căng luôn. Thế mà bao lâu nay ba cứ tấm tắc khen “tài năng” của tôi. Hóa ra ba muốn tôi vui nên mới nói thế. Nghĩ lại những lần ba méo mó nhai com tôi nấu mà thấy thương ba quá...

- “Hoài An...”

- “...”

- “Tôi...”

- “Ôm thế ai cho đi xuống đây. Lên uống thuốc nhanh! Yên tâm thuốc là tôi mua chứ tôi không tự làm, không chết được đâu...”

- “... Xin lỗi.”

Cụt ngắn.

Xin lỗi? Con người như hần mà cũng biết nói từ này à? Hờ, chắc tôi nghe lộn rồi, hần nói bé quá mà. Tên thiên quỷ này xấu xa quá rồi, có đội lốt thiên thần, mà không, bà cố của thiên thần cũng chẳng che đậy được âm tà trong hần.

Nhìn bóng dáng “thiên quỷ” đi lên lầu mà tôi cũng thấy oải theo. Haizzzzz...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thử Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Nguồn bị nhảy chương, mời các bạn sang chương tiếp theo để thưởng thức truyện.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thử Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 11

Thiên quỷ, mau hiện hình!!

Ông trời thường ghen tị với những người tài sắc vẹn toàn (tôi là một điển hình), Nguyễn Du nói hồng nhan thì bạc mệnh cảm có sai tí nào. Vì thế mà hôm nay tôi phải đứng đây, mặc bộ đồ dân tộc xanh xanh kè kè trông rõ “khảm”. Cũng chỉ tại bọn ở lớp dở hơi tự dung bày ra cái trò bốc thăm chọn vai, chọn thì chọn luôn đi lại còn bốc thăm, hại tôi bốc phải cái thăm “học sinh miền ngược” mới khốn.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, cũng nhờ bộ đồ này mà mọi người mới thấy là Hoài An này, dù diện bất cứ thứ gì trên người, vẫn luôn tỏa sáng như một bông hoa hướng dương giữa đồng cỏ dại. Cứ nhìn xung quanh thì biết, những đứa con gái bình thường tô son chút phấn là thế, nhưng vừa khoác lên mình cái váy dân tộc là trông y hệt gái quê. Còn tôi đây, vẫn ngồi ngồi nét đẹp cao sang của một tiểu thư đài các, khí chất hơn người, khó mà quên nổi!

Ầy ầy, mãi huyền thuyên tự kỉ trong đầu mà không để ý đến lượt lớp mình diễn rồi. Tôi cùng “các học sinh miền ngược” bước ra sân khấu. Ài, sao nhiều tiếng rú, hò reo thế này. Không ngờ tôi mới vào trường mà đã hot như vậy từ khi nào ế nhỉ ^^ Học sinh toàn trường thi nhau vỗ tay, gào rú, hôn gió, đặc biệt các fan cuồng của tôi đa số là nữ, mà không, hình như hoàn toàn là nữ. Không lẽ các bạn ý thích phong cách mới lạ này của tôi? Ha ha, cũng thú vị phết!

Mặc bộ đồ màu trắng bước ra là Hà Anh với khuôn mặt phúc hậu của một cô giáo nhưng cũng không kém phần cao ngạo. Nhắc đến lại ức, cũng từ cái

vụ nó rút được cái thắm cô giáo mà “vênh” với bọn tôi cả tuần đấy ạ, nhìn mặt thấy ghét!

Tiếp đó là cái mặt cũng “vênh” không kém cạnh của cá sấu. Mặc dù khoác trên mình bộ quần áo dân tộc nhưng vẫn có lí do để vênh với tôi vì hấn là vai lớp trưởng :(ghét thế!

“Trường của em bé bé

Nằm lặng giữa rừng cây

Cô giáo em tre trẻ

Dậy em hát rất hay...”

Bài hát mở màn vở nhạc kịch được vang lên trong trẻo, tôi không ngờ Trang lại hát hay thế, tại những lúc tập nó toàn bỏ qua đoạn hát. Thế mà bình thường thích dấu nghề, con này phải xử nặng!

Tiếng vỗ tay càng ngày càng to khi cá sấu tiến sát mép sân khấu. Á, hình như tôi còn nghe như có tiếng hô “Hoàng Minh” thì phải! Này, các fan ơi, tôi ở đây mà, sao lại vỗ tay cho thằng dân tộc kia. Đừng bảo là từ đầu đến giờ các người vẫn vỗ tay cho hấn nhé?! Ôi trái tim non nớt của tôi đã bị các người bóp nát toét rồi đây. Sao lại đối xử với tôi như thế hả? Đáng chết!

Không hiểu cái tên chết bầm kia có gì hay ho mà lăm lăm thế. Hấn chỉ được mỗi cái đẹp trai hơn người thường một tí, nhà giàu hơn người thường một tí, học giỏi hơn người thường một tí, phong thái hơn người thường một tí,... đây, có thể thôi mà cũng âm cả lên, đúng là một lũ dờ hoi mà!

Đến đoạn các học sinh miền xuôi lên tìm cô giáo. Cả sân trường lại ầm ầm như sấm dậy. Dẫn đầu là Kim Chi – nó đóng vai lớp trưởng miền xuôi. Mặc dù biết không ai sánh bằng mình kể cả bề ngoài có bị bôi bác, nhưng nhìn Kim Chi mặc đồng phục sơ mi, tôi cũng muốn được đóng vai đấy :(Ngay sau nó là Huy – thiên thần của tôi – hoàng tử của tôi, còn có Thu Quỳnh, Đầu vàng, Mai, Thu,...

Tôi dường như muốn nổ đầu vì tiếng tung hô phía dưới. Ba cái tên “Hoàng Minh, Minh Huy, Việt Anh” cứ đập cái “bép” vào tai tôi từng đợt làm tôi váng cả đầu. Kinh khủng thật, cảnh này so với mấy cảnh hot boy xuất hiện trong phim Hàn Quốc chẳng khác nhau là mấy. Học cùng mấy tên này cũng nửa năm rồi chứ ít ỏi gì đâu mà sao tôi không nhận ra là chúng nó lại “hot” thế nhỉ? Hoàng tử của tôi thì không nói làm gì rồi, người đầu mà đẹp trai, nhà giàu, học giỏi, tốt bụng,... nhiều fan là phải. Nhưng mà cả tên cá sấu và đầu vàng cũng hot thế này thì tôi hơi bất ngờ đấy. À mà nhắc mới để ý nhá, lần nào đi học cũng thấy cả rổ mĩ nữ đứng ngoài cửa lớp tôi mắt long lanh giả nai điên đảo, chắc là vì lí do này đây. Bực thật, làm tôi hôm nào đến lớp cũng phải vượt qua mấy “ả” mới vào được chỗ ngồi.

Đến lúc tôi nhớ ra sáng nay mình quên chưa ăn sáng vì nướng hơi khét, cũng là lúc vở nhạc kịch kết thúc, và cũng là lúc mắt tôi hoa lên tối sầm lại.

- “Hoài An.”

- “An, sao thế này.”

- .....

—

Mở mắt ra, tôi thấy mình đang ở trong phòng y tế. Tôi giật mình suýt ngất phất nữa khi thấy cái bản mặt nhăn nhó sa sầm của cá sấu. Hic, muốn giết người cũng nên dùng cách nhẹ nhàng tí chứ!

- “Đờ hơn chưa?”

0__o

Trái lại với bản mặt nhìn muốn đâm là giọng nói dịu dàng đến sồn da gà. Trời ơi, muốn giết tôi thì cầm dao đâm cái “sọc” một phát đi, sao lại dùng cách này kinh khủng quá +__+

- “Đờ... đờ... rồi...!”

- “Ăn cái này đi.”

Rồi cá sấu chìa ra cá kem gấu đã bóc sẵn. Oh God, xin người che chở, mong là không có độc, con chưa muốn chấm dứt cuộc sống tươi đẹp của mình ở đây đâu. Đang rụt rè đưa cái kem lên miệng thì của phòng y tế bật mở, đầu vàng và Huy chạy vào, trên tay có mang bánh, kẹo, sữa, thuốc,... Hic, chỉ là tụt huyết áp thôi mà, có cần phải thế không?

Tôi bất lực ngồi nghe ba người học thi nhau giảng đạo lí, lợi ích của việc ăn sáng hết cả tiết. Cũng may nhờ thế mà tôi lơ lửng được cái kem gấu của cá sấu và trốn được tiết học chúc bé ngủ ngon. Chỉ sợ là, nếu đúng theo mô típ của những cuốn tiểu thuyết mà tôi đã đọc, thì ngày mai, mà không, chút nữa thôi, bước ra ngoài, tôi sẽ trở thành tâm điểm của mọi sự chú ý, là csai gai trong mắt của hàng ngàn fan cuồng ba tên kia. Haizzz, đời thật éo le!

*****

Hôm nay tôi thi môn cuối cùng, là môn hóa, cái môn kinh dị nhất của đời tôi. Vì thế hôm qua cả sáu ngồi nhà tôi đến tận 10 rưỡi tối mới chịu về để kèm tôi học. Hân nhồi nhét đủ thứ làm đầu tôi bây giờ chỉ quanh quẩn mấy cái công thức với phương trình hóa học. Hic, mong là hôm nay tôi sẽ được 6 điểm hóa, để được trên trung bình, không bị cô sát hạch ==”

Vào phòng thi sao mà tôi căng thẳng như hồi thi vượt cấp ý, vì cả sáu đã nói lần này mà thi không được sẽ ăn đủ cóc. Hân nghĩ hân là cái gì mà dám dọa tôi? Cơ mà, tôi vẫn sợ ++ Đề bài vừa phát, tôi cầm đầu cầm cổ vào làm. Vượt sức tưởng tượng là làm xong tôi vẫn còn thừa tận 20 phút, ha ha mình giỏi quá cơ. Nhìn ngó xung quanh chúng nó vẫn đang cặm cụi làm bài và nhìn bài, tôi miễn cưỡng úp mặt xuống bàn làm một giấc. Kể ra cả sáu tạo áp lực cũng có lợi đấy nhỉ.

—
- “Ê, dậy.”

A, hết giờ thi rồi này, cả sáu đã mò sang phòng thi của tôi từ lúc nào =.=.

- “Làm bài được không?”

- “Tất nhiên là được.” – tôi toe toét khoe chiến tích với cả sáu rồi so kết quả. Không thể tin nổi tôi đúng gần hết. Tôi chỉ không làm được câu khó nhất và câu... dễ nhất ==” Hic, cái câu dễ nhất thì tôi làm đúng hết từ đầu đến cuối, sai mỗi kết quả thôi mà, phí thật. Vậy tính ra tôi được hẳn 8 điểm cơ đấy, sướng quá đi ^0^

- “Cái đồ con lợn này, 20 phút còn thừa để cho cậu ngủ à? Thừa thời gian phải ngồi soát lại bài chứ, nếu không đã được 9 điểm rồi!”

Cả sáu lại chu mỏ lên mắng tôi. Khổ thế cậu ta có dạy tôi cái phần này đâu mà tôi biết, nếu hôm qua bảo tôi làm bài xong phải soát lại bài thì tôi sẽ soát rồi. Nhưng mà tôi chẳng dám cãi đâu, cả sáu bạo lực bỏ sừ, không khéo lại bị ăn mấy cái cóc đầu thì ngon.

Thấy tôi sị mặt ra không nói gì, cả sáu cũng thôi. Xời, cũng biết tội nghiệp tôi cơ đấy.

- “Thôi, đi ăn bánh tôm đi. Tôi khao.”

- “Thật á? Đi! ^0^”

Vứt ngay cái bộ mặt vừa rồi, tôi lại tí tí tớn đi ăn với cả sáu. Lần đầu tiên ăn bánh tôm tôi đã thích mê rồi, hôm nay trời lạnh được ăn bánh tôm nóng hôi thì còn gì bằng.

Cả sáu chọn một bàn ngồi xuống và gọi bánh. Lần đi ăn bánh tôm với Huy, chúng tôi cũng ngồi cái bàn này nè. Hôm đó một phần là no, một phần là vì Huy... đẹp trai quá, nên tôi cứ mãi ngắm cậu ấy mà quên ăn. Hôm nay được dịp cả sáu bị đút nhảm cái dây thần kinh nào đó lại đòi khao tôi, phải ăn hết mình mới được!

- “Ê, ăn kiểu gì đây? Trông kinh quá” – cả sáu nhìn tôi bằng ánh mắt “kì thị”.

- “Kệ tôi!”

Trước mặt Huy thì tôi còn giữ giá chứ còn những người khác thì tôi mặc xác, chả việc gì phải hiền thực đoan trang làm gì cho mệt. Cả sáu dần mặt ra một lúc rồi bắt đầu... tranh ăn với tôi. Cứ mỗi lần tôi gọi thêm đĩa nữa là hân lại gạt đĩa cũ sang một bên để tranh ăn với tôi, mặc dù cái đĩa kia vẫn đầy bánh. Bảo sao bị tôi ghét là phải, cái đồ xấu tính. Nếu là Huy, cậu ấy sẽ nhường tôi hết. Ôi thiên thần của tôi ♥.♥

*****

{Lớp 10A15}

- “Cả lớp chú ý!” – Lại giọng thánh thót vàng anh của Linh Nhi, lớp trưởng hot girl – “Lịch đi dã ngoại đã quyết định. Như đã nhất trí, chúng ta sẽ đi cắm trại ở ngoại thành vào hai tuần nữa. Lịch trình đã được nêu cụ thể ở đây, mọi người đọc kĩ nhé!”

Vừa nói, Nhi vừa đi loanh quanh lớp phát cho mỗi người 1 tờ giấy lịch trình. Còn tôi nghĩ mình không cần thiết phải quan tâm lắm, chúng nó bàn bạc với nhau xong phổ biến lại cho tôi là được. Vì thế tôi quyết định... ngủ!

- “Ê! Dậy. Nhanh!”

- “Dậy. Suốt ngày ngủ. Cậu là Thần Heo tái thế đúng không?”

- “Có ngủ mà cũng phá, cậu hết trò à?”

Không để ý đến tôi nữa, cả sáu oang oác cái giọng, gọi cả tổ quây vào. Hân có phải tổ trưởng đâu nhỉ?

- “Lần này đi dã ngoại, lớp mình chia làm 4 nhóm tương đương với 4 tổ. Theo lịch trình thì chúng ta sẽ đến có mặt ở trường vào lúc 5:00 sáng để điểm danh và chuẩn bị, 5:30 bắt đầu xuất phát. Đến đó mất khoảng 2 tiếng. Từ 7:00 đến 8:30, các tổ sẽ thi dựng lều, sau đó cô Trang chấm điểm. Tiếp đây sẽ có các trò chơi để 4 tổ lấy thêm điểm. Cuối ngày, tổ nào nhiều điểm nhất sẽ được nhận phần quà bí mật của cô, còn tổ nào kém nhất sẽ “được” tổ

thắng cuộc sai khiến. Ok? Vậy tổ mình có 10 người, tôi cần 3 người lên kế hoạch tổng thể, kiêm tính toán thu chi. 3 người nhận bản kế hoạch và thu tiền, rồi mua đồ dùng cần thiết. những người còn lại lo phần thiết kế lều trại và trò chơi. Được chứ?”

- “Tôi tôi, để tôi, Son, Tùng và Huy thiết kế lều trại và trò chơi, nhá.” – Đầu vàng lạnh chanh nhận phần việc.

- “Ừ. Nhưng mà trang trí lều trại nên có con gái sẽ ổn hơn.”

- “Vây, cho Hoài An đi, Tùng lập kế hoạch với Minh và Hùng nhé ^^” – Huy chỉ định tôi kia. Thực ra tôi có biết gì về nghệ thuật đâu, nhất là mấy cái vẽ vôi trang trí. Đang định lên tiếng phản đối thì cá sấu lên tiếng phân công nốt.

- “Thế nhé. Tôi và Tùng sẽ lên kế hoạch tổng thể, Linh, Ngọc và Mai lo phần mua bán, còn An, Việt Anh, Son Huy sẽ thiết kế lều và trò chơi. Xong Giải tán.”

- “Hi hi, Hoài An, tớ với cậu cùng làm việc đây ^o^” – Lại được cả tên miu lấm mồm này nữa, lúc nào cũng nhí nha nhí nhố.

Ờu, tôi thì thiết kế cái khi gì được? Huy ơi cậu hại tôi rồi T_T

- “Thế thì ngày mai hết giờ, An, Huy, Son sang nhà tớ nhé, chúng mình “bàn bạc”.

*****

{Nhà Việt Anh}

- “Bố mẹ con đi học về.”

- “Con chào 2 bác.”

- “Chào 2 bác ạ.”

- “Cháu chào 2 bác”

- “Ừ, bạn Việt Anh hả. Vào nhà đi cháu.”

.....

- “Oa oa... mil... à quên, Việt Anh, nhà cậu đây hả? Đẹp quá ^v^”

- “Ha, nhanh lên phòng tớ đi, cho An xem cái này. Nhanh, nhanh ^^”

- “Á á đừng có kéo tớ không theo kịp.”

—

- “Đây. Bản vẽ này tôi thức suốt đêm qua nghĩ ra đây. Thế nào?”

Đầu vàng mở laptop khoe chiến tích trong đêm. Trông cũng đẹp đấy, nhưng mà sắc sỡ quá, bảy chục sắc cầu vồng không thiếu màu nào đều nằm trong này ==”

- “Ờm, cũng được, nhưng tôi nghĩ nên cho thêm... (blah blah)...”

- “Hoài An, cậu thấy sao?” – Ách, sao hỏi tôi? Tôi mù nghệ thuật ==”

- “Ồ, cũng được. Nhưng tớ nghĩ hơi nhiều màu, nên để một màu làm chủ đạo, còn những màu khác thì điểm xuyết thôi cho đỡ rối mắt. Với cả nên cho thêm 1 số họa tiết sáng màu hoặc dây kim tuyến để làm nổi lên chút nữa sẽ hài hòa hơn.”

- “A ha, quá tuyệt. Hoài An siêu quá! Sao cậu nghĩ ra nhĩ??”

O__O

Sáu con mắt (của tôi, Huy và Son) tròn tròn trước phản ứng “thái quá” của đầu vàng. Hơ, không ngờ phát biểu bừa cho có mà cũng rục rở vậy. Tôi phục tôi quá XD

Sau đó Huy cũng đưa ra bản vẽ của mình. Oa, đẹp quá. Khác hẳn với phong cách của đầu vàng, cách trang trí và phối màu của Huy đơn giản, nhưng rất vừa mắt, rất đẹp. Đúng theo tính cách cậu ấy...

Bỗng, Huy quay ngoắt sang tôi.

Xấu hổ quá T__T Huy đã thấy cảnh tôi chăm chăm nhìn cậu ấy thèm thường như nhìn cốc cappuccino ế T__T Lúc đầu cậu ấy ngó người ra, xong cười

phì một cái làm mặt tôi nóng rực lên, vừa ngại, vừa tức. Quê quá đi!!!!!! :(((((((

Vậy là chỉ có tôi và Son làm biếng, chưa có tác phẩm nào mang ra +.+”

Nhìn Huy cặm cụi vẽ vẽ sửa sửa, tôi lại động lòng rồi. Huy vẽ đẹp thật, nét vẽ và khuôn mặt đẹp như nhau. >

- “Ok. Cứ sửa như thế đi. Hôm nay tớ có việc bận phải về sớm. Giải tán mai họp tiếp.” – Son tuyên bố 1 câu xanh rờn sau 2 tiếng ngủ đẫy mắt. Chúng tôi xuống nhà ra về.

*****

Sau một tuần chuẩn bị, cuối cùng chúng tôi cũng sắp được đi chơi rồi ^^ Gọi là chuẩn bị cho oai chứ thực ra tôi có phải làm cái gì đâu, bọn tớ tôi chúng nó lo hết rồi, tôi chỉ việc ngồi chờ đến ngày đi chơi thôi ạ.

- “An, chút nữa đi cùng tớ chọn 1 số đồ dùng cắm trại ngày mai đi. Tớ thấy tổ mình còn thiếu vài thứ.”

- “Hả? À, oke ^v^” – ai chứ Huy rủ là phải đi rồi. Hí hí, thích ghê cơ.

- “Không được, tí sang nhà tôi chuẩn bị đồ đạc cho tổ, tôi cần người phụ giúp.”

- “Cậu rủ người khác đi, tổ này có phải có mỗi mình tôi đâu.”

Hừ. Đồ phá bình.

- “Vậy... chút nữa cậu đi chọn đồ Bảo Linh đi, Huy sẽ sang nhà tôi phụ.”

- “Tổ bao nhiêu người sao lại chọn Huy? Huy đi với tôi mà.”

- “Tôi thích phân công ai là quyền của tôi.”

Oái, cậu ta thích Huy sang nhà lắm à?

- “Ồ, nhưng mà, Huy rủ tôi trước mà.”

- “Không nói nhiều. Ai là trưởng nhóm?”

- “Cậu...”

- “Thôi An đi chọn cùng Linh đi, tớ sang phụ Hoàng Minh cũng được mà.”

Huy ơi là Huy, cậu không thấy âm mưu của cá sấu sao? Tôi đang cố cứu cậu khỏi vuốt sói mà cậu lại nói vậy. Ài, không ngờ nhan sắc và sự dịu dàng của Huy lại làm lay động trái tim cần cỗi của ma vương cá sấu. Thật khó tưởng tượng mà!

*****

4h sáng, trong khi bé thô còn chưa í eo gọi tôi dậy thì giai điệu quen thuộc của Stronger đã âm ỉ vang lên làm tôi giật cả mình.

- “A ô... *oapppppppp.....* “ - mắt nhắm tịt nghe điện thoại, không quên chào buổi sáng kẻ phá đám bằng cú ngáp sái hằm

- “Dậy. Mở cửa. Nhanh.”

tút tut tut...

Ách. *rùng mình* Nghe cái giọng tỉnh cả ngủ. Chẳng cần nhìn tên cũng biết kẻ nào vừa khùng bỏ tôi.

Giờ này ba vẫn chưa dậy, tôi lọ mọ mắt nhắm mắt mở đi xuống tầng 1 mở cửa. Dù đã nói rất nhiều lần nhưng tôi vẫn phải nói “tên này điên nặng rồi”. 5 rưỡi mới phải có mặt thì 5h dậy quá chuẩn. 4h đã bắt con nhà người ta mở mắt thì quá giết người.

- “Lâu thế”

- “Tôi có phải siêu nhân đâu mà cậu gọi phát bay xuống đây được luôn”

=”=

Cứ thế cá sấu tấn công hang ổ của tôi với cái balo to đùng sau lưng.

- “Còn không mau đi đánh răng!”

>”

Tự nhiên cúi với tôi. Tôi có nhìn nhầm không hình như hôm nay cá sấu... trang điểm thì phải. 2 má cứ hồng hồng trông rõ buồn cười. Và tôi cứ đứng đấy để... cười

- “Nhanh!!!”

Thấy tôi cười ngu, cá sấu gần giọng quay mặt đi, mặt đỏ lựng. Ài, giấu làm gì nữa, tôi nhìn thấy hết rồi mà. Có muốn chút tí phần cho “xinh” thì cũng phải trình độ chút chứ. Nhìn cái mặt chẳng khác cà chua là mấy cũng đủ biết tên kia là dân trang điểm loại nghiệp dư rồi. Thôi thì chút nữa ra, tôi rủ lòng từ bỏ trùng tu lại nhan sắc cho hần vậy.

Hậm hực đi vào phòng tắm nhắm mắt nhắm mũi đánh răng rửa mặt. Tầm 15’ sau, tôi chợt phát hiện ra một điều...

- “Làm gì mà lâu thế, cậu ngủ trong đấy hả?”

Má tôi ửng hồng...

- “Có nhanh lên không thì bảo”

Mặt tôi nóng ran...

- “Ê, Rùa, cậu nghe thấy tôi nói gì không đấy?”

Người tôi run run...

- “Này... sao thế”

Da tôi xám ngoét

- “Trả lời đi. Cậu không sao chứ? Này...”

Chân tay bủn rủn...

RẦM!!!!

- “Hoài An, cậu làm cái gì thế, cậu sao không?”

Cánh cửa nhà tắm bị đập tung. Cá sấu cuống cuồng nhảy vào hỏi han, thấy tôi đơ đơ liền bế xốc ra ngoài trong khi tôi vẫn chìm trong biển chết.

Sau đó tôi... đập bay tên cá sấu ra khỏi phòng mình.

Ôi God ơi đời con gái của con sao thảm thương thế này. Hồi này chưa tỉnh ngủ, thấy ma vương triệu xuống liền lon ton chạy đi mở cửa. Vì thế mà tôi gặp cá sấu trong bộ dạng thảm hại hết cỡ. Đầu tóc thì bù xù, miệng vẫn còn vệt trắng nước dãi. Chiếc váy ngủ màu hồng mỏng tang gần cùn che chắn thân hình bé nhỏ của tôi.

Và bạn biết đấy 1 con người yếu “tự nhiên” như tôi, luôn gắn liền với chủ nghĩa tự do nên tôi không bao giờ mặc áo ngực khi đi ngủ, để nó được “tự do”.

Tôi quên mất kẻ thù của mình là người hết sức đề tiện. Thấy bộ dạng tôi như thế mà không nhắc nhở tôi, rõ ràng muốn tranh thủ lúc tôi không đề phòng để chiếm ngưỡng hợp pháp ngọc thể của tôi đấy mà. Hại tôi nhục nhã đứng gần nửa tiếng trong nhà tắm để tưởng niệm cho sự trong trắng của mình.

T__T

*****

- “Dậy. Đến nơi rồi.”

Oài oài, mới nhắm mắt tí mà đã đến nơi. Buồn ngủ chết đi được. Trong khi “hiệp hội xuyên quốc tế” nhiệt tình tác nghiệp suốt 2 tiếng đồng hồ trên ô tô thì tôi lại lăn quay ra ngủ bù. Lúc đầu hành vi “trái quy định” của tôi bị tất cả cổ đồng phản đối, nhưng vì tôi là thành viên mới, lại có nỗi khổ riêng (mà tôi sùi bọt mép trăm ra) nên mới được chủ tịch Linh cho nghỉ phép 2 tiếng để an dưỡng tinh thần.

- “Nhanh.” – tiếng nói đó vẫn nhảy vào tai tôi. Bức xúc trừng mắt, quay ngoắt đầu sang phải. Tôi thẳng thốt la lên:

- “Aaaaaaaa...”

- “Tôi giống quỷ lắm à mà nhìn thấy đã hét ầm lên thế” – kẻ kia sa sầm mặt mày

- “À, không, chỉ là, thực ra, tôi... bị sái cổ rồi T__T”

Với vận tốc quay 5000km/s kết hợp lực kéo 800N của đầu, lực cản không khí không đáng kể, gây nên sự cố kĩ thuật cho cái cổ đáng thương của tôi.

Sau đó, chẳng nói chẳng rằng, cá sấu tự tiện đưa 1 tay lướt trên cổ tôi, 1 tay khế áp lên mặt tôi dịu dàng. Hấn lại định dờ dờ trò dè tiện gì đây? Lợi dụng lúc tôi trọng thương mà sàm sỡ?

cách

- “aaaaaaaa...!! Hèn hạ, quá hèn hạ. Thấy chết không cứu thì thôi, còn muốn bẻ cổ giúp tôi chết cho nhanh hả? Muốn đấu thì đấu tay đôi, sao lợi dụng lúc người ta gặp nạn mà mượn gió bẻ măng?”

- “Nói nhiều. Xuống xe.”

>

Cổ tôi? Đầu tôi? Mặt tôi quay thẳng được rồi này? Ha ha đúng là trời giúp ta. Bị tiểu nhân hãm hại mà vẫn sống nhăn răng, lại còn hết cả sái cổ. Ông trời có mắt không phụ lòng người tốt bao giờ!

... Mà, lạ nha. Lúc lên xe tôi ngồi cạnh chủ tịch Linh thì phải. Sao ngủ dậy lại thấy cái mặt yêu quái kia bên cạnh nhỉ? Chẳng lẽ... Chết thật, phải mau đi giải cứu bạn hiền thôi, có lẽ nó bị ma vương hãm hại vứt xó nào rồi cũng nên. Nguy hiểm quá!

*****

Trong khi cả lớp đang hì hụi dựng lều cắm trại, tôi mở balo và lấy hộp sữa cappuccino ra nút. Tôi thật ngưỡng mộ người sáng tạo ra cái hương vị tuyệt vời này. Để hôm nay, tôi có thể ngồi đây, nút và nút. Chà, ngon tuyệt!

Oa, tốt tôi sắp dựng xong lều rồi này, đẹp ghê. Cái lều to tướng (vì phải đủ chỗ cho 8 người ngủ mà) với màu vải vàng loang lổ cực bắt mắt và phá cách. Haizzz, cái đồ đầu vàng chanh hết cỡ, lúc nào cũng thích chơi trội. Các đường viền của lều là màu đen, dây kim tuyến màu bạc được dán chạy dài theo các đường viền đen lại càng nổi bật. Để thêm phần “hoang dã”, mọi người đã kiếm mấy cái dây leo ở đâu đó, treo vắt lủng lẳng ở cổng và thân lều. Ha ha, trông cũng ổn chứ nhỉ!

Tổng cộng ở đây có 5 cái lều chụm đầu vào nhau thành hình tròn, để chừa ra 1 khoảng trống rộng ở giữa, buổi tối sẽ đốt lửa trại ở đó. Lều tổ tôi có vẻ “rực rỡ” nhất chỗ này thì phải. Lều tổ 1 màu xanh dương, trang trí quá đưon giản với mấy quả bóng. Lều tổ 2 màu trắng, nhưng chúng nó dùng bút nước vẽ bức tranh lên đó, trông cũng sắc sỡ đấy, nhưng mà không “chóc” bằng tổ tôi. Lều tổ 4 màu tím nhạt, á á, “đủ” tổ tôi lấy dây leo trang trí kia, ghét thế! Cuối cùng là cái lều nhỏ của cô Trang, màu hồng đơn giản và không trang trí gì cả, cô là giám khảo rồi mà.

- “Hoài An.”

- “Gì thế?”

- “Tớ... Cậu có thể cùng tớ... đi vệ sinh được không?... Chỗ này là rừng, tớ sợ đi một mình lắm.”

- “Nhưng mà tớ...”

- Cậu thấy đấy các bạn khác đều đang bận, thấy cậu rảnh rồi nên tớ mới rủ. Đi mà... tớ sắp... sắp không nhịn được nữa rồi!”

- “Ừ, đi.”

Vậy là tôi dẫn Kim Chi đi tìm một bụi cây xa chỗ cắm trại để giải quyết “việc lớn”. Thực ra tôi không muốn đi tí nào, vì Kim Chi là antifa của tôi mà. Ban đầu tôi nghĩ Chi định bày trò gì đấy để chơi tôi, nhưng mà thực sự nếu là tôi, trong tình huống này tôi cũng chẳng dám đi một mình, với cả mọi người đều bận việc dựng lều thật, có mỗi tôi là ăn không ngồi rồi, thôi thì “làm phước” vậy. Nhìn Chi cũng có vẻ “gấp” lắm rồi.

Đi một đoạn khá xa, tôi chúng tôi chọn một bụi rậm để Chi “hành sự”. Lạ thật, sao cậu ấy “giải quyết” lâu thế nhỉ? 5 phút rồi đấy, mãi chẳng thấy ra.

Tôi có cảm giác bất an. Chẳng lẽ... chẳng lẽ... Chi... cậu ấy... bị táo bón??? Không ổn rồi!

- “Chi ơi.”

Not reply

- “Chi. Cậu ổn chứ?”

Not reply

Gọi mãi không có tiếng trả lời, tôi hơi sợ. Nỗi bất an tiếp tục xô đến, nghi vấn của tôi bắt đầu chuyển hướng: Không lẽ Chi bị tiêu chảy? Đi ngoài nhiều quá => mất nước => khát => không trả lời???

Nghĩ đoạn, tôi toát mồ hôi, vạch đám lá ra tìm Chi.

- “Chỉ! Cậu không sao chứ?”

0__o

Ồ. Đâu rồi? Không thấy Chi ở đây. Ngay cả một chút dấu vết của “sản phẩm” cũng không có luôn. Rốt cục là thế nào?

Huy động toàn bộ chất xám, tôi vắt óc suy luận những sự việc vừa xảy ra. Sau 15 phút 20 giây vắt kiệt chất xám, tôi dùng dưng tức giận và phẫn nộ vô cùng vì... chẳng nghĩ ra cái gì! ==”

Và tôi quyết định... nghĩ tiếp.

Cau này, nhãn trần, vò đầu, bứt tai. Giọt chất xám còn lại trong đầu tôi cũng bị phân hủy. Và cuối cùng...

“Choang!”

Ồ rê ca ra rồi ra rồi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Lần này tôi tức giận thật sự. Cuối cùng thì tôi cũng hiểu chuyện gì đã xảy ra. Chỉ, sao có thể...

Hoang mang quá, thật khó lường mà. Không biết bọn khi hô hay thổ dân đã bắt cóc Chi đi đâu rồi. Tôi sẽ nếu tìm ra bọn chúng, tôi sẽ xé xác chúng ra, cho chúng biết cơn giận của Hoài An này đáng sợ như thế nào!

Việc quan trọng bây giờ là phải tìm ra bằng được hang ổ của chúng, giải cứu Kim Chi.

Vậy là tôi mang trên vai sứ mệnh “trừ yêu diệt quái, giải cứu thần dân”, vạch từng nhánh cây cọng lá, quyết tìm xông pha sào huyệt địch.

*****

“Ơc ơc...”

Mấy tiếng đồng hồ đi lòng vòng trong rừng, dạ dày tôi lại thiếu nhiên liệu rồi. Lúc này đi cùng Chi lại không mang theo balo vì nghĩ chỉ đi một lúc thôi. Bây giờ biết nhét cái gì vào bụng cho nó đỡ kêu T^T

Trời bắt đầu xầm tối, những tia nắng cuối cùng cũng le lói tắt, khí lạnh ủa về. Tôi ngồi co ro bên 1 gốc cây, tắm rửa cho lũ muỗi tiết chùng hết đi. Chúng đốt chân tay tôi nổi cục hết lên, ngứa dã man>”

Rút điện thoại ra gọi, chẳng có vạch sóng nào cả, ở đây toàn cây là cây. Thế bây giờ về kiểu gì?

“Oác oác...”

Sợ quá. Rừng rợn quá. Tôi nghe có tiếng quạ kêu thì phải. Trong đầu tôi hiện lên cảnh mấy con hổ, báo, gấu, sư tử, điều hâu, khủng long bạo chúa đánh nhau tranh giành miếng mồi ngon (là tôi). Ghê rợn quá.

Mặn quá. Nước mắt tôi lại rơi rồi, tôi không muốn ở đây một mình đâu. Ba ơi, mẹ ơi, con muốn về nhà cơ!! Oaaaaaaaa hu hu hu hu h u hu hu hu... TT0TT

“Roạt rào”

=”=

∴

Có tiếng động. Nhanh thật, mảnh thú đã đánh hơi ra mình rồi cơ à? Trong bóng tối nhập nhèm nước mũi, tôi thấy một bóng đen đang tiến lại gần mình, trên tay cầm con dao sáng quắc. Bóng cây nghiêng ngả ẩn hiện cùng những âm thanh gầm rú của rừng già khiến tóc gáy tôi đồng loạt dựng đứng, chân tay bủn rủn. Trong tình thế nguy cấp, lí trí mách bảo tôi phải chạy, chạy thật nhanh, thoát khỏi nơi này!

- “Maaaaaaaaaaaa... Cứu với! Cứu với! Ma! Ma!!!!.....”

Cổ sống cổ chết, tôi dồn hết chút sức lực còn lại dồn vào đôi chân, chạy thẳng, dù không biết đang chạy đi đâu. Cây trong rừng chìa ra những cành khô rập lăm tay chân, quần áo tôi bị cào xước tứ tung, nước mắt nước mũi tèm nhèm khiến tôi không nhìn rõ đường nữa, chỉ biết cầm đầu mà chạy, mặc cho da thịt liên tục bị cây cối xung quanh làm cho đau rát.

“Hấp”

- “Aaaaaaaaa.... Thả ta ra! Mẹ ơi cứu con! Ba ơi!! U u hu hu hu hu ....”

Khốn thật. Tôi bị con ma kia tóm rồi. Cố gắng dẫy dựa nhưng với chút sức tàn hiện giờ thì không thể. Cổ tay tôi bị con ma tóm chặt nhứt đến tận xương.

- “Đứng im cho tôi!”

- “Không đứng! Không đứng! Tha ta ra!!”

- “Tôi giống ma lắm hả? =”= “

Con ma này thế mà ngu! Ma không giống ma thì giống cái gì?

Rồi, “con ma” rẽ lối, lúi xệch xệch tôi đi, bàn tay “nó” sao mà... ảm quá! Giờ tôi không còn chút sức lực nào để thoát nữa rồi, thôi thì mặc cho số phận. Mẹ, con sắp gặp mẹ rồi. Ba, xin lỗi ba, sống một mình ba đừng buồn nha! T__T

Đến một cái cây lớn, “con ma” cúi tôi ngồi xuống. Lúc này trời đã tối hẳn, trăng đã lên cao, tỏa ra thứ ánh sáng dịu dàng tinh khiết trải khắp khu rừng. Nhờ vậy, tôi được dịp nhìn rõ mặt kẻ thù trước lúc lâm chung... A. Sao “con ma” này trông... quen quen ==”

Cái miệng cong buống bình, mũi cao, mắt đen dài, đôi lông mày ngỗ nghịch, và... chòm tóc dựng ngược khó ưa! Đây là...

- “CÁ SÁU???”

- “Đồ nào phẳng. Hóa ra nãy giờ đi theo tôi vẫn không biết tôi là ai hả?==”

- “Có thật là cậu không đấy?”

- “Không tôi thì ai nữa? Cậu ngứa mồm à? Hôi lắm thế?”

- “Aaaaa.. oaaaa... u u u hu hu hu hu...”

Là cá sấu! Là người! Không phải ma! Tôi được cứu rồi!!! Xúc động quá, tôi vội lấy cá sấu mà ôm, lau hết đồng nước mũi lên áo hần ướt nhẹp. Sung sướng quá ^v^

Người cá sấu cứng đờ lại, không phản ứng. Tôi chợt nhận ra hành động quá lỗ của mình và rút quân. Chờ đã, cái này...

- “Sao... sao cậu lại ở đây? Sao cậu muốn giết tôi”

Tôi bỗng nhớ ra con dao lúc nãy và sợ hãi nhảy bắn ra xa cá sấu.

- “o__o Tôi muốn giết cậu bao giờ? Cậu bị hoang tưởng à?”

- “Thế sao cậu cầm dao làm gì?

- “Đi rừng phải cầm dao chứ. Nhỡ gặp rắn hay bị cành cây chắn đường còn có cái mà chém. Với cả đèn tôi hết pin rồi, lấy con dao hắt ánh sáng từ trên xuống để nhìn đường thôi mà.”

- “À... ra thế. Làm tôi swoj chết khiếp!”

- “Ăn đi này.”

Cá sấu lôi từ trong balo ra hộp bánh su kem với hai hộp mì. Mắt tôi sáng lên như bắt được vàng, một tay nhét bánh vào mồm nhai nhồm nhoàm, 1 tay cầm hộp sữa mát chùi chùi.

- “Cậu không ăn à?”

- “Cho cậu hết đây.”

- “Hê hê tốt quá đang đói.”

Sao tự dưng tốt thế nhỉ?

Cá sấu lại lục balo, lấy ra một hộp vuông to to. Món gì nữa? Có vẻ nhiều đồ ăn nhỉ ^o^

- “Aaaaaaa...”

Hóa ra là hộp thuốc, cá sấu lấy ra để sát trùng và dán băng cho mấy vết thương trên người tôi. Đau quá. Lại được cả mấy cục muối đốt ngứa kinh khủng làm tôi khó chịu chẳng kém.

- “Đừng có gãi.”

Cá sấu gạt phẳng tay tôi ra. Đưa một ngón tay lên miệng làm gì đấy, rồi bôi bôi vào nốt muỗi đốt ở chân tôi.

Nhảy nhảy ướt ướt, tôi kinh tởm nhìn thứ dung dịch trắng trắng ở chân mình. Chính xác là cá sấu đã bôi nước bọt cậu ta vào chân tôi.

- “Bản quá! Cậu làm cái trò già đây???”

- “Im đi, cậu không biết gì cả. Nước bọt sẽ làm nốt muối đốt hết ngứa và tịt nhanh hơn. Không ai dạy cậu điều này à? À mà hôm nay không chịu ngồi yên một chỗ, cứ chạy lăng xăng đi đâu thế? Cậu có biết cả lớp cuống cuống đi tìm cậu không?!!”

Sao tức giận với tôi? Tôi bị lạc mà.

Rồi tôi ngồi kể hết vụ việc từ sáng đến giờ cho cá sấu nghe, để hẳn biết được tầm nghiêm trọng của tình hình.

- “Ài, đồ nào phăng. Lần sau nó bảo gì, đừng có nghe, nhớ chưa!”

- “Thế sao tôi phải nghe cậu?”

- “Đến thế này rồi mà cậu còn không biết mình bị chơi sao?”

- “Kệ cậu, tôi không biết đây. Tôi mệt rồi, đưa tôi về trại đi.”

- “Lúc này đuổi theo cậu, không để ý, tôi cũng... bị lạc luôn rồi.”

- “Hả? Thế... thế...”

- “Tôi nay phải ngủ ở đây thôi, trời tối quá, lại không có đèn, đi linh tinh lạc sâu hơn thì khổ.”

Nói rồi cá sấu kéo đầu tôi vào ngực.

- “Ngủ đi.”

- “Bỏ ra >

Mặc cho tôi dẫy dựa, hẳn vẫn ghi chặt, không chịu buông tay ra. Tay hẳn có phải làm bằng thịt không, sao cứng thế?!!

Nản, tôi nhắm tịt mắt, ngủ luôn. Trong lúc mê man, tôi vẫn ý thức được có người khoác áo lên vai tôi, ôm tôi vào lòng. Có mùi thơm nhẹ nhẹ nhưng vẫn đậm chất nam tính. Tôi khá ngạc nhiên vì một con người mang tính cách ngồng cuồng như cá sấu, đáng ra phải thích những loại hương thơm mạnh, sốc, không ngờ hẳn lại thích cái thứ mùi nhẹ nhàng dễ chịu này.

À mà lạ lắm nhá, dạo này cá sấu có những biểu hiện không bình thường tí nào, tự dưng đối với tôi tốt hẳn lên. Không hiểu hẳn nghĩ ra trò gì để hành tôi rồi, phải đề cao cảnh giác mọi lúc mọi nơi. Đừng tưởng người đeo bộ mặt thiên thần vào thì không ai nhận ra người là thiên quỷ nhé. Chờ xem, ta sẽ làm cho người phải hiện nguyên hình!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Ồi cô giáo!

Cảm giác ấm áp cùng hương thơm nhẹ nhẹ làm tôi vút bay mọi cảnh giác, ngủ tít thò lò. Lúc mở mắt ra thì đã thấy mình nằm trong cái lều màu vàng.

- “Hoài An! Dậy rồi hả? Hôm qua mọi người lo cho mày lắm đấy.”

- “Ừ lo chết đi được. Mày nghịch quá, cứ thích chạy lăng xăng cơ.”

- “Thôi về đây là tốt rồi.”

- .....

Vừa mở mắt đã thấy mấy con gấu trúc Bảo Linh, Trang Thu, Hà Anh, Quỳnh xúm lại. Sau đó là tổ 3 của tôi. Huy ngồi cạnh tôi, không nói gì cả, chỉ mỉm cười.

- “An! An dậy rồi hả? Trời! Xem này. Lần sau đừng cso chạy linh tinh nữa nhá! Muốn đi đâu thì báo tở, tở dẫn đi. Nhớ chưa?!!”

Đầu vàng từ ngoài nhảy vào xô một tràng làm tôi tỉnh cả ngủ. Hai mắt thâm quầng của cậu ta. Có vẻ như thức cả đêm rồi. Tội nghiệp. Tự nhiên tôi thấy mình cso lổ quá :(

- “A đúng rồi, sao tôi về được đây?”

- “Sáng sớm nay thấy Hoàng Minh bế cậu từ phía kia về, mang vào trong này. Lúc đấy cậu vẫn ngủ say lắm” – Đầu vàng kể, giọng phụng phịu. Ấy chết ấy chết, lại đắc tội rồi, đầu vàng mà ghen lên không biết sẽ thế nào, lần sau phải tránh xa “phu nhân” của hấn mới được. May hồi nãy mình chưa bị “xử”.

- “An sướng nha. Được hot boy tự tay bế về. Ghen tị quá đuy!!”

- “Ồm, Hoàng Minh chưa bao giờ làm thế cả.”

- “Hoài An. Cô gọi.”

Á, giọng của Kim Chi. Cậu ấy về từ lúc nào thế?

- “Chi. Hôm qua cậu không sao chứ? Cậu gặp thổ dân hay khi đột? Sao cậu về được đây? Chi! Chi!!”

O___o

Tôi bị ăn quả bơ. Chi không trả lời, chỉ liếc qua tôi một cái rồi nhếch mép cười. Tôi sợ điệu cười này cực.

Lạ quá. Chuyện gì đây?

*****

- “Thưa cô không phải thế đâu ạ.”

- “Em đừng chối nữa. Chi đã kể hết cho cô rồi. Em nghe này, cô không cấm các em yêu sớm, nhưng cũng phải có chừng mực thôi. Em biết Minh thích Chi phải không? Vậy sao em lại bày trò hại Chi? May mà hôm qua bạn ấy vẫn về được.” – Không để tôi kịp nói câu nào, cô Trang nói một mạch làm tôi choáng hết cỡ. Chi thật kinh khủng! Sao có thể nói dối trắng trợn thế chứ?

- “Nhưng thưa cô, cô không thể nghe một chiều như thế được, cô phải nghe em giải thích nữa chứ.”

- “Thôi khỏi giải thích. Em có một tuần để tự chứng minh cho mình. Nếu không thể, coi như lần này em sai và phải viết kiểm điểm, mời phụ huynh về hành động của mình. Oke?”

Bất công quá! Tại sao Chi được giải thích còn tôi lại phải tự chứng minh cho mình. Trong chuyện này rõ ràng cô thiên vị.

Mặt tôi thiếu não hết cỡ.

Vừa bước ra ngoài lều của cô đã thấy mọi người tản ra, rì rầm. Chắc nãy giờ đứng ngoài nghe hết chuyện của tôi rồi. Khinh khinh có, tội nghiệp có, húng thú có, vô cảm có,... Mọi ánh mắt với đủ sắc thái bắn về phía tôi.

- “Chi, sao cậu lại làm thế? Sao cậu dám?” – không quan tâm tới những người xung quanh, tôi hướng Chi mà hỏi.

- “A, sợ quá. Cậu đang đe dọa tớ à? Chỉ vì tớ nói ra sự thật mà cậu nổi cáu với tớ? Vậy thì cho tớ xin lỗi nhé.”

- “Rốt cục là cậu muốn gì? Tôi đã làm gì cậu?”

- “Đi thôi. Không cần phải nói chuyện từ tế với loại người này.” – Cá sấu từ đâu ló mặt ra kéo tay tôi đi chỗ khác làm Kim Chi tức nổ mắt.

*****

- “Cướp! Cướp!”

Tiếng la thất thanh từ phía không xa lắm vọng lại. Một toán người chạy hết tốc lực về phía này, hình như họ thi marathon. Oa oa, dẫn đầu là một chàng đẹp trai vô hạn, nhưng mặt mày dữ tợn đang cầm một chiếc túi hiệu LV chạy lại. Bám sát anh ta là khoảng 6, 7 thanh niên đang hùng hực khí thế chạy nước rút, miệng không ngừng kêu gào anh chàng đẹp trai đứng lại. Khôn thể, đứng lại để các anh giật mất giải à? Còn phía sau cùng là một nữ vận động viên có vẻ rất đuối sức rồi, nhưng vẫn cố hót hải chạy theo sau, mong nhận được cái giải khuyến khích.

Mà thôi, chẳng nào chả biết là anh đẹp trai kia về nhất, đứng đây chờ xem người ta trao giải thì tôi muộn học mất. Tôi là thế đấy, một con người ảm áp, biết quan tâm đến những người xung quanh, đến mức quên cả việc của mình.

Vậy là vút hộp sữa cappuccino đi, tôi đạp xe nhanh về phía trước. Thật không may, tôi chợt nhớ ra mình để quên bản báo cáo thu hoạch ở nhà, lại phải lóc cóc quay xe đạp ngược lại. Đang có đà thì đâm cái “rườn” vào anh đẹp trai hồi nãy, làm anh ngã lăn đùng ra, bay cả cái túi xách vào người tôi. Chết thật, khéo tôi làm anh ấy mất giải thì chết. Nghĩ đoạn, tôi vội xuống xe nhấc cái túi lên và định đỡ anh ấy dậy thì toán người kia chạy xô đến.

- “Bắt được mầy rồi thằng khốn.”

- “Mau gọi 113”

- “Cho cô cảm ơn nhé cháu gái, cháu đừng cảm quá!”

Cái cô định giật giải khuyến khích bước đến cầm cái túi trên tay tôi và cảm ơn, còn mấy người bám sát anh đẹp trai thì vây lại và túm chặt người anh ấy.

Là... là thế nào? Tôi chẳng hiểu gì cả. + ____ + Mà không, hình như là tôi hiểu! Xét theo ngữ cảnh thì có vẻ như anh đẹp trai kia là... cướp thì phải. ==” Anh ta đã cướp chiếc túi hàng hiệu của cô kia, sau đó bị cô kia và người dân quanh đây đuổi theo. Đúng rồi, lúc này tôi nghe có tiếng hô cướp mả. Trời, thế mà tôi còn định giúp anh ta đứng đây tiếp tục “giật giải” ==”

Chết. Còn 3 phút nữa là đóng cổng rồi!

—

- “Vào rồi kìa”

- “Ừ.”

- “Nhìn mặt hiền hiền thế mà ghê.”

- .....

Vừa bước vào lớp, mấy chục con mắt đã xoáy vào tôi dò xét, bình phẩm. Một thật. Sau hôm đi cắm trại về, mọi thứ đã lạng xuống rồi, sao hôm nay lại tiếp tục? Tôi lại làm sai điều gì à?”

Tôi vừa ngồi xuống ghế thì cô chủ nhiệm bước vào.

- “Chi, sao em lại khóc?”

Chi khóc á? Sao mà... tôi lại có dự cảm không lành thế này?

- “Dạ... không có gì đâu cô.”

- “Cứ nói đi.”

- “Dạ. Hôm nay là ngày em trực nhật lớp nên đến sớm. Tới lớp, em mang khăn lau bảng đi giặt, đến khi vào thì thấy như thế thế này ạ.”

Cô Trang bước xuống nhìn vào cái đồng hồ trên bàn mà Chi chỉ. Ôi, cái bàn thì bị vẽ bậy tùm lum bút màu, bút xóa, bút bi,... balo và sách vở bị bôi tung, rách nát.

- “Ai đã làm chuyện này? Mau đứng lên nhận còn được khoan hồng.”

- “Thưa cô” – Phương Hoa đứng dậy – “Lúc sáng em đến lớp cùng Chi, bọn em có nhặt được cái này ở chân bàn của Chi ạ.”

Hoa đưa cái móc khóa hình gấu teddy cho cô. Cái móc này, hình như...

- “Ồ, Hoài An, cái móc này là của cậu mà. Tớ thấy cậu hay móc nó vào chìa khóa xe đạp.”

- “Hoài An á?”

- “Lại là nó hả?”

- “Con này kinh khủng thật.”

- .....

- “Cả lớp trật tự. Hoài An, mời em giải thích.”

- “Em... không phải. Cái móc đó đúng là của em, nhưng em cũng không biết tại sao nó lại ở đó. Chuyện của bạn Chi không phải em làm, cô.”

- “Tuyệt đối Hoài An không làm thế đâu cô!!” – Đầu vàng bật dậy nói to.

- “Vâng vâng, không phải An làm đâu ạ. Em thề!”

- “Phải điều tra kĩ đã chứ cô.”

- “Em cũng nghĩ không đơn giản vậy đâu.”

.....

Sau khi đầu vàng đứng dậy lên tiếng, hàng loạt lời bênh vực từ hội bạn của tôi, từ Huy, Sơn đứng lên.

Tôi bất giác quay sang phải mình, không hiểu đang mong chờ điều gì.

Cá sấu vẫn ngồi im không lên tiếng. Ừ quên, hẳn là kẻ thù truyền kiếp của tôi mà. Tôi bị thế này, hẳn không đổ thêm dầu vào lửa là may, chứ lại còn chờ hẳn bênh tôi á, có mà điên!!

Cá sấu im lặng, nhưng tôi để ý hẳn đang hướng ánh mắt tới Chi, ánh mắt khinh khỉnh và sắc lạnh khiến người “bị ngắm” phải nổi da gà, quay đi hướng khác. (Ghê quá)

- Các em ngồi xuống hết đi. Bằng chứng rành rành thế này còn cãi gì nữa. Hoài An, về viết kiểm điểm cho cô. Cả lớp vào bài mới.”

Lại kiểm điểm. Úc quá >”

*****

{Cantin trường THPT Đồng Đa}

“RẦM!!”

- “Rõ ràng vụ lúc nãy là hai con kia bày ra mà, bọn cáo già!” – Bảo Linh tức tối đập bàn loạn xạ.

- “Không hiểu tao làm gì mà nó ghét tao thế. Tao để ý thấy Chi ghét tao từ lúc tao mới vào lớp cơ.”

- “Á, hóa ra mày không biết hả? Kim Chi kết Hoàng Minh nổ bát đĩa, chỗ của mày đang ngồi là chỗ nó hồi trước. Chẳng hiểu sao lúc mày vào lớp nó bị Minh đuổi xuống. Ghé đó trông nên cô mới xếp mày ngồi đó. Thế là từ đấy “con bé” ghét mày.” – Vừa giải thích, Thu Trang vừa nhẹ nhàng nâng cốc nước cam lên hút, duyên dáng hết cỡ, làm bao nhiêu boy xung quanh phải xịt máu mũi.

- “Vụ này, cả vụ cấm trại nữa, cô Trang đều thiên vị Kim Chi. Tao thấy có gì đấy không bình thường” – Thu Quỳnh lên tiếng, giọng điệu như Conan, chứ không sốc nổi bốc đồng giống Bảo Linh. Hic, tôi thấy Quỳnh hợp làm chủ tịch hơn đây.

- “Ừ, tớ cũng thấy lạ lạ. Bình thường cô Trang phân minh rõ ràng lắm mà, sao lần này lại...” – Minh Thu nhỏ nhẹ. Hiếm lắm mới thấy phát biểu đấy. Bình thường chỉ ngồi cười theo thôi.

Nãy giờ bàn tán sôi nổi, có mỗi Hà Anh là chưa lên tiếng. Lạ à nha, bình thường nói nhiều lắm mà, chỉ muốn lấy băng dính dán mồm vào cho khỏi nói. Hôm nay lại biết điều im thin thít, tôi nghĩ là sắp... có biến!!

Nhìn mà xem, nó ngồi im, nhưng ánh mắt bất động lóe lên kinh dị, khóe miệng hơi nhếch lên nụ cười một phần tư miệng, trông mặt gian khó tả. Cô nàng lắm chiêu định bày trò gì đây?

- “Ê, nàng, biết chuyện gì phải không? Khai mau!” – thấy Hà Anh ngồi đăm chiêu suy nghĩ, Linh xô tới trước mặt tra khảo.

- “Không có gì đặc biệt lắm...”

*****

{Rose cafe}

Hôm nay là ngày cuối cùng để tôi tìm chứng cứ “minh oan” cho mình. Những ngày vừa qua, tôi cùng Linh, Hoài Anh, Quỳnh, Trang, Thu, Huy và đầu vàng Việt Anh cố gắng tìm ra điểm mấu chốt để chứng minh tôi vô tội. Vất kiệt chất xám vẫn nghĩ không ra cách nào, trong khi chiều chiều tôi vẫn phải sang nhà cá sấu làm quần gia, ghét thế.

Và hiện giờ, tôi đang phải ngồi đây làm một việc vô ích. Theo lời khuyên của cá sấu, tôi hẹn Kim Chi tới Rose cafe để “thương lượng, nói chuyện và thuyết phục” Chi, đề nó ăn năn mà tự ra đầu thú với cô thì may ra tôi thoát tội. Sao hẳn có thể nghĩ ra cái cách chuối củ bát hủ này nhỉ? Cái bộ óc xoắn cực đại với hàng ngàn nếp nhăn của cá sấu mà chỉ nghĩ được từng này thôi á? Nghe cái đã biết là không khả thi rồi. Nhưng mà giờ tôi có thể làm gì được nữa. Đành nghe lời vậy.

- “Chào. Đến sớm ghê.” – Kim Chi khinh khỉnh cười

- “Cũng mới thôi.” – tôi mân mê tách cappuccino nóng hổi, mùi hương mới dễ chịu làm sao.

- “Sao? Việc gì?”

- “Tôi muốn... muốn ngày mai, cậu nói sự thật với cô chủ nhiệm.” – ách! Cuối cùng tôi cũng nói ra rồi. Cái câu nói dở hơi nhất quả đất.

- “Ha ha, tưởng chuyện gì, cậu muốn thì tôi sẽ chiều chặc? Nào cậu làm bằng cái gì thế hả?”
- “Tôi cũng đoán là cậu sẽ không làm theo mà. Công nhận cậu kinh khủng thật, chỉ vì một thằng con trai mà cậu đi vu oan giáng họa cho người khác thế à?”
- “Tao thích thế đấy thì sao?”
- “Nhưng mà, tôi không thích Hoàng Minh!! Cậu nghe rõ chưa?!!”
- “Mày không thích, nhưng tại mày mà tao không được ngồi cạnh Hoàng Minh, tại mày mà tao bị Hoàng Minh ghét. Tao ghét mày!”
- “Cho nên mới vào lớp đã lườm nguýt, nói xóc tôi? Cho nên lần đi cắm trại mới lừa tôi cho tôi đi lạc, tôi không lạc thì lại giờ trò đổi trắng thay đen? Cho nên đến lớp tự về ra bản mình rồi đổ tội cho tôi, để tôi phải viết kiểm điểm?”

Máu trong người tôi bắt đầu sôi sùng sục.

- “Ồ, nhớ phết, hóa ra nào mày cũng có phăng lăm đầu. Nhưng mà vẫn còn thiếu. Phải thêm là: cho nên nói chỗ xích xe của mày hôm trời mưa, cho nên mới bảo đàn em đi dẫn mặt mày trên đường đến trường, làm sách vở mày tung tóe hết lên! Sao? Nhớ chứ?”
- “... Hóa ra, lần đó là cậu bày trò.”

Máu đang ở 100 độ C trôi ngược lên đại não.

- “Chính tao! Mà giờ đã biết hết rồi, thì mày nên biết điều tránh xa Hoàng Minh ra, tốt nhất là ngày mai nên xin cô đổi chỗ, nếu không tao lại phải mất công suy nghĩ nên bày trò gì chơi mày nữa, ha ha ha ha ha .....

Nghe ngứa tai quá đi

>”

Núi lửa trong người tôi bùng nổ, nham thạch nóng hổi phun đầy miệng:

- “Những loại người như mày thì “cún” nó còn không yêu nổi nữa là người! Nói thật nhé kẻ cả con gái trên đời này chết hết thì Hoàng Minh cũng không yêu mày đâu, đừng có mơ hão. Không chỉ riêng Hoàng Minh mà tất cả con trai đều thế cả thôi. Mày nghĩ họ thích loại con gái gian xảo, bản tính như mày chặc? Hơ hơ, ăn dưa bở nhiều không tốt đâu!”

“Bốp.”

“BỐP!”

- “Vũ Hoài An mày dám đánh tao?”
- “Sao tao lại không dám? Mày nghĩ mày là cái gì? Cơ mà mày tát tao trước, tao chỉ “trả” lại thôi mà, hơ hơ...”
- “Ồ, mày cứ cười đi, để xem mai mày còn cười được nữa không.”

Nói rồi Kim Chi ôm mặt tức tối bỏ đi. Ha ha nghĩ tôi hiền á? Còn lâu nhá!

Trước mặt thì già bộ thế cho oai thôi chứ thực ra tôi cũng đau chẳng kém T__T từ bé đến giờ có ai dám tát tôi đâu. Thế mà con nhò đó dám in trên má tôi vết đỏ lừ 5 ngón tay, tôi ức đã man! Tiện tay cho nó phát tát đầu cứ gọi là “thăm”. Đau thế mà còn huênh hoang “ngày mai” với chả ngày kia. Hừ, kiểm điểm thì kiểm điểm. Chỉ là mời phụ huynh một hôm, nghe ba ca một hôm, nghe bọn ở lớp bàn tán một... năm là cùng chứ gì. Cái loại tiểu nhân, tôi không chấp!

*****

- “Đến giờ rồi nhì. Vũ Hoài An, mời em lên đây giải quyết chuyện tuần trước.”

Hôm nay là hết hạn một tuần để tôi tự chứng minh cho mình. Và bạn biết đấy một tuần qua tôi chẳng làm được cái gì.

Quay xung quanh là những gương mặt đặc chí của lũ antifan, nụ cười đều của Kim Chi, sự lo lắng của Linh, Quỳnh, Trang, Thu, Huy, đầu vàng... Ý, sao cái Hà Anh cứ tùm tùm cười thế nhì? Con này ác quá, nó thù tôi từ lúc nào thế???

Tôi hít một hơi dễ chuẩn bị nói cái câu đáng ghét: “thưa cô em không chứng minh được cho mình, tùy cô xét xử.”

- “Cầm cái này, bật lên.”

Đang đứng dậy chuẩn bị bước lên thì cá sấu dúi vào tay tôi một cái mp3, bảo tôi bật lên. Dờ hoi, nghĩ cho cô nghe mấy bài hát của Justa Tee thì tôi sẽ

được giảm án chắc? Đạo này nảo của cá sấu bị đang bị teo dần đều thì phải. Tội ném lại cái mp3 vào người cá sấu.

- “Tôi bảo cầm lên là cầm lên, có nghe không?!!!!”

Nhìn cái mặt kia, đáng sợ quá, tôi đành phải cầm lên vậy.

- “Ồ, gì đây An? Chứng cứ hả?” – Cô Trang giật luôn cái mp3 trên tay tôi bật lên mới sợ chứ.

- “A, thưa cô, cái này...”

- “Cũng mới thôi.”

- “Sao? Việc gì?”

- “Tôi muốn... muốn ngày mai, cậu nói sự thật với cô chủ nhiệm.”

- “Ha ha, tưởng chuyện gì, cậu muốn thì tôi sẽ chiều chắc? Nào cậu làm bằng cái gì thế hả?

- “Cậu kinh khủng thật, chỉ vì một thằng con trai mà cậu đi vu oan giáng họa cho người khác thế à?”

- “Tao thích thế đấy thì sao?”

- “Nhưng mà, tôi không thích Hoàng Minh!! Cậu nghe rõ chưa?!!”

- “Mày không thích, nhưng mà tại mày mà tao không được ngồi cạnh Hoàng Minh, tại mày mà tao bị Hoàng Minh ghét. Tao ghét mày!”

- “Cho nên mới vào lớp đã lườm nguýt, nói xóc tôi? Cho nên lần đi cắm trại mới lừa tôi cho tôi đi lạc, tôi không lạc thì lại giờ trò đổi trắng thay đen? Cho nên đến lớp tự vẽ ra bản mình rồi đổ tội cho tôi, để tôi phải viết kiểm điểm?”

- “Ồ, nhớ phết, nảo cậu có phẳng lăm đâu. Nhưng mà vẫn còn thiếu. Phải thêm là: cho nên nói chỗ xích xe của mày hôm trời mưa, cho nên mới bảo đàn em đi dằn mặt mày trên đường đến trường, làm sách vở mày tung tóe hết lên! Sao? Nhớ chứ?”

- “Hóa ra, lần đó là cậu bày trò.”

- “Chính tao! Mà giờ đã biết hết rồi, thì mày nên biết điều tránh xa Hoàng Minh ra, tốt nhất là ngày mai nên xin cô đổi chỗ, nếu không tao lại phải mất công suy nghĩ nên bày trò gì chơi mày nữa, ha ha ha ha ha .....

- “Những loại người như mày thì “cún” nó còn không yêu nổi nữa là người! Nói thật nhé kể cả con gái trên đời này chết hết thì Hoàng Minh cũng không yêu mày đâu, đừng có mơ hão. Không chỉ riêng Hoàng Minh mà tất cả con trai đều thế cả thôi. Mày nghĩ họ thích loại con gái gian xảo, bản tính như mày chắc? Hơ hơ, ăn dưa bỏ nhiều không tốt đâu!”

“Bốp”

“BỐP”

- “Mày dám đánh tao?”

- “Sao tao lại không dám? Mày nghĩ mày là cái gì? Cơ mà mày tát tao trước, tao chỉ “trả” lại thôi mà, hơ hơ...”

- “Ồ, mày cứ cười đi, để xem mai mày còn cười được nữa không” >>>

Chưa để tôi giải thích hay lấy lại cái mp3, cô Trang đã mở lên và rồi đoạn hội thoại hôm qua phát ra từ đó. Tôi đứng đực mặt ra chẳng hiểu cái gì. Tôi đã thu đoạn nói chuyện này lúc nào nhỉ?

- “Oh, khá đấy, An. Vậy là đã rõ rồi nhé, chắc bạn Chi cũng không cần giải thích gì đâu nhỉ. Từng này là đủ để mời phụ huynh rồi.” – cô Trang cười dịu dàng mà sao tôi lại sồn da gà.

Mặt Kim Chi xám ngoét.

- “Thôi không chơi nữa. Thực ra tất cả mọi chuyện cô biết từ lâu rồi, chẳng qua muốn thử An một chút thôi, xem độ cứng rắn và thông minh của em tới đâu. Các em thấy đấy, từ đầu năm đến giờ có bạn nào là chưa bị oan ức hoặc gặp vấn đề chưa? Không ai đúng không! Vì tất cả những cái đó là do... cô bày ra p”

- “CÔ BÀY RA?????”

40 đôi mắt tròn tròn, 40 cái miệng há hốc, đồng thanh hỏi một câu. Chỉ có riêng một người thì cứ cười mỉm từ đầu tiết đến giờ, một người thì mặt tỉnh bơ như không có chuyện gì, còn một người đang toát mồ hôi vì cái nhìn của học sinh. Cô Trang chắc cũng có linh cảm mình sắp bị ném đá nên vội vàng giải thích:

- “À, chẳng qua là cô muốn xem học sinh lớp mình “trình độ” xử lý vấn đề đến đâu thôi, cô muốn tất cả các em ở đây không chỉ học giỏi mà còn phải sống giỏi, hiểu chứ? Với lại cái trò thử thách này là truyền thống rồi, các em cứ thử hỏi bất cứ học sinh nào đã từng học xem, đều phải trải qua điều này.”

Cô nói một lèo làm tôi thộn mặt ra, mà không riêng tôi đâu, cả lớp cũng thế. Trong khi đó bên phải tôi, cá sấu cơ hồ như đang nghe một chuyện tiểu lâm nhạt phèo, còn một người nữa – Hà Anh – mặt nó dương dương lên như đang đắc ý về điều gì đó. Hai người này, thật rất khả nghi!

- “À quên, có việc rất quan trọng đây, cả lớp chú ý.” – Cô Trang trở lại vẻ mặt nghiêm túc, lo đẹp vụ “test” vừa rồi. – “Thứ 2 tới, tất cả các lớp phải tổ chức đại hội chi đoàn để bầu ra ban chấp hành đoàn, tiện thể cô phân công lại cán sự lớp luôn. Lí do cô tổ chức cho lớp đi dã ngoại ngay đầu năm là để các em có dịp làm quen, tìm hiểu nhau, đồng thời thể hiện bản thân, từ đó cuộc bầu cử này sẽ thành công hơn do các em đã biết khá rõ về năng lực của mỗi người rồi...”

Hóa ra là thế.

- “Chuyện chỉ có thể thôi, bạn Chi về báo bố mẹ 8 giờ sáng mai đến trường gặp cô, chuyện này kết thúc. Nào, tổ 1, các em đã nghĩ ra hình phạt gì với tổ 3 chưa?”

Chả là thế này, hôm đi dã ngoại, trong lúc tôi “mất tích” thì các trò chơi vẫn diễn ra bình thường cho đến phần thi cuối cùng thì mọi người phát hiện ra không thấy tôi đâu cả, nhưng chỉ trong tổ tôi biết thôi vì không muốn làm cả lớp náo loạn. Vì mất tập trung vào chuyện của tôi nên tổ 3 của tôi đã thua phần thi cuối cùng, và trách nhiệm giờ đổ hết lên đôi vai bé nhỏ của tôi đây!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Hình phạt biến thái.

- “Thưa cô, em đề nghị bạn An phải lên chơi trò pha nước chanh ạ.”

? Cái trò vớ vẩn gì thế?

- “Hú hú lên đi.”

- “Fighting! Fighting! Fighting!”

- .....

Theo sự vận động của cả lớp, tôi lên bục giảng để “chơi trò chơi” của thằng dở hơi tổ 1 bày ra. Hóa ra đây là cái trò hồi nẫu giáo cô vẫn hay cho chơi. Nhiệm vụ của tôi là đứng làm một cốc nước chanh, theo sự điều khiển ở bên dưới, tôi trùng gối xuống vì đoạn này là đổ nước vào cốc. sau khi “được thêm đường thêm đá”, “nước” đã dâng đầy cốc, vì thế tôi có thể đứng thẳng người lên. Bước cuối cùng là khuấy nước chanh, màn này sôi động nhất vì tôi phải... ngoáy tròn móng (như kiểu bạn cho thìa vào cốc nước mà khuấy ý=) Tôi cố gắng “khuấy” một cách duyên dáng nhất, đồng thời nở nụ cười duyên số 24 trong 25 kiểu cười chết người của mình, mong cho chủ tọa nhìn mà thương hoa tiếc ngọc, không bắt tôi làm cái trò mất mặt này nữa.

Ở dưới lớp cười ầm lên cùng những tiếng “cổ vũ” ngoáy mạnh nữa lên làm tôi tức chín mặt, nụ cười không còn tròn trịa như nguyên bản. Trong lúc tôi sắp bùng nổ thì bóng của cá sấu, của đầu vàng, của hoàng tử tức tốc phi lên bục để... “ngoáy” cùng tôi. Ồi xời, cả lớp thi nhau roi cầm, rồi nhanh chóng, bọn con trai thì cười sặc sụa, bọn con gái thì nức nở khen ba thằng kia “ngoáy” đẹp. Thế rồi, cả Bảo Linh, cả Sơn, rồi cả tổ tôi cùng lên bục giảng để “chịu tội”. Bỗng, Huy quay ra nháy mắt tôi một cái, rồi lại tiếp tục ngoáy. Ồi thôi, tôi đi chết đây!

*****

{Trà sữa Feeling tea}

- “Ê, sao lúc này cô nói mày cứ ngồi cười thế? Dở hơi à?” – Tôi nhớ ra vụ lúc này, vừa gặm bánh mì vừa hỏi Hà Anh.

- “Cười vì tao thấy mình thông minh quá ^^”

- “Mày làm cái gì mà thông minh? Này, đừng bảo là mày có liên quan đến vụ này nhá.” – Chủ tịch Linh cũng phải góp vài lời cho đỡ ngứa mồm.

- “Chả liên quan đến tao. Chỉ là cái kế hoạch của cô Trang, tao đoán ra từ lâu rồi.”

=”=

@_@

‘ ’
—

* __ *

Nắm cái mặt biểu cảm hết sức ngạc nhiên.

Thực ra thì tôi chẳng hiểu gì cả.

- “Làm gì mà kinh thế??? Với bộ óc thiên tài cùng khả năng quan sát và phân tích dữ liệu cực đỉnh, tao đã đoán ngay ra được trò của cô từ lúc An bị con Chi nó chơi. Chứ nếu không chúng mày nghĩ tao cứ ngồi im nhìn bạn mình bị lừa khác bất nạt chắc!”

- “Trời, hóa ra thế. Mày thật khủng”

- “Con lợn này, biết mà không nói cho bọn tao, cứ im im ngồi cười tủm tỉm. Muốn hội đồng hả?”

- “Muốn giết người quá ==”

- “Áy áy đừng nóng mà. Hi hi. .... Á á đau! Hu hu hu...”

Thật không hổ danh “cô nàng lăm chiêu” mà tôi đặt cho nó. Cái con nhỏ này “siêu” phết, học hành thì chả đâu vào đâu mà mấy cái này giỏi thế. Khâm phục, khâm phục!

*****

Dạo gần đây tôi rảnh liên tục vì cá sấu dở chứng, không bắt tôi sang làm “quản gia” nữa. May thế. Cơ mà sao hán vẫn không chịu xóa mấy bức ảnh đim tôi đi, ức dã man!

Nghĩ đến đây tôi lao một mạch đến siêu thị mua cả đồng hồ, rồi phi ngay đến nhà cá sấu.

Làm gì ư? Thì biểu xén, nịnh nọt, để hán nghĩ lại mà dấy lên lòng trắc ẩn xóa dùm tôi cái “tuyệt phẩm” kia đi ==”

Tới nhà cá sấu, tôi mở cửa đi vào vì có chìa khóa mà.

Tôi rón rén từng bước. Sao im lặng thế nhỉ?

Đánh liều, tôi tự tiện đi lên tầng. Phòng cá sấu không khóa, thôi thì mình cứ vào ıp

Vứt cái đồng hồ kinh xuống giữa sàn, mắt tôi sáng lên khi nhìn thấy cái iphone của “Sấu”. Hôm nay cái CPU của tôi load nhanh lạ thường, trong đầu lóe lên ý nghĩ “điện thoại hán đây rồi thì cầm lên mà xóa, đỡ mất công biểu đồ, mang về nhà ăn dần”

^v^

Khà khà khà, vậy là tôi nhanh tay chớp lấy cái di động, hí hoáy bật lên.

Ý, tôi quên mất, tôi không biết pass của hán T__T

Liều thì ăn nhiều, tôi đứng mò cho ra pass vì nghiệp lớn còn chờ. Xem nào, 1234, không được. Sấu sinh ngày nào nhỉ??? 4321, vẫn không được!

- “Haizzzz, rốt cục pass là gì!!! >”

- “2208”

2208. A, được rồi, hí hí...

^o^

....

=”=

Ai nói thế???

=0=

Tôi có dự cảm không lành.

Xong phim rồi.

Tôi chậm rãi quay người ra phía sau, miệng không ngừng giật giật.

Số nhọ thật. Đang đứng dò pass thì cá sấu đứng lù lù đằng sau lúc nào không biết, hình như vừa tắm xong, trên người vẫn choàng cái áo choàng bông trắng, đầu ướt nhẹp, mắt trừng trừng nhìn tôi.

Bình tĩnh nào Hoài An!

Tôi lấy lại tinh thần, chuẩn bị tư thế.

1, 2, 3. CHẠY!!!!!!

Nở nụ cười ăn năn – nụ cười số 5 trong 25 kiểu cười chết người của Vũ Hoài An, tôi nhanh chóng quay ngoắt 90 độ về phía cửa phòng, chạy thẳng.

“Huych!”

“Bốp!”

“Xoạt”

.....

- “Aaaaaaaaaaaaaaaaaa.....!!!!!!!”

- “Aaaaaaaaaaaaaaaaaa.....!!!!!!!”

- “Cậu đang làm cái gì thế?????”

- “Àch! Cậu điên rồi! Sao dám làm cái trò này trước mặt tôi hả? Mau rút ra ngoài cho tôi! CÚT!!!”

Nói rồi tôi tổng cá sấu ra khỏi phòng, đóng cửa cái “RẦM”!

Chính xác cái câu cuối cùng là tôi nói đấy.

Tức quá tức quá! Đúng lúc tôi chạy thì bị vấp, ngã chổng vó, làm rơi cả iphone của cá sấu.

Chân tay loạn choạng kiểu gì lại túm được cái cái gấu áo của hắn, tưởng thoát chết, ai dè tôi kéo luôn cái áo xuống cùng, thế là cá sấu không mảnh vải che thân ==”

Hức. Hại mất quá đi. Sao hắn dám bị như thế trước mặt tôi hả? Hắn có biết khóa thân trực diện trước mặt con gái là nguy hiểm thế nào không?! Đặc biệt là tôi

=”=

Hừ, đau hết cả gối. Tôi nguyên rùa đũa thiếu năng nào để cái bọc đồ ăn giữa sàn thế kia, thật ngu si, không có não, đáng chết, #%^’^*\${#@*#\$....!

- “Mở cửa ra ngay cho tôi!” – Giọng cá sấu sắc mùi sát khí, khiến tôi không khỏi dựng tóc gáy, chân tay mềm nhũn, nhưng vẫn cứng họng:

- “Không mở!”

Đúng! Nhất quyết không được mở. Bây giờ mà mở là chết. Chết đứ đừ đự!

- “Có mở không thì bảo?”

- “Không!”

- “Nhanh!”

- “Còn lâu.”

- “Thế cậu định ở trong đấy đến sáng mai chắc?”

- “... Nhưng mà...” – đúng. Cứ đứng trong này cũng không trốn được mãi. – “cậu mau mặc quần áo vào đi đã.”

- “Quần áo để trong phòng, không mở cửa sao mà mặc? ==”

- “Ồ... ừm...”

Tôi rón rén mở cửa phòng, hai mắt nhắm tịt, chờ đợi con bão đổ bộ.

1 phút...

2 phút...

3 phút...

Vẫn không có động tĩnh gì.

5 phút...

Vẫn im lặng.

Mặc đồ gì mà lâu thế! Tôi đánh liều mở con mắt bên trái ra. Không có gì. Mở nốt con mắt bên phải. Không có gì luôn. Cả căn phòng trống không, lạ thật!

Rón rén bước xuống phòng khách, một cảnh tượng hoành tráng đến gai mắt đập thẳng mặt tôi: cá sấu ngồi chễm trệ trên sofa, hai chân vắt vèo lên bàn, tay bóc bím bím lia lịa, mắt dán vào thứ gì đó trên TV, mồm nhai tóp tép, thỉnh thoảng lại cười nhẩn nhẩn nhờ nhờ một cái. Đặc biệt xung quanh hắn là cả đồng hồ đồ ăn, phô trương hơn thì phải gọi là cả núi đồ, mà toàn là những thứ đồ tôi mua hồi nãy, định để “hồi lộ” hắn.

Ai cho hắn được ăn đồ của tôi chứ? Tôi đã xóa được ảnh đầu mà hắn dám động vào chỗ đồ ăn đó. Tôi đang định mang về nhà ăn mảnh cơ mà!!!

- “Dừng mồm!!”

Quả nhiên cá sấu ngừng tóp tép. Đúng là lời nói có trọng lượng!

- “Sao?”

- “Ai cho cậu ăn đồ ăn của tôi??? Cậu đừng ăn ngay cho tôi!!”

- “Thì có muốn nhai tiếp cũng không được tại vì hết rồi.”

Cái gì? Hóa ra hắn ngừng nhai là vì hết đồ ăn rồi T__T

Hết? Aaaaaaaaaa!!! Hết rồi! Hết rồi. Oh God đồ ăn của tôi :((((((((((((

- “Mau đèn đồ ăn đây cho tôi đi. Không tôi giết cậu!”

- “Thật là cậu muốn tôi đèn chứ?”

- “ĐÈN!”

- “Chắc không?”

- “Thế nói chung là cậu có ĐÈN KHÔNG THÌ BẢO???”

Trước con bão cấp 8 của tôi, mặt cá sấu vẫn tỉnh bơ mới tức chứ.

- “Oke, đèn thì đèn. Nhưng cậu cũng phải đèn tôi đây.”

- “Đèn cái gì mà đèn? Tôi làm gì mà phải đèn? Này, đừng có lời cái vụ đâm nhau cũ rích ở Sài Gòn ra mà kể nhá.”

- “Không không. Ý tôi là cái này cơ.”

Cá sấu hươu hươu cái iphone 5 đen sì, màn hình bị nứt toác lên. Oh GOD!! Chết rồi, hỏng điện thoại sịn của hắn rồi. Đèn cái này thì vỡ mồm!

- “À... bạn Minh đẹp trai! (ọe) tớ biết bạn cực kì tốt bụng này, cực kì ga lăng này, cực kì thoáng này, cực kì dễ thương này, bạn không cần đèn đồ ăn kia cho tớ đâu. Chỉ cần...”

- “Oh, vậy tốt quá rồi. Là cậu nói đây nhé. Tôi sẽ không đèn chỗ này đâu.”

- “Ồ ờ. Không đèn. Không đèn. Còn cái... cái iphone này...”

- “À, 16 triệu nhé.”

- “???”

- “Tức là... tôi vẫn phải đền á?”

- “Tất nhiên. Ở cái cậu này, tôi có bảo cậu không phải đền bao giờ chưa?”

- “Chẳng phải cậu không cần đền đồng đồ ăn rồi hả?!”

- “Đây là cậu tự nguyện mà. Nghe này, từ giờ đến lúc mang được 16 triệu đến đây, cậu vẫn phải làm “quản gia” cho tôi. Ok?” – cá sấu lại giờ cái giọng đều giả, đặc ý ra rồi!

- “TA PHẢI GIẾT NGƯỜI!!!!!!!!!!”

- “Cũng được thôi. Nhưng mà cẩn thận người thì không chết mà lại phải bồi thường vì tội cố ý gây thương tích và có ý đồ giết người công khai nhá.”

Nhìn cái bản mặt nghênh nghênh chỉ muốn đá cho phát.

Tức! Tức quá! Tức không chịu được! Sao lại có loại người bản tính thế này hả cụ Tôn??

“Ruỳnh ruỳnh...”

- “Đồ con lợn! Đồ bản tính! Đồ tiểu nhân chấp nhặt, đồ... @%^\\(*)#\$^#^...”

Mỗi lần “đồ...” là một phát đập vào cái giường, cái ghế, cái tủ,... Hừ, luật Việt Nam không có cái luật cố ý gây thương tích cho đồ vật đâu nhì? Đã thế ta đập. Đập cho mi chết đi!

- “Ồ, không ngờ An lại thích làm quản gia nhà tôi thế. Cậu lại muốn bồi thường vì tội xúc phạm nhân phẩm và phá hoại tài sản tư há? Đền nhiều thế thì còn phải làm cho tôi dài dài. Đã thích đến thế thì bảo tôi một câu, tôi cho làm cả năm luôn, cần gì phải nhọc sức thế ^^”

Hắn vừa nói cái khi đó gì thế??

Con giận của tôi đạt level max rồi nhá! Lần này ta sẽ cho mi chết cái đồ quái thai biến thái! Đừng tưởng ta tiểu thư đài các mà không dám làm chuyện động trời nhé. Thế thì coi thường ta quá rồi. Xem đây!

Bằng toàn bộ sức mạnh, tôi dùng chân tung một cước trời giáng vào bụng cá sấu làm hắn nhăn mặt ôm bụng vì nội thương. Được thể hắn đang cúi gập người, tôi ấn dúi cho đầu hắn đập đất, sau đó tung ra hàng loạt miếng võ tuyệt chiêu của Vũ Hoài An: liên hoàn “cốc, song phi bạch cốt trảo, cào cào thần chưởng. Vì thế chưa đầy 2 phút, cá sấu đã bị hạ gục hoàn toàn dưới chân vị nữ tướng oai phong là tôi, đến nỗi không kịp nói lời chửi trời là tắt thở chết luôn. Thật chứ khiêm tốn mà nói, tôi thấy mình đỉnh ghê cơ. Khả khả khả.....

- “Này, này, Hoài An! Cậu cười cái quái gì thế? Trông man rợ quá! Đừng bảo là cậu xúc động quá hóa tâm thần rồi nhá? Tiền taxi từ đây vào Trâu Quỷ cũng đắt lắm đấy!”

Trung ra bộ mặt ngu nhất có thể, cá sấu nhìn tôi như sinh vật lạ. Câu nói của hắn làm tôi thoát ra khỏi mộng tưởng “huy hoàng” vừa rồi.

=”=

Tuy rằng, tôi không thể động thủ, nhưng mà động khẩu thì có thể chứ!

- “Cậu im ngay cho tôi! Cái đồ tâm thần là cậu đấy. Hừ! Mà... Trâu Quỷ là cái gì?”

- “À, ha ha ha... quên mất cậu chưa biết nhì. Trâu Quỷ là khu nghỉ dưỡng VIP ý mà. Mọi người thường gọi là “Trại Trâu Quỷ”, vì khu nghỉ dưỡng đó nổi tiếng với dịch vụ cắm trại tự do. Lúc nãy thấy cậu stress quá, nghĩ là cậu muốn đến đấy. Hi hi...”

- “Luyện thiền vừa thôi. Nghe này, từ bây giờ trở đi tôi sẽ không làm việc cho cậu nữa đâu!”

- “Tùy thôi nếu cậu muốn ra tòa làm việc.”

Tôi khinh không thèm nói câu gì nữa, hướng cửa mà đi ra. Vì tôi biết với cái bản mặt dương dương tự đắc kia, tôi sẽ... không cãi lại được ++

Ý, quên. Phải làm cái này.

Tôi vội quay người vào trong nhà.

- “Sao? Hối hận rồi hả?” – Cá sấu vẫn nhon nhon cái mặt lên hỏi như kiểu lúc nào cũng biết trước được mọi chuyện. Ghét thế!

Lơ đẹp câu nói vô trọng lượng của cá sấu, tôi tiến lại bên bàn, cầm cái iphone hồng lên, ngắm nghía, nâng niu, vuốt ve, rồi... ném cái “rầm” xuống sàn trước hai con mắt ngơ ngàng đến sắp rơi ra ngoài của cá sấu. Ha ha vui thế.

- “Cậu... giỏi lắm!”

Mặt cá sấu biến sắc, sau đó tôi sầm lại gần từng chữ, thiếu mỗi cột ống khói trên đầu xì ra.

Ha ha ha phải thế chứ, bỏ công ta bán em yêu. Được lắm, biểu hiện này rất tốt. Xem ngươi còn đắc ý được không đồ quái vật!

*****

Bốn tiết đầu trôi qua trong êm đẹp với sự sung sướng của tôi. Khả khả. Lần đầu tiên tôi giờ tay lên bảng làm bài tập trong tiết toán – môn học tôi thù nhất. Tiết tiếng Anh – môn học tôi ghét nhất – sao hôm nay lại... vui tai đến thế. Tiết lịch sử – tiết buồn ngủ nhất mọi thời đại lại khiến tôi hào hứng mê mẩn như đang tìm hiểu về lịch sử các loại đồ ăn ý. Còn giọng nói chua chua của cô Hóa hôm nay mới dễ thương làm sao

^v^

A ha, mọi thứ hôm nay đều là màu hồng, trừ việc hôm nay tôi không lên cantin cùng “hiệp hội” của tôi với lí do đau bụng. Thực chất là gì thì bạn biết rồi đấy :(

Còn một tiết nữa là được về, hí hí. Tôi lôi sách vở môn địa ra lầm nhảm đọc bài khiến mọi người xung quanh phải kinh ngạc, nhìn tôi bằng con mắt nề phục. Mãi mê học bài mà không biết cá sấu đứng lù lù trước mặt lúc nào, hấn đập phịch cục tiền lúc nãy tôi ném cho lên mặt bàn, thái độ cực kì lồi lõm

- “Giả. Tôi không cần.”

- “??? Thật á? Giả tôi thật à? Không có ý đồ gì chứ?”

- “Thật.”

- “Yeah!!!!!! Galaxy, chúng ta sắp gặp lại rồi!!! ^0^”

Chu oa!!! Hôm nay cá sấu dễ thương thật. Tự dưng không bắt tôi đền nữa. Tí học về phải đi chuộc luôn lại em yêu mới được. Không nhanh bị người ta mua mất!

- “Cậu... bán điện thoại à?”

- “Ừ. Không thì tôi lấy đâu ra từng ấy tiền mà trả cậu? Thế mà không nói sớm, mắc công tôi cần rút lương tâm mãi.”

- “Vậy hả.”

Ê hê, sao cá sấu lại cười nửa miệng thế kia, trông nguy hiểm quá. Tôi có cảm giác không lành rồi.

- “Này, tự nhiên tôi lại không thích trả nữa rồi. Đưa đây.”

- “Ồ, cậu vừa nói không cần cơ mà.”

- “Nhưng mà bây giờ tôi lại cần rồi.”

Nói rồi hấn giật phắt cục tiền biến đi, để lại cho tôi một cột khói trên đầu.

Muốn troll tôi hả? Bực mình thật. Biết thế lúc hấn chưa kịp đổi ý cất luôn vào balo có phải tốt không T__T

*****

Hôm nay, như bao ngày khác, tôi lại cùng đám bạn của mình tíu tít đi về. Nói chuyện một hồi, tôi mới nhận ra hôm nay thiếu mất nhỏ Thu. Là nhỉ? Đi đâu rồi?

- “Mọi người thấy Thu đâu không?”

- “Ừ nhỉ? Đâu rồi? Từ lúc ra khỏi lớp đã chẳng thấy bóng dáng nó đâu cả.”

- “A, kia kia. Thu ơi!!”

Lạ quá, sao mặt Thu cứ buồn thiu. Lại có chuyện gì rồi.

- “Ê Thu, làm sao thế?”

- “Không có gì.”

- “Không có là không thế nào. Không biết nói dối thì đừng có nói dối.”

- “Ồ, mi có coi bọn này là bạn không đấy? Có gì mau kể. Nhanh.”

Vậy là chúng tôi mở hội bàn tròn khăn cấp trong quán Feeling Tea.

Ài, chuyện là thế này. Hóa ra Thu thích cái thằng “hoàng tử thất tình” trường tôi từ lâu rồi, nhưng vì nhút nhát nên không nói cho ai biết.

Vừa kể xong câu đầu tiên, cả năm đứa chúng tôi đều há hốc mồm không tin vào những gì mình đang nghe. Trông Thu hiền lành ngoan ngoãn như thế mà lại đi kết một thằng ăn chơi hư hỏng lăng nhăng kia. Công nhận là khó tin quá!

Hôm nay Thu thấy “thất tình” đi một mình nên đã bám theo sau, chẳng may bị hấn phát hiện, mắng xoi xoi vào mặt. Cụ thể hấn mắng cái gì tôi không rõ vì Thu vừa kể vừa khóc lóc, nghe chẳng câu nào ra câu nào. Nhưng mà chắc chắn là Thu nó bị tổn thương lắm.

“BỘP!!”

- “To gan! Dám đụng vào người của tặc nữ hội (chủ tịch mới đổi tên hội vì tên kia dài quá), tội này không thể dung tha!”

- “Quá đáng. Hấn nghĩ mình là ai mà bảo người khác như thế?”

- “Thằng này ngứa cựa đây mà.”

- .....

Mọi người thì cứ chửi rủa tên khốn kiếp kia, còn Thu thì cứ ngồi nắc nắc xuống. Tôi nghiệp chưa, yêu ai không yêu lại đi yêu cái thứ đấy.

Sau 35 phút bàn bạc, chúng tôi quyết định chiều mai về sẽ đi “xử” tên thất tình thôi thúc kia. Cái tội bắt nạt chim sẻ nhỏ bé của chúng tôi!

Và sau khi trút giận hộ Minh Thu, chúng tôi nốc hết tổng cộng 36 cái phô mai que, can tội hôm nay cái Hà Anh nó khao mà. Sau đó nữa, như mọi khi, tôi lại đi về nhà.

Hôm nay thật nhàm chán. Kể ra không sang nhà cá sấu “làm việc” cũng thấy buồn chân buồn tay.

Điên nhĩ.

Chính tôi cũng thấy mình điên, chắc tôi đã quen bị hành hạ rồi, giờ rảnh rang quá nên cuồng tay chân.

Bước ra khỏi cổng siêu thị với cả núi đồ ăn nhanh, trong lòng tôi lại rạo rực niềm hạnh phúc. Chỉ nghĩ đến cảnh vừa ngồi coi TV vừa vắt chân lên bàn nhai nhóp nhép là sung sướng lắm ý. Thôi thì buồn chân buồn tay nhưng không buồn mồm ^o^

Trời!

Em bé kia sao liều thế. Nhỏ tí xúu đã tự chạy ra đường chơi. Phía kia... oh God cái xe buýt lăm le lao tới, không được rồi!

Ngay tích tắc, tôi vồ lấy em bé ôm kín, lăn ra phía lề đường bên cạnh. Ui cha, tay bị trầy rồi, đau quá T__T

“xịch”

Kít!!!!!!

Tiếng phanh xe gấp nghe đến chói tai. Tôi sợ đến tái mặt, còn bé trai trong tay tôi khóc ré lên. Phù, may chưa chết!

- “Ba mẹ em đâu nhóc? Sao lại đi một mình thế này, nguy hiểm lắm.”

- “U u hu hu hu....”

Ài, thằng bé sợ quá chỉ biết khóc nắc nắc lên, thấy mà tội nghiệp.

- “Khải! Con hư quá. Mẹ đã dặn đứng im đấy chờ mẹ mà. Sao lại tự chạy xuống đường?”

Bà mẹ hoảng hốt chạy tới mắng thằng nhóc.

- “May quá, có cháu gái tốt bụng. Ô, cháu, cháu nhớ cô chứ? Lần trước cô bị giật túi xách, may mà có cháu. Cho cô cảm ơn nhé ^^”

A, trùng hợp thật. Không ngờ mình cứu được hai mẹ con :D

- “Dạ không có gì.” – Chỉ có điều, bao nhiêu đồ ăn của tôi bị rơi hết rồi, oe oe, tìm rì máu :(

- “Áy, tay cháu bị trầy rồi kìa”

Trong khi nhặt đồ dùm tôi, bà mẹ nhìn thấy vết trầy trên tay tôi.

- “Nhà cô ở ngay đây, thôi thì sang nhà cô một chút đi, cô băng thuốc cho, coi như cảm ơn cháu luôn.”

- “Dạ thôi cô...”

- “Đi, chị. Sang nhà em đi. Nhà em có ô tô địa hình, có máy bay điều khiển từ xa, có rô bốt trái cây,... sang nhá, nhá chị nhá!!!”

Thằng bé hét khóc từ lúc nào, tròn mắt nài nỉ tôi về nhà nó chơi. Lại còn kể cả đồng đồ chơi ra dụ tôi nữa, ha ha, đồ con nít.

- “Nhà em có bim bim, coca, tiramisu, gà rán, bắp rang bơ, sữa chua, chocolate chip,... ngon lắm!”

Cậu bé lại tiếp tục chiêu trò của mình.

Và lần này, tôi sắp đổ rồi. Quá hấp dẫn.

>__

- “Nhìn thằng bé kia, nó thích cháu lắm đấy. Thôi sang nhà cô đi, một chút thôi. Nha. Lần trước giúp cô, lần này lại cứu con cô, phải cho cô cảm ơn một bữa cho từ tề chứ!”

Ài, cả hai mẹ con đều nài nỉ. Lần này thằng bé không nói gì cả, chỉ dùng đôi mắt to tròn đen láy hướng tôi mà chớp chớp rõ lừa tình. Lần này là tôi đổ rạp à nha. Mới bé tí đã biết dùng mĩ nam kế, thật không tầm thường!

Vậy là tôi, một con người ham ăn, ham chơi, ham sắc, không còn lí do gì để từ chối lời mời của hai mẹ con lạ mặt kia cả.

*****

Tôi bước xuống xe hơi cùng hai mẹ con.

Trước mắt tôi, ôi, xin đừng ai nói với tôi đây là giấc mơ, tôi sẽ thất vọng lắm đấy!

Nếu thật sự đây chỉ là giấc mơ thì xin ai đó mang bé thô đi chỗ khác một lúc dùm cái, cho tôi được mơ nốt giấc mơ này.

Căn biệt thự đẹp quá. Trông nó lộng lẫy như 1 lâu đài. Cánh cổng màu trắng trước mắt tôi đang từ từ mở ra. Tôi ngây ngô như bước vào sử sở thần tiên.

Sân trước to và rộng với đủ loại hoa cây cảnh, đủ hương đủ sắc. Hai bên còn có hai hồ cá nhỏ chạy dài từ đầu sân đến cuối sân, uốn lượn như dòng suối. Đi hết sân trước dài phải bằng sân trường tôi mới đến cửa nhà. Màu chủ đạo của “lâu đài” là màu kem và trắng, trông rất sáng sủa và trang nhã. Bước vào bên trong vẫn là màu trắng và kem đơn giản, nhưng ánh đèn chùm làm cho ngôi nhà lung linh lên rất nhiều.

Tôi đặt mông lên chiếc ghế sofa êm ái, ngược nhìn “tiền cảnh” nơi đây, lòng thầm ngưỡng mộ chủ nhân ngôi biệt thự này. Phía bên trái, cầu thang hình xoắn ốc có tay vịn mạ vàng trông mới quý tộc làm sao. Và trên đó, có một chàng hoàng tử đẹp lạnh lùng đang phóng tầm mắt về phía nàng công chúa diễm lệ đang ngồi trên ghế sofa, kinh ngạc trước sắc đẹp kiều sa của nàng, thốt lên:

- “Sao cậu lại ở đây?” – Vị hoàng tử cầu thang lên tiếng.

O__O

- “Ồ, tôi ở đâu kệ tôi. Mà sao cậu ở đây?”

- “Nhà tôi, tôi không ở đây thì ở đâu?”

- “Nhà cậu? Chẳng phải nhà cậu ở...”

- “Ồ, hai đứa quen nhau à? Trùng hợp quá nhỉ ^^ lần trước mẹ bị giật túi xách trên đường, bạn gái này giúp mẹ lấy lại, lúc nãy Hoàng Khải chạy long nhong suýt bị ô tô đâm, may có bạn này cứu, phải cảm ơn một bữa mới được. Minh, xuống tiếp bạn đi con, mẹ vào bếp một chút. Hôm nay cháu ăn cơm nhà cô nhé ^^”

- “Ồ.. dạ... cháu...”

Á, cái gì? Mẹ con? Đây là mẹ cá sấu? Đây là nhà cá sấu? Tôi không hiểu gì cả. Ôi nào tôi lại bị lỗi kĩ thuật rồi ==”

- “Có ai nói cho cậu biết là mặt cậu những lúc thế này trông ngu lắm không?”

- “A, đồ chết đằm. Cậu có im đi không? Đi chết đi!”

Nói rồi tôi vung tay cho hấn 1 quyền.

- “aisssss, xót quá >

- “Tay bị trầy rồi này. Thế mà còn đánh với đám. Bạo lực thế này khéo cậu ế chồng mất. Quả thực tôi rất lo cho tương lai của cậu, haizzzz”

- “Xí, ai cần cậu lo. Mà sao cậu lại ở đây. Thế cái nhà mọi khi tôi hay qua là nhà ai?”

- “Nhà tôi luôn. Tôi có hai nhà mà. Rảnh rồi sinh nông nổi, tự nhiên muốn ra sống tự lập nên mua cái nhà ở gần trường cho tiện đi học thôi.”

- “Thảo nào đến nhà cậu chẳng có ai”

Ài, không ngờ cá sấu giàu thật. Mua hẳn cái nhà ra ở riêng. Người ngoài nhìn vào tưởng cậu ta thuộc loại khá giả bình thường thôi, ai dè...

- “À quên, cô chưa hỏi, con tên gì nhỉ?”

- “Dạ con tên Hoài An ạ”

- “Ày, tên đẹp như người cơ ỷ. Trông dịu dàng, ngoan ngoãn, dễ thương, sau này con làm dâu nhà nào nhà đấy chắc có phúc lắm đây ^^”

“phụt!”

- “Minh! Sao con vô ý vô tứ thế. Ngần này tuổi rồi mà uống cốc nước cũng không xong!”

==”

Đồ cà chớn, có cần phải phân bác bằng cách này không?! Lại còn bùm miệng cười trông rõ ghét. Sao cậu không sặc nước chết ngay đi cho tôi!

*****

Bữa tối diễn ra êm đẹp như một buổi... ra mắt con dâu.

==”

Mẹ cá sấu hỏi tôi đủ thứ chuyện, đủ thứ thông tin, thiếu mỗi đào cả tông chi mỗ mà nhà tôi lên mà hỏi thôi ==”

8:00 tối, Cá sấu đưa tôi về bằng... ô tô.

Lần trước thấy hoàng tử đi xe máy tôi đã thấy “siêu” lắm rồi, thế mà cá sấu còn biết đi cả xe hơi, đáng để ngạc nhiên!

Hắn đưa tôi về đến đầu ngõ rồi thả ở đó, vì xe không vào được tận trong.

*****

Ài, mệt quá đi, hình như dạo này tôi có triệu chứng của “xì trét” thì phải! À, có lần cá sấu nói về cái khu nghỉ dưỡng VIP gì thế nhỉ? Để tôi nhớ xem nào, có gì đi du lịch mấy ngày cho đầu óc thư thái. Gì nhỉ? Hình là Trại Trâu Quỳ thì phải, cái tên gì mà xấu thế, không hiểu ông giám đốc khu resort này nghĩ gì mà lại đặt cái tên như thế. Nào thì google search: [Trại Trâu Quỳ Hà Nội].

Dám lừa mình, ức thật! Cái gì mà nghỉ dưỡng VIP? Tức! Tức quá! Trời lạnh mà người thì nóng hết cả lên rồi nhá. Phải đi tìm hán tính số.

Thế là tôi cười ngửa sất, lao sòng sọc tới nhà hắn.

Đừng ngạc nhiên, vì mai là thứ hai, phải đi học, nên cá sấu lại ở nhà riêng của hắn ở gần trường. Chứ tôi không điên mà phi từ đây ra biệt thự ở ngoại thành của hắn mà tính số đâu.

Tôi đi vào cái ngõ nhà cá sấu, hôm nay tối hơn mọi khi, chắc tại đông đến mà mọi thứ trông cũng tối tăm đi.

Trong bóng tối của khu nhà, tôi bỗng nghe có tiếng động lạ.

Trong đầu tôi hiện lên những câu chuyện đồn đại về ma quỷ được tặc nữ hội của tôi giới thiệu, trong lòng không khỏi dấy lên nỗi bất an khó tả.

Người tôi đang run bần bật như cái đai rung giảm béo bụng, nhưng tôi vẫn cố gắng tai lên nghe âm thanh lạ đó phát ra từ đâu, nghe như tiếng nấc của oan hồn vậy. Ôi ôi nghĩ tôi đã thôi mà da gà da vịt đua nhau mọc khắp người rồi này. Nhưng bước chân tôi như bị ma xui quỷ khiến cứ bước đi đến nơi phát ra tiếng động lạ.

“Hấp.”

Tôi bịt chặt miệng cố để “oan hồn” trước mặt không phát hiện ra mình. Đến vờ tìm mắt thôi.

Aizz, tưởng ma nào ngự nơi này, hóa ra ma vương cá sấu đang ẩn nấp để... khóc nhè!

Tôi ngạc nhiên hết cỡ. Lôi Galaxy ra tranh thủ chụp lại cảnh ngàn năm có một này, tiện thể dim hàng ma vương luôn. Ấy. Quên mất, em yêu đã đi xa từ lâu rồi, lấy gì mà chụp T__T cứ động đến là lại đau lòng, khổ thế đấy!

Bình thường, để nhìn thấy nước mắt của con trai khá khó, nếu không muốn nói là rất khó, huống chi là nước mắt của 1 tên không sợ trời không sợ đất, mặt lúc nào cũng nhon nhon dày bằng mấy cái thớt kia. Càng không tưởng là hắn còn khóc nức lên cả lên, mặc dù cổ không khóc ra thành tiếng, nhưng bờ vai rộng vẫn run lên bần bật, bộ dạng rất đau khổ. Hắn cố gắng thu mình vào góc của hai bức tường, cố gắng làm cho mình nhỏ bé lại, cố gắng làm cho mình mờ nhạt trước mọi thứ xung quanh, như để không thứ gì có thể phát hiện ra được.

Nhìn đáng về khổ sở của cá sấu, tim tôi dấy lên 1 niềm thương cảm khó tả.

Haizzz, không ngờ một người như hắn lại sợ ma hơn cả tôi. Xót xa cho một đấng nam nhi không sợ trời không sợ đất chỉ sợ ma!

Tôi quyết định... về đi ngủ. Hôm nay coi như hắn gặp may, vì thấy tội nghiệp cho hắn mà tôi không truy cứu vụ “Trâu Quỷ” nữa.

Nằm trên giường mà tôi cứ lẩn qua lẩn lại không ngủ nổi, hình ảnh cá sấu thu mình khóc nức lên cứ ám ảnh trong đầu tôi mãi không chịu ra. Hôm nay cá sấu đưa tôi hết bất ngờ này đến bất ngờ khác, làm tôi không kịp định thần. Đầu tiên, cậu ta là thiếu gia của một gia đình đại quý tộc, thế mà lại ra ở riêng trong khi tình cảm mẹ con, anh em đều rất tốt. Sau đó là việc cá sấu biết đi ô tô cũng làm tôi hết sức ngạc nhiên. Và, cuối cùng là chuyện vừa rồi, khi cậu ta ngồi dựa tường nhà mà khóc nức nở. Học chung bao lâu vậy mà hóa ra có nhiều việc về hắn mà tôi chưa hề được biết. Cậu còn bí mật tày đình gì nữa không hả? Rốt cuộc cậu là người như thế nào vậy???

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Cappuccino* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Vỡ mộng.

- “Xong chưa? Lâu thế?!”

- “Đây đây. Xong rồi đây.”

Lật đật đi xuống nhà, trông tôi như một con gấu bự trong cái áo dạ đỏ nổi bật, vì hôm nay lạnh mà.

Tôi chưa từng trải qua một Noel nào lạnh như thế này, ở Sài Gòn lấy đâu ra mà lạnh.

Tôi thích thú ngắm mình trong gương. Hôm nay tôi để tóc xõa, đeo băng đô đỏ cùng một tông với cái áo khoác đỏ cổ lông trắng. Cùng đó là quần leggings trắng và boots lông trắng. Trông tôi hơi bị cute ^v^

Trên người tôi bây giờ trừ đồ nội y ra thì toàn bộ trang phục đều là cá sấu sắm cho hôm qua. Tôi đã bảo là tôi không thiếu đồ nhưng hắn cứ lôi tôi đi xềnh xệch. Chọn đi chọn lại rồi bắt tôi mặc bộ đồ này.

Thì pahir mặc thôi, nếu không muốn bị hắn xử đẹp. Thực ra bây giờ hắn chẳng cso quyền gì với tôi nữa, vì hắn đâu có cái gì để đe dọa tôi đâu. Nhưng mực cười là tôi vẫn răm rắp làm theo —” Điện thật! Chắc là bị “đồ hộ” lâu quá nên phục tùng trở thành thói quen rồi. Mà cũng chẳng sao, dù gì thì bộ đồ này cũng rất đẹp, rất hợp với tôi, ít ra không làm tôi phải mất mặt.

Vừa mở cửa đã thấy cả đồng người đứng chờ.

Đập vào mắt tôi đầu tiên là nụ cười tan băng của Huy. Ôi cả người tôi cũng nhũn ra rồi đây. Kế đó là nụ cười phô trương đến chói mắt của đầu vàng. Cậu ta lúc nào cũng thế, lúc nào cũng toe toét hơn hờ y như con miu, cứ bảo sao bị tôi gọi là miu.

Cơ mà conng nhận yoi vip thật, đi chơi Noel cũng được cả lớp đến tận nhà rước đi ^^

- “Hôm nay Hoài An xinh quá ^0^”

- “Thế hóa ra mọi khi Hoài An không xinh à?”

- “Không phải. Mọi khi xinh nhưng mà hôm nay xinh hơn mọi khi.”

- “Đã ngu còn hay phát biểu.”

- “Ê, nói lại phát!”

- .....

Ài, Hà Anh lại chỉ chóc với đầu vàng. Tôi phải dùng từ “lại”, vì không biết bao nhiêu lần hai con người này cãi nhau, gây mất trật tự công cộng, ảnh hưởng đến môi trường làm việc của những người xung quanh. Đáng lẽ phải bị giải lên đồn lâu rồi ==”

Chẳng quan tâm nữa, tôi đưa mắt về phía hoàng tử, bất gặp đúng lúc cậu ấy cũng đang nhìn tôi.

Ngại quá.

Huy không nói gì, chỉ mỉm cười với tôi một cái. A, cậu ấy cười với tôi kìa. Thích ghê!

^^

- “Ồ, hôm nay Hoài An với Hoàng Minh mặc đồ đôi hả?”

- “Ừ nhì, nhìn kìa, ăn gu nhau thế cơ mà.”

- “Chết chết à nha. Không ngờ đấy.”

- “Đừng có nói với bọn này đây chỉ là tình cò thôi nhá...”

Ặc, nghe mọi người bàn tán, bây giờ tôi mới để ý đến sự xuất hiện của cá sấu. Hấn mặc một cái áo khoác da màu trắng khá ngầu, dưới là quần côn đồ bất mắt cùng giày khủng bố màu trắng. Hai chúng tôi cứ như đang mặc đồ đôi với tông màu trắng – đồ.

Mà không! Thực sự là đang mặc đồ đôi mà! Trên góc cổ áo bên trái của tôi và hấn đều có một hình vương miện mạ vàng, nhỏ bằng đầu ngón tay. Hai cái quần trắng và đồ đều có vết loang ở rìa đùi bên trái. Còn giày khủng bố và boots lông trắng đều có hình vương miện mạ vàng y hệt trên cổ áo. Mặc dù hai phong cách, hai chất liệu khác hẳn nhau nhưng lại rất ăn gu về màu sắc và điểm nhấn.

Aaaaaaaa, hấn lại muốn giờ trò gì đây? Muốn làm tôi bẽ mặt hả? Đồ con lợn xấu xa này.

Và, cả lớp tôi tiến thẳng đến hội chợ.

Noel có khác, đường phố chỗ nào cũng tấp nập, trang hoàng lung linh. Trời tuy lạnh nhưng hơi người và mùi thức ăn ấm sức làm con người ta cảm thấy dễ chịu và ấm cúng vô cùng.

Càng hạnh phúc hơn khi đêm noel được sóng bước bên người mà mình hâm mộ bấy lâu. Tôi và Huy cùng nhau bước đi, nói đủ thứ chuyện trên đời, chỉ trò mọi thứ hay hay trên đường, mặc cho cả lớp đang tít tít với nhau cái gì không biết.

Chỉ thấy là Tặc nữ hội đang mài mề “hành nghề” tia zai công khai, bình phẩm văn hoa như thể những chàng trai là những tác phẩm nghệ thuật. Đầu vàng thì tít mắt lên... chêu anh già noel, cứ đứng nghịch ngợm, vật râu bóp mũi, tét mông anh già, đến nỗi anh phải cầu cứu bảo vệ đại ca mấy lần ==” A ha, còn cá sấu kìa, hôm nay ít nói ghê, cái mặt cứ sị ra cả đồng chẳng hiểu vì sao. Nhìn muốn đắm! Nhìn qua nhìn lại có mỗi hoàng tử của tôi là dễ thương nhất

^v^

Người đi đường thì cứ suýt xoa về ba con người tạm gọi là hot boy này, khiến tôi không khỏi bực bội. Ngắm vừa thôi chứ, mồn mặt con nhà người ta bây giờ!

- “An này.”

- “Ừm?”

- “Cậu có thể giữ bí mật chứ?”

- “Ồ... chắc là có thể. Sao thế?”

- “Được. Vậy tớ kể cho cậu chuyện này.”

Trông mặt Huy rất là tình hình. Cậu định kể chuyện tày đình gì thế? Gì cũng được, chỉ cần đừng nói cậu là... con gái, hoặc đại loại như thế là được ==”

- “Tớ... đang thích một người.”

CÁI GÌ???

Không! Bình tĩnh!

Hoài An à bình tĩnh. Nhờ người đó là tôi thì sao?

Và Huy đang... tỏ tình... một cách gián tiếp?

- “Vậy bạn ấy, là người như thế nào?”

- “Cô ấy xinh đẹp, trẻ con, dễ thương. Nhưng mà... đàn lắm. Hỏi gì cũng kêu biết mà chẳng làm được cái gì ra hồn. Đã thế lại còn tự cao tự đại. Nói chung là rất... buồn cười ^^”

Vừa kể vừa cười, mắt Huy ánh lên tia hạnh phúc.

Vừa kể vừa cười, mắt Huy ánh lên tia hạnh phúc.

T__T

Vừa ngu vừa đàn vừa vô dụng thì chắc chắn không phải tôi rồi.

- “Tại vì đàn quá nên không biết tớ đang thích cô ấy. Thích nhiều lắm. Chắc là sắp chạm đến mức cao hơn thích rồi. Nhưng mà cô ấy vẫn không chịu nhận ra.”

Huy ơi, hoàng tử ơi, thiên thần ơi, sao cậu lại đi yêu một người như thế? Hãy nhìn người bên cạnh cậu đây, công dung ngôn hạnh đủ cả, cầm kì thi họa gì cũng biết, sao không chọn tôi!!! :((((((((

- “Thế sao cậu lại...”

- “Giúp tớ. Làm cách nào để cô ấy cũng thích tớ. Được không?”

- “Á, sao lại nhờ tớ? Tớ... không biết. Không biết đâu!”

Tôi lắc đầu nguây nguây.

Đau lòng quá mà. Sao lại nhờ tôi chuyện này? Sao tôi làm nổi?

- “Đi mà. Tại cậu là con gái, cậu biết con gái thích gì mà.”

- “Ồ... được.”

==”

Tôi vừa đồng ý phải không?

==”

Ha, hay rồi, sao tôi lại đồng ý chứ.

Cũng tại Huy cả, tự nhiên trưng ra cái bộ mặt cún con làm gì, khiến tôi ngẩn cả người, buột miệng nói ra.

Lạ quá, Cậu ấy bình thường nghiêm túc thế mà cũng biết làm cái mặt này. Bình thường chỉ có đầu vàng hay làm vậy mỗi lần rủ tôi đi chơi thôi. Khô thế!

- “Nhưng mà, tớ phải biết đây là ai thì mới giúp được chứ.”

Hừ, tôi mà biết “nó” là ai thì tôi sẽ... tôi sẽ... thực ra tôi cũng chẳng biết sẽ làm gì ==”

- “Bí mật. Thế nhé. Cậu nhận lời rồi đấy. Chà, tớ định sẽ nói ra tình cảm của mình vào ngày sinh nhật cô ấy, cậu thấy sao?”

Đang ngẩn người ra vì nỗi đau ê chề, tự nhiên có bàn tay kéo phất tôi sang một bên, suýt ngã. Lại là cá sấu. Từ nãy hấn nhảy vào phá đám tôi và Huy đến mấy lần rồi mà không thành.

Chết! Quên mất là cá sấu cũng thích hoàng tử mà. Thảo nào cả buổi cứ sung sĩa gây sự với tôi, tại tôi toàn đi cạnh hoàng tử.

Chao ôi, nếu hấn biết được sự thật hoàng tử đã có người trong mộng, chắc hấn sẽ về nhà úp mặt vào giường tuyệt thực khóc rưng rức ba ngày ba đêm mất!

- “Đi... mua thuốc với tôi. Tôi... tôi bị đau bụng. Nhanh!”

- “Sao không tự đi đi.”

- “Tại hiệu thuốc ở góc khuất quá. Tôi... sợ ma!”

==”

Lí do có cù chuối quá không?!! Ma nhìn thấy hấn còn phải sợ chứ hấn thì sợ cái nỗi gì.

À mà quên hấn sợ ma thật.

Lần trước chả về đến cửa rồi còn ngồi khóc nhè vì sợ mà cơ mà. Thôi thì đi cùng hấn cho đỡ tội nghiệp, nhìn cái mặt khó đỡ quá. Dù sao bây giờ cũng chẳng còn hứng nói chuyện với Huy nữa.

Ấy thế mà tôi vừa bước cùng cá sấu phát thì thấy Huy có vẻ không vui. Không lẽ...

- “Bí mật. Thế nhé. Cậu nhận lời rồi đấy.”>>

Không lẽ kẻ bí mật đấy là... cá sấu chẳng?

Ôi ôi tôi không muốn nghĩ nữa. Tôi không tin đâu. Chắc chắn người đó không phải cá sấu, phải không hoàng tử?

*****

Vừa mua gói thuốc bước ra khỏi hiệu, cá sấu đã ném ngay nó vào thùng rác, kêu là hết đau bụng rồi.

Biết ngay mà. Đó chỉ là cái cớ để tách tôi với Huy ra thôi. Đồ xấu tính xấu nết này!

- “Không được đi với Huy mà cậu buồn thế à?” – quăng cho tôi lon coca, cá sấu bóng gió hỏi.

- “Ừ... À không!! Tại phải đi với cậu nên tôi thấy khó chịu thôi.”

- “Cậu... ghét tôi thế à?”

- “Ồ!! Ghét cực ý!!!”

Mặt cá sấu bỗng lì lại, lạnh như con cá để trong ngăn đá. Không nói không rằng giật phắt lon coca trong tay tôi tu một hơi, rồi bóp méo vứt qua một bên.

Đáng sợ quá! Hấn bị làm sao thế? Thà hấn cứ bắt lại tôi như mọi khi, cãi nhau ỏm tỏi và kết quả là tôi thua, còn hơn là im lặng như thế này.

Quả thực trông rất đáng sợ! Hấn tức cái gì mà tức? Tôi còn chưa thêm tức thì thôi. Đồ dở hơi! Đồ con lợn thôi tha!

Hu hu, tôi phải ra đường lớn thôi, chỗ này vừa vắng vừa tối, tôi cũng sợ ma lắm!

T__T

- “Đi từ từ thôi em gái ơi.”

- “Sao Noel lại đi chơi một mình thế kia? Chưa có người yêu hả?”

Xong rồi, tự nhiên lại gặp mấy thằng côn đồ lêu lổng. Tất cả là tại cá sấu chết tiệt >”

- “Tránh ra!!!” – Rất oai, rất lạnh lùng, rất hỏ báo, chứ thực ra tôi đang sợ đến nhũn cả người ra đây, run bần bật như kiểu mấy ngày bị bỏ đói.

- “Tôi có tiền đây, các anh lấy rồi đi chỗ khác nhờ, đừng có động vào người tôi!”

- “Nhưng mà anh lại cứ thích đụng thì sao nhỉ?”

Một tên bước đến, định nắm lấy tay tôi. Tôi giật mình tiện chân thụi một phát đau vào bụng hấn. Sợ quá, tôi cầm đầu chạy và hò hét, nhưng bị chúng nó đuổi dồn vào cái ngõ nhỏ hơn, tối hơn. Thôi thì liều, tôi vớ đại viên gạch to ở góc tường, tròng mắt lao về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Tôi chợt nhận ra...

Lúc ra khỏi đồn thì đã là 1 giờ sáng, hoàng tử, đầu vàng và cá sấu cứ chỉ chóc tranh nhau đưa tôi về nhà. Rồi quyết định cuối cùng là cả ba đều đi về cùng tôi. Ài, làm nữ nhân là khổ thế đấy!

Trên đường về họ thi nhau than thở về vết thương trên cổ tôi. Hic, cả ba đều không giỏi văn mà nói lảm nhảm thế nhỉ? Đầu vàng bình thường nói nhiều đã đành, cá sấu thì chỉ được cái vô chữ cứ gặp tôi là liên mồm, còn hoàng tử hôm nay mới lạ cơ, ở lớp cậu rằng chẳng nói một câu, suốt ngày chỉ cười cười, thế mà hôm nay nói rõ lảm, làm tôi đau cả đầu.

Đi được một đoạn thì thấy mặt hoàng tử hơi tái đi. Phải rồi, lúc nãy cậu ấy bị một nhát dao vào tay, một nhát vào sườn mà, đau lắm đấy. Lại còn không sơ cứu luôn.

- “Cậu không sao chứ?”

- “Hả? À, không.”

- “Trông có vẻ không ổn lắm đâu. Thôi Việt Anh đưa Huy về đi, có tôi đi cùng Hoài An là được rồi.”

- “Á, sao lại là tôi? Tôi cả cậu đổi chỗ đi, để tôi đưa An về cho.”

Hơ, lại tiếp tục rồi.

==”

Oái. Nếu vậy thì cá sấu sẽ đưa hoàng tử về á? Oh God! Không được! Đem hôm khuya khoắt chỉ có hai người, nhờ hán lwoij dụng làm gì hoàng tử thì sao? KHÔNG ĐƯỢC!!! >”

- “Lúc nãy cậu với Huy đánh nhiều cũng mệt rồi, cứ về trước đi, để Hoàng Minh đưa đưa tớ về cũng được mà.”

Năn nỉ một lúc tưởng như suýt gãy lưỡi, hai cha nội mới chịu miễn cưỡng đi về. Thật là khó bảo!

- “Ê, lúc nãy sao cậu không đánh nhau cùng Huy với Việt Anh?”

- “Chưa thích. Bọn nó không đáng để tôi đánh.”

- “Hơ hơ hơ, chứ không phải là cậu không biết đánh nhau hả?!!”

- “Gi cơ??? Tôi đai đen Taekwondo đấy ạ!!”

- “Xi! Đừng nỏ nữa. Trông cậu thế kia mà đòi đai đen á?”

Thực ra trông cá sấu rất là to cao, ra dáng, nhưng mà ghét cái mặt, cho nên tôi cứ đổ thừa cho hán thế cho nó sợ hơn. Mà chắc gì cá sấu đã được body toàn nữ như về bề ngoài, nhờ đầu sau lớp áo không phải cơ bụng sáu múi là bụng... sáu ngón thì sao?!! Cái đồ mê trai như hán thì võ vè gì. Trời chưa đủ lạnh à mà còn đứng đây trăm phong?

- “Trông tôi... “thế kia” là-thế-nào-cơ?”

Mặt cá sấu sầm xuống, xám xịt, hai con ngươi đen lại, gằn ra từng chữ. Chết! Động đến tự ái bọn con trai thì rách việc rồi. Bọn nó trông thế thôi nhưng mà thù dai lắm, tôi đoán thế. Cũng chỉ tại cái mồm cơ. Cái mồm làm hại cái thân. Cứ nói cho sợ hơn rồi lãnh hậu quả. Không biết hán sẽ cho tôi chết theo kiểu gì đây?

Hai con mắt đen sầm bỗng bừng lóe sáng, hai khóe miệng cũng được kéo lên thành điệu cười nửa miệng. Khuôn nhan trông gian không chịu được!

Rồi nhanh như chớp, cá sấu chớp lấy hai vai tôi, dí sát người tôi vào tường. Vẫn cái bộ mặt gian gian lúc nãy, tiến lại gần mặt tôi, gần hơn, gần hơn nữa. Tôi nghe rõ từng nhịp thở.

- “Cậu đang nghĩ tôi không ra dáng một thằng đàn ông, là loại con trai “yếu” đuối, chẳng làm được cái gì đúng không? Ok! Vậy bây giờ tôi sẽ cho cậu thấy tôi làm được những gì nhé. Cho cậu thấy tôi “khỏe” như thế nào!”

Hai mắt tôi tròn trũng lên, khuôn mặt bị căng ra như quả bóng sắp nổ, đồ lụng, tim phổi đập loạn xạ như đàn trống, nước bọt nuốt ừng ực. Mọi hoạt động tạm thời bị ngưng trệ.

Cái đồ trời đánh này, sao hán lại... đẹp trai thế chứ!

T_T

Khuôn nhan thánh tạc cùng mùi hương thoang thoảng vừa nhẹ nhàng vừa nam tính như bỏ bùa mê tôi. Tiểu não đại não cứ gọi là tê liệt hết cả lũ. Mà không chỉ riêng não đâu, cả người tôi cũng cứng đờ ra rồi. Cá này phải gọi là tê liệt toàn hệ thống!

Mặt hán lại gần mặt tôi hơn nữa, hai cái mũi đã chạm vào nhau rồi. Trong lúc hôn tôi còn đang bay bay thì nhãn thần đã kịp nhìn thấy hai mép cá sấu

nhếch lên thêm chút nữa, cực kì nguy hiểm!

Á. Hồi nãy hấn có nói gì nhi? > ???

Oh God! CPU đã load, tổng hợp và phân tích xong mọi thông tin, truyền báo động khẩn cấp đến toàn bộ cơ thể.

Tôi giật thót mình, giãy giụa ra khỏi vòng tay cá sấu, nhưng mà tay hấn cứng quá. Tôi cứ dậm bừa lên người hấn, còn hấn cứ cười sảng sặc. Tức mình, tôi gấn tay dậm vào bụng cá sấu thì hấn khựng lại 1 giây, mặt tái nhợt, nhưng nhanh chóng trở lại bình thường, đẩy tôi ra.

- “Đến nhà rồi, còn không mau vào? Tôi về đây.”

Không để tôi kịp nói gì, cá sấu quay ngoắt người đi về. Trông hấn lạ lắm.

Từ lúc xử xong thằng cầm đầu, trông hấn đã có vẻ không ổn rồi. Lúc ngồi trong đồn cảnh sát, cả trên đường đưa tôi về nhà. Trông như hấn đang cố chịu đựng cái gì vậy.

Không lẽ... hấn bị...

Trời! Ở đồn cảnh sát có WC mà, sao không vào giải quyết mà phải nín nhịn đến tận bây giờ? Công nhận tình yêu của cá sấu lớn thật. Chắc lúc nãy ngồi cạnh hoàng tử, muốn giữ hình tượng đây mà. Khó thể đấy!

Tôi chợt nhận ra, cá sấu không phải lúc nào cũng bá đạo, hấn là một kẻ đại si tình. Dám vì tình yêu cao cả của mình mà hi sinh “nghịệp lớn”. Đáng khâm phục!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Cappuccino* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Bây giờ là 14 giờ, tôi đang trên đường đi học về và tiến thẳng đến siêu thị. Hôm qua đầu vàng đánh nhau mình mẩy xanh xanh tím tím, vì thế mà tôi phải mua đồ đến tắm rửa cho cậu ta.

Bạn thấy ngạc nhiên lắm hả?

Từ khi nghe hoàng tử kể rằng cậu ấy đã có người yêu, tôi nản hết cỡ, ném luôn cậu ấy sang một bên, dù cậu ấy bị thương nặng hơn đầu vàng.

Đùa thế thôi, chứ tôi không phải loại người vong ân bội nghĩa, không ăn được thì đập đổ. Tôi có mua cả đồ cho hoàng tử và cá sấu nữa, dù cá sấu chẳng bị làm sao vì không biết đánh nhau mà. Nhưng mà thôi cứ cho hấn một suất cho đỡ tủi thân. Khổ. Tôi nhân hậu thế đấy. Cơ mà tự nhiên hôm nay lại quý quý đầu vàng hơn nên đến nhà cậu ta trước ^____^

Mà không đền ơn đáp nghĩa cẩn thận thì chết với mấy má mĩ hám trai ở lớp tôi, mà không, cả trường tôi mới đúng. Tôi qua chuyện tôi mất tích trong đêm Noel đã được nổi tiếng khắp trong và ngoài trường. Không hiểu đứa thôi mồm nào kể ra mà câu chuyện trở nên “thị vị” thế.

Đại loại là: Trong buổi tối Noel lãng mạn tràn ngập ánh đèn, dưới cái lạnh cắt da cắt thịt nhưng những tia ấm áp vẫn theo niềm hạnh phúc len lỏi từng ngõ ngách phố phường Hà Nội, có một cô gái xấu số bị bắt cóc một cách bí ẩn. Khi đó, có ba chàng hoàng tử đẹp trai phong độ ngồi ngời, đã tốt bụng, dứt áo ra đi hành hiệp trượng nghĩa, tìm lại chân lí. Rồi ba chàng đi mãi, đi mãi không thấy về nên đoàn “tùy tùng” đi theo họ đã... về trước ==” Để rồi sáng hôm sau, sự xuất hiện của ba người họ khiến cả vương quốc vừa buồn vừa vui. Vui vì các chàng đã cứu được cô gái xấu số, trở về với dân chúng. Buồn vì trê khuôn nhan đẹp đẽ của các chàng xuất hiện những vết bầm tím, đẹp đến nao lòng. Khiến cho tim của bao cô gái phải xót xa, thương cảm với sự dũng cảm dám hy sinh thân mình vì chính nghĩa của các chàng...

Có version khác lại dị bản là: Trong buổi tối Noel lãng mạn tràn ngập ánh đèn, dưới cái lạnh cắt da cắt thịt nhưng những tia ấm áp vẫn theo niềm hạnh phúc len lỏi từng ngõ ngách phố phường Hà Nội, có một cô gái xấu số bị bắt cóc một cách trắng trợn. Khi đó, có ba chàng hoàng tử đẹp trai phong độ ngồi ngời, đã tốt bụng, dứt áo ra đi hành hiệp trượng nghĩa, tìm lại chân lí. Rồi ba chàng đi mãi, đi mãi không thấy về nên đoàn “tùy tùng” đi theo họ đã về trước. Để lại lo lắng tốt cùng cho hàng vạn người người yêu thầm nhớ trộm các chàng. Thế rồi sáng hôm sau, sự xuất hiện của ba người họ khiến cả vương quốc vừa vui vừa phẫn nộ. Vui vì các chàng đã cứu được cô gái xấu số, trở về với dân chúng. Phẫn nộ vì sự tàn ác của kẻ thù đã khiến nhan sắc của các chàng ra thế này. Càng hận hơn khi “con bé xấu số” kia chẳng may quan tâm các chàng ra làm sao, khiến dân chúng phẫn uất đến tận cổ. Chỉ muốn đẩy “nó” đi biên ải vì tội làm các chàng phải lo lắng về mình. Khiến cho tim của bao cô gái phải xót xa, thương cảm với sự dũng cảm dám hy sinh thân mình vì chính nghĩa của các chàng mà lại không được đền đáp xứng đáng...

Đấy. Thấy không? Tôi, từ nhân vật chính của phi vụ “bắt cóc” đã bị ném một phát ra rìa làm nhân vật phụ. Tôi tệ hơn là trở thành tội nhân thiên cổ của nhóm fan nữ khi dám làm princes của họ phải nhọc lòng. Để rồi ba cái thằng thừa hơi dỗi việc kia được vinh danh, lại càng có thêm nhiều fan chết ngất vì họ. Mà tôi tức là tức cái đồ cá sấu chẳng bị xây xát gì cũng được nhồi vào làm người hùng mới ảo chứ!

Tôi chợt nhận ra, con gái thời nay có trí tưởng tượng phong phú thật, nói thế cho nó đẹp câu thôi chứ thẳng toẹt ra là toàn cái bộn nhiều chuyện! Thừa hơi dỗi việc đi xuyên tạc chuyện người khác. Thừa calo hết cỡ!

*****

Vừa nhìn thấy tôi, đầu vàng quỳnh quýt cười toe toét mời tôi vào nhà.

“Phịch”

- “Oa! Pizza, tôm hùm nướng, bò lúc lắc, sườn BBQ, cua rang me! Sao cậu biết tớ thích những bím bím này???”

- “Cậu thích thì tốt. Tớ chọn bữa đấy chứ, thấy gói nào trông đẹp đẹp thì cho xe đẩy ự”

Tên này thì cái gì chẳng thích, cái gì chẳng ngon. Nhìn hấn ăn trông rõ buồn cười. Ha ha ha...

- “À Việt Anh này, cậu học võ hả? Hôm qua cậu với Huy uỳnh nhau hay như phim hành động ý ^^”

- “Hi. Tớ cả Huy đều học Karate mà. Hoài An thấy thế nào?”

- “Thấy gì?”

- “Thì thấy tớ hôm qua thế nào? Có oai không, có manly không, có super không?”

- “À, có có! Hôm qua trông cậu ngầu kinh! Mặt lạnh như tiền, mắt sắc như dao. Nhìn y hệt dân anh chị. Tớ nhìn còn thấy sợ.”

Công nhận nhá, lúc đầu vàng uỳnh lôn trông cậu ta... đẹp troai hết cỡ >v

Thực ra thì bình thường cũng đẹp trai sẵn rồi, nhưng mà đẹp kiểu cute boy. Còn hôm qua ó cậu ta đẹp kiểu ice boy, khác hẳn mọi ngày. Lúc đó tôi choáng đến suýt té ngã ra đấy.

- “Lúc ý trông tớ đáng sợ thế á? Hoài An sợ lắm không?”

- “Trông cậu lúc đấy với bình thường như hai con người khác nhau ý. Tớ còn tưởng mình nhìn nhầm cơ.”

- “Ờe. Thế An thích tớ thế nào hơn?”

- “Ồ. Sao lại hỏi tớ? Cậu phải sống với con người thật của mình chứ.”

- “Thì cả hai đều là con người thật của tớ mà.”

O__o

- “Bình thường thì tớ như thế này, nhưng lúc tức lên sẽ khác hẳn. Hôm qua thấy An bị bắt, tớ giận lắm, chỉ muốn choảng cho thẳng cầm dao nẩy phát. Nhưng sợ lao vào nó sẽ giết cậu :(“

- “Oh god! Sự nổi giận thật đáng sợ!”

- “Yên tâm. Tớ không bao giờ nổi giận với An đâu. Đừng sợ nhé! ^^”

Rồi chúng tôi vừa ăn vừa nói chuyện một lúc lâu. Chưa bao giờ tôi nói nhiều như hôm nay.

Vẫn giọng điệu hóm hình tình nghịch mọi khi, nhưng hôm nay tôi lại thấy đầu vàng... chừng chặc, nam tính hẳn lên nhỉ?

+__+

Chắc tại có mấy vết bầm trên mặt và chân tay nên nhìn cậu ta “giang hồ” hơn chăng? Những nét đẹp kiểu bụi bặm thường khiến người ta dễ xiêu lòng hơn. Đặc biệt là tôi.

Mà tôi để ý nhá, đầu vàng có một thói quen cực đáng yêu là vuốt mũi :D Cứ một lúc lại đưa lại tay lên mũi vuốt vuốt. Mũi chưa đủ cao à mà còn phải vuốt? Phải để cho người khác cao với chứ!

Đến lúc tôi và đầu vàng ngốn hết đồng đồ ăn thì cũng là lúc quai hàm của tôi sắp mỏi sái rụng ra vì ăn nhiều và nói nhiều ==” Thế mà đầu vàng lại còn dụ dỗ tôi ở lại ăn cup cake cậu ta làm. Thực tình tôi cũng chẳng muốn lắm đâu, nhưng mà đầu vàng nài nỉ quá, lòng nhân hậu trong tôi lại trỗi dậy, thế là đành “miễn cưỡng” ở lại thêm lúc nữa.

Khà khà. Tôi phát hiện ra xung quanh tôi toàn những là nữ nam tài giỏi không. Nào thì cá sấu, giờ lại đầu vàng, đã đẹp trai thì chớ lại còn biết nấu ăn. Còn hoàng tử của tôi thì rõ quá rồi, tài sắc vẹn toàn cứ gọi là vô đối. Khó thể nhắc đến Huy lại thấy buồn. Ít ra cái mùi bánh bay ra từ lò nướng cũng xoa dịu phần nào nỗi đau mất mát của tôi.

Rồi đầu vàng bê ra khay bánh vừa làm, toàn phủ chocolate rõ ngon. Bảo sao bị tôi thích (ý tôi là thích mấy cái bánh chứ không phải là đầu vàng nhé ==”)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Cầm một cái lên cho vào miệng mà lòng tôi lâng lâng hạnh phúc. Sao tôi lại có thứ hạnh phúc giản dị mà dễ kiếm thế nhỉ?

Ày, cơ mà hạnh phúc gây đôi khi trong mồm tôi phát ra một tiếng “cộp” ==”

Chẳng hiểu đầu vàng làm sai trò gì mà bên trong bánh nó cứng thế nhỉ? Tôi đã quá tuổi thay răng rồi đấy, bây giờ mà gây cái nào thì vác mồm đến nha sĩ mà trông răng. Quả thực là rất khó ăn nếu.

- “Sao sao? Ngon không? Tôi mới học làm hôm qua, An là nguwoif đầu tiên được thử đấy nhé! ^^”

- “Á? À, ừ. N-g-o-n!!”

T_T

Ba ơi, giờ con mứi thống nỗi khổ của ba khi ăn đồ con nẫu. Nhìn cái mặt hí hửng của đầu vàng mà xem, ai nỡ nói cái từ “không ngon” hay tồi tệ hơn là “cực kì kinh khủng” với cái mặt đấy chứ. Chắc chắn hẳn sẽ buồn lắm. Thôi thì cứ “ngon” cho cậu bé vui.

Đầu vàng ơi đầu vàng, tôi không xứng được cái điểm phúc làm “người thưởng thức đầu tiên” của cậu đâu, thật đấy. Vậy là tôi đã kết luận nhầm rồi nhỉ?!! Từ giờ đầu vàng sẽ được xếp vào loại người có sắc mà không có tài. Ai bảo bắt tôi ăn cái thứ kinh khủng kia.

- “An thích thì ăn nhiều vào nhá! Ăn không hết thì mang về cũng được. Còn nhiều lắm!”

T_T

Vậy là để không phụ lòng đầu vàng, tôi đành cầm hộp cup cake về mà lòng đau như cắt.

Nói vậy thôi, chứ tôi cũng vui lắm. Lần nào gặp đầu vàng, tôi cũng vui vẻ và cảm thấy trên đời này chẳng có phiền muộn gì cả. Từ trước đến giờ, đầu vàng luôn là người làm cho tôi cười nhiều nhất (à thực ra là nhì thôi, tặc nữ hội của tôi mới là nhất).

Từ lần đầu thấy đầu vàng đứng trên bục giảng làm bài đã thấy buồn cười vì đáng vẻ rất chi là... buồn cười của cậu ta. Rồi đầu vàng cũng từng giúp tôi về nhà khi tôi bị lạc đường trong lần đầu tới Hà Nội. Rồi đầu vàng an ủi, giúp ddwox và pha trò cho tôi vui khi tôi bị Kim Chi đồ oan. Rồi đầu vàng đến cứu tôi khi tôi bị du côn đe dọa,...

Và giờ là hôm nay...

Tôi chợt nhận ra, đầu vàng đã trở thành một trong những người quan trọng của tôi từ lúc nào. Cậu ấy làm cuộc sống của tôi lạc quan và rực rỡ như chính sắc vàng yêu thích của cậu ấy...

*****

“Kính coong.”

Bây giờ là 17 giờ 30 phút, và tôi đang có mặt tại cửa nhà Huy cùng một túi đồ ăn khác. Mãi chwoi với đầu vàng mà không để ý thời gian, ngồi tận hơn 3 tiếng đồng hồ mới mò sang đây.

Cánh cửa màu đỏ đun mở ra. Trước mặt tôi là một phụ nữ trung niên với khuôn mặt hiền từ mà nghiêm khắc. Chắc mẹ của Huy rồi.

- “Con chào bác. Con là bạn của Huy ạ.”

Xời, lễ phép kinh!

- “Bạn của Huy hả? Cháu vào nhà đi, để bác gọi nó xuống.”

Ồ. Lần nào sang nhà đầu vàng, cậu ta cũng kéo tôi lên phòng riêng để chơi, còn nhà cá sấu thì chỗ nào cũng có dấu vân móng của tôi rồi, khỏi phải nói :D Còn nhà Huy, tôi muốn được nhìn xem phòng cậu ấy có đẹp không, nhưng mà lại phải ngồi ở phòng khách chờ. Haizzz, mẹ nói con gái vào phòng

con trai là vô duyên, gia đình Huy thật là có duyên!

Vừa nhìn thấy tôi, Huy có chút ngạc nhiên, nhưng rồi mỉm cười luôn. Trông cậu ấy và mẹ giống hệt nhau.

- “Hi. Hôm qua cậu đã cứu tớ, nên hôm nay tớ mang đồ đến hậu tạ đây p”

- “Sáng nay đến lớp cậu đã cảm ơn rồi mà. Giờ còn mang cả “lễ vật” đến nữa. Ha ha vậy là cả tuần không phải mua đồ ăn vặt rồi ^^”

Trời!

Cùng là túi đồ đó mang đến nhà đầu vàng chỉ 3 tiếng là hết nhẩn. Trong khi Huy phải ăn đến cả tuần mới hết. Cậu aaysawn ít thế nhĩ?!!

- “Ài. Cũng muộn rồi, tớ phải về luôn đây.”

- “Hả? Ồ... vừa mới đến mà sao đã về rồi? Ở lại chơi chút đi.”

- “Về làm gì với cháu? Cứ ngồi chơi đi, bác đang pha nước cam rồi.”

- “Dạ thôi cháu còn có việc ạ.”

- “Ở lại chút nữa thôi mà An.”

Tôi phải méo mồm trưng cái điệu cười trừ ra để từ chối Huy, điệu cười số 20 của tôi. Đẩy qua đẩy lại mãi mới ra được khỏi cổng nhà Huy.

Chẳng hiểu sao tự dưng tôi muốn... né tránh Huy???

Thực ra cũng không hẳn là chẳng hiểu sao, mà là do có quá nhiều lí do để hiểu.

Mặc dù tôi cũng muốn ở lại chút nữa để ngắm khuôn nhan thánh tạc của Huy, nhưng mà tôi lại sợ Huy nhắc chuyện giúp cậu ấy cura cảm con bé nào đó, như vậy thì tôi sẽ đau lòng lắm T_T

Với cả ở lại lâu thì khác có nhiều chuyện để nói, có nhiều chuyện để nói thì sẽ tốn calo, tốn calo thì sẽ hết đồ ăn, hết đồ ăn thì Huy sẽ... làm cup cake, hoặc một thứ gì đó đại loại như vậy. Nói chung là để lấp đi khoảng trống lạnh lẽo trong dạ dày. Cơ mà làm ngon thì chẳng nói làm gì chứ Huy mà cũng làm giống đầu vàng, ăn vào phải đi phẫu thuật răng hay đi rửa ruột thì chết tôi. Ôi như thế thì hình tượng hoàng tử tài sắc vẹn toàn trong lòng tôi bấy lâu sẽ sụp đổ hoàn toàn. Suy ra tôi sẽ bị đau lòng tập hai.

Mà bạn biết đấy, con người ai chẳng ghét đau, hơn nữa lại là tôi, tôi là chúa ghét đau. Huống chi còn là đau “lòng”, cái cơ sở chế biến thực phẩm hai của tôi.

Tôi chợt nhận ra, mình đã quá nhân hậu với toàn nhân loại này rồi. Bây giờ phải đối xử tốt với bản thân một chút.

Vì thế mà tôi đưa ra quyết định khá tê lòng, là đi về.

À không. Thực ra là đi sang nhà cá sấu. Haizz, mệt!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Sao phải giấu tôi?

Giờ tôi đã không phải làm quản gia cho cá sấu nữa rồi, nhưng vẫn chưa trả chìa khóa nhà cho hắn. Căn bản là hắn chẳng nhắc, mà bộ não uyên bác của đầu có thừa KB mà nhớ cái chuyện vớ vẩn này. Vì thế mà tôi vẫn ra vào nhà cá sấu như đúng rồi.

“phụt!”

==”

Vừa mở cửa, một cảnh tượng cực kì huy hoàng đập vào mắt khiến tôi phải xịt máu mũi, mắt mồm há hốc, đứng chết trân ở cửa.

Cá sấu nghe có tiếng động thì quay ra, và thấy tôi đứng đó. Hắn cực kì hoảng hốt, tức giận hét lớn:

- “Ai cho cậu vào đây? Cậu rút ra ngay cho tôi!!”

Tiếng gì thế nhỉ? Hình như tôi nghe có người đang hét vào mặt tôi thứ gì đó. Chẳng quan tâm. Trong mắt tôi giờ chỉ còn hình ảnh kì vĩ của một mỹ nam với tấm lưng to rộng, rồi đến bờ vai, khuôn ngực rắn chắc, rồi đến cơ bụng sáu múi chảy đầm máu.

Vậy là tôi tiếp tục đứng chết trân ở đó và tiếp tục... xịt máu mũi ==”

...

==”=

Khoan đã.

Tôi vừa nhìn thấy gì cơ?

Sao bụng mỹ nam lại “đắm máu”???

- “Hoài An. Hoài An! Cậu... không sao chứ? Mau, mau ngồi xuống đi. Tôi xin lỗi lần sau tôi sẽ không quát cậu nữa đâu. Ờ... Ờ! Cậu bình thường lại đi. Tôi không quát cậu nữa rồi mà. Ờ!!!”

Mỹ nam cá sấu khoác tạm lên người cái áo sơ mi trắng, nhanh chóng đỡ tôi ngồi xuống trong khi cúc áo vẫn chưa cài. Rồi hắn lấy bông rịt vào mũi tôi cho máu ngừng chảy.

Còn tôi, vẫn đang thần thờ nhìn xuống bụng cá sấu, vết máu loang đỏ cả áo sơ mi trắng.

- “Bụng cậu... làm sao thế?” – như bưng tỉnh sau cơn mê muội, tôi cuống cuống tra hỏi cá sấu.

- “Không có gì. Là một vết rạch thôi mà.”

- “Sâu thế kia mà gọi là vết rạch à? Lại còn không có gì? Đây rõ ràng là một vết chém mà. Để tôi xem nào.”

- “Đã bảo không sao là không sao. Nhiều chuyện thế nhì.”

- “Tôi bảo có sao là có sao! Mau cởi áo ra!”

- “Này. Cậu có phải là con gái không đấy? Lao xông xộc phòng riêng của một thằng con trai, rồi đụng chạm vớ vẩn, rồi còn bắt nó cởi áo. Chuyện này có vẻ không được trong sáng lắm. Nếu để người ngoài nghe được thì sao nhỉ?”

Ách. Chết thật!

Mãi sẫm soi vết thương mà không để ý tôi và hắn đang ở trong một không gian cực kì ám muội, với tư thế cực kì ám muội, và lời nói của tôi cũng cực kì ám muội!

Trên ghế cái giường to đùng, cá sấu bị tôi đè cả người xuống, hai chân ghì lên người cá sấu để hắn bớt động đậy, tay trái vung vẩy cản tay hắn, còn tay phải ra sức vạch tấm áo sơ mi ra. Cá sấu thì hình như bị đầu gối của tôi đè đúng sườn nên bị nhột, sức phản kháng trở nên yếu ớt.

Trông tôi cực giống giống một nữ dâm tặc đang dõ dạc hành vi đồi với con trai nhà lành

+ _ +

Thế đấy. Tôi lại đành phải cun cút cụp đuôi đi ra ngoài, ngượng chín mặt.

XẤU HỔ QUÁ ĐI!!! ㄟ (~~~~~)

Tôi hận không thể nhảy sông Hoàng Hà để rửa nỗi nhục này. Hình tượng trong trắng của tôi nay còn đâu?

Cũng may một nỗi là sông Hoàng Hà ở xa quá, nếu không đã bị tôi nhảy xuống rồi.

- “Đến đây có việc gì?”

Mãi khóc khóc thương cho kiếp hồng nhan của mình (trong tưởng tượng ==”), cá sấu đã ra ngoài từ lúc nào. Hắn đã băng vết thương lại và mặc quần áo chỉnh tề.

Híc. Mặc áo rồi à? Biết thế lúc nãy tôi không cãi nhau, tranh thủ ngấm cho đỡ phí T_T

Mà cũng lạ nhá. Cá sấu có biết võ vẽ hay là thể dục thể hình gì đâu mà body lại “đô” thế nhỉ?

À. Hôm qua cá sấu có nói là hắn đại diện cái gì gì đó thì phải. Hình như là thật. Chứ không thì làm sao chân tay rắn như đá thế được. Đánh hắn chỉ hại

mình đau tay chứ hấn thì được thể nhần nhần nhờ nhờ.

- “Tôi hỏi cậu đến đây có việc gì?” Nghe thấy không?!!”

- “À... tôi mua đồ ăn đến cho cậu... tắm bổ.”

- “Hả?” – *mặt ngu*

- “Đừng có hiểu lầm. Là tôi tốt bụng mua cho cả cậu, Việt Anh, và Huy nữa. Chứ chẳng phải mình cậu đâu.”

Hơ. Hình như hấn vừa cười thì phải ==”

- “Thế đồ ‘tắm bổ’ đâu?”

- “Đồ ăn... Ờ? Đâu rồi? Đồ ăn đâu?”

- “Sao hỏi tôi? Cậu mang đến cơ mà.”

- “Tôi à? Ủ đứng rồi tôi... Oái! Hình như lúc nãy ở nhà Huy vội về quá, quên luôn túi đồ ăn ở đây rồi :((“

- “Ặc! Cái đồ nào phẳng này. Cậu mau đi lấy về cho tôi!”

- “Bây giờ á? Thôi tha cho tôi đi mệt lắm rồi. Thật đấy!”

- “Tôi không cần biết. Cái đấy mua cho tôi cơ mà. Lấy nhanh!”

- “... Hứ! Đã thế không lấy nữa. Bực mình! Hôm qua cậu chẳng xây xát tí gì, đáng lẽ không được ‘bồi dưỡng’ đâu. Thế lại còn đòi hỏi. Cho nhìn luôn!”

- “... Cậu... không nhìn thấy bụng tôi thế nào hả?”

- “Á?... Bụng cậu...”

Chẳng lẽ vết thương ở bụng cá sấu là do hôm quá?

- “Lúc vận tay tên đó ra sau, tôi bị rạch một nhát vào bụng. Đã thế khi về lại còn bị cậu đâm đúng chỗ đau. Cậu tính thế nào đây?”

- “Ồ. Lúc đấy cũng tại cậu...” – aissss, mới nghĩ đến thôi mặt tôi đã nóng ran lên rồi – “Thế, sao hôm qua không thấy bụng cậu chảy máu?”

- “Thì lúc bị chém tôi không mặc áo khoác mà. Ngay sau đó tôi khoác áo cài vào luôn nên không nhìn thấy.”

Oh God! Lại một siêu nhân nữa. Lúc nãy, tôi đã nhìn thấy, vết thương khá sâu. Thế mà cậu ta chịu đựng được từ lúc đó đến khi về nhà à?

- “Thế sao cậu không để cho ai biết? Cũng chẳng đi bệnh viện luôn lại còn bảo hai người kia về trước, một mình đưa tôi về nhà. Cậu điên rồi hả? Nhờ cậu mất máu lần ra giữa đường thì sao? Cậu chán sống hả???”

Cái đồ ngu si đần này. Thế mà lúc nào cũng kêu tôi nào phẳng. Nào hấn còn phẳng hơn nào tôi nhé!

- “... Tại tôi... tại lúc đó tôi không muốn ăn đồ tắm bổ của cậu. Nhưng mà bây giờ tôi lại muốn rồi! ==”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Cappuccino* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

“Trời! Làm sao cậu biết tôi sẽ mua đồ tắm bổ cho cậu?”

- “Hơ. Cái gì tôi chẳng biết!”

Đấy. Cái hấn lại vênh thượng lên rồi. Nhìn ghét thật!

Nhưng mà... làm gì được. Hấn siêu, hấn có quyền.

Cơ mà nhìn vào bụng cá sấu, tôi cũng thấy ‘muôn phần xót xa’. Bụng dạ thế kia thì ăn uống được gì nữa? Tôi cảm giác như chỉ cần hơi no một tí, bụng

hơi căng một tí là vết chém kia sẽ bị bực ra ==”

Hơ hơ. Nếu là tôi, tôi thà chết quách đi cho xing. Không được ăn uống thoải mái thì cuộc sống còn nghĩa lí gì?

- “Thế cậu có định đi lấy đồ ăn về cho tôi không đây? Hay để tôi phải dùng biện pháp mạnh?”

- “Thôi được rồi, để tôi ra ngoài mua cho cậu túi khác.”

- “KHÔNG ĐƯỢC!!!”

- “Sao không?”

- “Tôi không thích.”

- “Sao không thích?”

- “Đã bảo không thích là không thích! Hỏi nhiều thế nhĩ? Tôi không thích đồ cậu mua cho tôi bị đũa khác ăn mất!”

- “Phiền phức >”

- “Còn không mau đi.”

- “Thôi mà. Đừng bắt tôi sang nhà Huy nữa. Xin cậu đấy.”

- “... Sao thế? Tôi tưởng cậu thích H... thích chơi với Huy cơ mà!”

- “Haizzz, hỏi nhiều. Nói chung là đừng bắt tôi sang đây là ddwuojc. Nhaaaaaaaaa!!!”

- “... Cậu hết thích Huy rồi hả?... Ý tôi là, cậu không thích chơi với Huy nữa hả?”

- “Không hẳn. Nhưng mà đại loại là thế. Mà cậu lảm chuyện từ hooifnafo thế ???”

- “Hề hề, không có gì. Thế nhưng mà cậu phải mua đồ ăn cho tôi nhiều gấp đôi hai thằng kia cơ nhé!”

Mặt cá sấu tự dưng “phôn” hẳn lên. Cái đồ được voi đòi Hai Bà Trưng, khó ưa thế!

Nhưng mà... tôi vẫn làm theo _

Dù sao thì cá sấu cũng bị thương nặng hơn hẳn Huy và đầu vàng mà.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Đừng bao giờ đụng đến người của “Kiều nữ hội”!

“Bịch”

- “A.”

- “Cậu không sao chứ? Tớ xin lỗi nhé!”

- “Ừ không sao.”

Đen thế. Mới sáng ra đường đã đụng người ta, roi cà đồ.

Hơ, cô bạn đụng phải tôi cũng học Đồng Đa này. Trông mặt quen lắm nhá.

- “Xin lỗi nhé, làm roi hết đồ của cậu rồi. Cậu... học 10A15 đúng không?” – Cô bạn kia đứng lên hỏi tôi.

- “Ừa? Sao cậu biết?”

- “À... thì nhìn mặt... quen quen ý mà. Thôi muộn rồi, mình vào trường thôi nhĩ ^^”

- “Ừ! Cậu học lớp nào?”

- “Tớ là Ngọc Diệp, 10A3.”

- “Tớ là Hoài An :D”

Thế là tôi cùng cô bạn kia vào trường, sau đó bạn kia đi tiếp lên tầng trên. Cái bạn này cũng bảo nhìn mình quen quen, lạ nhĩ?!!

- “Ê! Đồ con rùa kia. Mấy giờ rồi mà vẫn còn thông dong ở đây? Còn không nhanh vào lớp?”

Ghét thế. Đang đi ở hành lang lại gặp cái mặt nhăn nhăn nhwor nhờ của cá sấu. Đã thế còn oang oang gọi tôi là RÙA nữa. Tức thế! Tôi là THỎ mà!!!!

- “Tôi đã bảo đừng có gọi tôi là rùa rồi cơ mà >

Cơ mà bạn thất tình mặt vẫn tỉnh bơ, hờ hững buông cánh tay cổ ngực trên vai “chị già” nãy giờ wof:

- “Muốn gì thì nói luôn đi. Tôi bận lắm, không có thời gian chơi với các cậu đâu. Nếu các cậu muốn đăng kí làm bạn gái tôi thì tìm gặp trợ lí của tôi nhé. Nhưng có lẽ phải chờ lâu đấy :)”

- “Cậu nói cái gì cơ? Nói lại phát!”

Bảo Linh xồng xộc lao lên định choảng nhau với thất tình nhưng bị Trang ngăn lại. Ngăn làm gì chứ? Để nhỏ Linh đánh thẳng điên kia tỉnh ra. Nó ăn dưa bở hơi nhiều rồi đấy. Chắc giờ đang bị sốc dưa!

Thế rồi chỉ bằng một cái huych tay, “chị già” bị xô ngã lăn ra giữa sân, còn thất tình thì bị Quỳnh túm cổ áo lôi xềnh xệch ra ngoài cổng trường trước bao nhiêu con mắt tò mò.

*****

“Chát!”

“Chát!!”

Tôi và Trang tiến tới, mỗi đứa tát một cái rất “thấm” khi thất tình được đưa tới một nơi vắng người.

Vui thật đấy! Đây là lần đầu tiên tôi được tham gia vào một phi vụ đánh hội đồng.

Lũ bạn hồi trước của tôi có quậy trên trời dưới đất kiểu gì cũng không bao giờ đánh nhau. Còn bây giờ nhờ có Kiều nữ hội, tôi mới biết mùi vị của một cuộc đánh nhau có tổ chức thú vị như thế nào Ôi God ơi, tôi nhận ra mình có máu bạo lực phết ạ! =))

Gọi là đánh hội đồng cho nó oai chứ với sức mọn và vài miếng võ cào cào của mấy đứa con gái chúng tôi thì làm được gì đâu. Chỉ là làm cho hai mắt của thất tình thâm như đeo kính râm, hai má sưng về một màu tím mọng mọng, máu mồm máu mũi thì cứ gọi là đua nhau khoe sắc sau khi hấn phat ngôn ra mấy câu giải bày đại loại là:

Cuộc vui nào rồi cũng đến lúc tàn. Khi điện thoại của Quỳnh réo lên mẹ nó gọi, chúng tôi mới nhận ra đã hơn 6 giờ rồi. Thế là dung dăng dung dề dắt nhau về nhà, bỏ lại thất tình hoảng tử “quần quại” phía sau.

- “A. Chào cậu. Lại gặp nhau rồi ^^”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Rùa Ngu Si

- “Ai thế An?”

- “À, sáng nay mình với bạn này đụng nhau ở cổng trường :D”

- “Tớ là Ngọc Diệp, lớp 10A3”

- “Cậu là gì chẳng liên quan đến bọn này. Chỉ là đụng nhau có một lần thôi mà.”
- “Mày nói gì thế? Thôi chào Diệp bọn tớ về nhé ^^”
- “Ừ...”
- “Cái con này, mày nói năng kiểu gì thế?”
- “Không đúng à? Có quen biết gì đâu mà chào với hỏi. Xí xon. Vô duyên.” – Hà Anh chu mỏ cái. Cái con này đi đâu cũng gây ác cảm _
- “Có chào thôi mà cũng không cho. Mày bị dở hơi à?”
- “Ồ!!!”

==”=

Chơi với con này nhiều chắc tôi cũng đến nước dở hơi mất. Đấy. Biết là nó dở hơi rồi nhưng mỗi lần nó lên con dở hơi là tôi lại hỏi nó “dở hơi à” mới dở hơi chứ. Tôi nghĩ tôi bị lây virus dở hơi của con dở này rồi. Đọc mấy dòng dở hơi này của tôi khéo các bạn cũng bị dở hơi theo là vừa. Vâng. Chúng ta là những đứa dở hơi!

*****

Lúc này đi về, Quỳnh bỏ lửng một câu “mai chuẩn bị tinh thần tiếp của thất tinh” làm tôi cứ thấp thòm không yên.

Đừng nghĩ tôi là loại người nhút nhát, dám làm không dám chịu nhé! Tôi sợ gì đâu.

Chẳng qua là, các bạn thấy đấy, tôi còn quá trẻ, ở nhà vẫn còn cha (sắp) già, con (miu) thơ. Nếu tôi bị hội đồng thì gia đình tôi sẽ như thế nào đây? Mà các bạn biết đấy tôi là con người có trách nhiệm, làm sao tôi bỏ mặc ba và con miu con mới mang về chưa được một tháng để ra ngoài kia cho chúng nó hội đồng chứ?!!

Thôi thì hợp bang phát, hỏi ý kiến các tỷ muội xem mai nên làm thế nào.

[Kiểu nữ hội - Close group]:

- Linh Linh (Bảo Linh): Hey mọi người! Về nhà cả rồi chứ?
- Hà Anh VIP (Hà Anh): Có mặt
- Linh Lnh: Rất tốt! Còn bốn đồng chí nữa.
- Pink Tiểu Thư (Thu Trang): Ày, người ta vừa mới về đã notif ầm ầm rung cả giường ==”
- Hà Anh VIP: Nên thay giường =))
- Mai Thu Quỳnh: Thế mai dư lao đây?
- Pink Tiểu Thư: Hội mình có Thu Quỳnh Karate siêu cấp vũ trụ, có công chúa siêu quái vật Hà Anh, có Bảo Linh bà cố nội của bà la sát, có, và đặc biệt là có tao, người luôn nguyện đứng sau cổ vũ tinh thần ọi người. Thế thì xoắn gì ai?
- Linh Linh: Hề hề. Còn thiếu Zack siêu cao thủ, với biệt tài cào đầu “zách” đấy =))
- “Pink Tiểu Thư: Ồ, quên cái An
- Mai Thu Quỳnh: Biết là thế. Chỉ sợ chúng nó tổ lên hiệu trưởng thì cả sáu con treo mồm lên quạt trần mà quay!
- Hà Anh VIP: Thích thì nhích. Cùng lắm mời phụ huynh xong đình chỉ một tuần, hạnh kiểm trung bình là hết.
- Pink Tiểu Thư: =)) nhẹ nhàng nhĩ.
- Little Star: Xin lỗi mọi người. Vì tao mà cả lũ phải như thế này :(
- Hà Anh VIP: Im ngay! Ta dạy người thế nào? Sao lại nói từ “xin lỗi” tùy tiện thế hả? Muốn ăn dếp không?

.....

@_@

Chúng nó nhanh thế nhỉ? Làm mình không kịp trở tay thay quần áo. Thôi thì người tới muộn luôn là người quan trọng =)) mement phát cho nó rục rở nào.

- Rùa Ngu si: Kiểu này phải đi học một khóa Karate siêu tốc :))

- Hà Anh VIP: o__o

- Pink Tiểu Thư: ==”

- Mai Thu Quỳnh: ?

- Linh Linh: A__A

- Little Star: :|

Ha ha, avatar đứa nào có hình con rùa trông ngộ thế :))

Oái! Rùa Ngu Si là ai nhỉ? Sao lại nhảy vào đây được? Đây là nhóm kín mà?

- Rùa Ngu Si: Rùa Ngu Si là đứa nào ế?

- Mai Thu Quỳnh: ..... An hả???

An? Là tôi à?

.....

LÀ TÔI Á???

SAO LẠI LÀ TÔI???

SAO TÔI LẠI LÀ RÙA NGU SI???

- Rùa Ngu Si: Sao tao lại là Rùa ngu si??? - Hà Anh VIP: Mày bị mộng du à? Sao hỏi bọn tao?

- Pink Tiểu Thư: Hê hê. Thò vói rùa có họ hàng với nhau à?

- Linh Linh: Công nhận mày “ngu si” =))

- Little Star: An sao thế?

- Rùa Ngu Si: Tao không biết T_T

- Pink Tiểu Thư: Không biết thật à?

- Mai Thu Quỳnh: Thế mày bị hack rồi.

- Hà Anh VIP: Ăn ở thế kiểu gì để người ta ghét thế kia hả An =))

.....

Chắc mọi người cũng biết ai là thủ phạm rồi đúng không?

Yes!

Chính hấn >’”””

“tít tít, tít tít”

Hà hà, chịu trả lời rồi đấy hả?

[Ê ra Feeling tea đi]

:(không phải cá sấu, là Linh. Vừa gặp nhau buổi chiều mà đã nhớ rồi à? Giờ này còn kéo nhau hội với cả họ.

*****

{Trà sữa Feeling tea}

- “Hày, có việc cần hỏi ý kiến các tí muội đây. Gấu của ta hỏi mẫu người yêu lí tưởng của ta là gì. Nên trả lời thế nào đây?”

“Ruỳnh ruỳnh...” (tiếng đồ người)

- “Mày thừa com à? Có mỗi cái này cũng phải kéo cả hang cả hốc ra đây.”

- “Chuyện quan trọng thế này mà mày kêu là “có mỗi” là như thế nào?”

- “Thế sao không nói luôn trên facebook đi, rảnh hơi quá.”

- “... Ừ nhì! Thế mà tao không nghĩ ra ^^”

“RUỖNH RUỖNH...” - Các chiến sĩ vừa mới ngồi ngóp ngồi lên ghế còn chưa vững đã lại ngã xuống tập hai _

Cái con này nhìn mặt thì thông minh nhanh nhẹn mà sao ngu thế nhì? Tôi biết nó ngu có tiếng rồi nhưng không ngờ lại đến mức này. Nghiêm trọng thật!

- “Này, cho ý kiến đi chứ! Tao nên nói sự thực hay là trảm ra bây giờ? Nếu nói tao thích những người con trai vui tính hoạt bát yêu đời thì hỏ thẹn với lòng mình quá. Cơ mà nếu nói thật thì “gấu” sẽ nghĩ tao là loại con gái không trong sáng, đầu óc đen tối đặc kệt.”

- “Thế mày không phải đen tối đặc kệt chắc.”

- “Cứ nói thẳng ra đi, xoắn gì.”

- “Nhưng mà thế thì hỏng hết hình tượng.”

- “Mày làm gì có hình tượng mà hỏng ==”

- “Haizzz, thế thì cứ nói phiếm phiếm thôi. Nói mẫu người lí tưởng của mày là nó!” - đúng rồi! Sao hôm nay tôi lại thông minh thế nhì ^o^

- “Ồ há! Rất tốt. Rất xứng đáng với chức trợ lí chủ tịch!”

- “Khà khà, quá khen quá khen... Nhưng mà sao mày lại thích kiểu người đấy nhì? Tao chỉ thích những chàng trai lãng tử, dịu dàng, lịch lãm... Như là hoàng tử ý ^^”

- “? Hoàng tử nào?”

- “À... ý tao nói là hoàng tử trong truyện cổ tích ý.”

- “Ồi xời. Và mày là công chúa chứ gì =))”

- “Hệ lụy của việc đọc tiểu thuyết quá nhiều :)) Mà cái mẫu người hoàng tử của mày cũng có ở trong lớp mình đấy. Là Huy ý.”

Tôi sặc cà phê! Thì hoàng tử của tôi chính là Huy mà ==”

Ồ, hình như tôi vừa thấy bóng dáng ai như là đầu vàng và cá sấu thì phải, hai người đó vừa bước từ trong này ra. Mà đúng hơn là bước từ cái bàn ngay sau chúng tôi đi ra. Hic, đừng bảo là họ nghe thấy hết chuyện của chúng tôi rồi nhé?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Happy birthday to Hoài An!!

Từ hôm hội đồng hoàng tử thất tình đến giờ, chẳng thấy có động tĩnh gì từ nạn nhân và các fan. Khà khà, hóa ra hẳn cũng chỉ được cái mã ngoài ngông nghênh chứ làm gì được ai. Biết thế hôm đấy tôi choáng thêm mấy phát nữa cho đỡ phí!

Mà thôi, tâm trạng đang tốt, không tính toán với hấn nữa. 15-01, hôm nay là sinh nhật tôi rồi ^^ Tiếc mỗi điều là ba đi công tác, chẳng tiệc tùng gì được. Cơ mà từ tuần trước tôi đã hẹn kiểu nữ hội của tôi hôm nay đi đánh chén 1 bữa rồi, khà khà khà, ôm quà một phải biết!

Sinh nhật thì phải khác ngày thường. Tôi qua tôi đã ngủ thật sớm để sáng dậy có thời gian chải chuốt. Đừng phê phán tôi là điệu, con gái ai chẳng điệu.

Hèm, xem nào, tôi phải đổi kiểu tóc một chút. Tết xõa, hay kẹp lệch, hay uốn sóng nhì, chẳng lẽ lại dập xù???

Đến đo một hồi, tôi quyết định... để xả bình thường như mọi khi ==” đừng thắc mắc, vì tôi có biết làm tóc làm tai gì đâu, lông ngóng khéo lại thành con diên. Mà để bình thường thì có sao đâu, bình thường tôi vẫn xinh mà, trông tôi rất dịu dàng nữ tính ^^ Hôm nay trời khá lạnh, tôi quàng thêm chiếc khăn len màu đỏ cùng đôi giày cao cổ siêu ấm siêu cute. Xong, đến trường thôi! ^o^

Đạp xe đạp xe. Hôm nay tâm trạng tôi cực kì tốt. Những lần sinh nhật trước, tôi toàn diện váy, hoặc áo quần short, vì ở trong Nam ấm mà. Nhưng lần này, tôi đang ở Hà Nội, tất nhiên không thể mặc váy với nhiệt độ 15-18 độ C. Trời lạnh thích thật, tôi thích Hà Nội ở điểm này mà, tôi thích mùa lạnh.

Vừa bước vào lớp, đầu vàng đã nhảy ra làm tôi giật cả mình:

- “HAPPY BIRTHDAY TO HOÀI AN!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

- “... Thanks :D”

Dù đã chuẩn bị trước tinh thần “đón” cậu bạn này nhưng tôi vẫn bị giật mình. Đầu vàng ơi, khéo tôi bị bệnh tim vì cậu mất!

Ấy ấy, mà hôm nay đầu vàng... à không, giờ phải gọi là đầu nâu mới đúng. Ấy, nhưng mà nghe cứ kiểu gì ý nhỉ? Thôi thì gọi là Miêu đi. Hôm nay miêu xuất hiện với dáng vẻ vô cùng mới lạ với mái tóc được cắt tạo kiểu hơi gọn gọn nhuộm màu nâu trầm, lại còn đi giày Âu lịch lãm chứ không chơi giày khủng bố nhí nhố như mọi khi. Dáng vẻ cực manly nhé!

Đặt mông ngồi xuống bàn, tôi còn kinh ngạc hơn, đến mức sụt ghế phụt máu mồm.

Bạn biết gì không? Hôm nay, cái người ngồi cạnh tôi đây, chính xác là cá sấu, hán ta bỏ kiểu tóc dựng muôn thuở xuống thành mái tóc suông đậm chất lãng tử ==”

Nếu chỉ có điều này thôi thì tôi chỉ sụt ghế là cùng, chứ không đến mức hộc máu mồm đầy đàn đạch đâu. Căn bản là vừa ngồi xuống ghế, tên trời đánh kia đã nở một nụ cười đầy đặn, tròn trịa, và cực kì... cực kì... “ngọt ngào” cho... tôi! Tôi đang sồn hết gai ốc lên rồi đây.

Phải mất một thời gian dài để tôi quen được với điệu cười nửa miệng nguy hiểm của cá sấu, thế mà bây giờ dùng một cái hân cười kiểu này khiến tôi không đỡ nổi. Tôi cứ thấy... kinh dị kiểu gì ý. Mặc dù hân cười rất đẹp. Sao hân cứ thích làm tôi phải sốc thế nhỉ.

- “Cậu làm sao thế?” - Cá sấu dịu dàng kéo tôi dậy.

0_o

hộc máu mồm (tập 2)

- “Không... không sao. Nhưng mà... hình như, tôi thấy cậu... có sao thì phải?”

- “Sao cái gì mà sao? ==” - *lườm* - “... À... ý tôi là... cậu thấy tôi... sao à? :)” - *cười thánh thiện*

0_o

- “Cậu có ốm không?”

- “Không ^^”

- “Cậu có... đau ở đâu không?”

- “Không ^^”

- “Cậu có... khúc mắc gì không?”

- “Không ^^”

- “... CẬU CÓ ĐIÊN KHÔNG???”

- “0_o ..... Không ^^”

Cá sấu mặt ngệt ra làm tôi tức lại càng tức. Hôm nay hân ăn phải thứ gì mà hiền như cún thế nhỉ? Hân để tóc thế này trông hiền thật đấy, phần tóc mái hơi xòa vào mắt làm cá sấu trông... quyến rũ hơn nhiều. Chết thật, tôi lại lên cơn rồi đây! Tinh táo mà nói, hôm nay có hai con người hơi lạ, rất lạ, cực kì lạ. Tại sao cùng một hôm mà cá sấu lẫn miêu đều thay đổi diện mạo nhỉ? Có hẹn trước hay chỉ tình cờ? Nay đừng bảo là vì hôm nay sinh nhật tôi nên họ thay đổi diện mạo nhé. Cũng có thể nhưng không thuyết phục cho lắm. Điều tôi nghĩ kinh khủng hơn là cá sấu bỏ Huy rồi, bây giờ quay ra cặp với miêu, hai người họ lấy cớ hôm nay sinh nhật tôi để cùng nhau thay đổi. Nhìn thì biết, cả hai đều thay đổi theo phong cách gần gần giống nhau. Haizz, tội nghiệp cự hoàng tử của tôi chưa.

À đấy, nhắc đến cự hoàng tử mới nhớ, trống vào tiết rồi mà vẫn chưa thấy Huy đâu nhỉ? Hay là biết chuyện, đau lòng quá xin nghỉ ở nhà dẫn vật bản thân rồi? Cái thằng cá sấu đa tình này, sao hân biết cách làm người khác đau lòng thế nhỉ?

- “Thưa cô, em vào lớp.”

Ngoài cửa, một chàng trai khuôn mặt rạng ngời hót hải chạy vào, khiến trái tim khô cằn của cô giáo Vật Lý cũng phải rung động mà miễn tội đi muộn cho chàng.

Qua năm tiết học, cả lớp như bị đông cứng trước những biểu hiện “không bình thường” của “một số người”.

Đầu vàng, à quên, miu thay đổi diện mạo đến chóng mặt, nhưng cái tính nhăng nhít hằng ngày thì không bỏ nổi. Đặc biệt, lần đầu tiên trong lịch sử tên này dơ tay lên bảng làm tiếng anh - cái môn có đánh chết hần cũng không chịu học. Ngoài ra, các môn khác, đầu vàng cũng tỏ ra rất chăm chú. Điều này khiến cả lớp suýt đột quy tập thể.

Lại còn được cả tên cá sấu quái thai quái vật hôm nay cũng điên điên dở chứng. Cả hình thức lẫn tính cách đều bị quay 180 độ sang phe đối diện. Từ cái tư thế ngồi không gác chân lên bàn như mọi khi mà ngồi cực kì chỉnh tề, cái mặt không nhăng nhang lên nữa, cứ chỉ lời nói nhẹ nhàng hết cỡ chứ không hách dịch như “khi bình thường”, kinh dị nhất phải là cái điệu cười chết người của hần, làm girl trong lớp đang lòi mắt thổ huyết cũng phải bóp lại ắt mình thành hình trái tim. Ôi tôi đến chết mất. Tuy là như thế này cá sấu rất đẹp trai, nhưng mà tôi không quen được. Thà hần cứ bắt tôi làm cái này, bắt tôi làm cái kia còn hơn là cứ hỏi tôi “thích cái này không, thích như thế nào, thích làm gì” như thể tôi là trung tâm của vũ trụ ý. Báo hại tôi mình mẩy đau nhức vì bị các nàng liếc mắt bắn đạn điên đảo.

Cơ mà cá sấu với miu dở chứng không nói làm gì, đến cả hoàng tử cũng... hăm hăm là thế nào? Thịnh thoảng lại liếc liếc vào ngăn bàn cười tủm tỉm, chẳng để ý bài vở gì cả. Không khéo cậu ấy có người yêu mới rồi cũng nên.

Trống hết giờ, tôi lại cùng về với Kiều nữ hội của mình như mọi ngày. Ha ha, chỉ hai tiếng nữa thôi là tôi lại được ngồi hi hụi bóc quà rồi, sướng quá ^o^

- “A...! Mấy người là ai?”

- “Bỏ ra!”

- “An!!!”

Ách! Sao thế này? Đám người này là ai thế? Ê ê đừng bảo là tôi bị bắt cóc nhé?

Mà chính xác là tôi bị bắt cóc rồi ==”

Nhọ thật! Hôm nay có phải là sinh nhật tôi không thế? Sao đen đui vậy? Vừa ra khỏi cổng trường đã có đám người mặc đồ đen xô tới kéo “túm” tôi và lũ bạn. Năm đứa kia bị kéo lên cái xe Mercedes, còn tôi bị tách ra ngồi trên một cái BMW.

Sợ quá!

Bọn bắt cóc này quá đáng thật. Có biết hôm nay là sinh nhật tôi không hả? Ít ra cũng phải để cho tôi ăn nốt cái sinh nhật cuối đời cho trọn vẹn chứ T_T

Hu hu, tôi còn chưa kịp viết di chúc mà!

Mấy người này ai cũng mặc áo vest đen chỉnh tề, chắc không phải hạng “bắt cóc bình dân” đâu nhì? Cùng với cái kính đen khùng bố trên mặt như xã hội đen ý. Trông đến khiếp!

A. Xã hội đen? Dự cảm không lành lại tấn công dồn dập. Oe oe... Không lẽ...

Không lẽ đây là những người được phái đến bắt cóc tôi của “người nào đó”? Mà “người nào đó” này lại là tình nhân của cá sấu, hoặc hoàng tử, hoặc miu? Còn tôi là nạn nhân của vụ đánh ghen có quy mô này?

Thảm rồi T_T

Bị bọn bắt cóc tổng tiền thì may ra còn về được nhà, cùng lắm lắm thì bị bán sang Trung Quốc làm vợ bé của ông lão tám mươi nào đó. Chứ còn đánh ghen thì chỉ có tạt axit! Sao đời tôi lại thảm thế này. Cả đời chưa gây thù chuốc oán với ai bao giờ mà lại phải chịu cảnh này!

À mà mấy hôm trước tôi và đồng bọn có đi gây thù chuốc oán với... thất tình hoàng tử. Khổ thế đấy là trả thù chứ có phải gây thù đâu mà bị như thế này? Thảo nào mà cả lũ bạn tôi cũng bị bắt đi. Tôi chỉ thắc mắc tại sao có mình tôi bị ngồi riêng một xe, chẳng lẽ chỗ chật quá? Hay là hôm đó tôi là đứa đánh hăng nhất nên bị thất tình thù? Có trời chứng dám tôi chỉ đánh hơn lũ kia có một phát đập và hai phát bạt tai thôi, sao hần nhỏ mọn tính toán thế nhì. Thế nên hần xếp tôi ngồi một mình một xe để xử tội tôi nặng hơn ==”

Ài, đau đầu quá, rốt cuộc là bắt cóc tổng tiền, hay đánh ghen có tổ chức, hay trả thù quy mô lớn?

Tôi lại phải xoắn óc mà nghĩ. Và sau 5 phút 15 giây tổng hợp và phân tích tình hình, tôi kết luận: Vì tôi “chót” đánh thất tình hoàng tử nhiều hơn lũ bạn vài cái, nên hôm nay hần thuê xã hội đen đến bắt cóc tôi và đồng bọn, sau đó dùng bọn kia để tổng tiền, còn dùng tôi để hành hạ. Đặc biệt hần còn có quan hệ mờ ám với tình nhân của cá sấu, Huy, miu, nên hôm nay tiện thể bắt tôi cho bọn kia đánh ghen ké. Sau khi bọn chúng hành hạ tôi thành thân tàn ma dại thì bán quách tôi sang Trung Quốc. Vậy là từ nay chịu kiếp Thùý Kiều. Ài, hành động này quá phi nhân đạo!

Nhưng mà hiện tại tôi phải im lặng. Nếu họ làm mấy người hung tợn kia tức lên thì chưa kịp gặp “chú rể” đã die rồi!

Tôi đang sợ đến toát mồ hôi ra đây, tự dừng cái xe dừng lại. Đã đến căn cứ của xã hội đen rồi cơ à?

- “Mời xuống xe.”

Người đàn ông ngồi cạnh tôi nãy giờ xuống mở cửa xe cho tôi. Tôi không dám chống cự, ngoan ngoãn bước xuống xe.

Trước mặt tôi là một khu mua sắm cao cấp. Tôi được đưa vào gian hàng ít khách, có vẻ đây là gian hàng cao cấp đắt tiền nhất chỗ này nên mới vắng khách. Chị nhân viên cười tươi khi thấy tôi đi cùng mấy người áo đen, như kiểu quen biết lắm ý. Rồi chị ta đưa cho tôi một túi đồ to, có váy, có giày, khăn, ... bảo tôi đi thay. Hu hu lần này là tiêu thật rồi, bọn này định cho tôi mặc diện để ra mắt chú rể tám mươi tuổi đây mà T_T

Bước ra từ phòng thay đồ mà mặt tôi buồn thiu, dù bộ đồ rất đẹp. Trên người tôi là một chiếc váy dạ màu trắng cực ảm, có thắt lưng và áo choàng lông màu xám siêu siêu mềm. Đồ đắt tiền có khác, chắc “chàng rể” giàu lắm đây. Tôi mặc quần tất đen, boot lông màu trắng, còn cái khăn len màu đen tôi chưa quàng lên cổ. Xong xuôi, chị nhân viên trầm trồ lên mấy câu rồi cài cho tôi một cái băng đô màu xám ánh bạc. Nói không ngoa chứ trông tôi xinh như búp bê cơ ý. Cơ mà chỉ tưởng tượng ra cái cảnh cô búp bê đứng cạnh cụ ông móm mém là tôi rùng cả mình.

Lại lên xe. Lần này chắc ra sân bay. “Chú rể” giàu thế sao để tôi sang biên giới trái phép được. Đến lúc đó, tôi sẽ níu lấy tay anh cảnh sát đẹp trai nào đó để cầu cứu, suy ra kế hoạch của bọn chúng sẽ không thành. Xời, kịch tính thật!

Lại dừng xe, tôi lại được mời xuống. Không phải sân bay. Lần này tôi được đưa đến một nhà hàng Ý. Chắc đây là điểm hẹn ra mắt “cô dâu”.

Và tôi cứ lầm lũi bước giữa những người mặc đồ đen đi lên tầng trong ánh mắt lạ lùng của người xung quanh. Đến một cái cửa màu đỏ, người ngồi cạnh tôi trên xe lại bảo tôi mở cửa ra. Hu hu, giây phút xuất giá đến rồi, đời con gái của tôi đến đây là hết. Chỉ cần mở cánh cửa này ra thôi, tôi sẽ thấy tương lai “tực rở” với hoàng tử có nụ cười móm mém tỏa nắng, những đứa con cả ngày ỉ ới thứ tiếng xa lạ với mình, kết thúc cuộc đời tại một trang trại nào đó ở Trung Quốc.

Nghĩ đoạn, cổ họng tôi như nghẹn lại, sống mũi cay xè, nước mắt trực trào. Nào thì mở!

“Cạch”

- “Happy birthday to An.

Happy birthday to An.

Happy birthday, happy birthday, happy birthday to An!

Hú hú...”

- “Sinh nhật vui về Hoài An!”

- “Ồ, mấy người?” Không xong rồi, bắt cóc kiều nữ hội của tôi đã đành, lại còn bắt cả hoàng tử, cả cá sấu, cả đầu vàng tới đây làm gì? Cho tôi ăn sinh nhật cuối cùng để từ biệt mọi người à?

- “Chỗ này đẹp chứ hả? Tớ và Minh phải đến đây từ sớm để chuẩn bị đấy ^^” - mĩu tí tòn trước nỗi đau của tôi.

- “Còn bộ đồ này là tớ chọn cho cậu đấy. Thích không?” - hoàng tử vui vẻ trước nỗi đau của tôi.

- “Ủầy ầy, An sướng nhá. Được ba hot boy chuẩn bị sinh nhật cho thì còn gì bằng.” - kiều nữ hội ghen tị trước nỗi đau của tôi.

Sao mọi người không hiểu lòng tôi? Tôi sắp phải xuất giá rồi mà vẫn hạnh phúc trên nỗi đau của tôi à? Tôi đau lòng quá, phải chăng là tiếng lòng tôi đang gào thét trong nỗi đau.

“Ọc ọc...” - đấy, tiếng lòng của tôi đấy ==”

- “Ồ sao mày lại khóc? Dở hơi à??”

- “Ê rủa, có cảm động mấy cũng phải kìm lại chứ, người đâu mà khóc toàn thấy nước mũi không à. Kinh quá!”

==”

- “Cảm ơn mọi... người. Hức... Sau này... hức... tôi sẽ nhớ mãi mọi... người... hức...”

- “Nói linh tinh gì thế? Cậu có ốm không? Hay là làm sao?”

- “Tôi... hức... sắp phải thành... hức... hôn với chàng rể... hức 80... T_T”

- “CÁI GÌ CƠ?”

- “Cậu chủ. Bánh sinh nhật đã tới rồi.”
- “Chú đưa vào đây giúp cháu nhé ^^”
- “Cậu chủ?”

Người áo đen ngồi cạnh tôi trong xe vừa gọi Huy là... cậu chủ thì phải! Đừng bảo kế hoạch bắt cóc tôi hôm nay là do Huy đầu xỏ nhé? Chắc không phải đâu, Huy là người tốt mà, sao hãm hại tôi thế được!

Đây là chú lái xe kiêm vệ sĩ nhà tớ. Hồi nãy hai người cũng gặp nhau rồi mà.

mặt ngu

- “Thế còn An, chuyện của An là thế nào, bọn này không hiểu gì cả.”
- “Ồ, tôi cũng chẳng hiểu tại sao lại như thế. Chỉ biết là mấy người áo đen kia có thể bắt cóc tôi để trả thù và đánh ghen, sau đó sẽ bán tôi sang Trung Quốc cưới ông lão 80. Nhưng mà cái chú kia lại là vệ sĩ của Huy, cho nên tôi chẳng hiểu gì cả!”

Nào tôi đang xoắn cực đại đây _

0_o

0_o

0_o

0_o

0_o

0_o

0_o

0_o

Tám cái mặt vị chi là mười sáu con mắt thao láo nhìn tôi. Tội nghiệp, họ làm sao chấp nhận được sự thật tàn khốc này chứ?

- “Phi...!”

- “Ha ha ha... “

- “Hớ hớ hớ...!”

- .....

- “?” - Lần này đến lượt tôi thao láo nhìn tám người kia khi họ lặn ra sàn mà cười. Ê ê, trông cái sàn bóng thế thôi, chứ vẫn bẩn lắm đấy.

- “An ơi cậu trông tượng siêu thật!”

- “Kiểu này phải trao ày huân chương hoang tưởng siêu cấp vũ trụ quá.”

- “Bình thường mà dốt văn thế mà sao nghĩ được ra mấy chuyện vớ vẩn này hả?”

- “Đồ con rùa ngu si. Tôi bảo cậu ngu si là cấm có sai!”

- .....

Là sao?

- “Thôi đừng chê An nữa. Là thế này. Biết hôm nay là sinh nhật cậu nên bọn tớ đã đặt một phòng ăn ở đây và đến trước chuẩn bị trang trí. Còn đám người kia là của nhà tớ hết. Tớ nhờ họ đưa cậu đi thay đồ, còn năm người kia lên xe đến đây trước. Chủ yếu là để gây bất ngờ thôi, chẳng có vụ bắt cóc hay trả thù đánh ghen gì đâu ^^”

Brain is loading...

Brain loaded!

- “Oa hu hu hu u u ..... Làm tôi sợ gần chết đây. Sao không nói cho tôi biết trước? Hu hu hu hu.....”
- “Thôi đừng khóc nữa. Đã bảo là gây bất ngờ thì nói trước làm gì? Ai biết được đầu óc cậu nó lại... “không bình thường” như thế.”
- “Thôi nào, vào ăn thôi, mọi thứ đủ hết rồi. An ngồi đầu bàn nhé, nhân vật chính mà.”

Nhắc mới nhớ. “Tiếng lòng” của tôi réo rất nãy giờ rồi.

Bây giờ mới để ý nha. Căn phòng này đẹp thật. Ánh pha trắng xanh vàng làm chỗ này lung linh nhưng vẫn sáng sủa. Xung quanh treo và rải đầy bóng bay màu hồng. Bức tường to phía đối diện tôi có dòng chữ to đùng: HOÀI AN Sixteenth BIRTHDAY!! Smile and Happy ♥

Còn “mãng chính” là cái bàn ăn dài này đây, với đủ thứ đồ ăn: pizza, salad, spaghetti, hải sản,... và tất nhiên không thể thiếu cappuccino siêu ngon rồi!

Chúng tôi quây phá cả buổi chiều. Làm căn phòng sang trọng trở thành bãi chiến trường thời Napoleon. Phá xong ở đây, đội quân của chúng tôi tiếp tục san bằng khu vực karaoke. Hôm nay tôi được nghe năm con bạn thân hát mà như khóc thuê đám ma, milu hát như đọc rap, có mỗi cá sấu và Huy là tạm được. Còn tôi á? Không cần bàn. Tôi vừa cất tiếng hát là cả phòng rung chuyển trong âm thanh ngọt ngào, tất cả mọi người đều nhắm tịt mắt thưởng thức giọng ca của tôi, tôi còn nhìn thấy milu và Bảo Linh mím chặt môi mỗi lần tôi hát đến đoạn cao trào, khỏi phải nói hai con người này xúc động đến mức nào. Điều đó chứng minh giọng hát của tôi có sức truyền cảm ghê gớm, có thể động đến nơi sâu thẳm nhất trong trái tim người nghe!

Và để đáp lại thịnh tình của mọi người, tôi đã không quan ngại mệt mỏi, hát liên tù tì tám bài liền. Đến bài thứ tám, cả bảy đứa kia đều mím chặt môi biểu hiện mức độ xúc động đạt level max, dù biết là mọi người dành nhiều tình cảm cho giọng ca của mình, nhưng tôi phải nghỉ thôi, không khéo kiệt sức thì khổ mọi người lại phải lo.

Thấy tôi có xu hướng dừng lại, người nào người nấy mặt mày rạng rỡ. Khò, chắc họ lo cho tôi lắm, sợ tôi hát nhiều mệt đây mà.

- “Ha, mệt quá rồi nhì. Mọi người về trước nhé, để tớ đưa Hoài An về.” - milu đầu nầu lại đòi đưa tôi về rồi, bây giờ mới có 8 giờ tối chứ mấy, sợ gì.
- “Ừ về đây.”
- “Hôm nay vui quá.”
- “Bye.”
- “Tôi cũng đưa Hoài An về.”
- “Cả tớ nữa.”

Thế là tôi lại về nhà dưới sự hộ tống của ba bạn hot boy. Vì quán karaoke gần nhà tôi nên cả bốn người quyết định đi bộ về cho... tiêu com.

Dù đã nhìn cả ngày nhưng tôi vẫn không quen được với diện mạo mới của milu và cá sấu. Hai người họ đi cùng với Huy như ba bản sao phong cách vậy. Ai cũng đẹp trai ngời ngời, nhưng thực sự tôi cứ thấy... khó chịu thế nào ý. Tôi thích một đầu vàng nhí nhảnh với quần áo đường phố ngộ ngáo. Tôi thích một cá sấu dữ tợn với mái tóc dựng cá tính và tính cách điên điên khùng khùng, hay giáo huấn tôi. Tôi muốn mọi thứ lại như bình thường!

- “An!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Cappuccino* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Hoàng tử thứ tư

- “Ai thế rùa?”
- “Bạn cậu à?”
- “Đừng bảo đây là bạn trai cậu nhá...”
- “....”
- “An. Tớ này. Còn nhớ tớ chứ?”

- "... M... ma... MAAAAAAAAA!!!!"

Sợ quá! Tôi nhảy dựng lên núp sau lưng ba người kia, mặt xám ngoét. Sao cậu aayslaji "hiện về" giờ này? Mặc dù sáng nay tôi có ước giá mà có cậu thì sinh nhật sẽ vui hơn, nhưng bây giờ cậu "hiện về" thật khiến tôi lạnh toát sống lưng.

- "Cậu là ai?"

Trời! Cá sấu không sợ ma à? Còn hỏi ma là ai nữa!

- "An, đừng sợ. Tớ không phải ma mà. Nhìn kĩ đi. Tớ có đủ mặt mũi tay chân, người tớ rất ảm. An. Đừng sợ."

- "An, An không sao chứ?"

- "Là người thật đấy An ạ, tớ sờ thử rồi!"

- "..."

Đầu tôi ù ù, không còn nghe được âm thanh gì nữa. Mọi thứ hiện về rõ mồn một như vừa mới xảy ra.

>

- "An..."

- "Duy, có thật là cậu... còn sống?"

- "Tớ đây. An!"

- "Cậu là Duy! Cậu là Hoàng Nhật Duy!"

- "Ừ. Duy đây!"

- "Hức... oaaaaaaa u u hu hu hu hu .... Hức... hức..."

Tôi xúc động lao đến ôm chầm lấy Duy, nước mắt giàn giụa. Tôi nhớ Duy. ảm thật, đúng là Duy rồi, cậu ấy là người! Duy! Duy! Duy!

Và Duy cũng vòng tay ôm lấy thân hình nhỏ bé của tôi (so với cậu ấy), ghi siết, đến mức ngạt thở.

- "Đúng là cậu thật rồi!"

Tôi quá đổi vui mừng, phấn khích vừa ôm Duy vừa nhảy tung tung trước cổng nhà.

- "E hèm!"

Ồi, quên mất. Ở đây còn có ba người nữa.

- "Xin lỗi, tại tôi vui quá."

- "An... Ai vậy?" - Milu e dè hỏi, giọng có vẻ khó chịu. Ờ, đừng bảo cậu lại thích Duy ngay từ cái nhìn đầu tiên nhé.

- "À, đây là Duy, là bạn cực kì thân của tôi, thân từ hồi nhỏ cơ ^^"

- "Thân.. đến mức nào?"

- "Thì là thân đến mức "cực kì" đấy."

- "Chào các cậu. Tôi là bạn của Hoài An."

- "Bạn gì mà thân ghê vậy =="

- Ờ thì bọn tôi là bạn thân mà. À đúng rồi Duy, tại sao cậu còn sống?"

- "Ukm, vào nhà rồi nói, ngoài này lạnh lắm"

- "Ờ nhỉ quên ^^"

- "Thế bạn của cậu..."

- "Bọn tôi cũng vào."

- “Ồ, bọn này cũng vào, ba Hoài An không có nhà, chỉ có mình An và cậu trong nhà buổi tối sao được.”
- “Haizz, tôi là bạn thân của An rồi mà.”
- “Biết đâu được đấy.”
- “Nhiều lời. Vào nhà đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

NHÒM TRỘM NHẬT KÍ : Tớ đã tìm lại được thiên thần của mình...

Năm 6 tuổi, tớ chuyển nhà vào miền nam sống.

Ngày đầu tiên dọn về ở, tớ rất ấn tượng với người hàng xóm mới của mình.

Tớ vẫn còn nhớ hôm đó là một ngày mùa hè mát mẻ (ngồi điều hòa chả mát ==”), tớ ngồi vào bàn chuẩn bị học và giật mình suýt té ghế khi bức tường bên cạnh phát ra một giọng hát, à không, đúng hơn là một giọng hét chói tai. Cậu “hát” đủ các thể loại nhạc, từ hai con thần lẫn con đến baby one moretime _ Bị giọng “hát” lạnh lùng, the thé của một đứa con gái vô duyên nào đó dội vào tai, tớ không hề khó chịu mà còn cảm thấy thú vị, thú vị đến bật cười, rồi sau đó là cười khanh khách, rồi sau đó là cười lăn ra đất. Mẹ tớ lại tưởng tớ bị dở hơi.

Vậy là cả tối hôm đó, cái hôm đầu tiên đặt chân lên đất Sài Gòn, tớ đã đứng, ngồi, nằm cạnh bức tường, nghe live show của cậu. Báo hại hôm sau đến lớp muộn ngay buổi đầu tiên.

Hôm sau, tớ quyết định rình ở trước cửa nhà cậu để xem cô bé có “giọng ca vàng” hôm qua là ai. Thế mà chờ mãi, chờ mãi. Chẳng thấy có bóng người nào ra vào nhà. Khi đó tớ toát mồ hôi hột vì nghĩ hôm qua mình đã nghe... mà hát!

Đến chiều, mẹ dắt tay tớ sang ngôi nhà màu vàng bên cạnh - nhà của cậu. Chẳng hiểu để làm gì nhưng cứ sang thôi, dù hơi sợ sợ.

Bước vào nhà, mọi thứ đều sáng choang. Không âm u lặc lẽng như tớ tưởng tượng. Một cô đáng dấp hiền từ bước ra, ôm lấy mẹ tớ rất chặt, rồi còn hỏi han về gia đình tớ, còn biết cả tên bố tớ và tớ.

Hóa ra hai người là bạn thân của nhau từ bé, mấy chục năm rồi mới gặp lại. Nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất. Mẹ cậu thích cappuccino, còn mẹ tớ thì thích latte, vì hai người cùng rù nhau vào câu lạc bộ espresso mà. Hay nhỉ.

Rồi chỉ mấy phút sau, từ trên cầu thang, một cô công chúa dễ thương trong bộ váy hồng hello kitty bước xuống. Và tớ đã nhìn thấy cậu, cái người hại tớ đi học muộn hôm đầu tiên, cái người khiến tớ buồn cười và tò mò suốt hai ngày nay, giờ đã ở đây rồi.

Và cậu cũng nhìn thấy tớ, cậu lạnh nhạt đi qua, nhưng lại mỉm cười lễ phép chào mẹ tớ. Tớ shock tập một. Rồi cậu ngồi lên ghế sofa, nhấc tách cappuccino lên, nhắm nháp cảm nhận như người lớn, tớ shock tập hai. Chỉ một lúc sau thôi, khi húp sạch cốc cappuccino, cậu thay đổi 180 độ, rù tớ ra vườn chơi, bộ dạng nhí nha nhí nhảnh, tớ shock tập ba.

Tớ và cậu đã cùng nhau chơi oẳn tù tì, chơi đuổi bắt, chơi nhảy ô, mặc dù ở lớp chẳng bao giờ tớ chơi mấy trò này vì đó là trò con gái. Cậu toàn chơi ăn bắn, mà vẫn toàn thua, nhưng chẳng bao giờ chịu nhận mình sai, lại còn dờ dỗi đanh đá mắng lại tớ nữa. Chơi mệt, cậu và tớ lại cùng ngồi nói chuyện. Đúng là bề ngoài không nói lên điều gì. Cậu như một nàng công chúa bước ra từ xứ sở thần kì với khuôn mặt dễ thương, hai con mắt sáng linh hoạt tinh ranh, cùng phong thái chừng chặc có, lạnh lùng có, ngoa ngoắt có... Thế mà phải ngồi nói chuyện mới biết cậu... dần như thế nào _ Tớ hỏi sinh nhật cậu là ngày nào thì cậu nói là giống của tớ. Cậu bảo bằng tuổi nhau thì phải sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, xong lại còn chê tớ ngu. Cậu nghịch cái váy rồi tự hỏi tại sao người ta không sản xuất ra loại váy xịn một tí, cái loại váy không bị co vào ý, vì cậu bảo cứ mặc được một thời gian là nó lại ngắn, phải mua váy mới. Tớ nói giọng Hà Nội nghe lạ lạ khác cậu, cậu lại bảo tớ nói ngọng, ngày nào cũng bắt tớ tập nói, nói giọng Sài Gòn, nói sao cho giống cậu. Và còn nhiều, rất nhiều câu hỏi “hay” của cậu làm cho tớ phải cố nhịn cười nếu không muốn bị cậu cho ăn quả bơ. Cậu ngốc thật!

Cũng từ lúc đó, tớ luôn sang nhà cậu chơi. Có hôm còn ăn ba bữa bên đấy. Cậu cũng ra vào nhà tớ như nhà mình, nhảy nhót nghịch ngợm trong phòng tớ, làm tớ hôm nào cũng phải dành hai tiếng dọn phòng nếu không muốn nó biến thành cái ổ lộn giống như phòng của cậu. Nhiều đứa ở trường cứ trêu chúng mình yêu nhau mà cậu chẳng xoắn đứa nào, còn chê lại chúng nó nữa. Bó tay.

Tớ rất thích cậu, vì cậu ngốc nghếch, và lúc nào cũng tin tưởng tớ tuyệt đối. Bất cứ chuyện to nhỏ gì cũng kể cho tớ. Bị ai bắt nạt cũng mách tớ. Có bao nhiêu bí mật đều nói tớ nghe hết. Ngay đến cả chuyện lần đầu tiên cậu bị dính cái “rắc rối của con gái” cũng chạy sang nhà tớ hoảng hốt cầu cứu, làm tớ sợ gần chết.

Cậu luôn cười, luôn làm cho tớ thấy ấm áp dù có bị cậu cho ăn mắng. Mỗi khi cười, cậu như tỏa ra một thứ ánh sáng khiến người khác không thể không nhìn, không thể không thích, không thể không bị mê hoặc. Vì thế mà tớ tự đặt cho cậu là thiên thần. Thiên thần gốc bé nhỏ của tớ.

*****

Sau buổi đi chơi núi, tớ phải cùng gia đình sang Thụy Sĩ định cư, sống cùng ông bà nội. Khi đó còn nhỏ nên tớ không làm cách nào liên lạc với cậu được. Mẹ tớ thì đang có xích mích với mẹ cậu nên không chịu nói chuyện với bà. Haizz, con gái thật lăm chuyen! Cậu có biết là tớ buồn thế nào không? Lúc nào tớ cũng trách bản thân đã đưa cậu quá chón vào hôm đó. Lúc nào tớ cũng nhớ đến cái điệu lạnh lùng lần đầu tiên gặp cậu, không hề giống những đứa con gái cứ thấy là sán vào tớ. Rồi tớ lại nhớ nụ cười tỏa nắng của cậu, rồi cả những câu hỏi ngu si của cậu, ... tất cả đều còn y nguyên kể cả khi tớ lớn và có ý thức về chuyện tình cảm, tớ vẫn chẳng thích đứa con gái nào khác ngoài cậu.

Mãi cho đến hôm qua, khi gặp lại cậu, tớ như tìm lại được ánh sáng của mình. Niềm vui chưa kịp ngấm thì ánh sáng đã vụt tắt khi tớ nhận ra bên cạnh cậu có ba đứa con trai luôn đứng sát cậu, để ý mọi hành động của cậu và phóng lửa khi thấy tớ ôm trầm lấy cậu. Cậu gốc thế thì chắc chẳng biết đâu chứ tớ thì đã rõ lắm rồi. Chắc chắn ba người đó đang theo đuôi cậu.

Tớ cũng biết trước sẽ có chuyện này, vì cậu dễ thương vậy thì ai chả thích. Nhưng mà sao tớ đau quá. Đau vì không thể giành lại cậu. Vì nếu để cậu yêu tớ, thì đến một ngày nào đó cậu sẽ lại đau khổ, tớ không muốn như vậy.

Cậu ở bên họ chắc sẽ vui và hạnh phúc hơn, tớ thấy họ đều là người tốt. Vì thế tớ sẽ buông tay cậu ra nhé, dù mình chưa từng nắm tay. Tớ chỉ cần được ở gần cậu là đủ rồi, thiên thần ạ!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Cappuccino* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Best friend

- “Duy, Duy đợi lâu chưa? ^^”

- “Cũng mới thôi, lên xe đi.”

Duy đi một chiếc xe phân khối lớn đen bóng đến trước cổng trường chờ tôi. Hic, sao xung quanh mình toàn những ... siêu nhân thế nhỉ? Ai cũng biết đi xe máy, cả ô tô nữa cơ!

Lũ con gái nhìn Duy như nhìn thấy kim cương, đứa nào đứa nấy mắt cứ sáng rực lên. Còn Duy thì như tảng băng ý, mặt lạnh như tiền, nhìn xung quanh không cảm xúc làm lũ háo sắc càng chết đứ đừ. Nói đến đây có oai không chứ, Duy nói chuyện với tôi không bao giờ dám “lạnh lùng” như thế đâu, tôi bơ cho biết mặt. Từ hồi bé tôi chơi với Duy, cậu ấy đối xử với tôi rất hiền hòa, không bao giờ cho tôi cái cảm giác lạnh ngắt thế cả. Vì thế tôi cứ nghĩ Duy hiền lắm, toàn bắt nạt. Nhưng mà đến một lần trường tôi đi thăm quan, mấy đứa con gái lớp khác cứ xúm vào cạnh Duy, nói năng ngọt sớt, thế mà Duy chẳng cười lấy một cái, mặt cứ trơ ra lạnh ngắt. Đây, từ lúc đấy tôi mới biết Duy “sắt đá” cực, chẳng qua tôi thân với cậu ta từ nhỏ nên không bị lạnh thôi.

Thế mới nói, tôi ngồi lên chiếc xe, oai phải biết. Mỗi tội... sao cái xe này nó cao quá _ tôi nhón chân mãi không trèo lên được. Cho hỏi đứa nào thiết kế ra cái xe này vậy? Thiết kế gì mà ngu thế? Cao thế này ai mà ngồi được? Chưa kể cái yên xe rõ dóc, ngồi lên xe cứ phải chống hết cả mông lên, phản cảm kinh khủng.

Cơ mà tôi vẫn phải tiếp tục công cuộc trèo xe phân khối lớn. Cái xe khó ưa này, đã thế không giữ giá nữa, tôi vắt vèo một chân lên trước, hai tay ghi lấy vai Duy để đu lên, cái dáng cực kì thô thiển. Thấy vậy, Duy xoay người kéo dùm tôi cái chân nữa lên. Ha ha, trèo được rồi ^^

~“Roạt”

==”

Có biến!

Âm thanh dù rất nhỏ thôi, nhưng đủ để “người trong cuộc” cảm nhận được. Tôi và Duy nhìn nhau, lăm lét. Quần ơi là quần, sao mày không xịn lên một tí nhỉ? Đang yên đang lành rách toạc ra một cái, tao đã làm gì chưa mà mày rách? Mà rách chỗ nào không rách, lại đi rách mông T_T Mày không biết nên rách chỗ nào té nhị chút à? Hic... Không biết có ai nhìn thấy không T_T

Cũng may đang là mùa đông, tôi cởi áo khoác đồng phục ra, buộc ngang lưng, che “kiếm khuyết” của chiếc quần ==” Sao tôi lại thông minh thế cơ chứ!

Duy bùm miệng cười quay lên làm tôi tức gần chết! Con trai gì mà vô duyên vô đáng, thấy người ta bị thế mà còn cười được. Chẳng lẽ lại cho vài phát

cốc cho nhớ tội.

À mà nhắc tới cốc mới nhớ, chiều nay kiểm tra hóa 15 phút tôi không học bài, phải nhìn bài cả sáu. Hết tiết bị hấn cho ăn mấy phát cốc rồi đau, còn dọa lần sau không cho nhìn nếu tôi cứ tiếp tục không học bài. Dọa thì dọa thế, chứ hấn dọa đến cả Tỷ lần rồi mà vẫn cho tôi nhìn bài đấy thôi!

Đấy quên mất tôi lại lan man rồi. Tính tôi nó thế biết sao được. Ngồi chải rửa cá sấu một hồi mà đã thấy xe dừng lại rồi. Duy tắt máy xuống mở cổng, cái cổng sắt cao ngồng, chắn ngang ngôi nhà màu xanh dương lấp ló đằng sau. Tôi ngó nghiêng, bước vào cùng Duy.

- “Không có ai ở nhà à?” - Trong đầu tôi xuất hiện cảnh tượng đen tối ==” Ôi ôi sao tâm hồn tôi lại tha hóa thế này ==”

- “Ừ. Về nước có mỗi hai mẹ con thôi. Mà mẹ tớ vừa bay gấp về Thụy Sĩ đêm qua rồi.”

- “Ừa. Sao mà phải bay gấp?”

- “À... không có gì đâu, chuyện công ty thôi mà.”

Ha ha, tôi hỏi cho có chứ cũng chẳng để ý Duy trả lời cái gì, lảng xảng đi súc sọt cả căn nhà. Nhiều phòng thế. Tôi “bay” hết phòng nọ sang phòng kia, cái gì cũng hay, cái gì cũng lạ. Tôi tiếp tục khám phá lên tầng trên. À, đây là phòng Duy, tôi biết thừa, tại cái gì cũng màu đen. Ngay đầu giường có treo một bức ảnh phóng to chiếm gần hết bức tường. Bức ảnh chụp hai đứa bé tám tuổi, một trai một gái. Rất đẹp.

- “Cậu... vẫn còn giữ bức ảnh này à?”

- “Ừ, bao nhiêu ảnh của cậu tớ còn giữ hết.”

- “Thật á? Ủa, từ hồi chuyển nhà ra đây tớ làm mất hết rồi. Cho tớ một cái đi!”

- “Không cho.”

- “Ki bo. Cho đi mà. Duy. Đi mà...”

- “..... kh... không được!”

- “Không ngờ càng lớn cậu càng keo kiệt thế, có cái ảnh mà cũng không cho.”

- “Ồ ki bo thế thôi. Thế có ăn bánh không để tớ đi làm đây.”

- “A bánh! Có có! ... A... cậu... tự làm... hả?”

T_T

Tôi sợ cái từ “tự làm” thế không biết. Cái khoảnh khắc ăn bánh tự làm của đầu vàng đến giờ tôi vẫn còn bị ám ảnh T_T

- “Xuống đây. Tớ mới học cách làm cupcake để làm cho cậu ăn đấy ^^

Ồi xơi lại là cupcake! Lại còn “mới học” nữa T_T Duy ơi tha cho tôi đi mà, tôi còn muốn sống T_T

- “Sao thế?” - Thấy mặt tôi méo xẹo, Duy tưởng tôi bị làm sao. Thôi thì lâu không gặp, tôi cố gắng một lần nữa vậy. Tôi là người vì bạn bè mà, khổ thế đấy.

- “Sao đâu. Thôi xuống đi ^ _ ^”

Ngồi đợi ở phòng khách mà sao tôi cứ... run run thế nhỉ? _ Mùi bánh đã tỏa ra thơm nức mũi, lần trước cũng thế.

- “Đây rồi, ngon không?”

Duy khéo tay thật, làm cái bánh đẹp hơn hẳn của đầu vàng. Chỉ sợ...

- “Ăn đi chứ?” - Duy đưa cho tôi một cái, rồi tự cầm một cái ăn. Ủa, sao cậu ấy ăn được? Về mặt cực kì thần nhiên. Duy ăn được, chắc tôi cũng ăn được. Chắc cũng không đến mức phải đi rửa ruột đâu nhỉ?

O_o

Ngon quá >v

Không thể tin nổi, chắc Duy lại nói điều rồi đây. Mới học thì sao làm được thế này? Tôi tham lam cắn nửa cái một lần, thành ra chỉ hai miếng là hết cái bánh. Đi học về đang đói, tôi xơi liền tù tì mười hai cái cupcake, no muốn nổ bụng ra cơ. Duy lại bụm miệng cười. Ghét thế!

- “Cười cái gì mà cười? >

- “ Bao nhiêu lâu cậu vẫn không sửa được cái tính tham ăn tục uống, còn máu bạo lực thì càng ngày càng tăng ”
- “ Hừ, mi muốn chết hả? ” - tôi vồ lên, đánh Duy tới tấp, thế mà Duy vẫn còn cười được, vừa đỡ đòn của tôi vừa cười >

Lập tức Duy chuyển sang mặt mũi, miệng liên tục xin tha. Ha ha, phải thế chứ!

- “ Lâu không gặp mà “ võ công thâm thúy ” hẳn lên nhì. ”
- “ Haizz, cũng là số phận đưa đẩy thôi chứ ta có muốn thế đâu. Cũng tại cái tên cá sấu chết bầm mà tớ phải nâng cao võ công. ”
- “ Cá sấu? ”
- “ À, là Hoàng Minh, cái đứa mà tối hôm sinh nhật sang nhà tớ vắt chân lên bàn chơi game ý. ”
- “ ... Hóa ra... đó là người làm cậu phải lộ bản chất hả?!”
- “ Cái gì mà lộ bản chất? Bản chất của tớ là hiền lành thực nữ mà, tại hẳn mà tớ mới tha hóa thế này đây! ”
- “ Khụ khụ, cậu... hiền lành thực nữ nhĩ?! ”

Sau câu nói sặc mùi xỏ xiên đó, Duy bị lãnh nguyên một cái đập trời giáng vào lưng. Ha ha, chưa hết đâu, cái tội dám nói móc tôi là phải thế này. Tôi xô đến, chỉ bằng hai ngón tay hạ gục đối thủ. Thật đấy, không ngoa đâu. Tại Duy có máu buồn dữ lắm nên tôi đỡ trò thọc léc. Nhìn kẻ địch “ quân quai ” mà tôi sung sướng không tả. Tiếp tục lao vào tấn công. Hừ, cái áo khoác chết tiệt, chỗ của mày là ở trên người tao, ai ày treo xuống dưới hả, vướng víu quá đi. Bực mình tôi vứt phăng cái áo ra bên cạnh. Á á, Duy đây dựa kính quá, đập cả vào chân tôi, mắt đả, tôi soái nguyên người xuống sofa, mà trên cái sofa là có Duy ==”

Xấu hổ quá, lại một lần nữa tôi rơi vào hình tượng “ nữ dân tộc ” rồi _

Duy cũng lại đến mấy giây, rồi nhanh chóng kéo tôi ngồi dậy. Thực ra từ bé chúng tôi đã chẳng ngại với việc “ động chạm cơ thể ” thế này rồi, thậm chí còn ngủ chung giường với nhau nữa, cơ mà chẳng hiểu sao hôm nay cứ kiểu gì ý. Chắc là lâu rồi không gặp nên mọi thứ cũng trở nên xa cách.

Bầu không khí tự dưng trở nên gượng gạo. Tôi đánh trống lảng ngay sang chủ đề khác. Tôi bắt Duy cùng chơi trò hồi bé, trò... oản tù tì với tôi. Nhưng mà chơi theo kiểu người lớn nhé, đứa nào thua sẽ bị tét vào cẳng tay, trò này tôi chơi với năm con gái suốt. Thế mà Duy lại không đồng ý, cậu ấy bảo... sợ đau ==” Con trai gì mà đau có tí cũng sợ. Tôi lại đòi chơi nhảy ô, vậy là Duy với tôi lon ton chạy ra vườn.

- “ An! ” - mặt Duy rất hình sự.
- “ Sao? ”
- “ Hôm nay, cậu mặc màu hồng! ”
- ==” Sao biết?
- “ Aaaaaaaaaaaaaa.....!! ”

T_T

Tôi lấy tay che cái mông đáng thương. Tôi quên mất lúc này đi học về gặp “ sự cố ”, vứt phăng cái áo đâu rồi. Áo ơi chỗ của mày là ở mông tao, mày lại chạy đâu thế? Thế mà ngay lúc đấy Duy đã dơ cái áo ra trước mặt tôi rồi, tìm ở đâu nhanh thế. Tôi lại thất cái áo ngang lưng, xấu hổ quá _

Vẫn như hồi bé, Duy tìm một viên đá vạch vạch lên nền, tôi nhảy qua nhảy lại một lúc là chán.

- “ Sao? Chán rồi chứ gì? Thế mà cứ đòi chơi bằng được. ”
- “ Là nhĩ? Hồi bé tớ thấy trò này hay lắm cơ mà, chơi cả ngày không chán. Sao giờ mới chơi một tí đã chán rồi. ”
- “ Qua thời gian, mọi thứ đều thay đổi... ”
- “ Tức là qua thời gian, trò nhảy ô sẽ trở nên chán à? ”
- “ Đại loại là như thế. Thôi vào nhà ngồi át, nghịch quá. ”

Tôi lại nhảy chân sáo vào nhà. Không gian mát mát, im lặng, chỉ còn tiếng léo nhéo đều đều trong TV làm hai mí mắt đánh nhau chí chóe. Rồi sau đó đập hẳn vào nhau, không chịu rời ra...

- “ Qua thời gian, mọi thứ đều thay đổi... Nhưng tớ và cậu vẫn mãi là bạn thân, nhĩ? Mãi mãi chỉ là bạn thân mà thôi... ”

*****

Ngáp sái hàm. Tôi mơ màng mở hai con mắt lười biếng ra. Trên người tôi có một cái chăn bông siêu ấm, thảo nào ngủ ngon thế, chắc là Duy đắp cho rồi. Cơ mà Duy đâu rồi nhỉ?

- “Uống đi này.”

Duy đưa ra trước mặt tôi một cốc cappuccino ấm sục, làm tôi Tỉnh cả ngủ.

- “Uống xong tớ đưa cậu về nhà.”

- “Đang đuổi tớ hả?”

- “Ừ. Con gái con đũa gì mà sang nhà con trai nằm ngủ tít thò lò chẳng biết trời đất gì nữa.”

- “Đã thế không về nữa, cứ ngồi đây khùng bố nhà cậu.”

- “Trời, li ghê ta.”

- “À mà cậu định ở Việt Nam luôn hay chỉ về một thời gian rồi quay lại Thụy Sĩ?”

- “Cũng chưa biết, tớ đã học hết chương trình phổ thông ở bên đấy rồi, bây giờ đang học ở công ty bổ để chuẩn bị tiếp quản.”

- “Oa. Thế là cậu sắp thành giám đốc à? À không, nếu thay cho bố thì cậu phải là chủ tịch rồi 0_o”

- “Đại loại là như thế. Thôi không phải đánh trống lảng. Đứng dậy đi tớ đưa về nhà.”

- “Ày.”

“Brum...” - Tiếng động cơ phân khối lớn lại nổ lên, Duy phóng xe từ gara ra ngoài cổng, tôi chạy theo.

- “... CÁ SÁU???”

- “Ra rồi hả ==”

- “Sao cậu ngồi đây? Đừng đừng cậu bám đuôi tôi đến đây từ sáng đến giờ nhá?”

Tôi vừa chạy ra đến cổng thì giật mình sực tỉnh. Cá sáu ngồi tựa lưng vào bức tường cạnh cổng nhà Duy, mắt nhắm nghiền ngủ ngon lành.

- “Tôi làm gì kệ tôi. Cậu lo cho cái thân cậu đi. Con gái vào nhà con trai cả ngày làm gì không biết. Lại còn kín cổng cao tường, làm tôi nhòm mãi chẳng thấy gì!”

- “Cái gì???”

- “À không. Thôi lên xe về đi.”

- “Ồ... không cần đâu, có Duy chở tôi về rồi mà.”

- “Không cần cậu đâu, tôi sẽ đưa An về, đằng nào cũng cùng đường.” - Cá sáu chẳng thèm nói với tôi, quay sang Duy nói.

- “Vậy...”

- “Thôi, Duy đưa tớ về đi, tớ thích Duy chở về cơ!”

- “Tôi bảo cậu lên xe. Tôi sẽ đưa cậu về!”

Nói rồi cá sáu thô bạo kéo tay tôi lên xe cậu ta, một chiếc Bentley. Nhà cá sáu nhiều xe hơi thế?

- “Chào Duy nhé.”

- “Ừ, về đi.”

Rồi Duy lại phóng xe vào sân nhà. Trông trạng thái có vẻ không tốt lắm nhỉ? Chắc tại tên cá sáu này rồi, hai người này không hợp nhau thì phải!

- “Sao cậu dám ở trong nhà cậu ta cả ngày hả?”

- “Kệ tôi. Có sao đâu, hồi trước bọn tôi còn ngủ với nhau nữa cơ mà.”

- “CÁI GÌ???”

“Kít..... Xịch!”

- “A, cậu lái xe kiểu gì vậy?”

Tự dưng cái xe bị đi xiên sang bên phải suýt tông cái xe tải, may mà phanh kịp. Để cảnh sát thấy được thì nguy to, cá sấu đã đủ tuổi lái ô tô đâu.

- “Cậu-vừa-nói-cái-gì?”

Mặt cá sấu tối sầm, gằn ra từng chữ. Mái tóc suôn xuống nhưng tôi cứ cảm tưởng như nó đang dựng hết lên, mất hết cả hình tượng lãng tử cá sấu gây dựng. Trông đáng sợ ghê!

- “Hôm nay cậu bị sao vậy? Tôi nói to thể cơ mà. Tôi bảo hồi trước tôi và Duy còn ngủ chung với nhau.”

- “Ngủ chung? Tức là... nằm chung giường và ngủ?”

- “Thế không thì thế nào nữa?”

- “Ồ. Thế thì... tôi với cậu cũng “ngủ chung” rồi mà!”

Cá sấu quay ngoắt 180 độ, nét mặt sáng bừng, cười cười rõ gian.

- “Tôi ngủ chung với cậu hồi nào?”

- “Thì cái lúc đi cắm trại cậu bị lạc, chúng ta đã ngủ cùng nhau mà. Cậu còn ngủ rất say nữa.”

- “Hừ. Lúc đấy là bắt đắc dĩ thôi. Với lại cậu kéo tôi vào người đấy chứ.”

Cá sấu cười toe toét, tiếp tục lái xe.

- “Như nhau cả thôi. Mà hồi trước cậu thân với thằng kia thế cơ à? Bây giờ lớn rồi không ngủ chung với nó nữa đâu nhì.”

- “Đâu có, vừa lúc nãy thôi mà.”

“Kít..... bíp bíp ..... Xịch! ... “

“RUỖNH!!”

- “A đau quá! Cậu lái xe kiểu gì thế? Không biết lái thì đừng có đua đòi người ta vác xe ra đường chứ! Hai lần suýt chết rồi đấy >

- “TẠI SAO CẬU NGỦ CÙNG NÓ?”

- “Thùng tai tôi bây giờ! Sao tôi biết được. Hình như thế.”

- “HÌNH NHU???”

- “Ồ. Tôi ngủ gục ở phòng khách. Còn chẳng biết Duy có ngủ không.”

- “= Lần sau đừng sang đấy nữa.”

- “Tại sao?”

- “Còn tại sao nữa. Sang đấy có mỗi mình cậu với nó, nhớ có gì xảy ra thì sao?”

- “Có gì là có gì? Ê ê, cậu lại tiếp tục lái xe đấy à? Thôi cho tôi xuống, tôi bắt taxi về cho lành. Biết thế lúc nãy để Duy đưa về có phải tôi đỡ bị đau tim không!”

- “Còn nói nữa. Ngồi im đấy cho tôi! Không cậu chết chắc.”

- “Thì lúc nãy tôi có làm gì đâu mà cũng suýt chết đấy thôi.”

Sao trên đời lại có loại người ngang ngược thế không biết. Chỉ khổ tôi thôi. Cả đoạn đường tôi im re, sợ nói ra cái gì cá sấu lại đâm tiếp, và không chắc là tôi sẽ thoát chết lần thứ ba đâu.

Đến nhà rồi. Cá sấu cũng vào nhà theo tôi. Ô hay nhì, vào làm gì?

- “Sao Duy sang nhà tôi buổi tối một mình cậu bảo không được cơ mà.”

- “Thằng đấy khác, tôi khác.”
- “Có gì khác đâu. Duy là con trai, cậu cũng là con trai. Nếu có khác thì trừ phi cậu không phải là...”
- “Hình như cậu đang muốn tôi chứng minh thì phải?”
- “A... thôi khỏi ^_^”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thử Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Nguyễn Ngọc Diệp

Đi học. Chán chết. Giá như con người không phải học mà cũng thông minh thì tốt nhỉ. Thôi thì tôi phải cố học cho giỏi vậy, để chế ra loại thực phẩm càng ăn càng thông minh, đỡ khổ con khổ cháu.

- “Mày tên Hoài An?”
- “... Ừ.”
- “Đi nhanh.”

Á á đau thế. Một con bé mặt non choẹt hùng hổ đứng trước mặt tôi, gọi tôi là mày, hỏi tên tôi, rồi lòi xềnh xệch đi. Chết, đây là phu nhân của ai à? Có lần tôi cũng bị chặn giữa đường đi học thế này rồi.

- “Chị, phải nó không?”
- “Ồ đúng rồi đấy.”
- “An!”

Dường như tôi đã hiểu rồi. Tôi bị bắt đến sân sau của một sân vận động nào đó. Ở đây có đủ tôi, Linh, Hà Anh, Thu, Trang, và Quỳnh, tất cả đều bị buộc tay ra sau lưng. Còn người vừa được con bé kia gọi chị là bà chị già mặt dày, một trong những con bồ của thất tình hoàng tử. Chuyện đã qua được một tuần rồi, tôi cứ nghĩ là không sao nữa, thế mà hôm nay chúng nó mới hành động.

Tôi là người bị bắt đến cuối cùng. Chắc tại tôi dậy muộn nên đi học muộn nhất. Khổ thân, chắc đứng rình tôi lâu lắm đấy ==”

- “Quỳnh, mày có võ mà, sao chúng nó bắt được mày?”
- “Tao đi học cùng cái Trang, chúng nó lại bắt cả hai nên tao nghĩ bọn mày cũng bị bắt. Nên mới để chúng nó đưa đến đây xem thế nào. Con mụ này chắc thù tao với cái Hà Anh nhất đấy, lần trước tao cả nó một đứa võ mồm một đứa võ tay làm cho “chị ý” cay phải biết!”
- “Mày ơi, chúng nó có bốn đứa thôi, mình có tận sáu đứa, sợ gì.”
- “Ồ. Sáu đứa. Mà toàn đứa võ bọ gậy thì làm gì được chúng nó ==”
- “Chúng mày, bây giờ xử bọn này thế nào nhỉ?”
- “Như mọi khi thôi chị.”
- “Ồ, thế tao ngồi xem, chúng mày mỗi đứa đánh hai con.”

Á á, bọn ngu si này, có biết là tôi sợ đau lắm không. Lại còn buộc tay người ta lại thì đỡ kiểu gì T_T

- “Không ngờ cái thằng thất tình kia hèn thế, không dám ra mặt, lại để lũ con gái đứng ra trả thù hộ.”
- “Trả thù hộ? Mày đã làm gì anh Đức?”
- “Mày không biết?”

O, hình như bọn này không biết vụ thất tình bị bọn tôi hội đồng thì phải. Lại thật, kiểu người như hấn đáng lẽ phải kéo bầy kéo đàn đến trả thù rồi chứ?

- “Nói mau! Chúng mày làm gì?”

- “Chị. Không cần biết chúng nó làm gì. Cứ đánh thay luôn cho anh là được.”

Nói rồi, con bé mặt non choẹt lao đến đập vào bụng cái Quỳnh một cái. Nó không chống cự được vì tay chân đều bị trói dây chặt. Hai đứa đàn em còn lại thấy thế cũng tiến đến, lần lượt tát, đá, giật tóc sáu người chúng tôi. Đau quá. Tôi bị một con tóc đỏ đập liên tục vào ngực, đập đến khó thở, rồi còn bị nó tát tím mép, chảy máu răng.

- “Ha ha, cứ tiếp tục đi. Nhớ là phải xử hộ cho Đức luôn.”

Và bọn nó cứ tiếp tục đánh, chúng tôi quần quai dưới nền đất lạnh ngắt. Trang bị đánh đau quá, ngất đi rồi. Nó tiểu thư như thế, làm sao chịu được việc này. Thu và Linh đau đến phát khóc, chúng nó khóc không lên tiếng, chỉ có nước mắt cứ chảy ra giàn giụa khắp mặt. Có mỗi Quỳnh, Hà Anh và tôi là vẫn lì mặt ra, trừng trừng nhìn bọn kia. Chính tôi cũng rất kinh ngạc về điều này. Hà Anh là cái đứa gan to mặt lớn nhất hội thì nhiều đây đã là gì. Quỳnh học voc lại càng không phải nói. Còn tôi bình thường sợ chút là khóc, thế mà bây giờ lại không rơi đến một giọt nước mắt. Thực sự là tôi cũng đau lắm, nhưng vẫn cần mỗi chịu đựng. Tôi không muốn rơi nước mắt trước mặt kẻ thù. Tôi không muốn bọn chúng thỏa mãn nhìn kẻ thù của mình yếu đuối.

Cơ mà bọn này đánh ác thật, tôi còn chưa ăn sáng mà chúng nó cứ nhắm vào bụng mà đập. Giờ chỉ còn năm đứa bị đánh, vì Trang ngất ra rồi. Nhưng tình hình này thì Linh và Thu cũng không chịu được lâu, và cả tôi nữa. Phải nghĩ ra cách gì giờ? Cứ theo đà này, bọn nó định đánh cho cả sáu đứa ngất ra mới thôi quá. Nhưng mọi người đều đã kiệt sức, lại còn bị trói tay chân thì làm được gì.

- “Mấy người làm gì đấy?”

Có tiếng người. Tôi quay ra, là... từ từ tôi lục lại trí nhớ đã. Ồ đúng rồi, bạn này là Ngọc Diệp lớp 10A3, sao Diệp lại ở đây? Phía sau Diệp, có cả milu, hoàng tử, và cả sáu nữa. Sao họ biết được chuyện này nhỉ?

- “ĐÚNG HẾT LẠI ĐÂY CHO TÔI!!”

Nhìn thấy cứu cánh của chúng tôi, bốn con kia hoảng hốt định bỏ chạy, đặc biệt bà chị già mặt xanh lét. Huy tức giận hét lớn làm bọn chúng dừng hình, không dám cử động, trông buồn cười phết.

- “Coi trời.”

Đầu vàng gần giọng bảo bọn kia coi trời, rồi tiến lại phía tôi tháo dây. Cả hoàng tử và cả sáu cũng tiến lại, ai cũng giận đùng đùng.

- “An, sao lại thế này? Thu Trang bị làm sao đây?”

- “Nhẹ tay chút, đau quá! Mà sao mọi người biết bọn tôi đang ở đây?”

- “Là Diệp, nhà cậu ấy đi qua đoạn đường này đến trường, nhìn thấy các cậu bị như vậy nên đã báo cho bọn tớ.”

- “Là Diệp sao? Cảm ơn cậu nhé ^^”

- “Không có gì.”

- “Mấy người này, mau đi về trường cho tôi, tôi sẽ báo cho hiệu trưởng về việc đánh nhau có tổ chức của mấy người.”

- “Đừng. Minh, bọn tớ xin lỗi. Tớ không biết đây là bạn cậu. Tớ xin lỗi. Xin lỗi.”

Ủa? Cả sáu có làm chức gì trong trường đâu mà chúng nó sợ thế nhỉ?

- “Không nói nhiều nữa. Các nên thấy may mắn vì mình là con gái, nếu không tôi đã ổi người một đám rồi!”

- “Hay là thế này đi, để tớ và Việt Anh đưa mấy người này vào trường xử lí với hiệu trưởng, còn Huy và Minh giúp mấy bạn này vào viện nhé.” - Diệp lên tiếng đề nghị.

- “Không. Tớ muốn đi cùng An cơ.”

- “Thôi đi cùng Diệp đi, chẳng lẽ để Diệp đưa lũ này về trường một mình?”

Vậy là milu cúp đuôi nghe lời, cùng Diệp áp giải bốn đứa kia về trường. Bọn tôi lên taxi tới bệnh viện.

*****

- “An Tĩnh rồi sao?”

Tôi từ từ mở mắt, khẽ cau mày trong trạng thái toàn thân nhức nhối. Đúng rồi, lúc này khi ngồi trên taxi, tôi do kiệt sức nên bị xiu. Hai cái giường hai bên

tôi là Trang và Thu, họ đang nhắm mắt, Trang thì ngất hẳn từ lúc ở sân rồi, còn Thu không biết đang ngủ hay cũng ngất nốt. Khổ quá, đến cau mày thôi cũng đau cơ, khó chịu thể.

- “Uống sữa đi An.”

- “Cậu về trường rồi cơ mà?”

- “Ừ, xong tờ xin về luôn rồi. Tớ lo cho An.”

- “Ày, tớ có sao đâu. Vẫn khỏe re.”

Oái oái, cười cũng đau. Tôi cười méo xẹo. Milu dơ hộp sữa lên cho tôi mút. Bây giờ tôi mới nhớ ra mình chưa ăn sáng, đói thật.

- “Thế Quỳnh, Hà Anh, với Linh đâu?”

- “Họ nằm ở phòng bên cạnh. Còn Minh và Huy đi mua thuốc và đồ ăn.”

- “Việt Anh, cậu về hỏi nào sao tớ không biết?” – Diệp bước vào, cầm trên tay túi bánh ngọt.

- “Cậu cũng tới đây hả? Tôi biết đâu được.”

Milu hồ hững đáp, có vẻ như chẳng bận tâm mấy đến cô bạn mới kia. Haizz, người ta nhiệt tình thế...

- “An, An uống thêm hộp nữa không? Huy vẫn chưa mua đồ ăn về.”

- “Tớ mua bánh trứng này, ăn tạm đi cho đỡ đói ^^”

Tôi phải công nhận là Diệp rất tốt nhá. Mới chỉ gặp cậu ấy có hai lần, mà chính xác hơn là chỉ đụng mặt thôi chứ chẳng nói chuyện gì. Thế mà giúp đỡ chúng tôi nhiệt tình lắm, còn mua quà đến thăm bệnh nữa. Trên đời hiếm mà có người tốt như thế này. Người đâu mà vừa xinh xắn vừa tốt bụng, thế này có khối cây si đây.

- “Ồ, vậy Diệp cũng bỏ học hôm nay à?”

- “Ừ.”

- “Trời. Không cần phải làm như vậy đâu, bọn tớ ổn mà. Cậu tốt quá.”

- “Hi. Có gì đâu. À Việt Anh, cậu cũng ăn bánh đi, từ sáng tới giờ chắc đói lắm.”

- “Tôi không đói, để cho An ăn.”

- “Cả hộp nhiều mà, sao tớ ăn hết được. Cậu cũng ăn đi.”

- “Phở nóng đây, phở nóng đây. Ồ, Diệp cũng ở đây à?”

Huy bước vào với bát phở nóng hôi thơm nước, dạ dày tôi sôi ùng ục chuẩn bị chiến đấu. Phở kia, người đầu hàng đi là vừa! Kha khả khả...

- “Nóng đấy, từ từ thôi An.”

- “Các cậu lỏng ngóng quá, để tớ giúp.”

Và Diệp cầm đũa gấp phở cho tôi ăn. Ha ha, con gái có khác, làm gì cũng khéo, chả bù cho hai cha nội kia ==”

- “A... rất quá...”

Ấy chết rồi. Phở nóng quá. Tôi lấy tay hươ hươ trước miệng cho hơi nóng bay bớt ra ngoài. Không may va phải tay Diệp làm nước phở tràn ra tay cậu ấy rồi.

- “Ấy cha... Cậu bỏng rồi! Sao đây, tớ... xin lỗi...”

- “Không sao, chỉ hơi rát chút thôi.”

- “Thế này mà kêu không sao, phải xả nước lạnh rồi thoa thuốc vào. Việt Anh, đi mua lọ thuốc cho Diệp đi.”

- “Tớ á? ... Ờ...”

-- 5 phút sau --

- “Thuốc đây.”
- “Cậu... giúp tớ bôi thuốc được chứ? Tớ bị dính cả hai tay.”
- “Tôi không biết bôi thuốc.”
- “Ày, vậy Huy giúp Diệp đi. Việt Anh vô tích sự quá.”
- “Ai bảo thế. Tớ... lại biết bôi rồi. Đưa tay đây tôi bôi cho. Chỉ là bôi thuốc thôi mà!”

Ồ, Diệp cũng siêu thật. Đau thế mà không ho he lấy một tiếng. Lại còn cười tùm Tym. Cái này phải học.

- “Sao rồi? Đờ hơn chưa?” - Cá sấu lù lù đi vào phòng. Giật mình. Sao hấn cứ thích làm người khác phải ức chế thế nhỉ! - “Ăn xong thì uống mấy cái này, thuốc giảm đau đấy, với cả xoa thuốc bôi ngoài da nữa. Thu với Trang chưa Tĩnh à? Ba người phòng bên kia dậy ném gối nhau choang choảng này giờ rồi==”
- “Oh god! Chúng nó là siêu nhân à? Gọi sang đây phát xem nào.”
- “Lo ăn cho xong đi.”
- “Thế khi nào tôi được ra khỏi đây?”
- “Uống thuốc xong.”
- “Oke!”

Tôi bê bát phở lên húp một hơi hết nhẩn làm choáng ngợp cả phòng bệnh. Rồi lấy mấy viên thuốc cá sấu để sẵn ở bàn ném vào miệng nuốt cái ực. Lè. Đáng quá _

- “Uống nhiều nước vào. Uống thuốc mà không uống nước à?”
- “Kệ tôi. Cho tôi về nhà đi.”

*****

Và sau đó tôi, Quỳnh, Hà Anh, Thu, Trang, Linh được hộ tổng về nhà. Hóa ra nàng Thu với nàng Trang ngủ tít cả buổi chứ ngất ngây nổi gì đâu. Diệp về nhà trước. Sau đó dưới sự hộ tổng của “ba chàng lính ngự lâm”, năm đứa bạn của tôi lần lượt được đưa về nhà, tôi là đứa bị đưa về cuối cùng. Sao kì thì tôi quá vậy >

Hôm nay Huy ít nói hơn mọi ngày. Thực ra thì mọi ngày cậu ý cũng nói ít rồi, nhưng hôm nay còn nói ít hơn, cậý rằng chẳng nói nữa. Từ lúc ngồi trong bệnh viện ý, Huy cứ ném ánh mắt soi xét về phía Diệp, không biết có phải không, nhưng trực giác cho tôi thấy vậy. Cả cái Hà Anh, Trang và Quỳnh nữa, cứ nhìn Diệp mơ hồ thế nào ý, bọn này hăm hết cả lũ rồi. Tôi thấy Diệp có điểm gì đặc biệt đâu nhỉ? Trừ khoản xinh xắn, dịu dàng, tốt bụng thì cậu ấy rất bình thường thôi mà.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

“Cô ấy là bạn gái tôi!”

Sau ngày hôm đó, sáng nào mở cổng tôi cũng nhìn thấy bốn cái mặt của bốn người mà bạn cũng biết là ai rồi đấy. Bọn họ nói sợ tôi lại gặp chuyện gì trên đường nên đến “rước” tôi đi học.

Chẳng là cái hôm bị đán xong, tôi ức chế quá, gọi điện kể lể với Duy. Chi “lỡ mồm” có tí thôi mà Duy nổi đùng nổi đóa lên, còn định tìm mấy người đánh tôi để xử lí cơ. Duy lúc nào cũng thế, từ bé đã thế rồi, lúc nào cũng bảo vệ tôi. Nhưng mà tôi chẳng dám nói người hại tôi là ai, vì không biết sau đó Duy sẽ làm gì họ đâu. Vâng thế là tôi chính thức có thêm cái đuôi nữa hộ tổng đến trường các ngày trong tuần, cả học chính lẫn phụ đạo.

Ngày đầu tiên, cả bốn người cùng đi xe hơi đến đón tôi. Ày, tôi sốc suýt ngất ra đấy cơ. Tôi biết cả bốn người đều là “siêu nhân” rồi nhưng nhìn cảnh tượng đó tôi vẫn không khỏi xúc động. Bốn siêu xe đồ xịch thẳng hàng trước cổng ngõ nhà tôi: Cá sấu với Lamborghini Veneno đỏ chóc, hoàng tử với Ferrari Four trắng kinh điển, đầu vàng nổi bật không kém cạnh cá sấu với Bugatti Veyron vàng, và Duy, bắt đi bất dịch với màu đen Rolls Royce.

Thực sự tôi không biết ngồi xe nào. Tôi ghét phải lựa chọn. Đắn đo một lúc, tôi quyết định lên xe... đạp ==” Vậy là tôi lóc cóc đạp xe tới trường, theo

sau là bốn siêu xe của bốn nữ nam siêu siêu hot. Điều này khiến tôi khá nổi bật. Sau đó Duy về, tôi cùng ba nữ nam còn lại vào trường vào trường. Hàng ngàn cái nhìn soi mói găm thẳng lên người tôi, mặc dù ca sáng chỉ có mấy trăm học sinh. Chẳng sao, từ hồi chơi với mấy đứa này, tôi đã quen với việc bị soi mói rồi.

Đây là hôm đầu, rất hoành tráng, rất rực rỡ. Sáng hôm sau, mở cửa ra vẫn là bốn gương mặt đấy, nhưng họ xuất hiện với bốn siêu xe mới: siêu xe hai bánh động cơ đạp, người ta gọi tắt là “xe đạp”! Tập đoàn năm cái xe đạp cứ hiện ngang rong ruổi ngoài phố, mặc cho bao người sái hằm, rụng mắt khi há hốc nhìn chúng tôi. Tại sao à? Thì tôi đã nói rồi đấy, họ là những nữ nam siêu siêu hot không chỉ trong trường mà còn cả ở ngoài trường, nổi tiếng bởi nhan sắc và gia thế, thế mà hôm nay lại lóc cóc đạp xe đi học, thiên hạ ngạc nhiên là phải rồi. Đường đường là những thiếu gia của tập đoàn kinh doanh nội thất quốc tế, tập đoàn kinh doanh thời trang, tập đoàn quản lý dịch vụ giải trí và tập đoàn kinh doanh khách sạn, khu nghỉ dưỡng, toàn là những tập đoàn đình đám ở Việt Nam, thế mà lại đi học bằng xe đạp thì rất là mất hình tượng. Đây là cái Trang nói thế, chứ tôi thấy có sao đâu. Ba tôi kinh doanh bất động sản, cũng đi Mercedes, BMW, nhưng tôi vẫn đạp xe tới trường đấy thôi. Chẳng có gì là mất hình tượng ở đây cả, chỉ có những ai thích phô trương khoe mẽ mới suốt ngày để xe đưa xe đón cho dù nhà cách trường có một cái ngõ ==”

Lúc đầu, tôi cũng khá thích điều này, vì có cảm giác... oai oai. Chứ lại chẳng oai khi bạn được đi học cùng bốn hot boy bằng xe đạp. Nhưng giờ thì hết rồi. Tôi nhận thấy: nổi tiếng chẳng làm được cái gì cho đời (tôi) cả.

Ngay hôm nay đây, ngay bây giờ đây, tôi phải ngồi trong phòng y tế cũng vì cái nổi tiếng đến nổi bật từ việc đi học chung với hot boy. Chẳng là sang nay, như mọi ngày, tôi cùng cá sấu, hoàng tử, miu, Duy đạp xe đến trường. Cơ mà đến cổng trường, để xe rồi, tôi lại nhìn thấy Diệp và bảo các hot boy lên lớp trước đi, tôi muốn rủ Diệp đi ăn sáng. Lúc đầu bọn họ cứ nằng nặc đòi theo nhưng tôi chỉ lờm xéo một cái là cả ba bơi hết lên lớp. Oai chưa ^o^ Tôi “tách đàn”, chạy ra phía Diệp:

- “Diệp! ^^”

- “An, cậu khỏe hẳn rồi à?”

- “Ừ. Tớ là siêu nhân mà. Cậu ăn sáng chưa? Đi ăn với tớ đi.”

- “Ok.”

Chúng tôi ra ngoài cổng trường, gọi hai bát nui xào bò. Tôi cực thích cái vị ngọt ngọt dai dai của nui. Không biết thiên tài nào đã sáng tác ra món ăn này, hâm mộ quá đi >v

Rồi tôi với tay lấy lọ tương cà chua, bạn nữ ngồi đối diện giúp tôi lấy. Hình như là cô tình, cái bạn đó đưa kiểu gì mà tuốt tay làm rơi lọ tương cà vào người tôi, bung cả nắp, tương cà chua dính hết lên áo trắng.

- “Ồ, áo bạn bẩn hết rồi, xin lỗi nha, tại cái nắp lỏng quá. Haizz, chẳng hiểu ai vụng vụng ngu thế.”

bác bán hàng lờm xéo

- “Thôi để tớ lau giúp cậu.” - Diệp lấy một tờ giấy ăn lau tương cà chua rút trên áo tôi. Cơ mà Diệp chẳng biết lau gì cả, cứ xoa xoa làm vết bẩn càng loang rộng ra, trông kinh quá!

- “Cái con này mày bắt cần quá. Bạn đây là bạn cực thân của người nổi tiếng, mày làm thế là mang tội vào thân rồi.”

Vâng câu nói sực mùi xiên xỏ từ cái miệng xinh xắn của một cô bạn khác có mái tóc đỏ nâu, tôi tức đến đỏ mặt. Bực mình, không ăn nữa. Tôi đứng lên để vào trường. Tự dưng cái đứa làm đổ tương cà lên người tôi ngã ạch một cái, theo hiệu ứng domino làm cho bạn của nó là tóc đỏ nâu cũng nghiêng người, rồi xô vào người tôi một cái rất mạnh. Tôi loạng choạng ngã người sang bên phải, nơi có chảo dầu đang chiên nem chua tí tách. Cũng may tôi kịp nhìn thấy, cổ nhào người né sang một bên nên chỉ có tay trái bị chạm vào thành chảo, rất muốn chết. Đã thế tóc đỏ nâu còn “lỡ” đánh rơi lọ hạt tiêu xuống đầu tôi, vừa đau vừa ngứa. Không ổn rồi, nếu tôi còn không mau đứng dậy thì không biết bọn nó sẽ còn làm gì tôi nữa.

- “AN!! ... CHÚNG MÀY LÀM GÌ BẠN TAO ĐÂY? MUỐN CHẾT HẢ?”

Và tôi thấy Hà Anh. Giờ này nó mới đi học, đến cổng trường thì nhìn thấy tôi như vậy, vô cùng tức giận. Nó lao đến như con sư tử xông chuông, đẩy dúi cả hai đứa vừa chơi tôi ngã ngã ngửa ra đất, rồi cúi xuống đỡ tôi dậy. Ay da, chân tôi bị sái thì phải, đau quá.

- “Còn cả cậu nữa! Thấy An bị bắt nạt mà cứ đứng đấy nhìn, chẳng làm gì, cũng chẳng gọi ai. Cậu thích An bị làm sao lắm à?”

- “Tớ... tớ...”

- “Thôi đi Hà Anh, Diệp hiền quá, làm gì được hai đứa kia.”

Trong lúc đó thì hai đứa bị đẩy ngã đã đứng dậy, mỗi đứa tay cầm lọ tương ớt nhào đến Hà Anh. Nhưng mà con này thân thủ phi phàm đã né được, còn tặng ối đứa một bát nui vào mặt, đây là hai bát nui của tôi và Diệp ăn dở lúc này.

- “Muộn rồi. Tạm tha cho chúng mày. Nhưng tao không chắc “một số người” sẽ tha cho chúng mày đâu. Đi thôi.”

Hà Anh buông lời cảnh cáo hai đứa kia, lờm xéo Diệp một cái rồi quay người đỡ tôi vào trường. Diệp bị Hà Anh dọa, không dám đi theo chúng tôi vào trường. Tội nghiệp.

Trong phòng y tế chật ních người: Hà Anh, Quỳnh, Linh, Trang, Thu, cá sấu, hoàng tử, milu, một số người lớp tôi, và cả đồng quà, đồ ăn, thuốc. Trước cửa phòng y tế còn kinh hoàng hơn với bao nhiêu là nữ sinh cứ nháp nha nháp nhòm nhìn vào trong. Một số người còn sun soe nịnh bợ, hỏi han tôi, mặc dù tôi chẳng biết họ là ai ==” Chỉ là một học sinh bị tai nạn học đường bình thường thôi mà, có cần thiết phải làm lớn chuyện lên thế không?

Biết thế lúc đầu tôi để cá sấu, hoàng tử và milu đi cùng. Để bây giờ không thảm thê như thế này. Mấy vết bầm từ hôm bị hội đồng còn chưa khỏi hẳn, giờ lại bị bóng với sái chân, trên người thì đầy sặc mùi hạt tiêu với tương cà chua. Đã thế còn phải nghe cá sấu, milu với hoàng tử trách móc, cái tội không nghe lời họ, không để họ đi cùng. Và còn phải nghe cái giọng the thé của Bảo Linh chửi bới hai đứa bắt nạt tôi sau khi nghe Hà Anh kể chuyện. Thu và Trang thì nhìn tôi với ánh mắt thương cảm, như kiểu sắp tiễn người ra đi ấy _ Có mỗi Quỳnh là im thin thít, chỉ ngồi suy nghĩ thứ gì đó, trông rất trầm tư, đậm chất conan!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Cappuccino* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Tết Tết Tết Tết đến rồi!

Thời gian trôi nhanh thật, chưa gì đã đến Tết. Trường tôi cho nghỉ Tết mười hai ngày. Nên hôm nay tôi cùng đi Huệ đi sắm Tết, còn ba ở nhà dọn dẹp trang hoàng nhà cửa. Nhà tôi ngược đời thế đấy, Tết nhất đến nơi rồi mà con gái vẫn long nhong đi chơi, để mọi chuyện ở nhà cho ba lo tấp tểnh. Kể cả từ hồi xưa, khi mẹ tôi còn sống, ba vẫn chăm lo chu toàn cho cả công việc lẫn gia đình, còn mẹ thì long nhong làm pha chế cà phê ở tiệm, chán lại về làm nũng ba. Nói tóm lại là nhà tôi rất coi trọng phụ nữ, nói chính xác hơn thì đây là chế độ nữ quyền ==v=

Hôm nay Linh, Trang và Hà Anh cũng rủ tôi đi mua quần áo Tết, nhưng tôi bảo đi cùng đi Huệ rồi, thế là bọn nó đòi bám càng đi cùng. Thu và Quỳnh không đi, hai đứa này không hứng thú mấy vụ thời trang làm đẹp lắm.

- “Cháu chào cô!” - Ba con giỏi ngoan cảm ra chào đi tôi, rồi tí tòn chém gió với Jun. Haizz, cứ thấy zai đẹp là sấn vào, đến thằng bé sáu tuổi cũng không tha. (Bé Jun là con trai đi Huệ, bạn nào không nhớ thì đọc lại “Chương 8: Đồ nhiều chuyện” nhé).

Tiến thẳng tới Trảng Tiền Plaza, chúng tôi tung tăng ngó nghiêng như kiểu chưa vào đây bao giờ ý. Di Huệ chọn được sợi dây chuyền đẹp lắm, với mấy đôi guốc khủng bố cực kì teen nhé. Ba đứa kia cứ tấm tắc khen mắt thẩm mỹ của đi Huệ, làm đi sướng phổng mũi, mua mỗi đứa cái váy. Thu Trang mặt sáng quắc nhìn mấy cái váy ren, trong khi Hà Anh và Bảo Linh đang cãi nhau về việc sịp thỏ và sịp gấu cái nào đẹp hơn. Cuối cùng cả thỏ và gấu đều có tên trong hóa đơn. Jun sướng nhé, được các chị chọn underwear cho thế này cơ mà.

Rời khỏi Plaza với năm túi đồ to ụ, chúng tôi tiếp tục đến Vi . Mục tiêu đầu tiên là siêu thị tầng ba. Bây giờ là 9 giờ 30 phút, dạ dày đã xử lí hết bát phở bữa sáng, nên chúng tôi cần vào đây nạp năng lượng. Tiện đây, đi Huệ nhét cả đồng bánh kẹo vào xe đẩy, mua ăn mấy ngày Tết luôn. Màn kết thúc là ra sảnh ngoài ăn gà rán. Yummy >vvv

- “Ồ, Duy cũng ở đây à?”

- “Chào mọi người.”

- “Bạn của An nhiều ghê nhỉ? Xếp hàng bác mừng tuổi cho nào.”

Rồi chúng nó xếp thành hàng thẳng tắp như tập thể dục ở trường. Đứa nào cũng cười tí mắt. Hôm nay chúng nó quyết định ăn com nhà tôi luôn, vui thế!

Mấy kiểu nữ hôm nay được dịp trở tài nấu nướng. Tôi chơi với bọn này cũng lâu lâu rồi mà chưa ăn đồ bọn nó nấu bao giờ, mong là không bị làm sao T_T

Rồi mỗi đứa một tay. Thu làm bếp trưởng vì nó giỏi khoản này nhất. Trang với Hà Anh gọt mải không xong hai quả dưa chuột. Linh được giao nhiệm vụ rửa rau sống. Còn Quỳnh đứng rón rón phụ cho Thu. Đầu vàng cứ loi loi vào nấu cùng nhưng mà tôi cương quyết không cho. Vụ lần trước có mình tôi chịu khổ là đủ rồi, không thể để mọi người khổ cùng nhau được.

Hôm nay nhá, milu đã nhuộm lại tóc màu vàng, cá sấu cũng cắt kiểu tóc dựng như trước, điều này khiến tôi rất vừa mắt. Họ lại trở lại là chính họ, không giống ai cả. Rất tốt!

Không hiểu những kiểu nữ của tôi làm gì trong bếp mà cứ nghe loảng xoảng rùng rợn hết cả mình. Thấy tình hình có vẻ không ổn, cá sấu đi vào bếp xem thế nào, tôi cũng lon ton vào theo. Ôi mẹ ơi đây có còn gọi là cái bếp được nữa không? T_T

Rồi năm kiểu nữ bị đuổi hết ra ngoài, cá sấu đích thân vào bếp. Cá sấu mà vào bếp thì tôi yên tâm là được ăn ngon rồi. Từ phòng khách, cả hoàng tử và Duy cũng vào bếp dọn tàn trường và cùng cá sấu nấu nướng, đầu vàng cứ lạnh chanh đòi làm mồi nên được giao cho nhiệm vụ bóc tỏi.

Mọi thứ xong xuôi vào 11 giờ 45 phút. Cả nhà trở mắt nhìn các tác phẩm ẩm thực lần lượt được bê ra bàn ăn. Không thể tin nổi những thức ăn này

được làm từ bàn tay của những người con trai, mà lại còn là các đại thiếu gia đình đám nữa. Món nào cũng ngon, cũng đẹp, cũng thơm nức mũi. Ba tôi cũng phải đơ một hồi rồi tấm tắc khen, làm bốn nữ nam được dịp sướng phổng mũi. Nhà tôi nó ngược đời chẳng nói làm gì, nhưng mà hình như những ai bước vào nhà tôi cũng bị ngược đời theo. Ai đời trong nhà có sáu đứa con gái lại để bốn thằng con trai vào bếp bao giờ không? Chế độ nữ quyền lên ngôi đã áp đảo mọi tầng lớp =v=

Vậy là hôm nay tôi được ăn một bữa ra trò, như đi ăn nhà hàng. Bữa ăn dường như ngon hơn rất nhiều khi có tiếng cười của đông người. Điều khiến tôi vui nhất là Duy nói chuyện với các bạn tôi rất vui vẻ ấm áp, chứ không lạnh lùng như mọi khi, khiến các kiều nữ cứ cười tít cả mắt. Bọn cá sấu, hoàng tử, đầu vàng cũng không nhìn Duy kiểu gườm gườm nữa, thậm chí còn bá vai bá cổ chêu nhau cơ.

Kết thúc bữa ăn, lại là bốn đấng nam nhi hào kiệt vào bếp rửa bát. Tiếng loảng xoảng bát đĩa đau cả đầu, may không vỡ cái nào.

Buổi chiều, chúng tôi kéo nhau đi chúc Tết các nhà, đến nhà từng đứa một. Đầu tiên đến nhà Bảo Linh trước, nó là chủ tịch mà, phải ưu tiên. Sau đó cứ theo thứ tự nhà xa nhà gần mà sang. Trạm cuối của chúng tôi là nhà đầu vàng, giải quyết nốt vấn nạn bữa tối. Đến nhà nào cũng ăn một tí, uống một tí, thế mà đến nhà đầu vàng vẫn ăn uống quậy phá tung bừng được. Bố mẹ của đầu vàng chiều con lắm, nên cứ để cả lũ quậy phá, thỉnh thoảng còn vào phá cùng nữa.

Đến tối muộn, lại là bốn người: cá sấu, đầu vàng, hoàng tử, và Duy đưa tôi về nhà. Hà hà, tôi như kiểu công chúa được về sẽ theo xung quanh bảo vệ ý, hay ghê. Trên đường về, tôi mở túi xách của mình ra kiểm doanh. Tôi thu hoạch được rất nhiều lì xì nhá! Đầu vàng kém tôi có tí xíu mà cũng tị, chành chọe tôi cả đoạn đường, xong hưởng đủ cốc từ cá sấu, cái tội nói nhiều. May thế hôm nay cá sấu hậm hậm lại về phe tôi, còn thằng bạn chí cốt của tôi chỉ vừa đi vừa cười, chẳng bênh tôi gì cả. Xí, tôi ghét cho biết mặt.

*****

Mấy ngày nghỉ Tết sau đấy, tôi liên tục đi chơi với cả lớp, vui dã man. Tôi nghĩ lại rồi, đây là cái Tết vui nhất từ trước đến giờ

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thử Cappuccino* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Đừng khóc...

Dẫu biết rằng càng ăn thì càng béo...

Tự nhủ mình càng béo... lại càng xinh ^v^

Ra Tết cái, tôi tăng hẳn 2kg do ăn quá nhiều _ Khổ thế, ở nhà không có việc gì làm, không ăn thì làm gì? Sang nhà dì, nhà đồng nghiệp của ba chúc Tết, không ăn thì làm gì? Đi chơi với bạn bè ở ngoài, chơi chán, không ăn thì làm gì? Nói chung là vì tình thế đưa đẩy chứ tôi có muốn thế đâu!

Ngày đầu tiên đến lớp sau kì nghỉ Tết, trông đứa nào cũng “mồm mồm”, như vậy là rất tốt. Có tăng cân thì chúng mình tăng cùng nhau, có phải mỗi mình tôi mập lên đâu. Vì thế mà cả ngày hôm nay tôi cứ hớn ha hớn hở như được ăn phở. Cá sấu ngồi cạnh lại tưởng Tết tôi ăn phải cái gì bị ngộ độc, đâm ra ngớ ngẩn ==” Đùa chứ nói chuyện với tên này chỉ muốn cho cái dếp vào mặt!

*****

- “Con chào ba! ^^ ... Ồ... sao ba lôi hết đồ đạc trong nhà ra thế này? Cơ mà ai đây ba?”

- “Người mua nhà.”

- “Dạ?”

- “Ba đã chuyển hết đồ của con sang nhà dì Huệ rồi, bắt đầu từ nay con sẽ ở nhà dì.”

- “Ồ... vậy là sao ba? Sao con lại sang nhà dì? Thế còn nhà mình?”

- “Con gái à...”

- “Con nghe đây ba.”

- “Ba phải... bán căn nhà này đi.”

- “... D... dạ?”

- “Ba... mất việc rồi.”

- “Sao lại...”

- “Bản khai báo sơ bộ tình hình bất động sản của công ty bị lọt ra ngoài, công ty bị thiệt hại nặng nề. Hội đồng quản trị đã cho người điều tra và nghi ba đã cung cấp nó cho công ty khác để chuộc lợi, vì thế đuổi việc và yêu cầu đền bù thiệt hại.”

- “Trời!! Vậy ba không biết ai là kẻ để lộ ra ngoài à?”

- “Nếu biết đã không bị đuổi việc.”

- “Vậy ba phải bồi thường bao nhiêu mà phải bán nhà?”

- “Thiệt hại từ vụ này lớn lắm, con không cần biết đâu. Đã có người đến hỏi nhà rồi. Chút nữa ba con mình dọn dẹp, rồi bắt đầu từ mai con sang nhà di Huệ ở nhé. Ba nói với di rồi.”

- “Con sang nhà di? Thế... ba ở đâu?”

- “Ba sẽ vào trong Nam một thời gian để liên lạc với tổng công ty, điều tra rõ việc này, nên tạm thời ba không đưa con theo được. Ba đã thuê một căn hộ nhỏ trong đây rồi, bây giờ ba đi luôn, còn con sang nhà di nhé, vì bây giờ người ta đang dọn đến đây rồi. Ba xin lỗi không nói với con sớm hơn, vì mới ra Tết, sợ con mất vui...”

Rồi ba buồn rầu kéo tay tôi ra ngoài. Tôi bị sốc toàn tập. Mọi thứ diễn ra quá đột ngột, chóng vánh, làm tôi không thể chấp nhận được ngay. Không hiểu người xấu xa nào đã hại ba tôi ra nông nỗi này nữa. Từ trước tới nay chưa bao giờ ba phải buồn phiền vì công việc cả, ba là người có tài, luôn thành công mà chẳng cần cố gắng nhiều, vì thế mà cứ lên chức vèo vèo. Chắc cũng vì lý do này mà có người ganh ghét ba. Tôi thương ba quá.

Thế rồi đây tôi và ba phải sống ra sao? Tuy ba đã có bằng thạc sĩ, nhưng để kiếm được việc làm tốt ở nơi đất chật người đông này thì khó quá. Và nếu có được công ty nào đẩy nhận vào làm thì ba cũng phải gây dựng lại sự nghiệp từ đầu, lại bắt đầu bằng con số không với chức nhân viên bình thường.

Tôi không phải loại người ham phú quý, nhưng quả thực cuộc sống khá giả tôi sống mười mấy năm qua cũng ảnh hưởng phần nào đến tính cách. Ai làm ơn chỉ cho tôi cách thích nghi với cuộc sống mới được không? Dù di Huệ là em ruột của mẹ, và di cũng chẳng phải là khó khăn gì, nhưng tôi không thể suốt ngày dựa dẫm, phụ thuộc vào di được, di cũng phải lo cho Jun mà. Với lại tôi nghe đâu ba nói chuyện điện thoại là di Huệ đã cho ba mượn một số tiền tích kiệm của di, cũng khá khá, thì làm sao đòi hỏi di nhiều được.

Sao tự nhiên tôi suy nghĩ mọi thứ tiêu cực quá. Ba mất việc, cuộc sống sẽ bị đảo lộn nhiều. Và tôi khó mà chấp nhận được cái hiện thực phũ phàng này.

Đạp xe lang thang ra phố có lẽ là cách tốt nhất để mọi thứ phiền muộn theo gió bay vèo. Nhưng sao tôi đạp mãi, đạp mãi mà tâm trạng vẫn không tốt lên tí nào thế? Rồi tôi dừng đạp. Bên trái tôi là Nhà Thờ Lớn cổ kính, nơi tôi cảm thấy tâm hồn được bình yên, dù tôi không theo đạo thiên chúa. Tôi dựng xe vào bức tường của nhà thờ và ngồi bệt xuống vỉa hè, lưng tựa tường. Đầu tôi cứ ong ong về việc ba bị cách chức, lòng tôi nóng như lửa đốt vậy. Rồi tôi gục mặt xuống hai đầu gối, bật khóc. Tôi khóc thành tiếng, khóc nức nở cùng tiếng vang của chuông nhà thờ. Và tôi nhận ra là mình thật hèn kém và ích kỷ. Ba gần như sụp đổ vì mất việc, vậy mà tôi chỉ có thể ngồi đây khóc cho số phận, tôi chỉ chăm chăm lo mình khi không có cuộc sống đầy đủ sẽ như thế nào. Nghĩ đến đây, tôi lại khóc to hơn, khóc vì tôi là một đứa hèn kém, khóc vì tôi quá yếu đuối và phớt lờ bao lâu nay.

- “Chào cô bé, ta là Bụt đây. Nói ta nghe, vì sao con khóc?”

Giọng nói ấm áp quen thuộc vang lên bên tai. Dù không biết tại sao cậu lại ở đây nhưng tôi vẫn cúi đầu, hít thật mạnh để ngăn lại nước mắt.

- “Thôi nào, ngừng mặt lên. Có chuyện gì nói tớ nghe.”

Tôi vẫn tiếp tục im lặng. Thực ra không phải tôi không muốn nói, mà vì nước mắt và những cái nấc nghẹn đã chặn họng tôi lại. Tôi không muốn vừa khóc vừa kể lể trong nước mắt giống như những đứa con gái khác, điều đó chỉ chứng tỏ bạn quá yếu đuối, và tôi thì không muốn như vậy. Tôi lại tiếp tục hít sâu để dứt cơn khóc, để bình tĩnh kể chuyện thật rõ ràng. Còn Huy như hiểu ý, cậu ấy không nói gì thêm, chỉ ngồi xuống cạnh tôi, vuốt vuốt sống lưng tôi cho xuôi cơn nấc.

- “Ba tớ... mất việc rồi...”

- “... Chuyện này... Cậu khóc vì chuyện này à? ... Sao ba cậu lại mất việc?”

- “Ba bị oan, nhưng người ta không tin, đã đuổi việc ba, còn bắt ba đền bù thiệt hại nữa.”

- “Vậy ba cậu không đủ tiền để đền à?”

- “Đủ rồi, nhưng phải bán căn nhà hiện tại đi. Bây giờ tớ sang nhà di Huệ sống, còn ba thuê một căn hộ nhỏ trong Sài Gòn để làm gì đó không biết.”

- “Không sao đâu, rồi ba cậu sẽ lại có việc thôi mà. Đừng lo lắng nữa nhé.”

Huy và tôi cứ ngồi bên bức tường của nhà thờ cùng chiếc xe đạp, mặc cho người qua đường cứ nhìn chúng tôi như vật thể lạ vậy. Tôi thì cứ im lặng, còn Huy thì cứ hát cho tôi nghe, giọng hát trầm ấm của một con người ấm áp, nó làm tim tôi cũng ấm lên. Huy vẫn luôn là thiên thần, luôn đem lại cho người

khắc sự thanh thản trong tâm hồn, ban phát cho thế giới này muôn vàn tia ấm áp. Tôi thấy mình thật may mắn khi có Huy là bạn. Thiên thần à, cảm ơn cậu nhé.

Trời xầm xẩm tối, tôi đứng dậy. Huy dắt xe đạp của tôi xuống đường rồi trèo lên yên trước.

- “Lên đây, tớ chờ cậu về.”

- “Thế cậu không đi xe đến đây à?”

- “À... ừ! May thế gặp cậu ở đây, tớ đi ké xe về luôn ^^”

Tôi ngồi yên sau xe đạp, để Huy đeo về. Tự nhiên tôi lại nhớ đến Duy. Từ bé đến giờ, mỗi khi tôi khóc đều có Duy an ủi, cũng hát cho tôi nghe, pha trò cho tôi cười. Duy và Huy về bản chất giống hệt nhau, đều nhẹ nhàng và ấm áp. Chỉ có điều bề ngoài trông Duy sắt đá hơn nhiều, cậu ấy không để người khác biết được sự ấm áp của mình đâu, giống như kẹo bạc hà sô cô la vậy, chỉ ăn mới biết bên trong lớp bạc hà cay mát là chocolate ngọt ngào.

Tôi muốn gặp Duy quá, đã một tuần nay tôi chưa gặp mặt Duy rồi. Không hiểu Duy làm gì mà không sang nhà tôi lấy một lần. Tôi muốn nói với Duy những chuyện đã xảy ra, vì từ bé đến giờ cái gì tôi cũng kể cho Duy hết.

Huy đi về, tôi lại đạp xe sang nhà Duy. Im lặng quá. Chẳng có ai ở nhà cả. Chẳng lẽ Duy lại qua Thụy Sĩ rồi? Chắc không phải đâu nhỉ, nếu không phải nói tôi một tiếng chứ. Điện thoại cũng không gọi được. Tôi chán nản quay xe định về thì gặp mẹ Duy.

Tôi khá bất ngờ. Đã lâu lắm rồi tôi không gặp cô, từ hồi mẹ con Duy về nước đến giờ tôi chưa gặp cô lần nào. Sao trông cô có vẻ mệt mỏi, phờ phạc quá.

- “... An... Là con hả?”

- “Cô!”

- “An, trời ơi đã ba năm rồi cô không gặp con. Con càng lớn càng xinh, y hệt mẹ con. Nào, để cô ngắm An cái nào.”

Cô Mai ôm trằm lấy tôi, rồi đẩy người tôi ra ngắm nghía một hồi. Bỗng, cô rơi nước mắt.

- “Chuyện mẹ con, cô xin lỗi... Nếu biết mẹ con mắc bệnh như vậy, cô đã không cãi nhau với mẹ con, đã không ra nước ngoài, đã không cắt đứt mọi liên lạc. Cô xin lỗi...”

- “Cô, cô làm gì có lỗi. Cô đừng thế mà.”

- “Thôi vào nhà chơi đi con, lâu lắm cô chưa được gặp con rồi đấy.”

- “Dạ thôi, nhà con đang có việc. Con chỉ đến tìm Duy một chút thôi nhưng Duy không có nhà.”

- “Duy.. nó đang ở trong bệnh viện...”

- “Dạ?”

- “Nó phải vào viện hơn một tuần nay rồi.”

- “Sao Duy lại phải vào viện ạ?”

Những giọt nước mắt lăn dài trên gò má cô. Tình hình có vẻ không ổn rồi. Chắc chắn không phải ốm vặt bình thường. Ôi đừng bảo cậu ấy bị tai nạn, gãy cái gì đó trên người, phải vào bệnh viện nhé? Tôi đã bảo rồi mà, chưa đủ tuổi đi mô tô thì đừng có đi.

- Cô. Cô dẫn con vào bệnh viện của Duy đi cô.”

Cô Mai ngần ngừ một lúc, rồi bảo tôi lên xe đến bệnh viện.

Đến nơi, tôi sốt sắng bay vào phòng bệnh Duy. Cậu ấy đang đeo tai nghe, mắt hướng ra cửa sổ, không biết tôi đã vào phòng.

- Duy! Cậu bị làm sao thế?”

Thấy tôi, Duy ngạc nhiên lắm, ngay sau đó là khó chịu nhăn mặt:

- “Sao cậu lại đến đây?”

- “Hừ. Sao trắng gì. Để tớ xem nào.”

Tôi nhảy chồm chồm lên giường, lật tung chăn, sờ mó, xem xét xem Duy có bị gãy cái gì không. Lạ thật, có bị gãy gì đâu nhỉ?

- “Cậu đang làm cái gì thế?”
- “Cậu không bị gãy gì à? Thế sao lại vào đây?”
- Cứ phải gãy gì mới được vào đây à? ==” Tại ở nhà, hàng xóm ồn ào quá, vào đây chơi mấy hôm cho yên tĩnh.”
- “? Cậu chơi trong bệnh viện à?”
- “Sao đâu.”
- “Thế sao tớ gọi cậu không nghe máy?”
- “Máy tớ hết pin.”
- “Hết pin cả tuần à ==”
- “Ừ.”
- Sao không sạc?”
- “Sạc hỏng rồi.”
- “Thì mua sạc.”
- “Cửa hàng điện thoại hết sạc rồi.”
- “Thế sao... cô Mai lại khóc?”
- “Mẹ tớ khóc? À... tại hàng xóm ồn ào quá. Mẹ tớ nói mãi họ không chịu nghe, tức phát khóc ấy mà.”

Trời. Không ngờ cô Mai là người nhạy cảm vậy. Cơ mà hàng xóm nhà Duy cũng buồn cười cơ. Làm gì cả ngày ồn ào để người ta không chịu được phải vào bệnh viện ngồi cho yên thế này bao giờ không? Phải ra an ủi cô Mai thôi, tội nghiệp.

Cô đang ngồi ở hàng ghế chờ, lại tiếp tục khóc. Cô khóc nức lên, hai mắt đỏ hoe. Tôi dẫn cô ra vườn bệnh viện, vừa đi vừa an ủi.

- “An à, thực ra mọi chuyện... không phải như thế đâu.”
- “?”
- “Thực ra... Duy... Duy bị... ung thư máu!”
- “Dạ?”
- “Tuần trước đang ngồi ăn cơm thì Duy bị chảy máu cam, sau đó ngất đi, phải vào bệnh viện cấp cứu.”
- “Cô.. hi hi... cô đừng đùa nữa... cô làm con sợ rồi đấy ==”
- “Duy bị ung thư máu, phải phẫu thuật ghép tủy. Nhưng đến bây giờ vẫn chưa ai có tủy thích hợp với nó.”

Hình như có tiếng gọi, cô Mai liền chạy vào trong. Còn tôi, mắt nhòe đi, nhìn mọi thứ mờ nhạt. Sao Duy lại bị như vậy được? Tôi ngồi sụp xuống và lại khóc. Tôi khóc lần thứ hai trong ngày. Nước mắt mặn chát, sao lại lạnh thế này?

Lạnh quá, càng ngày càng lạnh. Người tôi ớn lạnh. Tôi đã khóc hơn nửa tiếng đồng hồ dưới trời mưa, cơn mưa phùn mùa xuân vẫn lạnh buốt dư âm cuối đông... Hết chuyện của ba, giờ lại đến lượt Duy. Duy là người bạn thân nhất của tôi từ bé đến lớn, tình cảm sánh ngang anh em ruột thịt. Thế mà bây giờ tôi phải nhìn cậu ấy ngày ngày chờ người hiến tủy... Không, tôi sẽ xét nghiệm, để xem tủy của tôi có thích hợp với Duy không.

Mặc cho người ớn lạnh, tôi lao nhanh vào trong viện để đăng ký xét nghiệm. Chợt chuông điện thoại reo, là ba gọi. Giờ này chắc ba đã tới nơi và sắp xếp đồ đạc xong hết rồi.

- “Con nghe đây ba.”
- “Cháu là con gái của ông Vũ Hải Phong đúng không? Ba cháu vừa gặp tai nạn, bác là người đi đường. Cháu mau liên lạc với người lớn đi.”
- “Ba cháu... ba cháu...”

Ba bị tai nạn?

Ai làm ơn kéo tôi dậy được không? Tôi không muốn mơ tiếp nữa đâu, tôi không muốn ngủ nướng nữa. Mau kéo tôi dậy đi. Cầu xin. KÉO TÔI DẬY!!

Điện thoại tôi lại reo. Không. Tôi không muốn nghe nữa đâu. Tôi sợ mình sẽ lại phải nghe thêm một tin dữ nữa. Tôi rất sợ.

Phải làm gì bây giờ? Tôi phải tìm ba! Nhưng ba đang ở trong Nam, làm sao đây?

Di Huệ! Tôi phải gọi cho dì. Dì, dì mau bắt máy đi dì.

Vừa cầm điện thoại áp lên tai, tôi vừa lao ra khỏi bệnh viện, nước mắt giàn giụa. Tôi phải về nhà ngay lập tức.

- “Dì!!... ba con... ba... con... bị tai... tai nạn... dì... con... sợ lắm... dì...”

- “Cái gì cơ? An, bình tĩnh con. Đừng khóc. Bình tĩnh nói rõ ràng cho dì nghe.”

- “Ba... con...”

“xịch”

“Rầm!!”

- “An, sao thế con? An. Con nghe dì nói không? An...”

Xung quanh tôi bỗng tối sầm lại, tôi chẳng còn nhìn thấy gì nữa. Chỉ nhận thấy có mùi hương nhẹ quen quen bao bọc lấy thân hình tôi. Dường như cả thế giới bị thu nhỏ lại.

- “Cậu điên rồi à? Trời thì mưa, đường lại đông mà lao ầm ầm ra phố. Cậu chán sống rồi đúng không?”

- “... Cậu... Tôi... Sao cậu...”

Ngẩng khuôn mặt nhem nhuốc nước mưa rồi nước mắt, tôi nhìn thấy hân, khuôn mặt quen thuộc mà có chết tôi cũng không nhầm được, mái tóc dựng bị xẹp xuống vì dính mưa. Hân đang ôm lấy người tôi, che chở cho tôi, cánh tay hân bị trầy một vết dài do đỡ tôi mà trượt xuống nền đất thô ráp. Vừa rồi, khi vừa khóc lóc vừa chạy ra đường, tôi chỉ kịp nghe tiếng phanh gấp của ô tô, sau đó là màu áo đen sì của cá sấu, hân đã kéo tôi lại khi cái ô tô lao đến... Sao hân lại ở đây?

- “Cậu bị sao vậy? Sao tôi gọi cậu không nghe máy? Cậu biết là tôi tìm cậu cả chiều không? Sao cậu dám làm thế?”

- “Tôi...” - Tôi không nói nên lời, chỉ tiếp tục khóc và nấc nghẹn.

- “Minh. Ba tôi... ba tôi... cả Duy nữa. Tôi không thể chịu được.”

- “Nghe tôi nói này. Bình tĩnh, đừng khóc. Kể tôi nghe, đừng khóc mà. Ba cậu làm sao? Duy làm sao?”

- “Duy... Duy bị... ung thư máu. Còn... ba tôi... ông ấy mất việc... ông ấy... bị tai nạn... ông ấy...”

Đến giờ phút này tôi không thể kìm được nước mắt nữa. Tôi không còn đủ mạnh mẽ nữa. Tôi vừa khóc nức, vừa cố gắng kể những chuyện tôi vừa trải qua cho cá sấu nghe. Thực sự tôi đang rất mất bình tĩnh, vì thế mà câu chuyện bị đứt đoạn và chập, lúng cùn. Thật may, cá sấu đủ thông minh để hiểu những gì đã xảy ra.

- “Bình tĩnh, không sao, đừng khóc nữa An. Rồi sẽ có cách giải quyết. Bình tĩnh đã.”

Cá sấu ôm chặt hơn cho người tôi khỏi run. Chưa bao giờ tôi thấy mình yếu đuối như lúc này. Tôi ôm cũng ôm cá sấu thật chặt, bằng tất cả sức lực của tôi, dường như chỉ có thế cảm thấy an toàn, yên bình khi làm như vậy. Chuông điện thoại lại reo, là số máy của ba. Hoàng Minh giật lấy, nghe máy.

- “Vâng, bác cứ nói. Dạ... Vâng, Vâng. Cảm ơn bác.”

Mặt Hoàng Minh bỗng trắng bệch, tôi có dự cảm không lành, không lành một chút nào cả. Trống ngực tôi đập dữ dội, mí mắt giật liên tục. Không, xin đừng, xin đừng là những gì tôi vừa nghĩ. Cầu xin.

- “An... Ba cậu... Cậu bình tĩnh nhé. Ba cậu... mất rồi...”

- “Cái gì? ... Không. Không phải đâu. Làm sao thế được. Ba không bao giờ bỏ tôi đâu. Cậu mau gọi lại cho ba đi, gọi cho ba nhanh lên.”

- “Hoài An bình tĩnh. Đừng như thế mà...”

- “Không! Bỏ tôi ra! Ba ơi! Ba! KHÔNG!!”

....

Minh chặn họng tôi bằng... một nụ hôn...

Mặc cho tôi vậy vùng, gào thét. Minh vẫn ôm chặt không cho tôi cựa quậy. Tôi dường như đã kiệt sức rồi. Lạnh quá, mệt mỏi quá. Hai con mắt bỗng chốc tối sầm lại. Và tôi không còn cảm thấy gì nữa.

*****

- “Cuối cùng cậu cũng tỉnh lại.” - Minh vào phòng, trên tay cầm cốc sữa nóng đưa tôi.

- “Sao lại đưa tôi về đây? Tôi muốn gặp ba. Cho tôi về nhà.”

- “Hoài An, đừng thế nữa mà. Tôi đã gọi cho dì Huệ cậu rồi. Dì đã bay vào Nam để lo chuyện ba cậu. Mai cô ấy sẽ đưa cậu vào đó... để làm đám tang...”

- “Ba. Sao ba lại bỏ con? Lúc mẹ đi, ba hứa là ba sẽ bảo vệ con mà, ba sẽ không bỏ con mà. Ba không giữ lời hứa. Con ghét ba!! Ba...”

Tôi ghét cảm giác này. Nhưng sao nó cứ quẩn lấy tôi thế? Ba năm trước, khi tưởng Duy bị ngã xuống núi, tôi đã đau khổ lắm rồi. Kể đó là mẹ tôi, bà cũng ra đi nhanh chóng khiến tôi bị suy sụp hoàn toàn. Bây giờ ba cũng đi theo mẹ luôn. Còn Duy thì đang pháp phùng chờ ghép tạng. Tôi sợ lắm cái cảm giác bị mất đi một người thân yêu. Có khi nó còn đau hơn cả cái chết. Tôi sợ lắm. Tôi sợ lắm. Tôi rất sợ!!

- “... An... Mạnh mẽ lên. Bây giờ không còn ba cậu ở bên, cậu phải học cách sống sao cho thật tốt, thật vui vẻ. Chắc chắn ba cậu cũng sẽ rất vui. Mạnh mẽ lên. Đừng khóc...”

Hoàng Minh ôm lấy đầu tôi, đặt một nụ hôn lên trán tôi... Nhẹ lắm... Nhưng dường như nó là tất cả sức mạnh cậu ta truyền cho tôi.

Đúng vậy. Từ nay không có ba ở bên bao bọc che chở nữa rồi, tôi phải thật mạnh mẽ. Ba, mẹ, con sẽ sống thật tốt!

Hoàng Minh, cảm ơn cậu...

*****

Cá sấu đưa tôi về nhà dì Huệ khi trời đã tối. Chỉ có Jun ở nhà, vì dì Huệ vào Sài Gòn buổi chiều rồi. Thăng bé giỏi thật, mới bé thế này đã ở nhà một mình, tự ăn uống xong xuôi chờ tôi về. Đến một thằng bé sáu tuổi còn tự lo được ình, sao tôi lại không thể khi không có ba ở bên chứ? Đúng. Tôi có thể. Tôi sẽ vượt qua chuyện này nhanh chóng thôi.

Đưa Jun lên phòng, tôi cũng vào căn phòng nhỏ dì Huệ sắp xếp cho tôi để đi ngủ. Chắc tôi nay tôi sẽ không ngủ được mất.

Mở điện thoại ra, đúng là có năm cuộc gọi nhờ của cá sấu từ hồi chiều. Có một tin nhắn nữa, từ “cá sấu ma vương”:

[Đừng khóc...]

Nội dung chỉ có thế. Tin nhắn được gửi đi lúc 3 giờ 30 phút... Lúc đấy... tôi vẫn đang ngồi khóc ở nhà thờ Lớn với Huy mà? Cá sấu nhìn thấy rồi sao?

*****

Ngày hôm sau, tôi phải nghỉ học để vào Nam làm đám tang cho ba. Tôi đã hứa sẽ không khóc, nhưng nước mắt vẫn lăn chả rơi, không kìm lại được. Dì Huệ bận bịu với các thủ tục tang lễ, cũng may còn có Hoàng Minh, Việt Anh, Huy, Hà Anh và Quỳnh ở đây cùng tôi. Bọn nó đã xin nghỉ học để đến đám tang ba tôi. Những người bạn tốt của tôi. Cảm ơn mọi người.

- “Ách xì!”

- “Ách xì!!”

==”

Lại thế rồi. Từ sáng đến giờ, tôi và cá sấu cứ bị hắt hơi liên tục, làm ai cũng nhìn. Tại hôm qua tôi và hấn đều tắm mưa mà. Sáng nay trán tôi còn hơi nóng nóng, nhưng vẫn trụ được. Vì thế mà sau đám tang, bọn bạn bắt tôi về nhà... đi ngủ. Có thể thôi đã tốt, chúng nó còn vào tận phòng tôi, bắt tôi nằm xuống và nhắm mắt, canh khi nào tôi ngủ mới chịu về. Chúng nó sợ tôi không ngủ lại suy nghĩ linh tinh. Haizz, cái bọn này đúng là...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Cappuccino* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Goodbye cuộc sống tiểu thư

[Moon Cafe]

- “Đây là đồng phục của tiệm, lịch làm việc chị đã ghi rõ trong hộp đồng rồi. Em sẽ bắt đầu làm việc vào ngày mai, nhớ đến đúng giờ nhé.”

- “Vâng, cảm ơn chị ^^”

Tôi rời khỏi tiệm Moon cafe với bộ đồng phục trên tay. Yes, tôi đi làm part time!

Sau đám tang của ba, tôi suốt nửa năm vào tình trạng trầm cảm của ba năm trước. Thật may vì tôi có những người bạn là Kiều nữ hời, là Việt Anh, là Huy, là Hoàng Minh. Tôi đã hứa với ba tôi sẽ thật mạnh mẽ rồi mà. Dù là tôi vẫn còn buồn khi tùy của tôi không hợp để ghép cho Duy.

Bây giờ tôi đã không còn là tiểu thư nữa rồi, không thể tiêu tiền phung phí tùy tiện. Tôi biết thân phận mình bây giờ không còn như trước nữa, vì thế tôi không muốn cứ chốc chốc lại ngửa tay xin tiền đi Huệ. Di đã dồn khá nhiều tiền giúp ba tôi trả khoản bồi thường rồi mà. Mấy ngày nay tôi phải dốc lực tìm kiếm một công việc bán thời gian để làm thêm ngoài giờ học. Và tôi đã chọn Moon cafe. Chị chủ quán không hiểu lý do gì rất mến tôi, ngay từ lần đầu gặp mặt, chắc tôi có duyên với chị ấy. Chị hiền và vui tính lắm, lại trả lương cho tôi khá cao - 3 triệu một tháng chỉ với nhiệm vụ pha chế cà phê - niềm đam mê của tôi, cũng là của mẹ tôi.

Rà tay lên cổ, sợi dây chuyền bằng bạc khiến tôi nhớ mẹ quá. Cả mẹ tôi và cô Mai đều rất ham mê espresso, nên hai người cùng đi đặt làm dây chuyền bằng bạc, có mặt hình tách cà phê nhỏ xíu, để chứng minh cho tình bạn đẹp đến từ những tách cà phê. Sợi dây tôi đeo ở cổ chính là của mẹ tôi để lại, Duy cũng được cô Mai cho sợi dây đó. Trên đời này chỉ có hai cái duy nhất mà thôi.

Khi còn sống, mẹ tôi cùng mẹ của Duy đã từng làm nhân viên pha chế cà phê ở nhà hàng ở trong Nam, sau khi có nhiều kinh nghiệm, họ ra ngoài tự mở quán. Mẹ coi việc pha chế cà phê như một nghệ thuật, bà yêu các loại cà phê espresso, đặc biệt là cappuccino. Mỗi tách cà phê là một tác phẩm mà mẹ đem lại ọi người. Chắc tôi cũng có chút gen của mẹ nên ngay từ bé, tôi đã rất say sưa với những bài học pha chế mẹ dạy. Đây mới là lý do chính tôi chọn làm việc trong Moon cafe, để tôi có thể tiếp tục đam mê espresso, đam mê thay cho cả mẹ tôi nữa.

*****

[Cantin trường]

Nào, hôm nay bắt đầu cuộc sống mới thôi. Bắt đầu với bữa sáng giản dị - mì tôm chanh. Di Huệ đã cho tôi tiền ăn sáng, nhưng tôi không muốn tiêu hết. Để đó có lúc sẽ cần dùng. Tôi nên tập ình thói quen tích kiệm.

- “An, để tao mua nước ày nhá.”

- “Thôi không cần đâu chúng mày cứ ăn đi.”

- “Haizz, đang yên đang lành lại như vậy...”

- “Trời ơi tao đang cố quên chuyện này mà chúng mày cứ ử rử hộ tao vậy, làm tao buồn kinh khủng đấy, sắp thôi ruột rồi đây này.”

- “... Vậy thôi tao không nhắc nữa.”

- “A, chào An. Tớ ngồi cùng bàn được chứ?”

- “Diệp cứ ngồi đi.”

- “Tớ nghe nói... ba cậu đã mất rồi à?”

- “Sao cậu biết?”

- “À, thì nghe nói thế thôi mà. Hình như hiện giờ kinh tế nhà cậu không được tốt lắm...”

- “A... thì...”

- “Thôi đi. Sao cậu thích tọc mạch chuyện người khác thế. Cậu hỏi để làm gì? Để khoe gia thế nhà cậu hiện giờ à?”

- “Ồ... tớ không có ý đó. Chỉ là nếu An thật sự có khó khăn, thì tớ có thể giúp đdwox bạn ấy mà.”

- “Nó không cần cậu giúp đỡ. Cậu nghĩ cậu là gì của An mà đòi giúp đỡ nó? Nếu cậu còn không im đi thì sang bàn khác mà ngồi.”

- “Thôi Hà Anh, ăn đi ăn đi. Mọi người ăn đi. Tớ không sao thật mà. Hi hi... ^^”

- “Áy chết, đồ mất rồi.”

- “Hic, mì của tớ... Thôi... không sao...”

Diệp với tay lấy giấy ăn, đựng phải hộp mì của tôi đồ hết rồi.

- “Thôi cái gì mà thôi. Này, cậu có ý đúng không? Rõ ràng lấy hộp giấy không nhất thiết phải đưa tay thấp như vậy.”

- “Hà Anh! Ai có ý làm gì chứ. Mày lảm chuyện quá đấy.”

- “An, tớ xin lỗi. Bữa sáng của cậu, tớ làm đồ mất rồi. Để tớ mua hộp mì khác cho cậu nhé?”

- “Thôi không cần đâu. Tớ... hết đói rồi ^^”

- “Trời ơi, cái con bé này. Muốn vẽ việc cho người khác hả? Đồ hết mì ra sàn rồi. Vô ý thức quá!” - bác lao công nhìn thấy hộp mì rơi dưới chân tôi, vác cây chổi ra vừa quét vừa mắng xa xá. Hic, cháu không làm đồ mà bác T_T

- “Thấy chưa, tại cậu mà An bị mắng đấy. Lần sau cậu làm ơn đừng có ngồi gần bọn này nữa!”

Mặc xác chúng nó chành chọc nhau, tôi chẳng để ý nữa. Đành để bụng đói meo xuống lớp học. Hic, đói thật đấy!

- “Uống đi An.” - một hộp milo đặt trên bàn tôi. Là Huy. Cậu ấy mua sữa cho tôi.

- “Annnn!! Chúng mình ăn bánh đi. Ngon lắm” - vâng, cái giọng nhắng nhít này chắc chắn là đầu vàng rồi. Cậu ta mua cả túi hamburger bò to dùng.

Mấy người này thật là... Dù rằng kinh tế gia đình tôi bây giờ không được như trước nữa, nhưng cũng không đến nỗi không đủ tiền mua bữa sáng đâu, chắc tại bịn này xem phim tâm lý nhiều quá đây mà _ Tôi ghét cái cảm giác bị người ta thương hại cực!

- “Thôi, tớ không đói, tớ không ăn đâu. Mọi người không cần tốt với tớ như vậy đâu.”

- “Hày, có phải tớ mua ình cậu đâu. Nhìn này, nhiều lắm, mua cho cả Sơn, cả Huy, cả... ai thích ăn thì ăn. Hi hi. Ăn đi An, ăn với tớ.”

- “Không đói cũng phải ăn nhé, còn một bịch milo đang chờ cậu đấy.”

Và tôi bị mấy người này nhồi như nhồi lợn. Tôi đến nứt bụng vì họ mất!!

Hai hôm nay cá sấu nghỉ học. Tại từ cái hôm hấn dầm mưa với tôi xong, bị nhiễm lạnh, lại còn không chịu nghỉ ngơi. Ngay sáng hôm sau còn vào Sài Gòn với tôi, giúp dì Huệ tiếp khách, chạy đi chạy lại bận rộn cả buổi. Nghe nói đến lúc tôi đi ngủ rồi, cá sấu còn đắp khăn sốt cho tôi, trông Jun giúp dì Huệ, dọn dẹp nhà cửa khi đi vẫn đang ở ngoài thu xếp nốt các việc còn lại. Hình như cá sấu về khá muộn. Cái tên ngu si này, nghĩ mình là siêu nhân thật chắc? Người bình thường làm việc cả ngày như vậy cũng mệt muốn chết, huống chi hấn còn bị cảm lạnh từ hôm trước nữa. Đến siêu nhân cũng phải ốm chứ nói gì hấn.

“Phịch!” - Cái balo đen sì ném phịch xuống ghế làm tôi giật mình.

- “Cậu! Cậu đã khỏi ốm chưa mà đi học hả?”

- “Khỏi rồi.”

- “Giọng khàn đặc thế mà kêu khỏi rồi à? Về nhà mau cho tôi!”

- “Khụ... đã bảo khỏi rồi. Nói nhiều thế nhì!”

- “Sao cậu ngang thế nhì? Đang bệnh vậy, đi học thế nào cũng bị nặng lên.”

- “... Cậu đang lo cho tôi đấy hả?”

- “Cái.. cái gì? Tại... tại tôi tốt bụng thôi, ai bị ốm tôi cũng khuyên ở nhà hết, chẳng riêng gì cậu đâu.”

- “Thôi, không cần lo cho tôi đâu. Cậu lo cho thân cậu trước đi. Ăn uống gì chưa mà to mồm thế? Tôi có mua xôi trứng này.”

- “...”

Tôi muốn ói ra mất. Vừa ăn cả tấn hamburger với milo xong, cá sấu còn đem xôi trứng đến nữa. Làm sao tôi nuốt được đây?

- “Minh... An vừa ăn rồi. Bọn tôi đã bắt An ăn ba cái hamburger, hai hộp milo, một cái kẹo mút, và hiện giờ đang nhai sừng.”

- “... Cậu... ăn rồi hả? ... Vậy thôi, để tôi vứt cái này ra rác.”

Trông cá sấu có vẻ buồn. Cũng phải, mất công mua đồ ăn cho tôi mà tôi lại kêu là không nuốt nổi lại chả buồn. Hic, tội cá sấu quá. Tôi cứ thấy... cắn rứt lương tâm. Thôi thì...

- “Đừng! À... thực ra... tôi vẫn... đói!”

==”

- “HẢ???”

Mấy chục con mắt hướng về phía tôi như gặp người ngoài hành tinh. Tại lòng vị tha trời dấy làm tôi phải như thế này đây. Cá sấu hớn hờ nhìn tôi cầm hộp xôi ăn ngấu nghiến. Người ta bảo ăn nhanh sẽ lâu no, vì thế tôi cố ăn nhanh cho con no lâu đến. Kiểu này chắc tôi nhịn đến sáng hôm sau vẫn no quá... Nói thế cho khiêm tốn chứ đến trưa là tôi vẫn hai bát cơm bự, bình thường như cân đường hộp sữa.

- “Này, trả cậu.”

- “Gi?”

- “16 triệu.”

- “Sao lại trả tôi?”

- “Thì tôi không cần cậu đền nữa, thích thì trả thôi.”

- “...”

- “Không cần nhanh tôi đòi ý giờ đây.”

- “Tôi không cần đâu.”

- “0_o”

- “Tôi làm hỏng thì tôi phải đền.”

- “Trời, cậu biết đạo lí từ bao giờ thế? Tôi bảo cậu cầm cậu phải cầm. Nhanh. Có cầm không thì bảo?”

- “Đã bảo không cầm là không cầm. Đừng bao giờ đưa đồng này ra trước mặt tôi nữa!”

Rồi tôi lao ra ngoài lớp khi trống vào tiết vừa cất lên. Nhưng tôi bắt buộc phải đi ra, tôi không muốn ai nhìn thấy vẻ yếu đuối của tôi. Vì tôi đã khóc...

Tại sao cá sấu, trước không trả, sau không trả, lại trả vào lúc này? Là thương hại tôi chứ gì? Tôi không thấm hại đến mức phải để người ta thương hại đâu. Tôi ghét sự thương hại. Tôi rất ghét!!

*****

[Moon Cafe]

Ngày đầu tiên đi làm, tôi phải cố gắng thể hiện thật tốt. Chỉ cần không làm vỡ quá ba cái cốc là ổn. Với tôi như thế là hạnh phúc lắm rồi. Sờ vào sợi dây chuyền bạc, tôi hứa với mẹ sẽ quyết tâm làm việc thật chăm chỉ.

Nói về kĩ thuật pha cà phê espresso thì tôi là cao thủ lão luyện rồi! Đây là chưa kể ai gọi đúng loại tũ của tôi, là cappuccino, thì người đó coi như sướng cả đời khi được một lần thưởng thức cà phê tôi pha.

Ấy là espresso thôi, chứ dính vào mấy vụ pha cà phê phin, cà phê hòa tan thì tôi bó tay. Có thể trên lý thuyết lần thực hành, độ khó của những loại này thấp hơn hẳn các loại espresso, nhưng tôi vẫn không tài nào pha được cho ngon, chẳng hiểu sao ý==” May mà trong quán còn hai nhân viên nữa, hai chị này cực nể tài nghệ pha espresso của tôi, còn mấy loại kia do hai chị ấy phụ trách hết.

- “Nô ơi, có khách gọi Americano nha.”

- “Oke chị.”

Tôi nhanh nhẩu lôi đồ nghề ra pha, nhân viên mới, phải thế chứ. Các chị ở đây gọi tôi là “Nô”, vì tôi thích uống cappuccino, đọc kiểu thuần Việt nó là “Ca-pu-chi-nô” ý mà, nên các chị gọi tắt là “Nô”.

Americano pha dễ nhất, nhưng tôi chẳng thích, vì tôi không sáng tạo nghệ thuật với loại cà phê này được. Chỉ có một màu đen đơn điệu, vị lại còn nhạt nhạt vì pha thêm nước, thế mà cũng có người thích cơ đấy.

- “Cà phê của quý khách đây. Chúc quý khách ngon miệng ^^ ... Ồ... Sao cậu lại ở đây?”

- “Tớ bị cắm vào đây hồi nào à?”

- “À không, chỉ là tớ hơi bất ngờ thôi mà.”

- “Cậu làm việc ở đây à? Trùng hợp thật, hôm nay tớ lại vào đây uống cà phê. Cậu có thể xin chị chủ quán nói chuyện với tớ một lúc được không?”
- “Được được. Hai đứa cứ nói chuyện thoải mái, nói đến tối cũng được. An, em tiếp chuyện với bạn đây chu đáo nhé, chị sẽ tăng lương.”
- “Chị... hôm nay... chị bị làm sao thế?”
- “Sao đâu. Thôi, làm việc cho tốt nhé!”

Và theo ý của Huy với chị Hà (chị chủ quán), tôi đã... “làm việc” hết mình. Tôi nói chuyện với Huy cả tiếng đồng hồ, ăn uống ẽ hê, vì Huy mua mà, không ăn để đẩy phí. Cơ mà hết một tiếng đồng hồ, sau khi cơ bụng và cơ miệng mỏi rã rời, tôi lại bị cuồng tay cuồng chân. Tôi xin phép chị Hà cho tôi “nghỉ việc” ở bàn của Huy, đề vào quầy trong pha cà phê, bung bê chào khách. Ai bảo tiểu thư là không có tố chất nông dân? Tôi tuy lười thì lười thật, nhưng nếu không được làm việc thì chắc tôi chết mất. Tôi cứ chạy đi chạy lại bung bê đồ uống, mồ hôi nhọt nhọt trên trán, mặc dù trời vẫn đang xuân lạnh. Ô hơ, sao tự dưng hôm nay đông khách thế nhỉ? Cả ba nhân viên lẫn chủ quán cùng xắn tay áo làm việc mà vẫn chạy bản không xuể. Thấy vậy, Huy đứng lên ra phía quầy, chắc thấy đông khách quá nên đứng dậy đi về nhường chỗ cho người ta, Huy cũng ở đây một tiếng rồi mà.

- “Của em hết 560000 đồng.”

Trời, không ngờ chúng tôi ăn hết nhiều tiền thế... Cơ mà Huy đi đâu kia? Cậu ấy trả tiền xong rồi phi thẳng vào gian trong, bê ra cái khay đồ uống.”

- “Đề tớ giúp mọi người nhé ^^”

Rồi Huy bê ra từng bàn cho khách. Mấy em nữ sinh lớp 8 lớp 9 cứ há hốc mồm ra nhìn Huy, mấy nữ sinh cấp 3 thì trầm trồ trước vẻ đẹp của Huy, đến cả mấy bà mấy thím hay tập thể dục trong công viên vào đây uống nước cũng... nháy mắt đưa tình với cậu ấy==” Sợ mấy thím thật.

Vì đông khách nên đến 6 giờ tôi mới về được. Mới ngày đầu tiên đã thế này, tôi thấy hơi choáng. Thế mà siêu nhân bên cạnh tôi đây mặt mày vẫn rạng rỡ như kiểu công việc hôm nay chẳng thấm vào đâu với cậu ấy. Và tôi lại cùng Huy sóng bước về nhà, trên con đường đầy rau thơm và củ lạ... (đi qua chợ ạ!)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Cappuccino* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Họ là “Lá Ngọc Cành Vàng”

Vậy là một tháng đã trôi qua kể từ ngày ba mất. Tôi cũng biết cách sống lạc quan hơn. Cũng nhờ có công việc ở Moon Café mà tôi trở nên bận rộn, chẳng còn thời gian đâu mà buồn nữa.

Giờ điều làm tôi lo lắng nhất là Duy thôi. Cho đến giờ vẫn chưa tìm được tùy thích hợp cho Duy. Bệnh tình cậu ấy càng ngày càng nặng, phải nằm viện suốt, nên hằng ngày tôi vẫn dành thời gian vào viện thăm Duy. Tôi khá căng thẳng. Chỉ sợ tôi lại phải chịu cảm giác mất mát thêm một lần nữa... Ôi không tôi lại nghĩ đến việc này rồi. Phải vui lên! Vui lên! Nỡ nụ cười sỗ một cực kì rạng rỡ, tôi lấy lại tinh thần, đạp xe tới Moon Café.

Một tháng đã qua, hôm nay là ngày tôi được nhận lương, cảm giác cực kì vui sướng. Được hưởng thành quả mình nỗ lực làm nên trong một tháng, được cầm số tiền mình tự tay kiếm ra, đối với tôi thì còn gì sung sướng bằng. Hà hà, tháng lương đầu tiên tôi sẽ mua gì đây nhỉ? Đầu tiên là phải nghĩ quà cho dì Huệ, rồi Jun, và một món cho tôi, để tự thưởng cho nỗ lực của mình. Số tiền còn lại cho vào quỹ đen, từ nay mua gì lật vặt không phải xin tiền nữa rồi ^o^

*****

- “Hello Hoài An!! ^^”

Hơ hơ, gì thế này, mọi người ở hết ở Moon Café. Định làm gì vậy? Khùng bố tôi à?

- “Sao tề tụ đông đủ thế này? Ê, đừng bảo đến đây phá tôi nhá? Xin mấy người đấy, tôi mới nhận việc được một tháng, chưa muốn bị đuổi đâu.”
- “Phá cái gì mà phá? Bọn tao đến ủng hộ quán mà.”
- “Ồ ế. Cơ mà mày làm ở đây cả tháng trời không cho ai biết, nên xử thế nào đây?”
- “Bọn này đang là khách đấy, phục vụ kiểu gì thế hả? Khách hàng là thượng đế nhé!”
- “Oke oke. Sờ tốp! Thế các thượng đế ăn uống gì đây, tôi còn đi lấy ạ.”

Cứ nhắc đến ăn uống là bọn này lại loạn cào cào cả lên, tranh nhau gọi món, làm tôi ghi không kịp, có mỗi hoàng tử là từ tốn. Người ta phải thế này mới được tôi thần tượng chứ!

Biết toàn là bạn tôi nên chị Hà đã cho tôi nghỉ một chút, ngồi chơi với bạn. Chỉ dễ tính ghê cơ, thỉnh thoảng còn nhảy vào hóng chuyện, bình luận mấy câu lafmar lũ cười ầm lên. Giá mà tôi có người chị như thế này thì tốt nhỉ?!

- “An này, vì sao cậu thích cappuccino thế? Tôi thấy coca ngon hơn nhiều!” - Đầu vàng ôm cốc pepsi kem lên miệng liếm liếm, kem lem hết ra quanh miệng trông rõ ngố.

- “Ồ... chả biết nữa. Chắc tại hồi bé hay uống ké của mẹ nên đâm ra thích.”

- “Hãy, còn tao cứ thấy nó đẹp đẹp thì gọi chứ chẳng biết có loại nào ngon hơn không.”

- “An siêu thật, pha cà phê vừa ngon vừa đẹp. Ê, mà ly của Hoàng Minh là kem gì thế? Trông ngon.”

- “Không phải kem, mà là cà phê. Đây là cà phê mocha.”

- “Cầu kì ghê nhỉ? Cà phê kiểu gì mà thấy toàn kem.”

- “Đây là một loại cà phê espresso giống như cappuccino. Ở Mocha, người thưởng thức sẽ được hưởng trọn vẹn cả vị thơm béo của kem tươi và vị ngọt của chocolate nóng. Espresso trong Mocha cũng được pha chế bằng hơi nước nên lượng cafein cũng rất ít. Với mùi hương nhẹ của cà phê trộn với vị ngọt dịu của kem và chocolate, lại còn không gây mất ngủ, lo lắng vì sợ nóng, Mocha luôn được coi là thức uống ưa thích bậc nhất ở lứa tuổi ^^”

Khà khà, tôi đọc vanh vách bài quảng cáo mocha của tiệm, đứa nào nghe xong cũng há hốc mồm, cảm rơi tung tóe. Siêu chưa?!!

- “Này, thế cappuccino với latte khác nhau ở điểm nào? Cả mùi vị lẫn hình thức trông cứ na ná nhau ế Hà Anh chỉ vào hai cốc cà phê, của nó và của Trang

- “À, cả hai đều có ba thành phần cơ bản: cà phê espresso, sữa nóng và bột sữa. Tuy nhiên, ở Cappuccino, lượng sữa nóng tương đương so với bột sữa, còn ở Latte lượng bột sữa được cho bằng một nửa với sữa nóng thôi. Vì thế mà một tách Latte bao giờ cũng ít bông bênh hơn so với Cappuccino. Latte ít vị đắng và ngọt hơn Cappuccino nhiều, rất hợp cho trẻ em ^^”

Cái trang đang chăm chú nhăm nháp Latte, sực sặc vì câu nói của tôi, nó ghét bị ai gọi là trẻ con.

- “Này rùa, cậu mất bao nhiêu ngày để học thuộc cái đồng đấy thế?”

- “Ồm, 15 phút thôi. Cơ mà tôi không phải rùa >”

Tại ai mà cái tên của tôi lại thâm hại như thế chứ hả? Tại cậu đấy!!

- “A, chào mọi người, trùng hợp thật.” Đang lượn lờ, thấy quán cà phê này đẹp đẹp nên rẽ vào, không ngờ lại gặp mọi người ở đây ^^”

- “Chào Diệp.”

- “Đang lượn lờ, thấy quán cà phê này đẹp đẹp nên rẽ vào, không ngờ lại gặp mọi người ở đây ^^”

- “Ê, sao cậu ngồi đây? Tôi bảo cậu tránh xa An ra cơ mà.”

- “Con này mày trật tự. Diệp cứ ngồi đi, không sao đâu. Cậu uống gì để tớ đi lấy?”

- “Ừa, An làm thêm ở đây à?”

- “Ừ, cũng được một tháng rồi.”

- “Sao lại phải làm thêm? Cuộc sống của cậu vất vả lắm sao? Tội nghiệp...”

- “Tớ... không có gì đâu, cậu uống gì?”

- “Cho tớ pepsi kem nhé.”

Tôi vào trong làm pepsi kem cho Diệp, cậu ấy có khẩu vị giống đầu vàng ghê.

- “Để tớ giúp ^^”

Vừa đặt cốc pepsi vào khay, quay ra đã thấy Diệp đứng ngay sau mình. Diệp đòi tự bê ra, tôi bảo thôi, nhưng cậu ấy cứ giành bằng được cái khay. Thế là “xoảng” một cái, cốc pepsi văng xuống sàn vỡ choang.

- “Trời. Cô đang làm cái trò gì thế? Nhân viên mới mà làm việc thế này à? Sao dám để khách vào trong này bê đồ? Cô muốn bị đuổi việc không?”

Một phụ nữ trung niên bước vào ngay sau khi Diệp làm vỡ cốc. Chết, hình như đây là bà chủ của ba quán Moon Cafe Hà Nội mà chị Hà từng kể, sao bà ấy về đúng lúc thế hả?

- “Mau dọn dẹp cho cẩn thận đi, Hà đâu, trừ lương con bé này ngay nhé!”

Hu hu hu, mới tháng đi làm đầu tiên đã bị trừ lương, số tôi nhỏ thật. Lại cậm cụi quay vào trong tìm chổi, tự nhiên từ đằng sau như có bàn tay đẩy tôi ngã xuống sàn, bị mấy mảnh thủy tinh cửa vào, chân tay tôi chảy máu hết. Đau quá.

- “Có chuyện gì vậy?”

Chắc thấy ồn ào mà tôi mãi không ra, chị Hà và lũ bạn tôi chạy vào gian trong quầy. Diệp liền cúi người hỏi han xem tôi có sao không, còn nhặt những mảnh cốc vỡ lên cho vào rác.

- “An, An sao thế này?”

- “An bê khay nước ra ngoài, không may làm rơi vỡ cốc pepsi, lại trượt chân ngã đè lên mảnh vỡ nên chảy máu.”

Tôi làm rơi á???

- “An, sao lại bắt cần vậy?”

- “Chị, em xin lỗi.”

- “Trời ơi mau đi sát trùng rồi băng lại, xin lỗi cái gì. Mấy em đưa bạn ra ngoài đi, chị ở trong này dọn dẹp.”

- “Ồ, sao Diệp cũng chảy máu vậy?”

- “Không sao đâu, tại lúc nãy nhặt mảnh vỡ hộ An, chẳng may xước chút da thôi mà.”

- “Thôi mọi người ra ngoài giúp hai bạn thoa thuốc đi.”

“Chát!”

0_o (x10)

.....

Đoán đi...

Đoán xem vừa có chuyện gì xảy ra...

Tất cả mọi người quay lại nhìn. Hà Anh vừa giáng một tát lên mặt Diệp. Chết! Con này lại nổi máu giang hồ rồi!

- “Cậu... Sao cậu...”

- “Hà Anh, mày làm gì đấy?”

- “Mọi người nghĩ tự nhiên mà An ngã à? Dù nó nổi tiếng ngu si, hậu đậu, loi chơi, @#%&@#%a..., (dìm hàng nhau thế bao giờ không ==”), nhưng cũng không đến nỗi một khay nước cũng không bê được, lại còn ngã vào đồng mảnh vỡ nữa. Chắc chắn tại nó mà An mới bị ngã.”

- “Thôi đi, mày hơi quá rồi đấy. Diệp cũng bị thương mà.”

- “Chúng mày không nhớ lần nào đi cùng nó An cũng gặp chuyện à? Nói đi, mày có ý đồ gì?”

- “Không, tớ không có làm An bị thương. Không có...”

Hà Anh vừa dọa vừa xô tới túm lấy mặt Diệp, kiểu không nói là tao oánh ý, khiến cậu ấy sợ quá khóc òa lên. Mọi người phải xúm lại can, mỗi người một tay kéo Hà Anh ra ngoài, còn Diệp cứ ôm lấy cánh tay đầu vàng, run run khóc trong sợ hãi, trông mặt đầu vàng lúc này dân hết cỡ.

Haizz, ngày nhận lương sao nó huy hoàng thế này. Cũng may bà chủ lớn chỉ ghé vào chút rồi đi luôn nên không nhìn thấy cảnh tượng kinh dị của con bạn tôi, nếu không tôi bị đuổi thẳng căng chứ chẳng phải trừ lương đâu. Cơ mà chị Hà tốt bụng ghê cơ (lần thứ mấy tôi nói cậu này rồi nhỉ?), chị vẫn phát lương đủ cho tôi, không trừ đồng nào, chị bảo bà chủ nóng tính nhưng mau quên, bà chẳng để ý đâu. Và tôi được hưởng trọn 3 triệu tiền lương tháng đầu của mình, lòng vui như mở cờ trong bụng ^o^

*****

Vừa nhận được lương, tôi lon ton đạp xe đến bệnh viện khoe Duy. Mặc dù mọi người có khuyên can, có đe dọa tôi không được đi xe đạp mà phải để họ chở về, nhưng mà như vậy phiền lắm. Tôi cố đi đứng tử tế, dù rất đau, để chúng nó tha cho tôi. Cũng may tôi diễn xuất khá đạt, chúng nó tưởng tôi thành siêu nhân từ lúc nào...

Như mọi khi, thấy tôi lao với vận tốc tên lửa vào phòng bệnh, Duy ôm chần co hết người lên, tránh trường hợp tôi phanh không kịp làm cậu ý bị chấn thương ==”

- “Duy, hôm nay không thấy tớ có gì khác à? Không thấy tớ vui hơn mọi khi à?”

- “Gì chứ, ngày nào cậu chả nhăn nhó nhở. Có hôm nào thấy cậu khép miệng đi vào phòng tớ đâu.”

- “= Hinh có người muốn chết!”

- “Hề hề, hinh như không phải tớ. Sao, có chuyện gì mà lại vui như... mọi khi thế?”

- “Ta đa! Xem đây.”

- “?”

- “Tháng lương đầu tiên của tớ đây ^^”

- “Cậu đi làm hồi nào mà có lương?”

- “Tháng trước, không nói cho cậu biết.”

- “Trời, tay cậu làm sao đây? Nói đi cậu làm ở đâu, làm cái gì mà lại trầy xước nhiều thế này?”

- “Eo ơi, nhìn cậu như kiểu tớ đi làm nghề đâm thuê chém mướn không bằng ý. Tớ làm trong một quán cà phê. Cái này là tai nạn nghề nghiệp thôi, bị ngã vào đồng cốc vỡ, trầy một tí thôi mà.”

- “Thế này mà kêu một tí à? Nghi làm đi.”

- “Không nghi làm gì được nhau.”

- “Cậu... Haizz, lần sau phải cẩn thận hơn đấy, nghe chưa?”

- “Biết rồi, ông cụ non. Này, quà của cậu đây. Tháng lương đầu tiên phải có quà chứ.”

- “Đồng hồ? Ha ha, tặng tớ cái này để đếm ngày chết hả.”

- “...”

- “... Ấy cha, đùa tí thôi, làm gì mà căng thẳng thế, làm sao tớ chết sớm thế được ^^”

Đúng vậy, làm sao... thế được, phải không? Chỉ cần phẫu thuật xong là cậu sẽ lại bình thường như trước. Không sao cả. Không sao...

.....

- “Này, thế cậu định ngồi đây đến bao giờ nữa hả?”

- “Sao cậu cứ thích đuổi tớ thế?!”

- “Về nhanh, không tiễn.”

- “Hứ! Về thì về!”

Suốt ngày đuổi. Không đuổi tôi một hôm thì chết ai à? Lại chả thích nói chuyện với tôi quá ý mà cứ giả vờ, thích làm boy sang chảnh hả, tôi biết thừa. Từ hồi quen với cá sấu, lại học đòi tính xấu của hân, kiêu căng ngạo mạn hết thấy. Phải chỉnh đốn ngay trước khi quá muộn! Ế ế, ai kia nhỉ? Nhìn có vẻ giống Kim Chi. Mà không, chính xác là Kim Chi rồi. Cô ta đang ngồi cạnh một người xinh đẹp, họ nói chuyện rất rôm rả. Và người đó là... Diệp!! Hai người này quen nhau à? Đừng bảo tôi là tọc mạch nhé, vì tôi lo cho Diệp nên mới lại gần xem họ nói gì thôi, chứ tôi thèm mà nghe trộm. Chi nham hiểm vậy, lẽ cô ta làm hại Diệp, giống như đã từng làm với tôi thì sao? Thôi thì đành phải nghe vậy, chứ thực ra tôi cũng chẳng muốn làm đâu.

- “Thế kế hoạch của em đến đâu rồi?” - Nhỏ Chi hỏi Diệp, mặt cứ nghênh nghênh trông ngứa cả mắt. Rõ ràng hai người bằng tuổi nhau mà, sao dám xưng bằng chị chứ!

- “Ờ thì mới khởi động thôi, còn chưa đến 50%”

- “Chậm mà chắc. Con này tuy ngu nhưng những đứa xung quanh nó không ngu tí nào đâu.”

- “Em là người cẩn thận mà, không giống chị đầu mà lo. Thế còn phi vụ của chị thế nào? Đã có kế hoạch tiếp theo chưa? Đạo này im hơi lặng tiếng thế?”
- “Cũng sắp rồi, chẳng qua muốn xem em gái trở tài thế nào thôi. Nhưng đừng để lộ mình là chị em ruột vội nhé.”
- “Ngu đầu mà nói ra.”

.....

... Họ... họ là... hai chị em! Là hai chị em ruột! Thật à? Thảo nào ngay từ lần đầu gặp Diệp đã thấy quen quen, hóa ra là Diệp giống Chi. Híc, hai chị em ruột mà tính cách khác nhau một trời một vực. Một người thì hiền lành tốt bụng, một người thì cáo già ác độc. Kim Chi, Ngọc Diệp - họ là hai chị em. Ông bà ba mẹ hai người này cũng khéo đặt tên ghê, chị thì là “Cánh Vàng”, còn em là “Lá Ngọc”. Hai chị em nhà “cánh vàng lá ngọc”, chắc gia thế của họ cũng chẳng vừa. Cơ mà cũng lạ nhá, rõ ràng là hai chị em, sao lại bằng tuổi nhau nhỉ? Họ cũng chẳng phải sinh đôi, vì chỉ có một số nét tương đồng thôi chứ không giống nhau như hai giọt nước. Lạ ghê cơ!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Chiếc khuyến tai

[Cantin]

- “Hu hu hu... Bị đá rồi. Bị đá rồi. Lại trở lại với kiếp FA. Tao ghét bọn con trai. Tao thề từ nay sẽ không yêu ai nữa. Tao sẽ không lấy chồng, ở nhà làm bà cô già cho sướng! T_T”

- “Vâng. Không lấy chồng, không yêu ai nữa. Đây là lần thứ mấy mày thề thốt câu này rồi?”

- “Đã đến 1000 lần chưa nhỉ?”

- “Chán chúng mày. Bạn bè thế đấy. Đáng lẽ chúng mày phải nói là: “ừ, bọn con trai là một lũ đều cáng, mày nói rất đúng, tao cũng nguyện đời này không lấy chồng nữa”, đấy, phải thế chứ!”

- “Thôi đi, mày muốn bọn tao cũng ế giống mày à?”

- “Ừ thì ế tập thể cho nó vui. Ế theo xu thế... Ồ, Hà Anh, mày vừa đi đâu ế? Mặt cứ hầm hầm, có chuyện gì kể cho các bồ lão nghe.”

“RẦM!!”

- “Cay! Cay quá! Thế này còn mặt mũi đâu mà đi học? >”

Tao thề thoát ra được cái chỗ kinh khủng này tao sẽ giết mày. Mày ày là tao kiệt sức rồi, không thì tao đã ày một ghê vào đầu!

“Xoạt xoạt... RẦM!!!”

- “Tiếng gì vậy?”

- “Hình như ở trong kho ghê.”

- “Mở ra xem nào.”

T_T

Chuột oi là chuột, mày hại tao rồi. Mày trèo lên đấy làm gì không biết. Mày hết trò rồi à? Lần này là xong thật rồi.

“Kết kết”

Không!!!!!!!!

- “An!”

- “An, cậu đây rồi. Cậu không nghe thấy bọn tớ gọi à?”

- “Sao mày lại chui vào đây?”
- “Không, không. Đi hết đi. Đừng giết tôi. Đi hết đi.”
- “An, mày sao thế?”
- “Cút đi. Tôi không làm gì cả. Đừng đụng vào người tôi, cút đi!”
- “AN!!”

Con ma kéo khuôn mặt đầy nước của tôi lên. Hức, con ma này đẹp trai quá.

- “An, không sao nữa rồi, đã có bọn tôi ở đây, đừng sợ.”
- “Đừng khóc nữa An.”
- “Ma ời...”
- “= không phải ma, là người! Sao lúc nào cũng liên tưởng đến ma được thế. Tôi có giống ma tí nào đâu?”
- “Ma... không ma... người... hức! CÁ SÁU!! T_T”

Cá sấu, là cậu, cậu đây rồi, cậu đến cứu tôi rồi, sao bây giờ cậu mới đến? Tôi sợ lắm! Thật may, cậu đã ở đây rồi. Mà không, không chỉ có cá sấu, tất cả bạn thân của tôi đều đang ở đây, mặt đura nào cũng nhón nhác, chắc đi tìm tôi này giờ lo lắng lắm

- “Minh, đưa An ra ngoài đi.”
- “An, sao vậy? Cậu không đi được à?”
- “Đề tở giúp.”

Tôi chẳng còn tí năng lượng nào trong người để đi nữa. Mà nếu có còn cũng chẳng đi được vì ngồi mấy tiếng đồng hồ trong tư thế co quắp, hai chân tôi tê dại không cảm giác. Cá sấu và đầu vàng đỡ tôi đứng lên, nhưng Huy đã kéo lại và xốc tôi lên lưng, công ra ngoài.

- “Ồ, sao tôi om om thế này? Trời vẫn chưa sáng à?”
- “Bây giờ là 7 rưỡi tối.”
- “Thế hóa ra tôi mới ngủ có 1 tiếng rưỡi thôi à? Vậy sao lúc này ngồi trong kia thấy có ánh sáng?”
- “Là đèn pin ý mà.”
- “Thế chuyện là làm sao? Kể đi An, sao mày lại ở trong đây?”

Rồi tôi tức tưởi kể lại vụ việc huyền bí vừa xảy ra. Mọi người nghe xong đều có những phản ứng cực lạ khác nhau. Ai giúp tôi giải thích với!

- “Đây không phải chuyện vô tình, chắc chắn có người bày trò với An.”
- “Người đó có thể là con gái. Tôi nhặt được cái này ở trước cửa kho.” - Cá sấu đưa ra một chiếc khuyên tai bằng bạc rất đẹp.
- “Chắc gì chủ nhân của nó đã là người nhốt An trong này, chẳng may là ai đó đi qua làm rơi thì sao?”
- “Nhưng sau 5 giờ chiều là bác lao công làm xong hết việc rồi, chỉ chừa ra mấy phòng học tầng trên cho học sinh bị phạt thôi. Nếu vậy thì bác phải quét được cái khuyên này chứ.”
- “Chúng tôi cái khuyên tai này có sau khi bác quét xong rồi. Mà quét xong thì học sinh cũng về hết cả rồi, còn ai đâu.”
- “Hôm nay chỉ có mình An bị phạt thôi hả?”
- “Ừ.”
- “Vậy ra hỏi bác bảo vệ xem có ai lại chỗ kho ghế không?”
- “Tôi đã hỏi rồi, bác không để ý đâu.”
- “Với lại nếu có đúng đây là khuyên tai của thủ phạm thì cũng khó tìm lắm, nhờ có nhiều người đeo khuyên giống nhau thì sao?”

- “Không, đây là khuyến tai của hãng trang sức The Beauty, hãng này chỉ chuyên sản xuất hàng đặt và hàng độc thôi, không sản xuất đại trà để bán đâu. Mỗi sản phẩm chỉ có một cái duy nhất, vì thế chiếc khuyến tai này sẽ không giống bất cứ một ai cả!”

- “Thôi được rồi, cứ tạm giữ cái khuyến này đã, mai sẽ điều tra. Chắc chắn phải làm rõ vụ này.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

Golden boy siêu siêu bá đạo ^o^

- “Các em xếp hàng ngay ngắn trật tự để chúng tôi phát phiếu, ai gây lộn xộn sẽ bị loại ngay khi chưa đăng kí!”

Tiếng người quản lý đồng dục cất lên, hàng nghìn trăm nữ sinh nghe đến hai từ “bị loại” là cun cút đi vào hàng, không dám ho he nửa tiếng. Hầy, xem ra cuộc thi này cũng khó nhằn phết, gần như tất cả nữ sinh toàn thành phố đều đăng kí tham gia “Super Miss City”. Mặc dù nhan sắc của tôi không phải loại tầm thường, nói trắng ra là hàng quốc sắc thiên hương, hoa nhường nguyệt thẹn, nhưng cũng không nên chủ quan khinh địch.

Phiếu đây rồi, tôi ngồi vào bàn cùng năm kiều nữ điền phiếu. Không hiểu thánh nào nghĩ ra cái phiếu này mà ngu thế, đã gọi là thi “Miss” rồi lại còn hỏi giới tính? Lại còn hỏi nơi ở, đã do thành phố tổ chức thì ai cũng ở Hà Nội, còn hỏi làm cái gì nữa? Xời, sao không để tôi biên tập nội dung phiếu nhỉ, toàn những người bất tài vô dụng, ai mà cũng được như tôi có phải tốt không?!!

Xem nào, có sáu hạng mục thi: toán học, hóa học, văn học, vật lí, tiếng Anh, tiếng Nhật ??? Oái, thế này là thi Olympic chứ Miss cái nỗi gì? Sáu môn này toàn là những môn tôi học không được giỏi lắm, nói trắng ra là sáu môn tôi học ngu nhất. Cơ mà nói thật là trừ môn giáo dục công dân ra thì môn nào tôi cũng ngu, sao không có “Miss giáo dục công dân” nhỉ? Tôi thề, tôi sẽ quán quân à xem!

- “An... Mày chọn môn nào T_T” - Bảo Linh mếu máo quay sang tôi. Thi lại chả mếu, về lực học, tôi với con này “ngang tài ngang sức”, ở đây toàn môn khó nhằn thế này thì loại ngay từ vòng gửi xe rồi còn gì.

- “Thôi thì tao chọn môn văn, nếu gặp may thì hôm thi còn nặn ra được vài chữ, chứ mấy môn kia toàn công thức thì bịa ở đâu ra?”

- “Ừay, mày khôn thế, thế tao thi gì bây giờ?”

- “Sao mày hỏi tao?”

Tôi nhòm hết một lượt phiếu đăng kí của cả năm đứa: Trang chọn tiếng Nhật vì nó được học từ hồi nhỏ mà, Quỳnh thì môn gì cũng cao thủ, nhưng chỉ được chọn một môn thôi, nó chọn toán, Hà Anh chọn vật lí, không biết có làm nên cơm nên cháo gì không, hóa là sở trường của Thu rồi, còn Bảo Linh chọn tiếng Anh —” Tại mọi người chọn hết môn rồi, còn thừa mỗi môn tiếng Anh nên nó đành chọn tạm. Kiểu này đường cơ hội của bọn tôi rải đầy lông gà rồi T_T May ra thì có Trang, Quỳnh, và Thu lọt top, chứ tôi với Linh và Hà Anh thì không có hi vọng.

Dường như không chỉ có chúng tôi bất ngờ mà cả trường đều đang xôn xao về sáu hạng mục của cuộc thi. Tôi thấy có nhiều người la lối om sòm chửi rủa ban tổ chức, có người mếu máo nói không nên câu như chúng tôi, còn có người vo viên tờ phiếu vứt cái queo xuống sân, hùng hổ thoát ra ngoài nhưng không được, vì người quá đông... hơ hơ, kia chẳng phải là Kim Chi sao, con nhỏ này học giỏi văn lắm, thế nào cũng đăng kí môn văn cho xem!

- “Ê chúng mày, nhìn đi, có nhìn thấy gì không?”

- “Thấy gì là thấy gì?”

- “Kim Chi! Khuyến tai của nó, giống y hệt cái khuyến mà Minh nhật được ở cửa kho ghế.”

- “Ồ... đúng rồi, giống y xì luôn.”

- “Hừ, hóa ra là nó bày trò, để tao ra xử lí.”

- “Đừng vội, phải có bằng chứng. Con này giỏi văn, cái giỏi lắm, phải tìm thân bằng chứng để nó không cãi đi đâu được.”

- “Ê nhưng mà sao nó vẫn đeo đủ hai cái hã này?”

- “Oái, thế cái khuyến Minh nhật được thi ở đâu ra?”

- “Hay nó mua thêm cái nữa đeo vào?”

- “Đã bảo loại khuyến này chỉ có độc nhất một sản phẩm thôi mà, lấy đâu ra cái nữa cho nó mua?”

- “Hoài An, cậu đây rồi. Cậu đăng kí hạng mục gì thế?” - Đầu vàng chạy hồng học tới bàn của chúng tôi. Cậu ta đến đây làm gì?
- “Tớ đăng kí môn văn.”
- “Vậy hả? Môn văn của cậu có vẻ cũng ổn đấy, cố lên nhé ^^”
- “Ừ. Thế cậu đến đây làm gì thế?”
- “À định rủ cậu đi chơi, từ hồi cậu đi làm thêm ở Moon Café, tớ cũng xin làm việc ở một nhà hàng BBQ, hôm nay nhận lương nên rủ cậu đi chơi, hi hi...”
- “Ừa, cậu đi làm hồi nào sao tớ không biết?”
- “Thì lúc cậu đi làm cũng nói cho tớ biết đâu, tớ trả thù!”
- “Oke oke, vậy đi chơi đâu?”
- “Đi đi rồi biết.”
- “Oái. Ê, chúng mày nộp phiếu hộ tao nhé!”

Tôi còn chưa kịp nói hết thì đầu vàng đã lôi xềnh xệch tôi ra thang máy. Vì mọi người vẫn đang tập trung ở hội trường tầng năm nên trong thang máy chẳng có lấy một người. Tôi và đầu vàng bước vào trong để xuống tầng một.

Tầng bốn, tầng ba, tầng... Oái, “xoạch” một cái, thang máy khựng lại không nhúc nhích. Hic, sao tòa nhà to thế này lại để thang máy bị kẹt nhỉ? Hoặc có thể là số tôi quá nhỏ, hàng trăm hàng ngàn người ra vào không sao, đến tôi vào thì bị kẹt ==”

- “Áy ya, thang máy sao lại kẹt vào lúc này chứ?”
- “Việt Anh, làm sao bây giờ, tớ không muốn đứng trong này, mỗi chân lấm.”
- “Vậy cậu ngồi xuống đi.”
- “≡.= Không có cách nào ra được à?”
- “Để tớ gọi ấy người kia xem, nhờ họ báo với bộ phận kĩ thuật đến xử lí.”
- “Ồ đúng rồi, cậu thông minh thật”
- “Khà khà, tớ biết mà ^v^”
- “Alo Bảo Linh hả? Tớ và An đang bị kẹt trong thang máy, cậu gọi người đến giúp bọn tớ đi.”
- “Oke.”
- “Xong rồi đấy, chờ chút nữa sẽ có người đến sửa thang.”

Cơ mà sao “chút nữa” nó lâu thế nhỉ? Nãy giờ phải được 20 phút rồi vẫn không có động tĩnh gì. Số tôi dạo này làm sao toàn bị kẹt trong phòng kín _

Việt Anh đã gọi lại mấy lần, nhưng Linh không nghe máy, gọi ấy con khác thì chúng nó cứ “ừ” một cái rồi cũng chẳng thấy tăm hơi đâu. Bọn này làm sao thế?

Trong thang máy này giờ chỉ có tôi với đầu vàng, đầu tôi lại nhen nhói những ý nghĩ không được trong sáng. Mặc dù tôi đã cố bắt ý nghĩ này chui vào trong, nhưng nó cứ hiện ra trong đầu tôi ý. Tôi đã bảo rồi đấy, là nó tự hiện ra chứ không phải tôi muốn đâu nhé, tôi chưa tha hóa đến vậy đâu. Nhưng dù sao vẫn phải thú thực là đầu vàng đẹp trai quá, một nét đẹp chói sáng, bảo sao được làm hot boy. Con trai gì đâu mà mắt to, mũi thẳng, mi dày, da láng mịn, mỗi tội không trắng bằng tôi. Trông y như zai Hàn Quốc ý.

Áy mà sao ế nhỉ? Sao tôi thấy mình có vẻ không được ổn lắm?

- “An, An sao thế? Sao mặt mày tái nhợt trông sợ quá, lại tụt huyết áp hả?”
- “Không, không phải tụt huyết áp.”
- “Đừng có nói dối. Mặt cậu xanh lét rồi kìa.”
- “Đã bảo không phải tụt huyết áp rồi mà.”
- “Không tụt huyết áp thì là gì?”

- “Chẳng là gì cả.”

- “Nói đi, cậu làm sao?”

- “Không sao cả!”

- “Không sao là thế nào được. Chắc chắn có sao!”

- “Không sao!”

- “Có!”

- “Không!”

- “Có!”

“Tĩnh tĩnh.”

- “A, thang máy vận hành lại rồi, may quá. Tầng một đây, ra thôi An.”

- “...”

- “Ra thôi An.”

- “...”

- “Cậu lại sao vậy?”

- “Việt Anh... tớ...”

- “Cậu làm sao?”

- “Tớ... Cậu có thể... đi đằng sau tớ... được không?”

- “An, đừng bảo là cậu...”

T_T

Sao “chị gái” lại đến vào hôm nay cơ chứ? Sao lại đột kích bất thành linh vậy? Còn hai ngày nữa mới đến cơ mà. Bây giờ tôi biết làm thế nào đây?

- “Đừng sợ, để tớ lo.”

- “Cậu định làm gì?”

- “Cửa hàng tạp hóa ở ngay bên cạnh đây, tớ đưa cậu vào nhà vệ sinh trước đã.”

Rồi đầu vàng ra sau lưng tôi, đưa tôi vào nhà vệ sinh nữ. Xấu hổ quá, giá có cái hồ cho tôi chui xuống thì tốt quá. Đầu vàng ơi, cậu mau trở về nhé.

- “CÔ OI, CHO CHÁU MỘT GÓI BĂNG VỆ SINH. NHANH, GẤP LẮM CÔ!”

==!

Đây chẳng phải là giọng của đầu vàng sao? Lúc nãy đầu vàng có bảo cửa hàng tạp hóa ở ngay bên cạnh, không ngờ lại ngay sát nhà vệ sinh nữ. Sao cậu ta dám mua “hàng nhạy cảm” công khai như thế hả? Lại còn oang oang cái mồm lên nữa!

- “Cháu mua loại gì?”

- “Loại dành cho con gái ý ạ.”

T_T

Hóa ra có cả loại băng vệ sinh dành cho nam nữa cơ đấy!

- “Nhà cô có loại có cánh, không cánh, dày, mỏng, cháu mua loại nào?”

Không cánh! Tôi dùng loại không cánh!

- “Ày, cháu chả biết đâu, cô đưa loại nào thì đưa.”

Chắc đầu vàng mua xong rồi đấy, vì tôi chỉ còn nghe thấy mấy tiếng cười cợt, bần tán. Đứng trong này này giờ, hai má tôi cứ đỏ rực lên. Sao lại có loại người hồn nhiên như thế nhỉ?!!

- “An, tờ mua xong rồi, của cậu đây, ra lấy đi.”

Tôi đi ra cửa nhà vệ sinh lấy “dụng cụ”, may quá không có ai ngoài này, càng may hơn đây không phải là ở trường. Nếu để mọi người biết chuyện đầu vàng đi mua băng vệ sinh cho tôi thì chỉ 5 phút sau thôi, toàn trường sẽ không gọi cậu ấy là hoàng tử dễ thương, là cute boy, là cậu bé vàng nữa, thay vào đó là hoàng tử băng vệ sinh! Kinh khủng hơn nếu đề nữ sinh toàn trường biết được chuyện này thì họ sẽ đổ xô đi mua loại băng vệ sinh mỏng có cánh siêu thấm hút của hãng Diana mất, và các hàng tạp hóa trên đất Hà Nội này sẽ lâm vào tình trạng cháy Diana ==” Thần tượng quả là có sức công phá mạnh!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thử Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Vì thế tớ yêu cậu

Hôm nay đi chơi với cậu thật là vui, mặc dù có gặp một số vấn đề linh tinh ==” Cậu biết không nhìn cái mặt cậu đàn thoỉ lúc ở trong thang máy mà tớ buồn cười đến sặc nước bọt. Sao cậu cứ thích làm người khác phải sặc sụa thế nhỉ?

*****

Lần đầu tiên cậu bước vào lớp như một người vô hình với tớ, vì khi đó tớ đang ngủ. Tớ hoàn toàn không biết đến sự tồn tại của cậu cho đến khi cậu bị thầy Toán bắt đứng xuống xô lớp, gần chỗ của tớ. Khi đó tớ vừa mới tỉnh ngủ thì quay xuống nhìn thấy cậu, một con nhỏ xinh như con thỏ, đang hướng ánh mắt đầy cảm phẫn về phía ai đó, hình như là Hoàng Minh, cũng đang đứng xô lớp phía bên kia. Nhìn cậu lúc đấy buồn cười kinh khủng. Vì thế, tớ thấy hơi thích thích cậu.

Ngày hôm sau, trên đường đi đá bóng về, tớ lại gặp cậu, trong một bộ dạng nhếch nhác, mặt mày đầy nước nước mắt hay nước nước mũi thì tớ chẳng biết. Cậu vò lấy tớ như bố tớ vò lấy mẹ tớ mỗi lúc đi làm về. Tớ rất tức vì sao lần nào đi làm về bố cũng ôm mẹ trước rồi mới đến tớ, mẹ sướng thật. Còn lúc được cậu nhào đến, tớ mới biết cảm giác của mẹ như thế nào. Cũng hay hay. Vì thế, tớ thích cậu.

Khi đeo cậu từ đường Lý Thái Tổ về trường, cậu đã nghe đủ thứ chuyện tớ kể, đủ thứ nhạc tớ hát mà không ngồi ngoáy mũi hay ngáp ngủ giống mẹ tớ khi nghe tớ hát và kể chuyện. Vì thế tớ rất thích cậu.

Cậu có đặc điểm là rất ngốc. Những câu hỏi của cậu quá đơn giản và tớ đều giải đáp được hết. Ở bên cậu, tớ thấy mình thật uyên bác vĩ đại. Mà cứ lần nào tớ giải đáp xong, cậu toàn nhìn tớ bằng ánh mắt thán phục. Vì thế, tớ thích cậu.

Không hiểu kiếp trước cậu tu nhân tích đức thế nào mà kiếp này toàn gặp chuyện xui xẻo. Mỗi lần gặp chuyện xui xẻo, mặt cậu lại sụp xuống cả đống. Những lúc như vậy, tớ thấy trong mình cứ kiêu gi ý. Phải nói thế nào nhỉ? Cứ nhìn thấy cậu buồn là tớ cũng buồn theo, nhìn thấy cậu đau tớ cũng đau theo, rất khó diễn đạt. Vì thế mà tớ luôn có tư tưởng muốn được bảo vệ cho cậu, bất cứ ai dám động đến cậu là chết với tớ.

Hầy chán ghê. Cậu luôn làm tớ phải bận tâm, phải thắc mắc. Như thế người ta có gọi là... yêu không nhỉ? Ờ, cứ coi là thế đi. Đấy, tớ lại phải thắc mắc rồi ==” Cậu luôn nằm trong suy nghĩ của tớ, mọi lúc mọi nơi.

Vì thế, tớ... yêu cậu...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thử Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Nước mắt cá sấu

- “Vũ Hoài An: 159 - 49.”

T_T

Hu hu, hôm nay tưởng tôi tổ chức khám sức khỏe tổng quan, tôi sợ nhất khoản này. Tôi sợ lúc khám mắt bị người ta vạch mí mắt lên, không đau nhưng mà nước mắt cứ giàn giụa, kinh khủng lắm. Sợ hơn nữa là phải đối mặt với hiện thực phũ phàng về cân nặng và chiều cao nữa.

Khám xong rồi, nhìn bạn bè mà tuổi thân quá đi.

Tôi đi so số với từng người một. Cá sấu cao 1m81 nặng 62kg, đầu vàng cao 1m78 nặng 62kg, hoàng tử cao 1m79 nặng 62kg T_T Sao chúng nó cứ cao ngồng ngồng còn mình lại lẹt đẹt thế này nhỉ? Cơ mà bọn này con trai chúng nó cao to là chuyện bình thường rồi, không chấp, đến cả mấy kiểu nữ nhà tôi cũng toàn số chuẩn cơ, khá nhất thì tôi chưa lùn nhất hội, mới chỉ lùn nhì thôi ==” Bảo Linh 1m57 nặng 48kg (con này thấp hơn tôi), Quỳnh 1m65 nặng 50kg khá chuẩn, Trang 1m62 nặng 47kg khá chuẩn, Thu 1m60 nặng 45kg hơi gầy, Hà Anh 1m65 nặng 48kg quá chuẩn >”

Hơ hơ, tìm được nhà vệ sinh tưởng là vinh quang lắm, ai dè mới vào có 3 phút mà ra đã không nhớ đường về phòng của Duy _ Đã bảo tôi là đưa mù đường rồi mà, sống cả Ti năm trong Sài Gòn còn bị lạc, chắc chỉ có ở trong nhà là tôi thuộc đường ==” Thôi thì đâm lung tung ra đâu thì ra. Phòng 205, phòng 206, phòng...

- “ME!!”

0_o

S... sao... sao cái giọng này, tôi nghe... quen quen nhỉ?

Tôi đã từng nói với ai tôi không phải là người tộc mạch chưa nhỉ? Thì đấy, sự thật đúng là như thế. Chẳng qua cái giọng vừa rồi quen quá, tôi muốn nhìn (trộm) để xác minh xem có đúng như những gì tôi đang nghĩ không thôi.

- “Mẹ! Mẹ mau dậy đi! Đã bỏ con một lần, giờ lại muốn bỏ tiếp à? Con không cho, mẹ mau dậy đi, mau mở mắt ra nhìn con đi! Bác sĩ, mau cứu mẹ tôi đi chứ, mau cứu đi chứ!

- “Xin lỗi, chúng tôi đã cố hết sức, cậu nên chấp nhận sự thật, mẹ cậu đã qua đời rồi.”

Tôi vừa nhìn thấy gì vậy? Tôi vừa nghe thấy gì vậy?

- “Minh, để ẹ con ra đi thanh thản, đừng như vậy.”

Không phải chứ? Mẹ Hoàng Minh... đang đứng ngay cạnh hần mà?

- “Minh! Minh! Con đi đâu vậy?”

- “Cứ để nó đi đi em.”

Hoàng Minh cầm đầu chạy thẳng ra ngoài sau khi hét đến kiệt sức, hần không nhìn thấy tôi. Có chuyện gì xảy ra?

- “Hóa ra Minh đã biết mình không phải bố mẹ ruột của nó rồi.”

- “Không hiểu thằng bé biết từ lúc nào nữa. Chắc nó buồn lắm.”

- “Này, có phải em kể mấy tháng trước Nguyệt có gọi về một lần đúng không?”

- “Đúng rồi, hôm đó Nguyệt về nước, đã gọi điện cho em. Em còn nhớ... Trời, không lẽ Minh biết từ hôm đấy?”

- “Sao em bắt cần vậy?”

- “Hôm đấy là chủ nhật, sau khi ăn tối xong thì em nhận được điện thoại của Nguyệt. Lúc đó Minh đang nói chuyện cùng một cô bạn cùng lớp với nó ở tầng dưới, vì thế em đã lên phòng và đóng cửa nghe điện thoại mà.”

- “Chắc Minh lên lấy gì đấy, tình cờ đứng ngoài nghe được. Mà hôm đó em nói chuyện gì vậy? Sao Minh nghe được mà không đòi gặp mẹ ruột của nó?”

- “Sao em nhớ được chứ? Đại loại là Nguyệt hỏi thăm tình hình của Minh, rồi bọn em có ôn lại chuyện cũ một lúc... Chắc nó biết hết toàn bộ tiểu sử của nó rồi...”

- “Minh cố chấp và ngang ngạnh giống y hệt bố ruột nó. Chắc nó hận mẹ nó lắm, vì nghĩ mình bị mẹ bỏ rơi, nên mới làm ngơ khi biết sự thật vì không muốn nhìn mặt mẹ. Đến tận hôm nay khi Nguyệt trút hơi thở cuối cùng, nó mới hối hận đã không tha thứ ẹ nó sớm hơn.”

- “Tội nó quá. Phải chăng hai mươi năm trước bố nó không bỏ đi, thì Nguyệt đã không chán nản mà giao Minh lại cho vợ chồng mình. Vậy nó sẽ được sống cùng bố mẹ ruột, sẽ không phải chịu đau khổ như bây giờ.”

.....

Những điều tôi vừa nghe là sự thật? Để tôi nhớ lại xem nào, hình như “cô bạn cùng lớp” mà mẹ cá sấu nhắc lúc này là... tôi thì phải? Vì hôm tôi sang nhà hân cũng là chủ nhật, cũng không có bố hân ở nhà. Quan trọng hơn là tối hôm đó, tôi đã nhìn thấy hân khóc bên tường nhà. Chắc chắn là cá sấu đã biết chuyện từ tối chủ nhật đó rồi. Biết chuyện bố mẹ hiện tại không bố mẹ ruột của hân, biết chuyện bố hân đã bỏ mẹ con hân đi (đi đâu thì chịu), biết chuyện mẹ ruột hân bỏ hân đi mà không thèm về thăm lấy một lần.

Tôi liền chạy, chạy thật nhanh, bằng tất cả sức lực của mình. Tôi phải tìm Hoàng Minh, hân đã chạy đi đâu rồi? Xin đừng nghĩ quẩn đấy nhé?!!

Phía sân sau bệnh viện, dưới bóng cây bàng xanh mướt, có một người con trai mặc quần áo đen từ đầu tới chân ngồi thu mình lại. Cây bàng to sừng sững đối lập hoàn toàn với hình ảnh con người bé nhỏ.

Và, tôi nhìn thấy hân.

Đây là lần thứ hai tôi nhìn thấy cá sấu khóc, lần này thì tôi đã biết rõ nguyên do. Con người bắt trị kia cũng có ngày phải co ro một góc để khóc. Nước mắt của một thằng con trai, của cá sấu cá chón, khó lắm, nhưng không phải là không bao giờ có, vì nỗi đau này quá lớn mà.

Dù đã cố kìm nén nhưng thân hình to lớn vẫn run lên bần bật theo từng tiếng nấc. Con người đã bao lần đứng ra che chở tôi, bảo vệ tôi, giờ đây trở nên yếu ớt không chút sức lực, tựa như cánh hoa mỏng manh đang run rẩy, chỉ cần con gió thoảng qua cũng sẽ không chống cự được mà lại tàn đi.

Chưa bao giờ tôi thấy Hoàng Minh nhỏ bé và yếu đuối như lúc này. Hân khóc, mà lòng tôi cũng đau quặn lên từng cơn. Bởi vì tôi hiểu cảm giác bị mất đi người ruột thịt là thế nào. Đau lắm, và tôi rất rõ, rõ đến thấm thía tận tâm can. Thực sự tôi rất muốn, rất muốn ôm trọn bờ vai rộng ấy, muốn cho hân cảm nhận được hơi ấm, muốn cho thân hình kia đừng run lên nữa, như chính Minh đã làm cho tôi.

Và từng bước, tôi lại gần Minh, dang rộng vòng tay ôm cậu ấy từ sau lưng.

Vòng tay tôi nhỏ bé, không thể bảo vệ hân, nhưng tôi nghĩ nó có thể truyền sức mạnh để hân vượt qua mọi thứ. Tôi có niềm tin mãnh liệt vào điều này, vì mẹ đã nói như vậy mà...

- “Cậu.. sao cậu ở đây? ... CẬU ĐI RA CHỖ KHÁC CHO TÔI!!!”

Aizz, tôi bị Minh xô ngã, bầm cả tay rồi. Cậu ấy nổi khùng lên như con sư tử bị thương đang cố vùng vẫy trước cơn đau. Nhưng tôi không giận đâu. Tôi biết, bọn con trai không bao giờ muốn người khác nhìn thấy mình khóc, nhìn thấy mình yếu đuối.

Tôi là người vụng về, không biết an ủi người khác. Tôi sợ nếu mình mở miệng ra sẽ làm cho tình hình trở nên tệ hơn. Vì vậy tôi dùng hành động thay cho lời nói.

Tiếp tục tiến lại gần “con sư tử”, Minh vẫn gục đầu xuống, bờ vai không run lên nữa nhưng nhịp thở rất nặng nề. Tôi biết, hân đang cố nén nỗi đau, để nước mắt không rơi nữa.

Ngồi ra phía trước, đối diện với Minh, tôi lại ôm hân một lần nữa.

Đúng như dự đoán, Minh hung dữ ngẩng đầu lên, hai con mắt đỏ ngầu trừng trừng nhìn tôi như muốn ăn thịt vậy. Bất chấp cơn bão trong hân, tôi tiến sát hơn, bắt ngờ đặt lên trán hân một nụ hôn, thật lâu...

Tôi xiết vòng tay thật chặt để phòng Minh vùng ra, nhưng cậu ta lặng im. Khoảnh khắc đấy, tôi nhận ra tôi đã không ghét cậu ta nữa rồi, tôi còn cảm thấy đau lòng cho tên quái vật suốt ngày giồn mặt tôi nữa. Tự tôi cũng thấy mình khùng khùng mà sự thật là như thế.

Và cũng trong giây phút đó, tôi bắt đầu cảm thấy... mỗi chân

==”

Hai đầu gối tôi mỏi nhừ vì giữ người trong tư thế không thoải mái khá lâu. Tôi quyết định dừng việc truyền sức mạnh tại đây, vì sức mạnh của tôi cũng hết mất rồi _

Tôi vừa buông lỏng thì Minh chợt vòng tay ôm lại tôi, rất nhanh. Cái ôm ghì siết đến khó thở.

- “Dừng đi...”

Cuối cùng cậu ta cũng lên tiếng. Cậu nói rất khề nhưng tôi vẫn nghe rõ. Chỉ có hai chữ thôi, nhưng chúng cứ đập thẳng vào tim tôi, khiến nó đập loạn nhịp.

Và, tôi lại chọn cách im lặng.

- “Tại sao tôi lại không tha thứ ẹ khi bà còn sống chứ? Tôi ích kỉ lắm đúng không? Đáng lẽ tôi nên gặp mặt mẹ, dù chỉ một lần.”

Hic, nói gì bây giờ? Chẳng lẽ bảo “ừ, cậu ích kỉ thật”, thế thì hơi phũ. Nhưng nếu bảo “cậu không hề ích kỉ” thì sai sự thật ==” Cá sấu ngao mạn lắm, cũng dễ hiểu thôi khi hân không muốn gặp mẹ. Hân muốn người chủ động gặp mặt là mẹ hân chứ không phải hân. Cố chấp và ngang ngạnh, đúng y hệt như bố của cá sấu đã nói.

“Cóp.”

Tiếng gì vậy? Tôi chỉ nhìn thấy có cái hộp rơi xuống đất, nhưng chẳng thấy ai cả. À không, hình như vừa có bóng người đi lướt qua khu hành lang gần cây bàng chúng tôi đang ngồi. Trông cái dáng đấy quen không tả nổi, quen lắm lắm ý. Đừng bảo người đó là Duy nhé?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Cappuccino* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Vì tôi luôn dõi theo cậu mà

Cá sấu nghi học rồi, chắc vụ hôm qua vẫn còn sốc lắm. Chán thật, chẳng có ai để cãi nhau cùng. Chết hơn nữa là tiết ba kiểm tra 45 phút môn lí, ai sẽ là người nhắc bài cho tôi đây?

- “An, ngồi dịch vào, nhanh.”

- “Việt Anh, sao cậu lại đổi chỗ?”

- “Hôm nay Hoàng Minh không đi học, tớ ngồi lên đây nhắc bài cho An.”

- “Nhưng nhưng cô biết cậu đổi chỗ thì sao?”

- “Không sao, cô không biết được đâu.”

Cơ mà đầu vàng đầu có giỏi lí mà nhắc chứ _ Không biết có được tích sự gì không.

- “Các em cất hết sách vở và tài liệu môn vật lí. Chúng ta làm bài kiểm tra.”

Đầu vàng vừa làm bài vừa để để nghiêng tờ giấy kiểm tra về phía tôi, cậu ta làm nhoay nhoáy. Lại thật, theo trí nhớ của tôi thì đầu vàng đầu có giỏi vật lí? Ở bàn trên, Bảo Linh thì cặm cụi chép phao, còn Huy ngồi thẳng người, che chắn cho hành động bất hợp pháp của tôi. Cơ mà chữ đầu vàng xấu quá đi, nhìn mãi mới ra một câu, tôi cứ phải căng mắt nghiền đầu chép cho kịp.

- “Ê, chữ này là gì đấy?”

- “Động lượng.”

- “Thế còn đây?”

- “Cơ năng.”

Ày, may quá, Huy làm xong rồi, ném cả bài xuống cho tôi chép., chứ nhìn bài đầu vàng xong chắc tôi toét cả mắt quá. Đầu vàng làm đã nhanh thế rồi, Huy còn làm nhanh hơn, bọn này khủng thật!

- “Minh Huy đứng dậy. Bài em đâu?” - Chết rồi T_T

- “Dạ em...”

- “Em ném bài cho bạn An đúng không?”

- “Không ạ!”

- “Thế sao bài em lại ở bàn dưới? Đừng nói với cô là... gió bay nhé?”

- “Không ạ. Em...”

- “Dạ thưa cô, bạn ý... ném bài cho em.”

0_o

Đầu vàng đứng lên nhận tội cho tôi. Sao thế được, tôi là người có tội mà. Cái đồ ngu si này, tự xưng nhận tội hộ tôi làm gì chứ!

- “Huy, em đưa bài cho Việt Anh chép?”

- “Em...”
- “Em bảo bạn ý đưa em chép mà cô.”
- “Cô không hỏi em. Huy trả lời đi chứ.”
- “Vâng. Em đưa bài cho Việt Anh chép ạ.”
- “Em chắc chứ? Em là một học sinh ngoan, cô không muốn phạt em đâu. Mau nói thật đi.”
- “Em đã nói rồi, là em bảo bạn ý ném bài xuống.”
- “Em có trật tự không thì bảo?”
- “Thưa cô, là em ném bài cho Việt Anh, không phải cho An.”
- “Thật?”
- “Dạ thật.”
- “Được! Vậy các em không cần làm bài nữa đâu. Xuống văn phòng làm bản kiểm điểm cho cô.”

Oái oái, không được! Không được! Không thể để họ gán tội cho tôi được!

- “Thưa cô là em chép bài ạ!”
- “Cái gì?”
- “Là em bắt bạn Huy đưa bài cho em chép, không liên quan đến hai người kia. Em sẽ xuống văn phòng làm bản kiểm điểm.”
- “Rầm!” - *đập bàn*
- “Cũng khá đấy, dám đứng lên nhận tội.”
- “Không phải bạn An cô ạ!” - cả hai người cùng nói, họ bị ngu rồi _
- “Thưa cô là em ạ, không phải họ.”
- “An!!”
- “Thôi! Không phải cãi nhau nữa. Các cô các cậu bây giờ giỏi quá rồi. Tất cả xuống văn phòng, tôi sẽ gọi cho phụ huynh.”

Thôi xong!

- “An, cậu làm gì vậy? Bọn tớ đang cứu cậu mà.”
- “Nhưng tớ là người gây họa, sao để các cậu chịu được chứ?”
- “Trời ơi, thì đăng nào cậu nhận tội, bọn tớ cũng có được tha đâu. Đáng lẽ là hai người bị phạt, giờ thành ba người rồi đấy.”
- “Ngốc quá!”
- “Đây hai cậu, viết bản kiểm điểm... như thế nào vậy?”
- “Huy không biết viết bản kiểm điểm á?” - what???
- “Ừ, Huy là học sinh giỏi toàn diện mà, chưa bao giờ mắc sai phạm, nên chẳng phải viết kiểm điểm bao giờ.”
- “Chưa bao giờ á hả?”
- “Yes.”

Oh God. Chả bù cho tôi, từ hồi mẫu giáo đến giờ phải viết đến cả Tí cái kiểm điểm rồi ý chứ ==”

*****

Haizz, chỉ vì cái phi vụ bị mời phụ huynh buổi sáng mà di Huệ bắt tôi ở nhà một ngày để tu tâm dưỡng tính. Cả ngày chỉ du lịch quanh phòng, mạng thì bị

ngất, tôi đến tự ki mát. A đúng rồi, tôi phải ngồi vào bàn học ngay, phải rèn luyện kĩ năng viết lách để thi Siêu Miss thành phố nữa. Nhìn tôi to đầu thế này thôi, viết toàn sai chính tả ==” E hèm, thử làm một đề xem nào, phân tích diễn biến tâm lí của Thúy Kiều trong đoạn trích Trao duyên. Đề gì mà khó thế, ai làm được. Thôi chuyển đề khác. Mà hình như đề nào cũng khó như nhau. Thôi không làm nữa.

Lại mò xuống bếp, tôi muốn pha cà phê. Ngửi mùi thơm phức của tách cappuccino, bỗng dưng tôi nhớ mẹ quá. Đã bao lâu vậy rồi mà mỗi lần nghĩ đến mẹ tôi vẫn thấy buồn, vậy chắc cả sáu giờ này cũng đau khổ lắm. Giá mà tôi có thể an ủi hẳn. Tôi muốn gặp cả sáu...

- “Minh hả? Sang nhà tôi chơi đi, chán quá.”

- “Không thích.”

- “Sang đi mà. Tôi bị di Huệ nhốt ở nhà cả ngày, buồn lắm.”

- “Không thích”

- “Đi...”

- “Đã bảo không sang là không sang.”

- “Đi...”

- “Không!”

- “Đi...”

- “KHÔNG!”

“Kính coong”

- “Có xuống mở cửa không thì bảo!”

- “A tới đây tới đây.”

- “Đồ con rùa chậm chạp.”

- “Chậm kệ tôi. Ở thế ai bảo không sang cơ mà”

- “=.= Vậy tôi về nhé?”

- “À không không. Vào đi, hi hi.”

- “Đang làm gì đây, sách vở giấy bút vứt bừa bộn thế này?”

- “Phòng tôi lúc nào chẳng bừa bộn.”

- “Đâu có, cả phòng bừa bộn, riêng có cái bàn học và tủ sách là gọn lắm mà. Có động đến sách vở bao giờ đâu lại chả gọn.”

- “Muốn ăn dế hả?”

- “Vừa ăn bún no rồi, không phải mời.”

>”

Chẳng bao giờ tôi cãi thắng được hẳn. Con trai gì mà miệng lưỡi cứ sắc như dao cạo râu ý.

- “Minh, mẹ cậu... Cậu đã khá hơn chưa?”

- “... Khá hơn gì chứ... Trước giờ tôi vẫn thế mà.”

- “Đừng giả bộ nữa. Tôi hỏi thật đấy.”

- “Ồn hay không là việc của tôi, cậu lắm chuyện quá đấy.”

- “Vậy ba ruột cậu... cậu có biết ông ấy là ai không?”

- “Ông ấy đã tới đám tang mẹ.”

- “Hả?”

- “Ông ấy muốn nhận nuôi lại tôi.”
- “Thế cậu có...”
- “Tôi không thích. Tôi sẽ ở với bố mẹ hiện tại của tôi.”
- “Nhưng ông ấy là ba ruột cậu.”
- “Bố à? Ông ta có xứng với từ bố không? Làm bố, làm chồng, mà bỏ vợ con thế à? Tôi không cần người bố như vậy.”
- “Có thật cậu ghét ông ta, hay vì... gia tài hiện tại mà không về với bố ruột?”
- “... Cậu... Cậu nghĩ tôi là loại người đấy hả? ... Cậu chẳng hiểu gì về tôi. Trên đời này chẳng có ai hiểu được tôi.”
- “Tôi...”
- “Cậu biết tập đoàn bất động sản Thiên Vương chứ?”
- “Biết. Đó là tập đoàn kinh doanh bất động sản lớn nhất Việt Nam, ai chả biết.”
- “Bố ruột tôi là chủ tịch tập đoàn đó.”
- “CÁI GÌ??? 0_o”
- “Tổng tài sản của Thiên Vương lớn gấp mấy lần tập đoàn nội thất quốc tế của bố mẹ nuôi tôi.”
- “Oh God, kinh khủng thật. Không ngờ bố ruột cậu lại giàu có thế. Tập đoàn Thiên Vương, vậy chẳng lẽ cậu mang họ Vương?”
- “Tôi là Hoàng Minh, và sẽ không bao giờ là Vương Minh. Tôi ghét ông ta!”
- “Haizz, cậu là đồ cổ chấp.”
- “Tôi mà cổ chấp á, tôi chẳng có gì là cổ chấp cả!”
- “Đấy, cộng thêm cả tính ngang ngạnh, khó ưa và không bao giờ nhận là mình sai nữa.”
- “Ồ, tôi thế thôi.”
- “Đấy đấy, lại thêm cả tính nhỏ mọn, chấp vặt nữa.”
- “Vũ-Hoài-An!!”
- “Ây sao mồm miệng thế nhỉ? Thôi tôi không nói nữa đâu, thật đấy, đừng động thủ nhé?”
- “Này, cậu đang làm văn hả?”
- Ừ, định thôi, chứ chưa làm được gì, đề khó quá T_T”
- “Trời đất ơi đề này là đề phổ thông, khó nỗi gì. Cậu lười thì có.”
- “Kệ tôi!”
- “Nghe nói, hôm qua cậu với Huy và Việt Anh bị mời phụ huynh vì tội chép bài nhau đúng không?”
- “Đấy, thì tại vụ đấy nên giờ tôi mới phải ở đây du lịch quanh nhà thế này.”
- “Là cậu chép, xong hai người kia chịu tội, rồi cậu cũng nhận tội theo đúng không?”
- “0_o Sao cậu biết?”
- “Cái gì tôi chả biết.”
- “Bớt kiêu căng đi, coi chừng gãy cổ với cái mặt vênh thượng của cậu đấy. Thế nói chung là cậu đã nghe được chuyện này từ đâu?”
- “Chả từ đâu cả.”
- “Thế làm sao cậu biết được?”

- “Vì tôi luôn dõi theo cậu mà...”
- “Hà???”
- “Không có gì... Mau ngồi vào bàn học cho tôi.”
- “Oái, tôi gọi cậu sang đây để bắt tôi học à?”
- “Thế không thì cậu thích làm gì?”
- “Thì...”
- “Một nam một nữ ở trong nhà, chẳng lẽ cậu muốn...”
- “Im! Đừng có nghĩ bậy. Học thì học!”

Và tôi đã ngồi vào bàn học làm đủ mười sáu đề văn, cá sấu mới chịu tha cho tôi. Sao trên đời lại có loại người ác ôn thế nhỉ? Nếu tôi được làm thượng đế hay phật tổ gì đó, tôi sẽ cho xây dựng thêm 108 tầng địa ngục nữa để đầy hấn xuống, cái tội dám hành hạ tôi.

“Trời nắng trời nắng thỏ đi tắm trắng. Không mưa không mưa...” - Có điện thoại, đây là bài hát tự chế của tôi, tôi đã ghi âm lại và đặt làm nhạc chuông bản quyền.

- “Alo, con nghe đây cô.”
- “An, con có thể... vào viện được không? Duy đang cấp cứu.”
- “Dạ? Duy... đang cấp cứu à? Cô chờ chút con tới luôn đây.”
- “Minh, bây giờ tôi phải vào viện rồi, Duy đang cấp cứu.”
- “Để tôi đi với cậu.”
- “Thôi không cần đâu.”
- “Im. Cậu không có tiếng nói ở đây.”

Duy, cậu đừng sao nhé. Cầu xin cậu đấy!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Họ nói đúng, cậu không hề trong sáng

[Trước cửa phòng cấp cứu]

- “An, đừng lo quá.”
  - “Duy sẽ không sao, đúng không?”
  - “Ừ, không sao.”
- “Cạch cạch” - *cửa mở*
- “Bác sĩ, con tôi sao rồi?”
  - “Tạm thời thì không sao. Nhưng với tình hình như vậy thì cậu bé sẽ có khả năng không lành nếu không được ghép tủy.”

Khả năng không lành...

Lại là cảm giác này, tôi ghét nó. Tôi không muốn Duy là người tiếp theo rời xa tôi đâu, người bạn thân nhất của tôi. Tôi không muốn tiếp tục chịu đựng

cảm giác này nữa. Tôi sợ lắm. Duy ơi, mau mở mắt ra đi.

Duy đang ngủ, hai mắt nhắm nghiền. Sao trên trán lại hơi lấm tấm mồ hôi, dù bây giờ còn chưa sang mùa hè. Để tôi tìm khăn giấy lau cho Duy. Cô Mai để đâu nhỉ, có trong ngăn kéo không?

Ừa cái hộp gì đây, đẹp thế. Một cái hộp gỗ gõ chạm khắc rất đẹp, không biết có gì bên trong nhỉ? Haizz, tôi không cố ý lục lọi đâu nhé, chỉ là mở ra xem bên trong có khăn giấy không thôi ==”

0_o

Bên trong cái hộp có rất nhiều thứ: Cái vòng tôi tự tết từ hồi lớp hai, hồi đó tôi mới biết tết vòng nên mua cả đồng dây về tết, ối người một cái, không ngờ Duy còn giữ. Cái kẹp nơ màu đỏ tôi đeo từ hồi nào không biết, hình như từ lâu lắm rồi, sang nhà Duy chơi nên để quên ở đây. Cái móc chìa khóa hình trái tim, tôi mua cho Duy và Duy ấy tặng cái này cho người yêu khi cậu ấy lớn, thế mà đến bây giờ Duy chưa tặng nó cho ai. Còn có cả cái nhẫn tết bằng gỗ mà hồi đi biển bọn tôi đã cùng nhau làm, nó héo quắt rồi mà Duy vẫn không vứt. Và còn nữa, cái đồng hồ màu xanh, tôi tặng Duy hôm được nhận lương nhưng chẳng thấy cậu đeo bao giờ, tưởng đã vứt đâu rồi chứ. Phía dưới có hai cuốn gì đó, cuốn phía trên là một cuốn album. Bên trong toàn là ảnh của tôi, một số bức có cả Duy. Toàn bộ ảnh của tôi từ hồi mẫu giáo, lên đến tiểu học, trung học, và dừng lại ở lớp bảy, vì khi đó Duy sang Thụ Sĩ rồi còn đâu. Để cách một trang, lại là hình tôi, nhưng là những bức hình chụp gần đây, những bức hình tôi học lớp mười, Duy đều giữ hết. Phía dưới nữa là một cuốn nhật kí thì phải, có mã số, tôi không mở được. Để mò thử xem có được không nào, tôi không biết Duy có sở thích viết nhật kí đấy. A, được rồi.

“Bộp.”

Bàn tay nào vừa gấp cuốn nhật kí lại vậy?

- “Đọc trộm nhật kí của người khác là không tốt đâu.”

- “Minh...”

- “Mau cất chúng lại như cũ trước khi cậu ta tỉnh dậy.” - cá sấu vừa nói vừa lấy ngón tay cái vuốt qua khóe mắt tôi. Tôi khóc từ lúc nào vậy?

- “An, cậu... thích Duy, đúng không?”

- “Hả? ... Ừ... Duy là bạn thân của tôi mà.”

- “=.= không phải thích kiểu đấy. Mà thích kiểu... kiểu thích ý. Ý tôi là... cậu... yêu Duy?”

- “Tôi... Cậu lảm chuyện từ bao giờ thế? Tôi... tôi ra ngoài đây.”

Duy à? Không biết có phải như cá sấu nói không, tôi có.. thích Duy không nhỉ? Ày cha đau đầu quá, không nghĩ nữa, không nghĩ nữa.

- “An, con sao vậy?”

- “Cô...”

- “Đừng lo lắng nữa, cô có tin vui đây.”

- “Dạ?”

- “Bác sĩ bảo đã có tùy thích hợp cho Duy.”

- “Thật à? Ai đã hiến tùy vậy cô?”

- “Cô cũng không biết nữa, người đó dấu danh tính. Bác sĩ bảo người ấy vừa mới ở đây thôi mà.”

- “Trời, tốt quá rồi. Vậy khi nào mới phẫu thuật ạ?”

- “Vì Duy mới cấp cứu hôm nay nên cần bồi bổ sức khỏe, tuần tới sẽ phẫu thuật.”

May quá, cảm ơn trời đất, Duy được cứu rồi. Duy, tôi biết cậu sẽ được cứu mà, làm sao cậu có thể chết sớm thế được.

- “Có chuyện gì mà vui vậy?”

- “Minh, có người hiến tùy cho Duy, tùy thích hợp. Duy có thể sống rồi.”

- “Vậy sao? Tốt rồi, Duy đã được cứu, đừng buồn nữa nhé.”

- “Ừ.”

- “Sao vui mà lại khóc? Bình thường cậu thích cười lắm cơ mà. Không khóc nữa, văng hết nước mũi lên người tôi bây giờ.”
- “Người hiến tủy giấu tên, nếu biết, tôi sẽ đến cảm ơn người ấy.”
- “Ài, chắc vì người ta biết cậu rất phiền phức nên mới giấu tên để đỡ “bị” cậu cảm ơn đấy.”
- “Cái gì cơ? Nói lại xem nào.”
- “Thôi mỗi mồm lắm không nói lại đâu. Mà công nhận cậu phiền phức thật. Hồi tôi hiến máu cho ba cậu, cậu tìm tôi để cảm ơn thay cho ông ấy. Bây giờ là Duy, cậu cũng định thay cậu ta cảm ơn. Cậu lắm chuyện quá.”
- “Kệ tôi. Tôi sẽ tìm bằng được người hiến tủy để cảm ơn.”

*****

[Đồng Đa High school]

- “Chính nó đấy.”
- “Con mặt dày trơ trẽn.”

Hôm nay lạ thật, mọi người trong trường cứ xôn xao bàn tán về ai đó. Có vụ gì hot à?

- “Oái, cậu đi kiểu gì vậy?” - đau quá, tôi bị ngã, một cô bạn đi lướt qua xô vào người tôi.
- “Sao, đi kiểu gì kệ tôi, là cậu xô vào người tôi trước chứ. Nghe giọng hống hách vậy, chắc cậu lại định đi mách các hoàng tử chứ gì?”
- “Sao cậu lại nói vậy?”
- “Lại còn giả nai nữa à?”
- “Cậu...”
- “Sao mày dám sai cute boy của trường đi mua cái thứ đó ày hả? Mày không biết xấu hổ à?”
- “Tôi... chuyện đó... sao cậu biết?”
- “Cả trường này đều biết hết rồi, hôm qua bức ảnh này đã bị phát tán trên facebook của trường. Mày dám hủy hoại hình tượng của Việt Anh, mày giỏi quá!”
- “Ành?”

Hóa ra nhân vật được cả trường bàn tán là tôi —” đầu vàng bị chụp ảnh lúc nào vậy? Ai đã là người chụp?

Đi lên lớp mà đầu tôi cứ cúi gằm như tội nhân thiên cổ, mặc dù tôi chẳng gây ra lỗi lầm gì. Mọi ánh mắt cứ như muốn đâm chọc lên người tôi, nhức nhối.

- “Việt Anh...”
- “An đến rồi hả ^^”
- “Cậu chưa biết tin gì à?”
- “À, là chuyện đó hả? Thảo nào mặt cậu sụ ra cả đồng thề kia. Dừng lo, chỉ là chút scandal thôi mà.”
- “Cậu thật sự không sao chứ?”
- “Ài, tớ thì làm sao được chứ. Tớ là người nổi tiếng, quen rồi, chỉ sợ cậu không chịu được thôi.”

Nhìn đầu vàng vẫn hướn hờ thế kia, tôi cũng bót căng thẳng. Haizz, tại tôi mà cậu ta bị bôi xấu hình ảnh. Rốt cuộc là ai đã làm chuyện này?

“Trời nắng, trời nắng, thò đi tắm trắng...”

- “Diệp à.”
- “Ừ, cậu lên cantin một chút được không?”
- “Bây giờ... Ừ được rồi.”

Tự nhiên Diệp gọi tôi lên cantin làm gì không biết. Hiện giờ tôi không muốn bước ra khỏi lớp vì sao thì các bạn biết rồi đấy.

Ừa, Diệp ngồi đâu nhỉ? Nhìn mãi chẳng thấy. Diệp ơi cậu ở đâu thì mau ra đi, tôi đang bị “đâm” sắp chết rồi đây này.”

- “Ê con này, còn dám vác mặt đến trường nữa hả? Mày biết mày đã gây ra gì cho Việt Anh rồi chứ?”

Ách. Biết ngay thế nào cũng gặp chuyện mà! Một học sinh lớp A14 bước đến “hỏi tội” tôi. Tôi nhận ra cô bạn này vì học ngay cạnh lớp tôi, và đây còn là hot girl dự bị của trường nữa.

- “Sao mày không trả lời? Mày thích girl sang chảnh với tao à?”

- “Huyền, cẩn thận nó mách lẻo với các hoàng tử đấy nhá, ha ha ha.”

- “Chuyện mày quyền rũ lần lượt ba hoàng tử của trường, bọn tao đã bỏ qua rồi. Thế mà mày còn dám làm chuyện này với Việt Anh hả?”

- “Ừ ý. Cậu ấy tốt với mày như vậy, sao mày dám làm thế?”

- “Tôi... tôi không cố ý... Tôi...”

- “Lại giờ cái trò làm mặt cún con ra, không có tác dụng với bọn này đâu.”

- “Không có, tôi không...”

- “Không không không. Không cái gì mà không?”

Au ui, mỗi một từ “không” là một cái dúi đầu từ cô bạn tên Huyền. Nhưng tôi không thể phản bác, nếu không hậu quả khôn lường.

- “Không có gì để nói hả? Tao biết mày đang run sợ. Hừ. Mày cũng chỉ là một con bé hèn nhát tầm thường mà thôi, một con tiểu thư hết mùa.”

- “A.”

- “Áy chết, giày mày dính đầy kem rồi kìa, phí cây kem của tao quá.”

- “Trời ơi cậu phải cẩn thận chứ. Hồng mắt đôi giày của bạn ý rồi. Tớ nhớ hình như trước kia cậu chỉ toàn đi giày của nike thôi mà, hãng này trông lạ quá nhỉ?”

- “Mày nhà quê quá à. Hãng này nổi tiếng ở chợ Nam Đồng đấy.”

- “Ồ thế sao? Vậy bạn An à, để cái Huyền nó mua đèn cho cậu đôi khác nhé, chứ bọn tớ biết hiện giờ cậu cũng khó khăn, làm sao một tuần thay mấy đôi giày như trước kia được nữa.”

- “Loại giày này, tao đèn cả tá cũng được.”

- “Ha ha ha...”

- “AN!!”

- “Trời ơi, khóc cái gì mà khóc? Mày để im cho chúng nó chửi thế à? Mày làm sao vậy?”

- “Chúng mày làm gì An đấy? Muốn chết hả?”

- “Ồi sợ chưa kìa. Hoài An, mày chẳng làm được cái gì cả, suốt ngày chỉ biết dựa hơi vào bọn bạn mày thôi.”

- “Kiểu nữ cái nổi gì chứ? Toàn đứa học ngu mà đòi đi thi Miss thành phố. Chúng mày nên rút đơn đi, trước khi làm xấu bộ mặt của trường, tránh bị cả trường kì thị.”

“Chát”

“Chát”

Bảo Linh và Hà Anh dơ tay tát hai đứa trước mặt tôi. Rồi hai bên lao vào giật tóc đánh nhau. Không hay rồi, thế nào cũng bị lôi lên văn phòng.

- “Linh, Hà Anh, dừng lại đi.”

- “Ô hô, sợ à?”

- “Câm mồm”

Rồi họ lại tiếp tục đánh nhau.

- “Dừng lại!” - cá sấu, hoàng tử và đầu vàng bước tới. Chết, sự việc ngày càng nghiêm trọng rồi.

- “Minh, Huy, Việt Anh, các cậu lại định bệnh vực con nhỏ này hả?”

- “Hình như đã có lần tôi nói đây là bạn gái tôi rồi thì phải?”

- “Minh...”

- “Nhưng cả ba cậu đều nói. Vậy rốt cuộc nó là của ai?”

- “Thế nào cũng được. Nhưng tôi nói lại lần nữa cho các cậu biết, nếu còn động đến Hoài An một lần nữa, đừng trách tôi.” - Huy trừng mắt nói với hai người kia, nhưng thực chất là nói để cho cả cái cantin này nghe thấy. Trông Huy đáng sợ lắm, chẳng giống mọi ngày, vẻ thánh thiện bay đâu hết.

- “Huy, đừng tiếp tục như vậy nữa. Cậu không thấy từ khi dính vào con nhỏ này, cậu toàn gặp chuyện rắc rối à? Lần trước lại còn phải lên văn phòng cùng Việt Anh vì nó nữa. Có đáng không?”

- “Đáng hay không là việc của tôi, không liên quan đến các cậu.”

- “Tất cả nhưng người đang có mặt ở cantin nghe cho rõ đây: những tấm ảnh bị phát tán trên facebook không có ý nghĩa gì cả. Có hình tượng hay không là chuyện của tôi, không phải của các cậu, càng không liên quan đến Hoài An. Tôi không cần ai hâm mộ cả, nên các cậu đừng bao giờ làm những hành động quá chớn như vậy nữa. Lần sau tôi sẽ không bỏ qua đâu.”

Sau câu nói của đầu vàng, hàng loạt tiếng động đại loại như “rầm”, “uỳnh uỳnh”, “aaaaaa...”, “hu hu hu”,... được cất lên sinh động. Lần này là đổ hẳn rồi, hình tượng cute prince của đầu vàng đổ không còn lấy một viên gạch. Tôi từng thường đi giữa các kiểu nữ và ba hoàng tử đổ vào lớp. Hu hu, sao tôi lại thê thảm thế này?

- “Cái con này, đã biết mình đang bị soi mới còn mò lên cantin làm gì không biết. May mà bọn tao kịp phát hiện, nếu không chẳng biết bọn nó sẽ làm gì mày nữa.”

- “Tại vừa trông ra chơi, Diệp gọi điện bảo tao lên cantin.”

- “Thế nó gọi mày lên làm gì? Sao lúc này không thấy nó?”

- “Thì tao lên đến cantin lại chẳng thấy Diệp đâu. Đứng chờ một lúc thì có đưa ra gây sự.”

- “Vậy thì rõ rồi. Chính con Ngọc Diệp đẩy bày ra trò này, để mày bị chú ý rồi bị bọn con gái bắt nạt.”

- “Mày lại thế rồi. Sao lúc nào mày cũng ác cảm với Diệp thế?”

- “Mày ngây thơ quá. Chờ đấy mà xem!”

*****

Đúng như những lời của nữ sinh lớp bên cạnh, tôi lên trang cá nhân và fanpage của đầu vàng thì thấy lượng like và follow giảm chóng mặt, có khi giảm đến một nửa. Hàng loạt các bức ảnh chụp đầu vàng đứng ở hàng tạp hóa với gói băng vệ sinh được phát tán tràn lan. Hình tượng của đầu vàng sụp đổ nghiêm trọng.

Ba tiết học còn lại diễn ra trong cái lạnh ngắt của bầu không khí, tôi cảm thấy ngột ngạt và khó thở quá. Lần này tôi đã đắc tội với cả trường rồi, ngay cả bạn bè trong lớp cũng kì thị tôi. Thế mà ba tên trời đánh vừa làm chuyện kinh thiên động địa góp phần làm cho tôi bị kì thị, thì lại đang thần nhiên nghe giảng như mọi ngày, coi như chẳng có gì xảy ra. Phục ba con người này quá cơ ==”

Hết giờ, cái Trang đã réo ầm ĩ, tập hợp bọn tôi làm gì không biết.”

- “Có manh mối mới về vụ khuyến tai. Hôm nay, tao thấy con Chi và Diệp đi cùng nhau, trông rất khả nghi.”

- “Ừ thì họ là hai chị em mà, đi cùng nhau thì có gì lạ?”

- “CÁI GÌ???” - Ày, có cần phản ứng mạnh thế không?

- “Chuyện này tao cũng mới biết thôi, chỉ là tình cờ nghe được câu chuyện của họ, biết họ là hai chị em Nguyễn Kim Chi - Nguyễn Ngọc Diệp - hai chị em.”

- “Trời ơi con đàn này. Sao mày không nói sớm?”

- “Ờ thì có ai hỏi đâu mà nói?”

- “Cứ phải hỏi thì mới nói à?”
- “Gọi cậu là ngu si quả không sai.”
- “Kim Chi, Ngọc Diệp... bố mẹ chúng nó cũng khéo đặt tên ghê.”
- “Tao nghĩ mình nên theo dõi hai con người này kĩ hơn.”
- “Oke. Vậy thì nhanh đi, Kim Chi vừa ra khỏi lớp.”

Rồi tôi lại phải bám theo họ theo dõi Kim Chi. Tôi ghét cái kiểu rình mò này thế không biết.

Đi được nửa đường thì chúng tôi thấy Diệp. Chi mặt hớn hờ tới phía Diệp, còn Diệp thì cứ sị mặt ra.

- “Em gái, kế hoạch của chị đang ngày càng thành công rồi, không mừng cho chị à?”
- “Sao chị lôi cả Việt Anh vào chuyện này?”

0_o

- “Bất đắc dĩ thôi. Dù sao hôm nay cũng sĩ nhục được con đáng ghét kia rồi, em cũng phải vui chứ.”
- “Nhưng Việt Anh cũng bị liên lụy, chị có thấy không?”
- “Chả quan tâm. Chị chỉ cần Minh thôi.”
- “Chị...”

Như vậy chủ mưu của vụ scandal hôm nay là Kim Chi?

- “Trời ơi tao đã nói mà. Cái con Chi này nguy hiểm lắm. Vụ này nó gây ra để hại An, chắc chắn lần An bị nhốt trong kho ghê cũng là nó.”
- “Trật tự hộ cái, bị phát hiện bây giờ.”
- “Diệp, khuyên tai em đâu rồi, sao không đeo?”
- “Chả biết mất đâu mất một chiếc rồi, còn một chiếc nên bỏ ra.”
- “Bất cần quá. Hai đôi khuyên tai này đắt tiền thế mà lại để mất một chiếc. Em chẳng được cái tích sự gì cả!”
- “Chi là một chiếc khuyên tai thôi mà.”
- “Nhưng trên đời chỉ có đúng hai đôi như vậy, của chị với của em, giờ làm mất một chiếc chẳng phải phí quá à?”

Tôi vừa nghe thấy gì vậy?

- “Mọi người nghe rõ rồi chứ? Diệp đánh mất một chiếc khuyên tai, mà đó lại là khuyên tai đôi với Chi, chiếc khuyên tai chúng ta đang cảm giống y hệt của Chi. Suy ra người nhốt An trong kho ghê là Diệp!”
- “Hóa ra là nó. An, mày nhìn thấy rồi chứ. Nó không hề trong sáng một tí nào đâu.”
- “Hai con đáng ghét này, tao phải xử chúng nó!”
- “Linh, đừng vội, để tao.”

Hà Anh ra khỏi cái cột điện vừa nấp, bước ra trước mặt hai người kia.

- “Ồ, chào hai cậu. Hai cậu cũng quen nhau hả?”
- “Cậu ở đâu ra vậy? Sao cậu lại ở đây?”
- “À, hôm nay tớ đi học về đường này, tình cờ lại gặp được hai cậu. Hai cậu đang nói chuyện gì thế?”
- “Không có gì, chuyện linh tinh ý mà.”
- “Lạ quá, sao trông hai cậu giống nhau vậy? Trông cứ như hai chị em ý.”
- “À... bọn tôi...”

- “Là hai chị em đúng không?”
- “Sao... sao cậu biết?”
- “Ồ, tớ đoán thôi mà, làm gì căng thẳng thế? Thế hóa ra hai cậu là chị em thật à?”
- “Ừ... bọn tớ là hai chị em”
- “Ừa vậy sao lại học bằng lớp nhau, hai cậu có phải sinh đôi đâu?”
- “Tôi sinh đầu năm, Diệp sinh vào đầu năm sau, nhưng học sớm một lớp.”
- “Vậy hà. Oa, Chi có đôi khuyên tai đẹp thật. Của The Beauty đúng không?”
- “Ừ.” - Kim Chi hãnh diện ra mặt. Vì trang sức của hãng này nổi tiếng vì đắt-đẹp-độc.
- “Cái này chỉ có một đôi thôi đúng không?”
- “À thực ra là có hai, Diệp cũng có một đôi, bọn tôi làm đồ đôi mà. Đắt tiền lắm đấy.”
- “Vậy hả?” - vừa nói, Hà Anh vừa vờ về cái khuyên tai, giương lên trước mặt ngắm nghía.
- “Hà Anh... cái khuyên tai đó...”
- “Hà? À, cái này à? Tớ nhặt được trước cửa nhà kho, đẹp nhỉ? Hôm đấy không hiểu sao An bị nhốt trong kho, làm tớ và bọn bạn phải tìm loạn cả trường lên. Ý, mà sao nó giống đôi khuyên của Chi quá này.”
- “À... ừ, giống thật. Chắc tớ và chủ cái khuyên này mua cùng một cửa hiệu.”
- “Nhưng cậu vừa nói là chỉ có hai đôi duy nhất, của cậu và của Diệp thôi cơ mà.”
- “Chuyện này...”
- “Chắc công ti thấy mẫu đẹp, nên sản xuất thêm một đôi nữa ấy mà. Cái công ti này, làm ăn vớ vẩn thật!”
- “Thế hả? Chắc thế. Vậy sao các cậu không bắt đền họ, vì sao chèo mẫu trang sức của các cậu?”
- “Bọn tớ nghĩ... không cần đâu. Dù sao... cái khuyên này cũng cũ rồi mà, bọn tớ sẽ đặt mua đôi khác, như vậy không bị đụng nữa.”
- “Sao thế được. Tớ cũng đang định đặt một cái lắc tay ở đó, thế mà họ lại làm ăn như thế, phải khiếu nại chứ. Để tớ gọi cho họ.”
- “Đừng!”
- “Sao vậy?”
- “À... cậu đừng gọi. Làm vậy sẽ hạ thấp uy tín của họ, không nên làm vậy.”
- “Tớ cứ gọi. Alo, tổng công ti trang sức The Beauty phải không, tôi được biết các người vừa sao chép một mẫu khuyên tai để sản xuất thêm một sản phẩm nữa, có đúng không? Đó là cái khuyên tròn làm bằng vàng, có nạm một viên kim cương nhỏ xíu ở mặt trước, còn khắc hình ở phần bằng vàng...”
- “Ôi trời cái con này, mất thời gian quá. Sao không cho hai con kia một trận mà phải làm lớn chuyện lên tận công ti người ta thế kia?”
- “Thế mới vui chứ.” - cá sấu thần nhiên nói. Nhiều khi tôi thấy hấn và Hà Anh có rất nhiều điểm tương đồng. Họ mà yêu nhau, chắc đẹp đôi lắm..
- “Được rồi, mau kiểm tra lại cho tôi nhé, chiều nay sẽ thông báo hả? Thôi được, chiều nay tôi sẽ đến, tiện thể đặt làm một cái lắc luôn.”
- “Xong, tớ đã giúp các cậu khiếu nại rồi đấy. Chiều nay họ sẽ tìm xong. Thôi tớ phải về đây, bye nhé ^^”

Rồi Hà Anh đi về phía chúng tôi, phẩy tay ra hiệu đi về. Nó hẹn bọn tôi chiều nay đến The Beauty xem trò vui, ôi cái con này.

*****

[Tổng công ty trang sức The Beauty]

- “Chú là giám đốc ở đây?” - hai chị em Kim Chi Ngọc Diệp hùng hổ bước tới chỗ giám đốc, còn bọn tôi đứng ở căn phòng nhỏ thuộc phòng giám đốc, đây là phòng đựng tài liệu. Không hiểu sao ông ta lại cho chúng tôi vào đây nữa ==”

- “Chính tôi.”
- “Sáng nay chú có nhận được một cuộc điện thoại khiếu nại đúng không?”
- “Khiếu nại gì nhĩ? Nhiều khiếu nại lắm, ai mà nhớ được?”
- “Có người bảo công ty sao chép mẫu của khách hàng ý.”
- “À, là chuyện đó hả? Sao thế?”
- “Mẫu đó là của gia đình tôi đặt, chỉ có hai đôi thôi. Nhưng chút nữa có người đến hỏi thì chú bảo có sản xuất thêm một đôi, vì mẹ tôi đặt để tặng cho người thân. Hiểu chứ?”
- “Nhưng sao phải làm vậy?”
- “Chú cứ làm đi. Bằng mọi giá không được cho người đó biết mẫu khuyên tai này chỉ có hai đôi. Đây là 5 triệu, nếu không đủ, tôi đưa thêm.”
- “Bóp bóp bóp”
- “Rất hay!”
- “Hà Anh... sao cậu lại ở đây?”
- “Tôi đến để đặt lắ tay mà, không nhớ à?”
- “Nhưng chiều cậu mới đến cơ mà.”
- “Tôi thích đến giờ này đây, để nhìn cậu lộ rõ bản mặt”
- “Hết kịch rồi. Hạ màn đi.”
- “Minh, cậu cũng có ở đây?”
- “Cả chúng tôi nữa.”
- “Các cậu...”
- “Hai chị em nhà các người thật xảo quyệt!”
- “Việt Anh, không phải thế đâu, tớ sẽ giải thích.”
- “Còn giải thích gì nữa?”
- “Thôi bố xong việc rồi nhé con gái, mọi việc ở đây giao cho con, nhớ đừng làm loạn văn phòng của bố lên.”
- “Oke bố!”
- “BỐ???”
- “Hà Anh, đó là... bố mày hả?”
- “Ôi trời, chơi với nhau nửa năm trời mà bây giờ bọn tao mới biết thân phận của mày đây, mày giấu kĩ quá.”
- “Không ngờ mày là con gái giám đốc The Beauty.”
- “Mọi người nhìn xem, cái bảng tên này...”
- “Chủ tịch: Vương Trí Hùng?”
- “Vậy là người vừa rồi không phải giám đốc, mà là ngài chủ tịch hả?”
- “Ừ.”
- “Trời!! Hóa ra Hà Anh lại là thiên kim của The Beauty, không ngờ đấy nhé.”
- “Chúng mày nhiều chuyện quá, có cần phải ngạc nhiên thế không? Còn hai người, hai người tính sao đây, hay vẫn nhất quyết không nhận tội?”
- “Tôi...” - Diệp cứ cắn cùi. Bây giờ, nhìn khuôn mặt xinh xắn kia, sao tôi lại ghét và muốn tát thế không biết!

- “Nhận thì nhận.” - Kim Chi hùng hổ hơn nhiều - “Chẳng qua là vì một con tiểu thư hết thời mà chúng mày phải làm loạn lên thế à?”

- “Thế còn mày? Chỉ vì một thằng con trai mà bày trăm mưu nghìn kế hại người khác à?”

- “Còn cả cậu nữa Ngọc Diệp, tại sao cậu muốn hại An?”

- “Trời ơi mày bị teo não à? Còn phải nói nữa. Nó lúc nào chẳng sán vào Việt Anh. Chắc chắn là ghen tị với An vì Việt Anh rồi.”

“Chát!”

...

Tôi vừa tát đúng không?

Có ai nhìn thấy tôi vừa tát Diệp không nhỉ?

Chỉ thấy tay mình tê tê, còn người đứng trước mặt tôi, là Diệp, thì in năm ngón tay trên mặt. Vậy đúng rồi, tôi đã tát Diệp.

- “Sao cậu làm thế với tôi? Cậu độc ác quá. Cậu có biết là tối hôm đó tôi phải ngồi chung với chuột, co ro vì nền nhà lạnh ngắt không? Cậu có biết thức ăn từ trưa tiêu hóa hết nên đến tối tôi kiệt sức đến lịm đi không? Cậu có biết tôi sợ thế nào không? Bọn họ đã từng cảnh báo tôi về cậu nhưng tôi không chịu nghe. Và họ đã đúng, cậu không hề trong sáng như tôi nghĩ. Cậu thật kinh khủng.”

Mỗi câu nói, tôi lại tát vào mặt Diệp một cái, Kim Chi nhảy vào định đánh tôi thì bị lũ đảng sau kéo lại. Quả thực tôi rất ảm ức, không chỉ vì bị Diệp nhót một tối trong nhà kho, mà vì sự tin tưởng và yêu mến tôi dành cho nó được đáp trả bằng sự giả dối. Tôi ghét sự giả dối. Hơn nữa, từ bé đến giờ tôi chưa từng phải chịu đựng nỗi sợ hãi như thế bao giờ, vì thế mà tôi càng giận dữ với Diệp. Tôi cứ đứng tát cô ta cho đến khi bàn tay mình cũng đỏ rát thì Huy kéo tôi lại. Tôi bạo lực quá.

Thế rồi chúng tôi kéo nhau về, để lại hai con người đằng sau đầy ảm ức, căm phẫn nhưng không làm gì được.

- “Này Hoàng Minh, sao lúc này khi biết Hà Anh là con của giám đốc The Beauty cậu lại không có phản ứng gì thế?”

- “Thì Minh biết rồi mà.”

- “Biết rồi?”

- “Ừ, biết rồi. Em trai nhỉ?!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Cảm ơn vì cậu đã sống

“Kính coong.”

- “Cháu chào cô ạ.”

- “Bạn An dậy chưa cô?”

- “Đến gọi An đi học hả? May quá cô đang réo mãi mà nó không dậy đây. Ba abnj lên gọi nó cho cô với.”

- “Vâng, cô yên tâm, để cháu.”

- “Này, từ từ đã...”

- “ANNNNNNNN...!! MAU DẬY ĐI!! TUYẾT LỖ, ĐỘNG ĐẤT, LỐC XOÁY, SÓNG THẦN RỒI!! DẬY MAU!!”

“UỖNH UỖNH...”

RẦM!!”

>”

Kẻ nào dám phá đám giấc mơ đập vịt ở Amazon của ta đây? Láo quá! Tôi đập một phát tung chăn xuống giường. Cơ mà chăn xoắn chặt vào người nên người cũng theo chăn bay xuống. Ui cha, ai thiết kế ra cái thành giường mà cứng thế nhỉ, có chết con nhà người ta không chứ?! Mắt nhắm mắt mở nhìn quanh phòng tìm thủ phạm, tôi chỉ thấy hai đối tượng đáng khả nghi là hoàng tử và cá sấu lằm lét đứng ở cửa.

- “Ài? Là ai vừa phá giấc hồng của ta?”

Hai kẻ bị tình nghi không nói gì, mặt méo xệch.

Oái, mộng tôi, sao nó lại động đây nhỉ? ==” Cái chăn cuốn chặt quá, tôi không gỡ ra được. Mà hình như cả cái giường đang động đây. Tôi có làm gì đâu?

Oái oái cứu tôi với, có ma. Sao cái chăn lại tự cử động thế này? Tự nhiên mộng tôi bị yêu quái chăn đẩy, chồng ngược lên trên, làm đầu cắm xuống đất. Cứu tôi với!!

- “Ồi, oxi, oxi, tôi cần oxi...”

- “Oái! Việt Anh! Cậu mọc ở đâu ra đây?”

- “Ở trong chăn.”

- “Hả? ... SAO CẬU DÁM CHUI VÀO CHĂN TỚ?”

- “Tớ có dở hơi đâu mà chui vào chăn cậu.”

- “Cậu bảo cậu mọc từ trong chăn của tớ mà?”

- “Là cậu đè lên người tớ đấy chứ!”

- “Vớ vẩn, tớ đè lên người cậu làm gì?”

- “Tớ vào gọi cậu dậy thì bị cậu đập phủ đầu, xong đè bẹp dí.”

- “Hả? Tớ á?”

- “Kiểu này lần sau chẳng dám gọi cậu dậy quá _ ”

- “Thôi thôi đi đánh răng đi, muộn học bây giờ.”

Rồi ba người họ vội vã kéo nhau xuống phòng khách. Sao phải vội vã thế?

.....

==”

- “Aaaaaaaaaaaaa...!!

Lịch sử lặp lại. Một lần nữa tôi xuất hiện trước mặt con trai với bộ dạng “siêu mộng dính” và khá trong suốt. Thảm hại hơn là hôm nay có đến ba thằng con trai chứ không phải một. Chưa kể lúc bị cắm đầu xuống đất có để lộ ra cái quần Doraemon của tôi không ==”

- “Tôi đã bảo đừng vội xộc lên phòng con rùa đó mà.” - giọng cá sấu đầy oán trách.

- “Sao tôi biết được chứ!”

- “Vui rồi nhé. Thẻ nào cũng đi học muộn nửa tiếng.”

- “What?”

- “Thì con rùa xấu hổ quá, đứng khóc trong nhà tắm mất nửa tiếng chứ sao.”

- “Trời, nửa tiếng cơ á? Mà sao cậu biết?”

- “Thì lần trước cũng thế mà.”

- “O_o lần trước nào?”

- “À không, ý tôi nói là... tôi đoán thế. Không có gì ^_^”

Hừ, cá sấu lắm điều thật, may mà chưa để lộ chuyện hôm đi cắm trại, nếu không hẳn chết với tôi!

- “Ê, tôi không muốn chọn xe đâu nhá, tôi sẽ đi xe đạp.”

- “Không phải chọn, hôm nay bọn tôi đi một xe.”

*****

Vừa bước chân xuống chiếc Limousine, tôi đã chóng mặt khi thấy cả rừng người đang vây quanh chúng tôi. Hàng loạt băng rôn được căng lên với những khẩu ngữ đại loại là để xin lỗi đầu vàng vì đã unlike cậu ấy ==” Sao lũ này dở hơi thế nhỉ, có mỗi thể thôi mà cũng phải làm to chuyện. Họ tôn thờ mấy tên này còn hơn cả cha mẹ họ nữa. Ở đây còn có cả băng rôn anti chị em Kim Chi - Ngọc Diệp vì đã đưa tin thất thiệt về đầu vàng lên mạng xã hội..

Công nhận nhá, ba cái tên này có sức ảnh hưởng rất rất lớn đến công chúng. Mới tối qua thôi, họ chỉ chụp một bức ảnh làm bằng chứng về mấy trò mèo mà hai chị em kia đã bày ra, thế mà sáng nay cả trường đã không ai là không biết. Tôi thật phục mấy nghìn fan cả ba tên kia quá, tin mới đăng tối qua mà sáng nay đã làm băng rôn căng khắp nơi trong trường, không hiểu bọn nó làm kiểu gì mà nhanh thế!

Và còn phải nói, lượng fan của đầu vàng lại tăng ngàn ngạt trở lại, thậm chí so với trước đây còn nhiều hơn rất nhiều. Đúng như tôi dự đoán, toàn bộ fan nữ của đầu vàng đều quan sát kĩ loại băng vệ sinh mà cậu ta mua để về nhà mua theo, một số người còn ca tụng đầu vàng là chàng trai ga lăng, dễ thương, thậm chí họ bắt người yêu mình làm giống đầu vàng. Vậy là cùng một hành động gây nên hai scandal trái chiều: đầu tiên là ảnh hưởng xấu tới hình tượng vì hành động đó bị cho là khiếm nhã, ngay sau đó là ảnh hưởng tích cực đã góp phần tạo nên làn sóng băng vệ sinh!

*****

Một tuần sau...

- “A di đà phật, xin ngài phật tổ, bồ tát, chúa Giê-su, thánh Ala, Đường Tăng, Võ Tắc Thiên,... phù hộ cho ca phẫu thuật của Duy thành công. Cầu xin các ngài đây!!”

Trời ơi, phẫu thuật gì mà lâu thế. Lấy hai cái tủy dính vào nhau là xong chứ gì, các bác sĩ làm việc chậm chạp thật.

- “Cô, còn khoảng bao nhiêu lâu thì xong nhỉ?”

- “Còn 30 phút nữa. Con hỏi câu này lần thứ 24 rồi đấy ==”

- “Dạ, con quên...”

- “Từ sáng đến giờ con chưa ăn gì, ra ngoài mua lấy cái gì nhét vào bụng không lại xiu ra bây giờ.”

- “Con muốn chờ Duy...”

- “Bác sĩ bảo rồi, còn 30 phút nữa cơ, cứ đi ăn đi, con hay bị tụt huyết áp lắm đấy.”

- “Dạ...”

Haizz, Duy đang như thế này, tôi sốt ruột lắm, còn lòng dạ đâu mà ăn nữa. Thôi thì nhai tạm bát phở bò, một cái bánh mì trứng với hai lon coca. Dù không muốn ăn lắm nhưng tôi vẫn phải cố một chút, tôi là người biết quan tâm đến sức khỏe mà. Hình như bên đường có hàng sữa đậu nành thì phải? Sữa đậu nành rất tốt cho cơ thể, thôi thì mua nốt túi sữa mang vào viện ngồi mát cho đỡ sốt ruột, tiện thể mua luôn cho cô Mai.

- “Cô uống sữa đậu đi, ngon lắm.”

- “Ừ, cảm ơn con, cô không uống đâu.”

- “Thôi con mua rồi, cô uống đi, cô cũng đã ăn gì đâu.”

- “Thôi con uống đi, cô sốt ruột lắm, chẳng muốn ăn gì.”

Cô Mai bảo sốt ruột nên không uống, làm thế nào với túi sữa này đây?

Ông bà xưa có câu “phí của giới mười đời chẳng có mà ăn”, tôi lại là một con người rất kính trọng và nghe lời bề trên, thế nên tôi đành phải mút nốt túi sữa còn lại vậy. Thời buổi kinh tế khủng hoảng, không được lãng phí dù chỉ là một giọt sữa. Khổ thế đây.

- “Bác sĩ, con trai tôi... Nó ổn chứ?”

Vị bác sĩ đẹp trai với khuôn nhan rất ưa là nghiêm túc, bước ra từ phòng phẫu thuật. Đôi lông mày hơi cau lại, tỏ rõ sự mệt mỏi. Ồi Duy, cậu có làm sao không?

- “Bác sĩ, Duy làm sao à?”

- “Ca phẫu thuật thành công tuyệt đối.”
- “Dạ?”
- “Phẫu thuật thành công rồi. Sao thế?”
- “Ồ dạ không. Thế sao trông bác sĩ căng thẳng thế?”
- “À, không có gì đâu...”

Bác sĩ cười trừ một cái, rồi bước đi rất nhanh. Hình như đích đến là nhà vệ sinh —” Chắc là gấp lắm, thảo nào căng thẳng là phải.

- “Duy, phẫu thuật thành công rồi, thành công rồi ^o^”
- “Em gái ơi, đừng làm ồn quá, bệnh nhân cần được nghỉ ngơi.”
- “Không sao đâu ạ. Chị cứ ra ngoài đi.”

Chị y tá có vẻ ám ức trước câu nói của Duy, cong móng đi ra ngoài. Hầy, già rồi còn hám trai, khá nhất ở tuổi của tôi, háo sắc không bị phê phán, vì thế tôi có thể háo thoải mái.

- “Duy, cậu sống rồi.”
- “Ừ, sống rồi. Đã bảo tớ không chết sớm được đâu mà.”
- “Ừ...”
- “Này, cậu ghét tớ thế à? Biết tin tớ sống rồi mà lại khóc?”
- “Ồ, ghét lắm”
- “Vậy thôi tớ chết nhé?”
- “Cậu thử chết xem!”
- “Oái oái, tớ đang là bệnh nhân đây, đừng có bạo lực. Oái, đau!...”

Vậy là cậu đã sống rồi, vậy là tôi không phải chịu cảm giác đau xót khó chịu thêm một lần nữa. Cảm ơn Duy nhé, cảm ơn vì cậu đã sống, cảm ơn vì cậu đã không làm tớ phải đau...

“Trời nắng, trời nắng...”

- “An nghe.”
- “An, mày đến đây ngay. Nhanh!”
- “Đây là đâu? Mày cứ làm như tao là thánh không bằng.”
- “Feeling Tea. Đến nhanh, có chuyện động trời!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Song Hoàng tử võ

[Feeling Tea]

- “Mày làm gì mà chậm chạp thế? Nó về mất rồi!”

- “Nó là ai?”
- “Thất tình.”
- “Hả? Nó lại làm gì à?”
- “Nhìn đi. Cái này, cái này, cái này, cả cái này nữa. Đều do hán mang đến đây”
- “Hoa, vòng, gấu bông, bóng bay? Đây là vũ khí chiến đấu của thằng đó hả?”
- “Vũ khí cái đầu mày. Thằng thất tình tởm Thu ạ!!”
- “HẢ???”
- “Đồng chí An bình tĩnh, chúng tôi cũng rất sốc giống như đồng chí vậy.”
- “Thu, chuyện này là thế nào?”
- “Tao cũng không biết. Sau cái ngày bị chúng mày xử, chẳng thấy Đức đi học. Tự dưng hôm nay lại đến trường, rồi bám theo tao đến tận đây, rồi mua bao nhiêu quà tặng tao nữa. Đức nói, Đức thích tao...”
- “Không thể tin được!”
- “Mày có nghĩ thằng thất tình nói thật không?”
- “Có đứa thiếu năng mới tin nó nói thật.”
- “Không biết nó định bày trò gì đây. Cả tí năm không gặp, bây giờ tái xuất để trả thù bọn mình à?”
- “Chịu.”
- “Này Thu, mày tuyệt đối không được tin nó, nghe chưa?”
- “Ừ...”

*****

- “Alo 1 2 3 4 alo. Xin chào tất cả quý vị đã đến với cuộc thi “Super

Miss City”. Đây là cuộc thi hoa hậu dành cho teen hoành tráng nhất từ trước đến giờ được tổ chức tại Hà Nội. Cuộc thi được đông đảo sự ủng hộ từ các nữ sinh và cả nam sinh, với quy mô toàn thành phố. Vâng, như chúng ta đã thấy, các nữ sinh đang bận rộn với công việc làm đẹp, để tạo nên một vẻ ngoài hoàn hảo nhất có thể...”

- “MC muốn ăn gạch hả? Sao nói lảm thế?”
- “Dù đã chuẩn bị rất kĩ càng nhưng các thí sinh vẫn rất... Oái oái, dừng lại, au...”

Anh MC đẹp trai ăn no dẹp vì tội nhiều lời. Vòng sơ khảo và bán kết cuộc thi Super Miss City đã hoàn tất từ hai tháng trước. Ở vòng sơ khảo và bán kết, tôi đã thi chót lọt với hai tác phẩm văn học kinh điển là Romeo and Juliet và Chí Phèo. Thực chất thì văn của tôi cũng bình thường thôi, chẳng qua là tôi có dùng một số tiểu xảo để hạ gục đối thủ, như là: đang làm bài thì xin đi vệ sinh để nhìn phao, đổi bút hết mực ấy đưa ngòi xung quanh, làm xong bài thì ném phao sang ghế đưa khác để nó bị đánh dấu, đi qua bàn rắc phấn ngửa lên người một số đĩa cho chúng nó không được yên ổn mà làm bài, vân vân và vân vân. Cộng thêm mấy ngày liền được bốn gia sư là cá sấu, đầu vàng, hoàng tử và Duy kèm cặp nên chữ nghĩa cũng tạm ổn, sai chính tả không đáng kể, hành văn trôi chảy. Vì thế mà hôm nay, tôi đứng sở quảng trường The Sun ở trung tâm thành phố để dự thi vòng chung kết. Thế còn năm kiều nữ nhà tôi thì chưa hỏi xem họ đã làm thế nào để lọt top, đặc biệt là Bảo Linh —”

Thế có chết không chứ. Mấy lần trước toàn dùng phao với cả chơi bản, lần này phải đứng thuyết trình trước bao nhiêu trường thi phao kiều gì?

- “Xin thông báo đã đến giờ thi, các thí sinh đứng vào cánh gà chuẩn bị cho phần thi đầu tiên là phần thi Teen và Sắc Đẹp.”

Ấy ấy, tôi phải lên thi rồi. Về nhan sắc thì tôi chẳng lo, vì nhan sắc của tôi là trời phú, là vô đối thủ rồi. Hôm nay tôi mặc một cái đầm voan màu nồn chuối, dài gần đến gối, trên đầu có cái kẹp nơ to dùng màu trắng. Trông tôi khá là chèo.

Ở vòng chung kết, có tám trường dự thi, mỗi trường chỉ hai thí sinh trong mỗi hạng mục, tức là tổng cộng trường tôi có mười hai người. Mười hai người trường tôi cũng tám trường khác lần lượt bước lên sân khấu. Thích quá, tôi có cảm giác mình là super star trong ánh đèn sân khấu rực rỡ. Dù rất chói mắt nhưng tôi vẫn nhìn rõ phía dưới có mấy cái băng rôn to dùng in những dòng chữ kiểu như “Kiều nữ vô địch”. Ấy ấy, tôi còn nhìn thấy cái băng rôn màu xanh chuối giống cái váy của tôi, in chữ “Hoài An no 1!”, ô, đó là đầu vàng, huy, cá sấu, còn có cả Duy nữa. Thế mà hôm trước cá sấu to mồm kêu là không đi cô vũ cho tôi, cuối cùng vẫn đứng lù lù cả đồng ra đây. Ghét thế!

Tôi đi song song với Kim Chi, vì trong hạng mục Văn học, tôi và Chi là hai người lọt top của trường tôi, được chọn đi thi chung kết. Nó mặc cái váy đồ rực rất sexy cùng đôi guốc 11 phân. Tôi và Chi đứng cạnh nhau như hai thái cực sắp sửa đánh nhau đến nơi ý: một phong cách ấn tượng, chừng chạc và quyến rũ, một phong cách nổi bật, ngây thơ và tươi sáng. Hai gam màu một nóng một lạnh đứng cạnh nhau tạo thành mảng chính của sân khấu, như thể mọi thí sinh khác chỉ để làm nền cho chúng tôi thôi vậy.

Ở phần thi nhan sắc, tôi được số điểm suýt tuyệt đối - 29,5 điểm. Ban giám khảo ki bo thật, có nửa điểm nữa thôi mà cũng không cho người ta cho nó tròn điểm. Còn mấy kiều nữ nhà tôi cũng toàn tuyệt sắc giai nhân, điểm thấp nhất là 29, điểm cao nhất Thu Trang 30 điểm tuyệt đối luôn, con này có dáng đẹp tiêu thụ đài các, duyên dáng yêu kiều, điểm tuyệt đối là phải.

Phần thi thứ hai là thi đấu theo hạng mục. Lần này không làm bài ra giấy nữa mà phải đứng tại chỗ trả lời câu hỏi của ban giám khảo. Vậy là quảng trường được chia ra làm sáu khu vực dành cho sáu hạng mục thi. Tôi rời các kiều nữ để đi tới khu vực thi văn với Kim Chi. Mười sáu người ngồi theo hàng ngang để chờ giám khảo đặt câu hỏi, ai nhanh tay bấm chuông thì được quyền trả lời. Bí quyết của tôi trong những trò chơi này là cứ bấm chuông thật nhanh ngay sau khi câu hỏi vừa dứt, chưa cần biết là có trả lời được hay không, cứ bấm đã rồi nghĩ sau, chứ đợi nghĩ ra rồi mới bấm thì có khi sang câu khác rồi ý.

Mười câu đầu thi có tám câu tôi là người bấm đầu tiên, nhưng toàn không trả lời được ==” Hời gì mà như đánh đố người ta ý. Ai lại hỏi tác giả Truyện Kiều là ai bao giờ không? Máy ngày luyện tập ở nhà, bốn gia sư của tôi toàn dạy cách phân tích câu thơ, đoạn thơ, bài thơ, phân tích diễn biến tâm lí, đặc sắc nghệ thuật, chứ có ôn cho tôi về tác giả đâu. Tôi chỉ nhớ mang máng ông ấy là Nguyễn gì gì đấy, sau đó tôi trả lời là Nguyễn Khuyến, ông giám khảo đầu hỏi ngồi giữa bấm cái “tê” giật cả mình. Nói xong mới nhớ hình như Nguyễn Khuyến là tác giả của bài Bánh trôi nước hay sao ý, không phải của Truyện Kiều.

Câu hỏi thứ 11 chuẩn bị được đọc. Tôi nhìn thấy đầu vàng đứng ngay sau giám khảo đầu hỏi khua tay khua chân loạn xì ngầu cả lên. Cậu ta định làm cái gì vậy?

- “Câu số 11: Bạn hãy cho biết những phẩm chất tốt của người con gái trong bài thơ Bánh trôi nước của nữ sĩ Hồ Xuân Hương.”

“Bíp!!”

Tôi lại bấm đầu tiên trong ánh mắt khó chịu của các thí sinh và cả của ban giám khảo nữa. Chết, tôi chỉ biết bài Bánh Trôi nước của Nguyễn Khuyến, chứ bài của Hồ Xuân Hương thì tôi chưa nghe bao giờ _

- “À... Ồ... thưa ban giám khảo, thưa chị MC, thưa các bạn thí sinh, và thưa toàn thể các quý vị khán giả, đại biểu, khách mời đang có mặt tại đây, em xin được trả lời câu hỏi.”

Ôi mẹ ơi, đầu vàng đang làm cái gì kia? Cái áo đồng phục à? Hình tròn à? Đứng lên ngồi xuống làm, gì thế? Lại còn bóp bóp cái gì nữa, xong cuối cùng chỉ vào bụng ==” Tôi biết đầu vàng đang nhắc cho tôi, nhưng tôi chẳng hiểu cậu ta miêu tả cái gì cả _

- “Thí sinh Vũ Hoài An, em lại không trả lời được đúng không?”

Giám khảo đầu hỏi có vẻ khó chịu và ức chế với tôi lắm rồi, tôi không muốn bị thua đâu. Phải bình tĩnh lại, ít nhất cũng phải trả lời được một câu. Thôi thì cứ trả lời theo bài Bánh trôi nước của Nguyễn Khuyến vậy.

- “Dạ thưa...”

- “Thưa ban giám khảo, thưa chị MC, thưa các bạn thí sinh, và thưa toàn thể các quý vị khán giả, đại biểu, khách mời đang có mặt tại đây, em không trả lời được ạ, đúng không?”

- “Dạ không...”

- “Thế còn không mau trả lời?”

- “Dạ, ai cũng biết, phụ nữ là biểu tượng của sắc đẹp, cho nên họ mới được gọi là phái đẹp. Ở trong bài, nhà thơ có miêu tả “thân em vừa trắng lại vừa tròn”, thể hiện người phụ nữ có một nhan sắc tròn trịa, phúc hậu.”

- “Thí sinh Hoài An, hình như em đang bị lạc đề.”

- “Dạ không bác cứ để cháu trả lời tiếp, phần trên mới là mở bài thôi ạ. Việc tác giả miêu tả sắc đẹp trước để làm nổi lên những đức tính tốt đẹp của người phụ nữ thời xưa: họ có nhan sắc, nhưng lại phải sống cuộc đời lận đận “bảy nổi ba chìm”. Số phận bị phó mặc cho xã hội đưa đẩy, nhưng họ luôn giữ gìn một “tâm lòng son”, tức là tâm lòng son sắt thủy chung, cũng có thể hiểu là lòng tốt hoặc lòng... lòng gì đó. Nói chung là họ rất tốt. Dạ, thưa ban giám khảo, thưa chị MC, thưa các bạn thí sinh, và thưa toàn thể các quý vị khán giả, đại biểu, khách mời đang có mặt tại đây, em xin hết ạ!”

- “...”

“Bốp... bốp... bốp...”

- “Bốp bốp bốp...”

- “BÓP BÓP BÓP...”

“RÀM RÀM RÀM...!!!!”

Ngay khi tôi vừa dứt câu trả lời, đầu vàng là người tung những cái vỗ tay đầu tiên, sau đó là Huy, Duy, cá sấu. Thấy bốn đại mĩ nam vỗ tay nên nữ sinh xung quanh theo phản xạ mà đưa tay lên vỗ, vỗ rào rào như thể họ được nghe một câu trả lời hay nhất quả đất vậy. Những nữ sinh đó tay thì vỗ liên tục như cái máy, mắt thì tíu tít lên nhìn về phía bốn mĩ nam==” Họ vỗ tay cho tôi à? Ai đó bảo “ừ” được không cho tôi đỡ đau lòng T_T

Thấy tôi lần đầu tiên trả lời được câu hỏi, lại còn khá tron tru, lại còn được “ủng hộ” nhiệt tình vậy nên bác đầu hói rất ức chế, liên tục tung ra những câu hỏi hóc búa, thế mà như kiểu được tiếp thêm sức mạnh từ những tràng pháo tay hộ kia, tôi trả lời nhoay nhoáy mười mấy câu hỏi tiếp theo. Đến câu cuối cùng là câu cá nhân, từng người lên đề rút thăm và thuyết trình về một tác phẩm, tôi cũng khá thành công khi rút được bài thơ Chinh phụ ngâm khúc của Đặng Trần Côn.

Phần thi thứ hai kết thúc, tôi được số điểm là 25/30, cũng may tôi trả lời được một câu khó nếu không thì rớt thẳng cảng. Ở phần này, Kim Chi được tận 28 điểm, mà phần trước nó cũng được 28, chết thật, nó cao hơn tôi rồi.

Phần cuối là phần thi thuyết trình về vẻ đẹp của người phụ nữ, phần này chiếm nhiều điểm nhất, tận 40 điểm Số tôi nó nhẹ không đỡ nổi, đến giờ phút quyết định thì bụng nó lại ọc ạch thế này, tôi cần tìm “anh ý”.

Anh Cường ơi anh Cường, anh ở đâu vậy, mau bê cái nặt ra đây, em sắp thi rồi đây. A, WC đây rồi, anh trốn kĩ thật ==”

- “Và sau đây, phần thi cuối cùng - phần thi hỏi đáp bắt đầu. Mời các thí sinh đứng theo thứ tự của trường mình để lần lượt thi.”

Chết, phải nhanh thôi. Cũng may trường tôi đứng thứ sáu.

- “Aaaa..., mấy người là ai?” Bò tôi ra.”

- “Câm mồm, mày còn kêu nữa tao giết.”

- “Nhà tôi nghèo lắm, không có tiền chuộc đâu. Thề tôi ra đi. Thật đấy.”

- “Không sao. Đòi hết cuộc thi này tao thả mày về.”

- “Thả tôi ra, tôi cần đi vệ sinh. Thả ra!!”

- “Đừng có giở trò.”

- “Được thôi, nếu mấy người muốn tôi phóng uế trên chiếc xe sang trọng này thì cứ đưa tôi lên đi.”

- “Mày cứ thử phóng xem?”

- “Thách tôi hả? Oke, lên thôi. Tôi đoán đây cũng chẳng phải xe của mấy người đâu nhỉ? Nếu nó bị làm sao thì đền khối tiền đấy.”

- “Mày...”

- “Thôi cho nó đi đi. Tuấn, mày đi theo nó.”

- “Ồ... nhưng em là con trai mà.”

- “Thì ai bảo mày là con gái đâu?”

- “Nhưng cô ta là con gái.”

- “Thế chẳng lẽ nó là con trai?”

- “Ý em là...”

- “Lôi thôi quá, đưa nó đi vệ sinh nhanh lên, không nó “phóng” hết ra đây bây giờ. Chờ đã, tịch thu điện thoại của nó.”

Vậy là tôi phải đi vệ sinh khi có một thằng con trai đứng ngoài canh. Làm sao bây giờ, tôi phải đến trung tâm quảng trường, sắp đến lượt trường tôi rồi.”

- “Xong chưa vậy con kia?”

- “... Ay ya chưa xong chưa xong. Tôi bị... táo bón rồi!” - ==” Còn đâu là hình tượng?

- “Nhanh lên.”

- “Biết rồi.”

Trong buồng có một cái cửa thông gió, cơ mà nó bé quá, tôi không chui qua được. Ra khỏi buồng toilet để quan sát, tôi thấy lại thấy có cái cửa thông gió to hơn trong kia, nhưng vẫn không đủ cho tôi chui vừa. Ồ, bức tường ngăn giữa nhà vệ sinh nam và nữ không sát trần, nói dễ hiểu hơn là hai nhà vệ sinh thông nhau qua cái trần nhà. Để thoát khỏi tay bọn bắt cóc, thôi đành hủy hoại thanh danh vậy.

Tôi vớt guốc, xắn váy, co cẳng trèo tường. Cao quá, không trèo được T_T

- “Xong chưa, lâu thế?”

- “Đáy đây, sắp xong rồi đây. Một chút nữa thôi. Ui ya bụng tôi...”

Tôi phải đứng lên bòn rủa tay, bám vào cửa sổ thông gió để đu lên trần nhà, trông tôi như nữ tarzan. Cũng may, chân tôi dài, cuộc đánh đu thành công rực rỡ, tôi trèo lên được nóc của buồng toilet. Ha ha ha...

Ui cha, đập đầu vào trần. Tôi quên mất mình đang ngồi trên trần buồng toilet, chỉ cách trần nhà cỡ 80cm. Thế nên trong phút quá khích, tôi nhồm người lên, đập đầu vào trần nhà vệ sinh. Xem nào, vệ sinh nam không có ai, nhanh chân trèo sang nào.

- “Oái, cô là ai? Sao lại chui vào đây?”

- “Suýt. Im mồm, còn kêu nữa tôi ỳnh. Tôi không nhìn thấy gì đâu, thật đấy, anh cứ tiếp tục công việc của mình, đừng để ý đến tôi.”

Đen thật. Rõ ràng lúc này có thấy cha nội nào trong này đâu.

Tôi rón rén đứng nép ở cửa nhà vệ sinh nam nhìn ra. Ngay bên cạnh, tên bắt cóc tên Tuấn đang quay lưng về phía tôi, ngó nghiêng vào nhà vệ sinh nữ chờ đợi, còn đằng xa kia, nhóm bắt cóc đang châu đầu vào cái galaxy s4 của tôi, tranh nhau chơi. Cơ hội đến rồi, mau linh nhanh.

- “Này cô kia, sao lại đi ra từ nhà vệ sinh nam hả?”

- “Kệ tôi ==”

- “Haizz, con gái thời nay thật táo bạo, dám ngang nhiên vào vệ sinh nam lại còn hồng hách. Cơ mà sao con nhỏ kia giải quyết lâu thế nhỉ? Táo bón cũng vừa phải thôi chứ. Cái tội không chịu ăn rau đây mà, khổ chưa.”

*****

Chạy thực mạng đến trung tâm quảng trường thì vừa lúc Kim Chi kết thúc phần thi, đến lượt tôi luôn. Chi nhìn tôi với vẻ rất kinh ngạc và có phần sợ hãi. Cũng phải thôi, vì tôi đang ở trong bộ dạng rất ư là “phá cách”: chân không giày, váy áo xộc xệch, mặt mũi nhếch nhác, tóc xù bung.

- “Xin mời thí sinh Vũ Hoài An trường THPT Đống Đa lên trình bày phần thuyết trình đã chuẩn bị. Thí sinh Đặng Minh Thy chuẩn trường Marie Curie bị.”

Tôi vuốt lại tóc và váy, bước lên bục hỏi đáp với đôi chân trần. Từ phía ban giám khảo và khán giả lao xao những tiếng bàn tán về tôi. Không một cái vỗ tay, không một lời cổ vũ. Năm kiêu nữ đều đứng trên này cùng tôi để thi rồi, còn bốn người bạn nữ nam của tôi thì chẳng thấy tăm hơi đâu. Nếu có họ ở đây thì tình hình đã không thế này, “quần chúng” đã không đã đảo tôi thế này.

- “Thí sinh Vũ Hoài An, cho tôi một lời giải thích về bộ dạng của em hiện giờ.” - giám khảo đầu hói bức xúc lần thứ n về tôi.”

- “..... When you ask: “Do you wanna dance, my barefoot Cinderela?”

Don't need no slippers or party dress

The way you're lookin' right

Now is what I like the best

And then you...

Say: “Do you wanna take a chance?”

Stay with me forever

No one will ever be more beautiful

My barefoot, barefoot Cinderela.””

Barefoot Cinderela - bài hát một thời tôi yêu thích trong bộ phim Hannah Montana. Thật may là trong bộ dạng thê thảm, tôi lại nhớ đến bài hát này, bài hát về cô bé lợ lem với đôi chân trần. Vậy là tôi chuyển chủ đề thuyết trình của mình sang chủ đề Barefoot Cinderela - chủ đề mới bịa ra và vớt chủ đề đã chuẩn bị sẵn trong hai tuần sang một bên. Tôi cũng biết như vậy là mạo hiểm, nhưng trong tình thế này, bắt buộc tôi phải làm vậy. Và tôi tiếp tục cất

tiếng hát...

- “Every morning

I wake up to find

I always dream the same.

Every night i e to my window

when you call my name

But the way the words

you say just fall like rain

till i’m drowning in the sound of your invitation

When you ask “do you wanna dance, my barefoot cinderella”

don’t need no slippers or a party dress,

the way you’re lookin’ right

now is what i like the best

And then you...

say “do you wanna take a chance?

stay with me forever

no one will ever be more beautiful

my barefoot, my barefoot cinderella.”

A dream world is always perfect

but that’s not my real life

Wish you did but you don’t know

then me i am inside

I pray that you’ll e lookin’ and i won’t hide

I’m smiling when you find me

coz i’ve been waiting

For you ask “do you wanna dance, my barefoot cinderella”

don’t need no slippers or a party dress,

the way you’re lookin’ right

now is what i like the best

And then you...

say “do you wanna take a chance?

stay with me forever

no one will ever be more beautiful

my barefoot, my barefoot cinderella.”

When I close my eyes it starts

like a movie for my heart

Here es my favourite part.

When you ask “do you wanna dance, my barefoot cinderella”

don’t need no slippers or a party dress,

you’re what i like the best

And then you...

say “do you wanna take a chance?

stay with me forever

no one will ever be more beautiful,

oohhhh.. cinderella...

When you ask “do you wanna dance, my barefoot cinderella”

don’t need no slippers or a party dress,

the way you’re lookin’ right

now is what i like the best

And then you...

say “do you wanna take a chance?

stay with me forever

no one will ever be more beautiful my barefoot,

my barefoot cinderella.”

Không gian bỗng chốc im lặng, rồi bỗng chốc ảm lên những tiếng vỗ tay. Thật may là tôi không bị ăn gạch đá gì đấy vì hát quá dở _ Coi như xong phần mở bài, tôi bắt đầu thuyết trình.

- “Thưa ban giám khảo, chủ đề thuyết trình của em hôm nay cùng tên với bài hát: “Barefoot Cinderella”.”

Cơ mặt của ban giám khảo dần dần ra, may quá, tôi tiếp tục thuyết trình.

- “Như mọi người đều biết, cô bé lọ lem là một nhân vật hư cấu trong truyện cổ tích, câu chuyện nói về một cô bé hiền lành tốt bụng nhưng chớ chiều lại bị người mẹ kẻ hành hạ, làm cho xấu xí, kết thúc chuyện, cô đã được sống hạnh phúc bên hoàng tử, một cái kết có hậu. Từ một cô bé nhor nhuốc, xấu xí, đến đôi giày từ tế cũng không có mà đi, lại có thể trở thành công chúa xinh đẹp, đều nhờ phép màu của bà tiên. Vậy hẳn ai cũng muốn có một bà tiên ỉnh, hoặc ít nhất được gặp bà một lần trong đời thôi cũng được. Nhưng điều em muốn nói ở đây là tại sao bà tiên lại chọn cô bé lọ lem để giúp đỡ? Chính là ở đức tính hiền lành, nhân hậu của cô. Vâng, điều thứ nhất em muốn nói trong chủ đề này là nét đẹp tâm hồn của người con gái! Về đẹp bên ngoài khá là quan trọng, nhưng điều tạo nên phép màu nằm ở vẻ đẹp trong tâm hồn. Nếu có một tâm hồn trong sáng, vậy thì chẳng cần bà tiên hay ông bụt nào cả, bạn đã tự tạo ra phép màu rồi.”

Ôi mẹ ơi ki diệu thật, những câu vừa rồi là tôi nói đúng không? Không bỏ công dùi mài kinh sử, và chắc cũng có một phần ở cạnh cá sấu lâu ngày, miệng lưỡi cũng sắc sảo hẳn lên ^^

- “Và còn điều thứ hai em muốn nói trong chủ đề này là: khát khao hạnh phúc của những người con gái xấu số. Như trong bài hát, cô bé lọ lem với đôi chân trần, luôn ngày ngày tìm kiếm, ngày ngày ước mơ một chàng hoàng tử sẽ đến bên mình và nói “nhảy cùng anh nhé, cô bé lọ lem chân đất”, thì chẳng cần giày dép hay váy dạ hội, cô bé lọ lem vẫn xinh đẹp hơn tất cả mọi người, đẹp vì hạnh phúc. Con người ta đẹp nhất khi hạnh phúc, đặc biệt là con gái. Vì vậy chẳng cần tô son điểm phấn, chỉ cần mỉm cười hạnh phúc, bạn sẽ luôn đẹp trong mắt mọi người. Không tin ư? Hãy thử thì biết, đây là một điều kì diệu đấy!”

Để chứng minh, tôi cười rạng rỡ một cái, điệu cười số 1 trong 25 điệu cười tuyệt chiêu. Khả khả, rất có hiệu quả nhé ^^

- “Thế giới mộng mơ luôn thật hoàn hảo, nhưng đó đâu phải là cuộc đời thật của cô bé lọ lem. Cô chỉ có thể thu mình lại, thu mình với số phận đen đui, đợi chờ hạnh phúc. Vì thế điều thứ ba cũng là điều cuối cùng em muốn nói: Là một người con gái, dù thế nào đi nữa cũng phải tự tin với cuộc sống của

mình, bỏ qua mọi mặc cảm để tiến đến hạnh phúc, bắt lấy nó và giữ thật chặt. Nếu làm được, bạn thực sự là một cô gái bản lĩnh! Lời cuối em muốn gửi đến ban giám khảo cũng như tất cả các bạn nữ sinh: Lọ lem chân đất còn có thể làm công chúa, chắc chắn mỗi người cũng có thể tự làm nên điều kì diệu ình! Em xin hết ạ!”

“Rầm rầm rầm...!!” (vỗ tay)

- “Hú hú... Vũ Hoài An!! Vũ Hoài An!! Vũ Hoài An!!...”

- “Bis bis...”

- “Tôi chọn bạn!”

- “Hoài An no 1!”

- “.....”

Vâng, cảm ơn bạn Hoài An, bài thuyết trình rất ấn tượng. Và tiếp theo xin mời Đặng Minh Thy trường Marie Curie. Thí sinh Tô Mĩ Linh trường Trần Phú chuẩn bị.”

Phù, cuối cùng tôi cũng làm được, tôi đã gây nên kì tích trong cuộc đời 16 năm của mình. Chưa bao giờ tôi phải đứng trầm phong bằng miệng trước mặt nhiều người như thế mà chưa hề có chuẩn bị trước. Bạn thấy tôi tuyệt chứ? Tôi cũng biết tôi tuyệt mà. Ôi ngại quá cơ ^ _ ^

- “Hoài An, bài này không phải bài mày chuẩn bị tuần trước mà?”

- “Ôi tao thần tượng mày rồi đấy.”

- “Ha ha, tao là ai chứ! Thôi chúng mày cũng cố lên nhá!!”

Chừng 60 phút sau cuộc thi kết thúc. Dù bài thuyết trình vừa rồi của tôi khá ổn nhưng do không có chuẩn bị trước nên câu cú hơi lủng củng, lại được cả phần thi hạng mục như dở hơi nữa, mong là tôi không đứng chót bảng.

- “Sau 20 phút thảo luận và cho điểm của ban giám khảo, ban tổ chức xin công bố kết quả cuộc thi Super Miss City.”

Rồi lần lượt, MC đọc tên các hoa hậu và á hậu của từng hạng mục, mục Văn học của tôi đọc cuối cùng ==” năm hạng mục đầu đều có tên các kiều nữ nhà tôi, họ giỏi thật. Đến hạng mục thứ sáu thì hồng mic, làm người ta hồi hộp quá đi.”

- “Hạng mục Văn học: có hai á hậu Văn học: Hồ Yến Nhi trường THPT Việt Đức với số điểm 91, Nguyễn Minh Anh trường THPT Ba Đình với số điểm 92,5. Vâng, xin chúc mừng hai bạn. Và giải hoa hậu Văn học của cuộc thi hôm nay thuộc về thí sinh Vũ Hoài An trường THPT Đống Đa với số điểm 94,5, chúc mừng bạn!!”

T_T

Không có tôi T_T

0_o

Không phải!

==”

Tôi vừa nghe thấy gì thế nhỉ? Hoa hậu Văn học là... Vũ Hoài An?

Bạn có nghe thấy không?

Là Vũ Hoài An, là tôi đấy, tôi là Miss Văn học của thành phố, tôi thắng rồi ^o^

Không thể tin nổi là tôi đã đoạt Miss, tôi làm được rồi, tôi làm được rồi!!

Oh God, toàn thành phố có sáu giải hoa hậu mà trường tôi chiếm mất ba giải rồi: tôi là Miss Văn học, Quỳnh là Miss Toán học, Trang là Miss tiếng Nhật, còn Hà Anh, Thu, và Bảo Linh không đoạt chức hoa hậu, nhưng họ đều là Á hậu, chứ không ai là không có giải. Tôi nghe ở phía dưới có tiếng tung hô sáu kiều nữ chúng tôi, tiếng tung hô tên trường chúng tôi, tiếng tung hô tên lớp chúng tôi. Tôi còn nghe có người gọi chúng tôi là sáu công chúa của trường Đống Đa. Kia rồi, tôi đã nhìn thấy bốn đại mỹ nam của tôi, họ đi đâu này giờ, bây giờ mới xuất hiện, đầu vàng mồm to nhất, chạy lên tặng hoa cho tôi, rồi cả ba người kia nữa.

- “Thu, chúc mừng cậu, cậu giỏi quá ^^”

==”

Lại là thất tình hoàng tử, dạo này lúc nào hần cũng bám riết lấy Thu. Hôm nay chúng tôi đi thi, hần cũng bám càng đến cổ vũ, mặc dù bị chúng tôi ném đá ném gạch rất nhiều nhưng vẫn trơ mặt thót ở lại.

- “Ừa, Minh, Duy, mặt hai cậu làm sao kia, bầm dập hết cả?”

- “Chẳng sao cả.”

- “Không có gì đâu An.”

- “Này, galaxy tôi tặng mà dám đưa cho người khác cầm hả?”

- “? Sao cậu lấy được nó? Cái này bị bọn bắt cóc cầm rồi mà?”

- “Bọn tôi tìm thấy chúng nhờ định vị GPS, nhưng tìm thấy rồi lại chẳng thấy cậu đâu, bây giờ bọn chúng đang ở đồn cảnh sát.”

- “Nhưng sao bốn người đi tìm lại chỉ có hai người bị đánh?”

- “Bị đánh á?”

- “Là hai thằng đánh nhau đấy.”

- “Sao hai cậu lại đánh nhau?”

- “Là tại nó. Trong khi chúng tôi đang hoảng hốt tìm cậu thì nó cứ bình chân như vại, lại còn bảo bọn tôi là hữu dũng vô mưu nữa.” - Cá sấu tức giận chỉ tay về phía Duy.

- “Chẳng phải là thế à? Cứ đi tìm loạn lên thì bao giờ mới tìm được người? Phải bình tĩnh để nghĩ cách chứ.”

- “Cậu không phải lên mặt dậy đòi.”

- “Tôi chẳng dậy đòi ai cả.”

- “Duy! Minh! Hai người thôi ngay, lại định đánh lộn nữa hả?”

Bực mình thật. Bọn con trai thật lắm chuyện, hơi tí là giờ nắm đấm ra giải quyết, chỉ tổ làm đau nhau chứ giải quyết được gì đâu. Còn tôi là nạn nhân của cuộc chiến tranh phi nghĩa, đứng giữa một bên là tảng băng lạnh lùng Hoàng Nhật Duy, một bên là hot boy hiếu chiến Hoàng Minh, chỉ như chờ thêm một kích động nào đó là hai người lại lao vào ẩu nhau. Haizz, đến một với hai ông “Hoàng” này!

- “An, chúc mừng cậu. Giờ cậu đã là hoa hậu teen của thành phố rồi. Tặng cậu cái này.” - Duy quay ngoắt sang tôi, đưa ra bó hoa và một hộp quà nhỏ.

- “Ồ, một cái lắc chân, đẹp thật.”

- “Duy khéo chọn nhỉ?”

Mấy Kiều nữ cứ tấm tắc khen cái lắc chân của Duy. Công nhận, nó đẹp thật.

- “Người ta nói nếu tặng lắc chân cho người mình yêu, thì người đó sẽ mãi thuộc về bạn. An, làm bạn gái tớ nhé?”

0_o (x 4500) - Tất cả ánh mắt của những người có mặt tại quảng trường đổ dồn về phía chúng tôi.

- “Duy, cậu...”

- “Này rùa, sao cậu cứ đứng đực ra thế? Còn không mau từ chối?”

- “Tôi... Hà?”

- “Tôi bảo cậu mau từ chối đi. Cậu là người đã có chủ rồi mà.”

- “Gì cơ?”

- “Chẳng phải cậu là bạn gái tôi rồi sao. Cái hôm tôi nói cậu là bạn gái tôi trước cửa phòng y tế, là thật đấy.”

- “Hoàng Minh!”

- “Cậu thấy đấy cô ấy đã có bạn trai rồi, đừng tặng quà làm gì ác công.”

- “Nhưng mà An đã đồng ý đâu. Với cả hôm ở phòng y tế, cả tôi và Huy cũng nói vậy mà.”

- “Cơ mà mọi người chưa biết nhỉ? Tôi và Hoài An đã... ngủ với nhau rồi..”

- “?”

- “CÁ SÁU!!!!!!!!!!!!!! >

- “Trời, đừng chối nữa, rõ ràng tôi và cậu đã ngủ cùng nhau mà, đừng xấu hổ.”

- “Hoàng Minh, cậu đừng có đặt điều. Đừng cố gắng phá hoại tôi nữa. Tôi và An là bạn thanh mai trúc mã, lớn lên cùng nhau, sớm đã có tình cảm. Cậu nhìn xem, đây là dây chuyền đôi mà mẹ của tôi và An tặng cho chúng tôi.”

- “Sợ dây chuyền này... Đừng vội cười. Tôi cũng có!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Cappuccino* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Cô gái đặc biệt

Sài Gòn 30/7/2013...

Một ngày không nắng không mưa, cậu xuất hiện một cách khó ưa khi tôi đang cầm cái đùi gà ăn ủi thẳng bạn thân.

Cậu quá bình thường, bình thường như bao người bình thường khác, bình thường đến mức không ai có thể thấy chút bất bình thường nào trong cậu, vì cậu chẳng có gì nổi bật cả. Tôi chỉ thấy cậu có một chút hơn người khác ở chỗ: đáng ghét hơn. Cậu làm chuyển nghi mạt của tôi kết thúc một cách đầy phần nộ.

Tại sao không quen biết nhau mà cậu cứ thích xía vào chuyện của người khác thế? Nhìn cái cách cậu cãi cùn mà tôi thấy ngứa tai kinh khủng, đã cãi cùn lại còn thích cãi nhiều, cãi lấy được. Là một sinh viên ngành luật trong tương lai, tôi không thể chấp nhận được kiểu biện luận không có căn cứ đây của cậu. Thật may, cậu biết điều mà té đi chỗ khác sớm, nếu không tôi đến đứt mạch máu não vì tức quá!

Tôi nhìn thấy một con chó chạy qua đường, vội vã đi tới giúp nó sang đường thuận lợi. “Uỳnh” một cái, tôi từ trần khi chưa kịp cứu con chó. Lại là cậu, cậu có biết là cậu đã phạm phải tội cản trở người thi hành công vụ không? Cậu còn dám cướp trắng trợn nụ hôn đầu tôi để dành cho bạn gái tương lai nữa. Cậu nhiều tội lắm đấy. Chạy trốn hả? May là cậu nhanh chân không thì đền ốm cho tôi nhé. Chỉ có điều, trong lúc chạy tội, cậu đã đánh rơi một thứ. Lạ thật, sợi dây chuyền này sao giống của tôi quá, giống y sì, đều làm bằng bạc và có mặt dây hình một tách cà phê nhỏ xíu. Từ bé đến giờ tôi luôn đeo nó, mẹ bảo tôi không được bỏ nó ra. Đã bao nhiêu lần tôi hỏi mẹ về sự tích sợi dây chuyền nhưng mẹ không nói, cả bố cũng thế. Rõ ràng là sợi dây này rất bí ẩn. Vậy cậu có liên quan gì đến tôi à? Mau quay lại cho tôi hỏi nhanh!

Ngày nhập học, lại gặp cậu. Vừa nhìn thấy cậu bước vào cửa lớp, tôi kinh ngạc vô cùng, rồi chả hiểu sao lại bật cười. Đuôi con nhò ngồi cạnh tôi xuống bàn cuối, tôi muốn cậu ngồi bên cạnh tôi, như vậy trả thù mới dễ.

Đi gặp người mà tôi đã tặng máu. Lại là cậu. Cậu dám gọi tôi là “cá xấu” tôi đẹp trai thế này mà dám bảo tôi “xấu” à? Sao lúc nào tôi cũng phải giáp cái mặt đáng ghét của cậu thế nhỉ? Nói thật đi cậu có cố tình để gặp tôi không thế? Thôi được, nếu đã thích tôi như vậy thì tôi cũng cho cậu một cơ hội.

Một buổi chiều, tôi lại hành hiệp trượng nghĩa với một đứa bé. Không may kẻ thù hung hãn quá, phải chạy tạm vào một nhà nào đó trốn nò. Lại gặp cậu. Chắc cậu biết tôi sắp chạy tới nên mở sẵn cửa đứng không? Nhìn cái mặt ngu ngu của cậu là tôi biết không phải rồi ==” Cho đến lúc này thì tôi thấy cậu không bình thường như bao người bình thường khác nữa, cậu rất bất bình thường! Người đâu mà ngu ngu dễ dụ kinh khủng. Cậu chẳng khác gì con cún nhà tôi, dọa cái là sợ. Xem nào, từ đồng nghĩa với “không bình thường” và trái nghĩa với từ “bình thường”, là “đặc biệt”. Đúng rồi, cậu rất đặc biệt. Mà tôi lại là người thích những thứ gì đặc biệt, khác người, vì thế, coi như cậu gặp may khi được tôi thích nhé. Nhớ đấy!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Cappuccino* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 42

Từ thiên tranh hùng

Từ sau cuộc thi Super Miss City, sáu người chúng tôi nổi như cồn và được cả trường tôn vinh vì đem lại vinh quang cho nhà trường với bốn giải hoa hậu và hai giải á hậu. Mọi người tôn sùng và gọi chúng tôi là “Lục công chúa”, thậm chí chúng tôi còn có cả fanpage nữa cơ. Ngay hôm sau đến trường, tôi ngỡ ngàng khi bắt gặp mấy trăm bản sao của Hoài An, Minh Thu, Thu Quỳnh, Bảo Linh, Hà Anh và Thu Trang xuất hiện khắp nơi trên sân trường ==” Đại loại là gặp mấy chục “Bảo Linh” đi giày sneakers đề lên gót như dép lê và áo len dài đến đầu gối, mấy chục “Minh Thu” quàng khăn voan dài ngây ngô trên sân trường, mấy chục “Thu Quỳnh” đeo mp3 mở cỡ to nhất rồi cài tai nghe lên cổ áo chứ không đeo vào lỗ tai, mấy chục “Thu Trang” duyên dáng với cả cây hồng trên người, mấy chục “Hà Anh” với kiểu băng đô hình xích chó, nhẫn khủng bố và khuyên tai hình máy bay tung tẩy đi lại, và mấy chục “Hoài An” với cái thắt lưng treo nặng móc chìa khóa đủ các loại hình mà không có cái khóa nào. Chúng tôi trở thành thần tượng để mọi người ngưỡng mộ và làm theo. Hầy, cảm giác được làm người nổi tiếng vui thật ^^

Còn nhóm người đã bắt cóc tôi hôm đó, cá sấu đã điều tra ra người đứng sau vụ này là một thí sinh tham gia thi hạng mục văn học của trường khác. Tôi chỉ thắc mắc là tôi ngu gần nhất hội đấy, tại sao lại bắt tôi chứ không phải mấy người giỏi giang xinh đẹp khác? Thật khó hiểu.

Đấy, nhắc đến cá sấu lại đau đầu. Hấn và Duy suốt ngày chành chọc nhau, không để tôi yên ổn được phút nào. Hôm nay lại tiếp tục hành tôi ra Moon cafe để làm gì không biết. Một thế.

- “Mấy người cho tôi yên ổn làm việc được không? ==”

Từ đại nĩ nam cùng ngũ đại công chúa (thêm cả tôi là lục) đã tề tựu đông đủ ở Moon cafe, mà cứ mỗi lần họ đổ bộ chỗ này là số cộc chén tôi phải rửa nhiều gấp đôi mọi ngày.

Như mọi khi, tôi uống cappuccino, cá sấu chọn mocha, Huy là Americano, Latte của Duy và Pepsi kem của đầu vàng. Còn năm công chúa kia mỗi hôm gọi một món.

- “Hoàng Minh, cậu giải thích rõ về sợi dây chuyền của cậu đi. Cậu đã đánh một cái giống của chúng tôi đúng không?”

- “Haizz, hỏi nhiều thế nĩ? Câu này cậu hỏi đến cả tí lần rồi đấy, không chán à? Đã bảo là tôi không biết rồi mà, từ bé tôi đã đeo sợi dây này rồi. Như vậy là ba chúng ta có duyên từ bé chứ không chỉ riêng cậu với con rùa kia đâu.”

- “Ê Sáu, cho tôi mượn cái dây của cậu, cả Duy nữa.”

Tôi cầm ba sợi dây giống y hệt nhau trên tay. Chúng giống nhau đến từng cái mắt dây. Tôi đã đếm số mắt dây của cả ba sợi, là bằng nhau. Ngay cả đến cái quai tách cà phê cũng bằng nhau luôn, không có điểm gì khác biệt. A, chờ đã, có cái này khác.

- “Mọi người nhìn này! Mặt sau của ba mặt dây chuyền có khác chứ, là những chữ cái khác nhau.”

- “Ồ đúng rồi, sợi của An có chữ H, sợi của Duy có chữ M, còn sợi của Minh có chữ N, những chữ cái này có ý nghĩa gì nĩ?”

- “Ừ, An là chữ A mà. Hay là Hoài An, lấy chữ H ở chữ Hoài?”

- “Vậy thì của Duy phải là chữ N chứ, Nhật Duy mà. Còn của Minh phải là chữ H.”

- “Cái này từ đầu chưa phải là của chúng tôi, mà là của các mẹ. Đúng rồi, chữ H của An tức là Hoài, mẹ của Hoài An, còn chữ M của tôi là Mai, mẹ tôi. Vậy của Hoàng Minh...”

- “Mẹ tôi tên Thủy mà.”

- “Ừa, thế thì không phải rồi.”

- “Chờ đã, Minh, mẹ ruột của cậu tên Nguyệt mà!”

- “Hà Anh, sao mày biết?”

- “Ồ đúng đấy, mẹ nó sao mày biết?”

- “Hai người có gì mờ ám hả?”

- “Trời ơi mờ ám cái gì chứ. Tao là chị họ của Hoàng Minh.”

- “Hả?”

- “Trời, hai người là chị em mà sao bọn này không biết?”

- “Thì bọn tao cũng mới biết thôi”

- “Mới biết là thế nào? Sao hai người lại có quan hệ chị em thế?”

- “Thì tao là con của anh của bố của Hoàng Minh. À không, giờ phải gọi là Vương Minh chứ nĩ?”

- “Tôi không phải họ Vương, đừng có gọi tôi là Vương Minh.”

- “Hai người nói gì bọn tôi chẳng hiểu.”

- “Không hiểu thì thôi.”

Đúng rồi, Hà Anh cũng họ Vương mà. Hóa ra Hà Anh là chị của Minh, thảo nào tính cách họ giống nhau thế, đều tinh ranh, quái vật và hiểu chiến như nhau. Thế mà đã có lúc tôi thấy họ đẹp đôi cơ đấy —” Tất cả lũ kia đều không hiểu, chỉ có Minh, Hà Anh, và tôi biết chuyện...

- “Vậy nói chung là mẹ ruột của Hoàng Minh có liên quan đến hai người mẹ của Duy và An đúng không?”

- “Chính xác, cơ mà liên quan ở điểm nào thì chịu.”

*****

Nữ sát thủ Vũ Hoài An đang đứng trên đỉnh cao của bạo lực, cầm trên tay khẩu súng dài bắn người không chớp mũi súng lạnh lùng của tôi.

- “Này, mày chết rồi cơ mà, sao lại mở mắt?”

- “Mở mắt để xem khi nào mày hết đạn.”

- “Oái oái, dừng lại, sao mày bắn tao tàn bạo vậy?”

- “Ha ha, trông Hoài An như con tắc kè ý nhỉ? Trên người toàn màu xanh xanh đỏ đỏ.”

- “Ya, chết đi, bọn ta phản công đây!

Vậy là sát thủ Hoài An hi sinh anh dũng bên khẩu súng son. Chán thật, tôi bị bắn nhiều quá, màu chán hết lớp kính bảo vệ, chẳng nhìn thấy tên nào để bắn. Cơ mà công nhận trò này vui quá, vui hơn trò bắn súng nước nhiều. Đầu vàng sướng thật đấy, bỏ làm chủ tịch cả một tập đoàn giải trí, chẳng bao giờ mất tiền để chơi trò chơi. Hôm nay bọn tôi đi cùng đầu vàng nên cũng được miễn vé luôn. Vì hôm nay tôi được về sớm nên cả lũ rủ nhau đi bắn súng son. Đạo này chị Hà hay dọn quán sớm nên tôi cũng được nghỉ sớm theo, chắc đạo này chị bận nhiều việc lắm đấy.

Cơ mà buồn cười nhỉ? Nãy giờ tôi toàn bắn nhau với ngũ công chúa, còn tứ đại nữ nam cứ nhảy ra một góc bắn nhau, không thèm bắn với bọn tôi. Hừ, dám kì thị con gái hả? Nhìn bọn tôi điệu đà thế này thôi, chứ bắn cũng ác lắm đấy.

Nhưng vẫn phải công nhận một điều, nhìn bọn con trai bắn nhau trông khác hẳn. Bốn người họ bắn nhau cứ như kẻ thù thật vậy, xem sướng mắt cực, y như phim hành động.

- “Bỏ cuộc đi.”

- “Không bỏ thì sao?”

- “Đừng có suốt ngày lôi cái mác thanh mai trúc mã vào đây.”

- “Ồ đúng đấy, thanh mai trúc mã thì sao? An cũng thích chơi với tôi lắm mà.”

- “Cuối cùng cậu cũng thể hiện ra rồi. Thế còn cậu, Huy, còn không chịu thừa nhận?”

- “Tại sao tôi phải thừa nhận? Lần ở phòng y tế tôi cũng nhận An là bạn gái mà. Vậy còn gì để thừa nhận nữa à?”

- “Tốt, vậy bắt đầu từ bây giờ, chúng ta cạnh tranh công bằng!”

- “Các cậu tốt hơn là nên cố gắng hết mình, vì tôi không biết nhường là cái gì đâu.”

- “Hoàng Minh, hình như cậu hơi tự tin quá thì phải.”

Ồ hơ hơ, nói gì chẳng hiểu. Đã bảo nào tôi nó phẳng lắm mà, nói thì nói cho rõ ràng người ta mới hiểu được chứ. Thôi lại ra bắn nhau với năm con vịt kia vậy, chứ bắn với bốn người này thế nào cũng thua.

*****

[Lớp 10A15]

Hôm nay lớp tôi khác hẳn mọi ngày: trên tường, trên cửa sổ được trang trí đầy bóng và dây kim sa, ở dưới sàn nhà cũng rải đầy bóng, tiếng nhạc xập xình phát ra từ cái laptop trên bàn giáo viên, bọn con trai thì tắt bật ra ra vào vào để bê vác, trang trí, bày đồ ăn và quà. Yes, hôm nay là mùng 8 tháng 3 ^^

Mọi thứ hôm nay đều do con trai chuẩn bị, con gái chúng tôi chỉ việc ngồi buồn dưa lê, tán phét với nhau, chờ đến giờ là đánh chén nhiệt tình >v”

- “Thôi, cậu tặng quà xong rồi thì về đi.”

- “Hơ, bây giờ còn biết đuối tớ nữa cơ đấy.”

- “Cậu có thể ngồi nói chuyện với dì Huệ cũng được, tớ lên phòng đây.”

Hừ, cá sấu đáng ghét, dám không tặng quà mình. Bảo sao bị tôi gọi là Cá Sấu.

Duy vẫn ngồi nói chuyện với dì Huệ ở dưới nhà. Duy ơi sao cậu lại thích tôi chứ? Lại còn được cả cá sấu dờ hơi cứ thích chảnh chọe với Duy nữa. Hần bảo câu nói trước cửa phòng y tế là thật? Có bị ngu dần mới tin là thật! Tôi nghĩ hẳn chỉ làm thế để chọc tức Duy thôi. Cơ mà nhờ thật thì sao nhỉ?

Thật hay giả thì cũng bóc quà cái đã. Vứt hết đồng quà của fan sang một bên, tôi mở quà của Duy trước. Oái, đôi giày này trông giống giống đôi giày Duy đi lúc này nhỉ? Thích chơi đồ đôi hả? Có vẻ không cần thiết lắm đâu ==”

Quà của đầu vàng là một con gấu bông. Hình như tên này bị cuồng thú nhồi bông thì phải, lần sinh nhật tôi đầu vàng tặng con chó bông, lần này là gấu bông.

“Cậu có nhìn thấy đuôi con gấu không? Đấy, bóp vào đó và chờ nhé. Chúc cậu mừng 8 tháng 3 vui vẻ. Yêu cậu.”

0_o

C... cái... cái từ cuối... là sao? Thiệp chúc mừng gì mà lung củng khó hiểu.

Tôi lật mông con gấu bông lên để bóp đuôi nó, đầu vàng có trò gì hay nhỉ?

- “Một ngày không nắng không mưa

Tôi khẽ mỉm cười

Vì chợt nhận ra

Người luôn làm tôi mỉm cười

Người luôn làm tôi mong nhớ

Là em

Và tôi yêu

Đôi mắt trong veo

Và tôi yêu

Miệng cười xinh xắn

Tất cả là em

Là em

Là em...

...

Hoài An, chú ý này, cậu nghe cho rõ nhé. Tớ-Yêu-Cậu!!”

0_o

Tôi tưởng người yêu của đầu vàng là cá sấu chứ nhỉ? Sao giờ lại là tôi à? Cá sấu ơi, cậu đầu rồi, cho tôi một lời giải thích đi. Sao quà tặng hôm nay toàn thứ kì quặc quá!! Còn nữa, còn quà của hoàng tử nữa, tôi không muốn ăn mì tôm trừ bữa đầu.

Bên trong lớp bọc quà màu da cam - một quả cầu thủy tinh. May thật, không phải mì tôm. Quả cầu to lấp lánh, bên trong có hình thần Cupid cùng hai trái tim ==” Quà kiểu này dễ hiểu lắm quá, sao không tặng hình gì khác chứ, nhiều hình đẹp lắm mà ==”

“Bíp”

Tin nhắn của Huy. Vừa sờ đến quà của cậu mà đã nhắn tin rồi, siêu như thánh ý.

[Cậu thích món quà chứ?]

[Ừ, nó đẹp lắm]

[An này]

[Sao?]

[Tớ đang định.. tỏ tình]

[Với cái người ngu ngu đần đần lần trước cậu kể ý hả?]

[Ừ. Có nên không nhỉ?]

Hu hu hoàng tử ơi, cậu làm thế thật à? Đau lòng quá T_T

[Thì cậu cứ làm đi] - "" có một sự không vui nhẹ.

[Dù tớ có bày tỏ không thành công thì cô ấy vẫn và tớ vẫn sẽ là bạn chứ?]

[Tất nhiên rồi, cậu tốt bụng lắm mà, ai dám bỏ cậu được]

[Haizz, đến cửa nhà cô ấy rồi, có nên vào không nhỉ?]

[Can đảm lên]

[VẬY TỚ BẮM CHUÔNG NHÉ?]

[Ừ]

“Kính coong.”

- “An ơi, bạn con này.”

- “Dạ, con xuống liền.”

0_o

- “Huy, tớ tưởng cậu đang đi.. tỏ tình cơ mà?”

- “Ừ đúng rồi ^^”

- “Thế sao còn ở đây?”

- “Vì tớ tỏ tình ở đây mà.”

- “Bạn gái cậu đâu? Định dẫn đến cho tớ xem mặt à?”

- “Ngốc. Là cậu đấy.”

“Ruỳnh”

- “An, an, cậu sao thế?”

- “Không.. không có gì, tớ.. trượt chân thôi mà.”

- “Ngươi tỏ thích là cậu đấy An ạ ^^ tặng cậu bó hoa, đẹp đúng không?”

- “Huy, tớ...”

- “Cậu đồng ý chứ? Đồng ý cho tớ yêu cậu chứ?”

- “Huy, tớ...”

- “À. Tớ biết cậu định nói gì rồi, thôi đừng nói không tớ buồn lắm. Cậu cứ nhận lấy bó hoa với hộp chocolate này đi. Là cậu xui tớ tỏ tình đấy nhé, cho nên cậu phải nhận.”

- “Huy...”

- “Quả cầu thủy tinh có hình thần Cupid và hai trái tim, cậu thấy chứ?”

- “Ừ.”

- “Chút nữa lên rọi đèn pin vào chính giữa quả cầu nhé, đẹp lắm đấy.”

- “Ừ...”

- “... Thôi được rồi, tớ cũng chẳng giỏi ăn nói. Đáng lẽ nên chuẩn bị kĩ hơn rồi mới nói chuyện này với cậu, nhưng tự nhiên lúc nãy tớ lỡ nhấn tin cho cậu mất rồi, nên có vẻ hơi đường đột nhỉ? Vậy giờ cậu lên nhà đi, tớ về luôn đây. Nhớ rọi đèn pin vào quả cầu nhé.”

- “Ồ, cậu về luôn à?”

- “Ừ... An này, tớ sẽ đợi...”

Tôi độn thổ đây!

Bọn này điên hết cả lượt rồi. Sao đột kích tôi kinh quá. Duy, rồi đầu vàng, rồi Huy, họ bị dở hơi tập thể à, hay muốn làm tôi tức chết đây. Rõ ràng hoàng tử và đầu vàng là người yêu của cá sấu, cơ mà hình như đầu vàng còn có cảm tình với Duy nữa cơ. Bây giờ lại quay hết sang thích tôi là thế nào được. Tôi điên lên mất, chỉ tội nghiệp cái hộp quà trên bàn học bị tôi hất bay.

Ủa? Hộp quà trên bàn học mọc ở đâu ra thế? Bên trong là một bộ pizama màu hồng có hình rùa ==”

“Khi đi ngủ cậu nên mặc cái này, sẽ đỡ hại thần kinh cho người đến gọi cậu dậy hơn cái váy ngủ đấy. Mà nhớ giờ cậu đang là bạn gái của tôi đấy, đừng có nhận quà của con trai. Thân!”

Không kí tên, nhưng tôi thừa biết là ai ==”

.....

Sau ba năm mất tích, Duy trở về bất ngờ như thiên thạch rơi vào trái đất, để giờ đây tôi phải đứng giữa tình thế nan giải: cùng một lúc bị “đánh úp” bởi một thiên thần, một thiên quỷ, một thiên thạch và một thiên... cún ==”

Bốn bạn “Thiên” này làm tôi đau đầu chết mất. Thường thì trong những cuốn tiểu thuyết tôi đọc, những chuyện tình nhiều tay rất thú vị, nhưng khi chính mình bị rơi vào hoàn cảnh này, tôi mới thấy cái “thú vị” đó nó khủng khiếp như thế nào. Mới đây là hai người mà đã chí chóe cả ngày, giờ là bốn người thì khéo xảy ra chiến tranh thế giới thứ ba quá, thiên hạ sẽ rơi vào cảnh đại loạn, và tôi sẽ là nạn nhân đáng thương nhất của cuộc chiến tranh phi nghĩa. Có ai nói cho tôi cách giải quyết chuyện này với T_T

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

Con trai kẻ thù

Tháng 4, chúng tôi đang gấp rút ôn tập để chuẩn bị thi học kì II. Thực ra thì chỉ có tôi gấp rút thôi, vì xung quanh tôi toàn đứa học giỏi, chẳng phải lo lắng gì. Như mọi năm thì tôi không để ý lắm đến việc học tập, nhưng giờ thì khác rồi. Từ khi ba mất, tôi biết lo cho tương lai của mình hơn, và tôi biết rằng trượt đại học đồng nghĩa với việc tôi chẳng có gì cả. Mà muốn đỗ được đại học thì trước tiên phải vượt qua được các kì thi phổ thông đã. mấy tuần nay tôi chăm chỉ học bài, không đi chơi đâu cả. Đối với người khác thì thi học kì rất nhẹ nhàng, nhưng với tôi thì nó khó khăn đủ đường, vì trước kia tôi học có ra gì đâu, nên gần như mất gốc. Cũng may đợt thi học kì I có cá sấu làm gia sư cho nên cũng nắm được chút nền tảng. Và lần này cũng thế, nhưng còn khốc liệt hơn trước vì có thêm ba “gia sư” tự nguyện nữa đến kèm tôi.

Ngày nào cũng như ngày nào, bốn đại mĩ nam đến rước tôi đi học rồi lại rước về, chiều thì đến nhà kèm tôi học, tối thì đi chơi để tôi ở nhà tự học tiếp. Lúc đầu “tứ thiên” tranh cãi đến suýt đánh nhau để tranh kèm tôi học, vì thế đi Huệ chia giờ ra để họ đến dạy tôi, ôi đi Huệ lúc nào cũng là cứu tinh.

*****

Hôm nay lạ nhỉ, đã 3 giờ chiều rồi mà chưa thấy ma nào sang. Thực ra với kiến thức được tập huấn mấy ngày qua thì tôi có thể tự học được rồi, nhưng dường như đã quen với xuất hiện của bốn tên trời đánh kia, bây giờ không thấy bóng dáng đâu lại thấy thiếu thiếu. Haizz, đừng bảo là bốn thằng rù nhau đi chơi quên mất tôi rồi nhé? Không chấp nhận được, dám chơi mạnh. Tôi phải đi tìm họ để chơi cùng!

Cơ mà tìm ở đâu được nhỉ? Hà hà, bốn người đó toàn điện thoại xịn, có định vị GPS, tìm tí là ra ý mà.

- “Bạn gì oi...”

- “?”

- “Mình bị lạc đường, bạn ành hỏi phố Thái Hà ở đâu nhĩ?” - Một cô bạn khá cao hỏi đường tôi, nghe giọng có vẻ như là Việt Kiều thì phải. Ôi tôi nhớ cái hồi mình từ trong Nam ra đây quá _

- “Đi hết đường này là ra ngã tư, bạn đi thẳng lên đường Nguyễn Lương Bằng rồi cứ đi thẳng, sau đó đến cái ngã tư thứ hai thì rẽ phải là ra Thái Hà nhé ^^”

- “À à, được rồi, cảm ơn bạn nhiều ^^”

Khổ thân chưa, cơ mà tôi chỉ đường rõ vậy chắc cũng tìm ra thôi.

Hầy, còn bốn đại mĩ cứ chạy linh tinh, rẽ hết bên nọ bên kia, chẳng hiểu họ đang định đi đâu. Hại tôi cũng đi lòng vòng theo. Một quá, làm cốc trà sữa đã.

- “Ồ, bạn cũng ở đây à?”

- “Ừ, mình đi tìm máy đưa bạn mà mãi chẳng ra, tạt vào đây nghỉ chút.”

- “Mình đi một lúc thì quên mất lúc nãy bạn nói cái gì, quên luôn cả tên phố định hỏi nên vào đây nghỉ tiện thể hỏi đường luôn.”

- “Phi.”

- “Đừng cười tở mà ==”

- “Chỉ là tở thấy... giống mình quá thôi.”

- “Giống cậu á?”

- “Tở là người trong Nam, năm vừa rồi mới chuyển ra Hà Nội thôi. Ngày đầu tiên đến đây tở tự đi thăm quan quanh thành phố đến lạc cả đường, địa chỉ nhà cũng chẳng nhớ, sợ gần chết.”

- “Oa, tở mới ở Mĩ về, vừa trốn bố tự ra đường chơi đấy. Có vẻ mình hợp nhau ghê ^^”

- “Ồ, hi hi ^_^”

- “Cậu tên gì?”

- “Thùy Tiên. Còn cậu?”

- “Oa, tên đẹp thế. Tở là Hoài An.”

- “Tên cậu cũng thế.”

- “Nhà cậu có ở gần đây không?”

- “Cũng gần đây thôi, hình như ngõ cái gì Hương ở phố Tôn Đức Thắng ế.”

- “À, thế chắc ngõ Văn Hương, vậy gần nhà tở rồi.”

Sau 30 phút nói chuyện, cô bạn kia tiếp tục đi chơi, còn tôi tiếp tục đi tìm bốn đại mĩ nam. Hóa ra lại có người giống tôi đến thế, giống nhau như kiêu cùng một mẹ đẻ ra ý à.

Lên taxi để tìm theo tín hiệu điện thoại, đã ra đến ngoại thành rồi, không hiểu bốn tên này định làm trò gì ở đấy nữa, tốn tiền taxi quá đi, tôi có còn đại gia như hồi trước nữa đâu T_T

- “Dừng lại dừng lại chú ơi, con xuống chỗ này.”

Đây là một nơi rất rộng ở ngoại ô, và trước mặt tôi là một trường đua. Bước vào trong, ôi sao chỗ này rộng vậy? Tôi thấy phía bên phải, từ trong gara phóng ra bốn chiếc ô tô: Lamborghini Veneno đỏ, Ferrari Four trắng, Bugatti Veyron vàng, Rolls Royce đen. Dù chẳng nhìn được bốn nhân vật bên trong là ai nhưng tôi vẫn thừa biết. Bốn người họ vừa vào đây thì đồng thời có bốn chiếc xe đua phóng ra, mà bốn chiếc xe này lại còn là bốn loại xe cùng với màu sắc đặc trưng của họ nữa, không chệch đi đâu được. Tôi ngồi lên hàng ghế khán đài theo dõi bốn chiếc xe vào vị trí xuất phát, rồi cùng lúc phóng như bay trên đường đua. Chiếc xe đen đang dẫn đầu, chắc chắn đó là Duy, ngay sát sau là xe đỏ của cá sấu, hai xe vàng và trắng đang ngang bằng nhau. A ha, xe trắng tăng tốc vượt lên ba xe kia, ngay lập tức, xe vàng và đỏ chiếm lại vị trí, còn bây giờ dẫn đầu đang là xe đỏ. Tốc độ kinh hoàng quá, tôi thấy khá lo cho họ. Bốn chiếc xe đã đi xa tầm mắt của tôi, chán thế, chẳng có gì để xem nữa, phải một lúc nữa họ mới quay về đến đây, trường

đưa rộng lắm mà.

Tầm hơn 20 phút sau đã thấy họ quay lại rồi, cả bốn xe về cùng một lúc, không phân rạc thắng thua. Bốn người họ bước ra khỏi xe và cời mũ bảo hiểm. Híc, cảnh tượng huy hoàng quá, trông ai cũng ngầu, tôi lấy máy ra chụp “tách” một cái.

- “Hoài An?”

- “Sao cậu lại ở đây?”

- “Ai cho cậu vào đây vậy?”

- “Có về học bài nhanh không thi bảo?”

==”

Phản ứng mạnh quá.

- “Mấy người đi chơi mà không rủ tôi thì thôi, còn mắng tôi >

Tôi lại bị cá sấu lừa rồi, ức thật. Những người trong sáng thường dễ bị lừa, trong đó có tôi ==”

- “Tôi về đây.”

- “Tôi bảo cậu ngồi im đây cơ mà.”

- “Không thích.”

- “Thôi được, vậy cứ về đi, tôi lại phải ăn một mình rồi.”

- “Hà?”

- “Tiếc thật, hôm nay tôi hứng lên, định làm món Pháp, thế mà có người lại không thích. Vậy tôi ăn một mình càng nhiều.”

- “=. = hi hi, tôi bảo về hồi nào vậy nhỉ? Cậu cứ vào làm món Pháp đi, tôi không đi đâu. Hi hi ^ _ ^”

- “Tốt!”

Ôi lâu lâu mới được hôm cá sấu chấp cheng, phải tranh thủ ngón cho bằng hết. Cơ mà hán nấu lâu quá, bụng tôi sôi ùng ục rồi đây. Thôi thì làm một vòng thăm quan nhà cá sấu vậy, xem có gì mới không, cũng lâu rồi tôi không sang nhà hán. Chán chết, chẳng có gì đổi mới, kể cả trong phòng hán. Tôi tốt lên giường, nhảy ruynh ruynh trên nệm của hán. Ủa, ở đầu giường có cái gì quen quen. Một cái galaxy màu trắng, ốp hình thỏ love và móc điện thoại hình boy bọt biển.

==”

Chắc không trùng hợp đến mức cá sấu có cái điện thoại giống y hệt của tôi từ vỏ ốp đến móc điện thoại đâu nhỉ? Rõ ràng đây là cái galaxy s3 tôi bán mấy tháng trước, sao nó lại ở đây được, lại còn vẫn nguyên cả ốp với móc nữa. Tôi cầm lên và mở ra, hình nền vẫn là cái khuôn nhan hoa nhường nguyệt thẹn của tôi chụp ở nhà cũ. Mọi thứ ở chiếc điện thoại này đều nguyên vẹn như trước, chỉ có điều trong này có nhiều ảnh hơn thôi, toàn là ảnh tôi. Những bức ảnh này chụp lúc nào sao tôi không biết, còn có bức tôi mặc áo đỏ hôm 30 Tết nữa này. Không ngờ cá sấu hâm mộ tôi như thế, thế mà suốt ngày kiêu căng đánh hanh với tôi. Ha ha ha...

- “Con rùa, có ăn không thì bảo? Cậu chạy đâu rồi? Tôi ăn trước nhé.”

- “Tôi đây tôi đây. Từ từ, đừng ăn vội, tôi xuống ngay đây. HOÀNG MINH!! Tôi bảo cậu đừng ăn vội cơ mà, sao cậu dám bốc trước?”

Oa, ngon quá, lâu rồi tôi không ăn món Pháp, thêm chết đi được.

- “Mai thì rồi, ăn nhiều vào còn có sức mà thi.”

- “Khỏi nhắc, cậu mà không ăn nhanh là hết đây.”

Trong khi tôi cầm cúi gấp thức ăn, thì cá sấu cứ ngồi nhìn, cười cười. Càng tốt, cứ cười đi, chỉ một lúc nữa là hết đồ ăn thôi, đến lúc đó mi sẽ phải khóc.

- “Bộ pizza tôi tặng, cậu mặc vừa chứ?”

- “Vừa.”

- “Cậu nên thường xuyên mặc nó thay vì cái váy ngủ mỏng tang của cậu, tránh gây viêm mắt cho người khác. Tôi thì không sao, chứ người khác là không được, nhớ chưa?!”

Cá sấu nhiều lời như ông già ý, cứ ngồi lăm bằm cái gì không biết, trong khi trên bàn thức ăn đã hết hơn nửa.

- “Khà, ăn xong rồi, no quá ^v^”
- “Xong rồi hả. Vậy rửa bát đi.”
- “Hả?”
- “Tôi đã mất công nấu, vậy cậu phải rửa bát chứ. Vội lại này giờ toàn cậu ăn là nhiều.”
- “Ủầy, tôi no lắm không rửa bát được.”
- “Vậy chờ khi nào hết no thì rửa cũng được.”
- “Hừ...”

Hóa ra là có ý đồ cả, dù tôi ăn nhiều rồi bắt rửa chén bát, tôi đã lười thì chớ. Cơ mà các bạn biết tôi tốt bụng thế nào rồi đấy, vì thế tôi vẫn đứng lên rửa bát cho cá sấu. Làm người tốt khổ thế cơ.

- “Rửa xong rồi, tôi về luôn đây, lúc này tôi chỉ xin đi Huệ đi có một tí, mà bây giờ đã tối rồi.”
- “Ồ, để tôi đưa cậu về.”
- “Oke ^^ ... Ổ... con chào bác...”
- “Ông đến đây làm gì?”

Cá sấu có vẻ không mấy thiện cảm với người đàn ông vừa bước vào nhà. Trông họ giống nhau quá, nhất là đôi mắt. Đúng rồi, chắc đây là bố ruột của cá sấu.

- “Bố đến gặp con trai có gì không được à? Chúng ta nói chuyện chút đi.”
- “Tôi chẳng có chuyện gì để nói cả.”
- “Không, con phải nói.”
- “À... Minh này, tôi về nhé, cậu không cần đưa tôi về đâu.”
- “Không, tôi sẽ đưa cậu về.”
- “Không. Cậu ở nhà nói chuyện với bố đi. Tôi tự về được. Chào bác con về ạ.”
- “Cô bé đó... Bạn gái hả?”
- “Ông không cần biết.”

Tôi té lệ, “cá sấu bố” trông có vẻ cao thủ lắm, nhìn cách nói chuyện là đủ biết ông ấy thâm nho như thế nào, từ khuôn miệng cười rặng rờ lại phát ra lời nói đầy uy lực, thoang thoang có mùi sát khí. Vậy chắc cái khí chất bá đạo của “cá sấu con” là di truyền từ “cá sấu bố” rồi.

Cơ mà tôi hậu đậu quá, đi đâu bỏ đấy, có cái điện thoại cũng để quên nhà cá sấu, lại phải quay lại lấy. Ăn được có tí cơm mà đi đi về về tốn bao nhiêu calo.

- “Tôi đã bảo tôi sẽ không bao giờ nhận ông làm bố đâu.”
- “Hừ, con giống ai mà ngang ngạnh quá vậy!”
- “Giống ông chứ ai.”
- “=.= Dù con có nhận hay không thì sự thực con vẫn là con ta, con vẫn mang họ Vương. Về với bố đi, tập đoàn Thiên Vương đang chờ con thừa hưởng.”
- “Ông thôi đi. Bao nhiêu năm qua ông bỏ tôi, ông bỏ mẹ tôi theo người khác, nhưng đến bây giờ vẫn không sinh được con nên mới nhận tôi về chứ gì. Tôi không cần! Tôi sẽ không về sống chung với ông và bà mẹ kế đáng tuổi chị tôi đâu.”
- “Con phải về.”
- “Không nói nữa, ông về đi.”

- “Ta không về.”

- “Vậy cũng được, ông cứ ngồi đấy nhé, tôi lên đi ngủ.”

- “Con...”

Ha ha, đứng núp ở cửa nghe lỏm chút cũng vui phết, ý tôi là chẳng may nghe được thôi nhé. Đúng là cha nào con nấy, ai bảo ông sinh ra hấn làm gì, bây giờ không cãi lại được cả thằng con. Không ngờ trông ông “ngầu” vậy mà cãi không thắng được con trai, đúng là tuổi trẻ tài cao.

- “Alo Dũng hả? Vụ công ty bất động sản Vĩ Thành bị lộ tài liệu mấy tháng trước ấy, bây giờ đang có người điều tra lại, phải cẩn thận đấy. Dù tổng giám đốc của dự án bị xử rồi nhưng phải phòng trừ nhờ may còn nhân chứng khác, cậu xử lí cho êm đẹp vào.”

0_0

Công ti Vĩ Thành là công ty ba tôi làm việc mà. Chẳng lẽ vụ mất tài liệu mà ông ấy vừa nói là lần ba tôi bị mất việc? Nếu đúng như vậy thì cái chết của ba không phải là tai nạn rồi. Không!!

“Bộp”

- “Ài?”

Chết rồi, tôi làm rơi túi xách. Chết rồi!!

- “Sao cô lại ở đây? Cô đã nghe thấy những gì hả?”

- “Dạ con... con...”

- “Chuyện gì vậy? An, sao cậu còn ở đây?”

- “Tôi quên... quên điện thoại... tôi... quay lại, tôi lấy điện thoại... tôi...”

- “Ồ trên bàn kia kìa, con gái gì mà đუნh đoảng. Thôi để tôi đưa cậu về, cậu toàn làm người khác không được yên tâm gì cả.”

- “Không cần.”

Công ty Vĩ Thành, tập đoàn Thiên Vương, chủ tịch Vương Trí Long..

Đầu tôi nổ tung lên rồi. Thực sự người hãm hại ba tôi là ông ấy, là bố của Hoàng Minh? Hoàng Minh, tại sao cậu lại là con trai của người hại chết ba tôi...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thử Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

Lại là thanh mai trúc mã?

- “An, làm được bài chứ?”

- “Cũng bình thường.”

- “Bình thường là thế nào? Bọn tớ ôn cho cậu kĩ vậy mà.”

- “Này rùa, hôm qua tôi bồi bổ cho cậu như thế mà dám làm bài bình thường hả?”

- “Tôi về nhà đây, chào mọi người.”

- “==” Dám không trả lời tôi à?”

- “Minh, cậu làm gì vậy? Đừng có hành động kiểu như vậy với An.”

- “Cậu biết gì.”

- “Cậu không thể nói nặng nhẹ nhàng hơn được à?”

- “Tôi không biết làm những thứ như vậy.”

- “.....”

Họ lại cãi nhau rồi, tôi mệt mỏi quá. Cả tối qua tôi cứ nghĩ đến người bố ruột của Hoàng Minh. Minh là con trai ông Long, mà ông ấy là người hại chết ba tôi... Bây giờ tôi không biết nên nói chuyện với Hoàng Minh như thế nào nữa. Tôi biết hẳn chẳng gây ra lỗi gì, nhưng cứ nghĩ đến cậu ta là con ruột của ông Long, tôi lại thấy buồn, thấy khó chịu, thấy bức bối. Làm sao tôi có thể làm bạn với con trai của kẻ thù chứ? Tôi thật sự rất căm ghét ông Long, vì đã cướp đi người ruột thịt cuối cùng trong gia đình tôi. Tôi thương ba lắm, tối qua tôi đã khóc rất nhiều, đến nỗi mắt sưng húp lên, làm bốn cái đuôi kia hoi suốt từ đầu giờ.

- “Ê rùa, cả ngày hôm nay cậu làm sao vậy?”

- “...”

- “Sao tôi hỏi cậu không nói?”

- “...”

- “Này, cậu già điếc đấy à?”

- “...”

- “Đứng lại cho tôi. Nói đi, cậu có chuyện gì? Có liên quan đến chuyện tối hôm qua không? Ông ta đã dọa dẫm gì cậu à?”

- “Thôi đi! Tôi mệt lắm, tôi không muốn nói nhiều.”

- “Thế cậu bị làm sao?”

- “...”

- “Hoài An! Tôi bảo cậu nói cơ mà. Có ai làm gì cậu à?”

- “Tôi không muốn nghe nữa. Tôi ghét cậu!”

- “Cậu không hề ghét tôi.”

- “Tôi ghét cậu, kể cả trước kia, kể cả bây giờ, tôi vẫn ghét cậu. Tôi nói câu này nhiều lần rồi mà cậu không hiểu à?”

- “Nói dối!”

- “Tùy cậu thôi...”

- “Tại sao ghét tôi?”

- “...”

- “TÔI HỎI TẠI SAO GHÉT TÔI???”

- “Tôi ghét kiểu nổi khùng lên của cậu, ghét sự áp đặt của cậu, ghét tính kiêu ngạo của cậu. Tôi ghét hết. Tôi ghét cậu. Ghét cả bố cậu nữa!!!”

- “Bố tôi? Nói đi, ông ta làm gì cậu?”

- “Không cần cậu quan tâm. Đi đi.”

- “Sao cậu bướng thế nhỉ? Tôi hỏi thì cậu phải trả lời chứ.”

- “Lại áp đặt. Cậu nên biết là trái đất này không xoay quanh một mình cậu đâu.”

- “Cậu thì sao. Cậu là một đứa ương ngạnh, cứng đầu, khó bảo, chây ì. Cậu thật ngu ngốc!”

- “Ừ! Tôi ngu, tốt hơn hết là cậu đừng nói chuyện với người ngu như tôi, kéo làm hỏng cái thanh danh của cậu!”

- “Cậu... Đúng, tôi không nên nói chuyện với cậu!”

- “Minh!!!” - một cô gái chạy từ ngoài cổng trường vào, ôm trầm lấy Hoàng Minh. Oái, cô ấy là...

- “Bỏ ra. Sao cậu lại ở đây? Cậu đang ở Mi cơ mà.”
- “Nhớ Minh quá nên về. Ủa? Cậu... Hoài An? Cậu học trường này hả?”
- “Ừ...”
- “Trời, trùng hợp quá. Minh, đây là An, người bạn Tiên mới quen hôm qua, khi bị lạc đường ^^”
- “Lôi thôi quá, về đi.”
- “Tiên chờ Minh này giờ mà, về chung đi. An, bọn mình đi chung đi.”
- “Thôi, mình có việc phải đi đường khác, cậu cứ về đi.”
- “Ừ, thôi vậy. Minh, mình về thôi! ^^”

Não bộ tri trệ...

Sao Thủy Tiên lại xuất hiện ở đây nhỉ? Có vẻ cậu ấy rất thân với Hoàng Minh. Nhìn họ bá vai bá cổ nhau mà... khó chịu ghê cơ. Kệ xác, tôi mệt lắm rồi, tôi không muốn thấy mặt tên cá sấu oan gia đầy đầu.

Cơ mà sao tôi chóng mặt thế, chắc tại trời nắng quá đây mà. Ừ, trời nắng mà mắt tôi lại tối sầm chẳng nhìn thấy gì nữa, tôi mệt quá...

[Bệnh viện]

- “Tình rồi hả, cậu làm mọi người lo lắng quá đấy.”
- “Tôi... Ở đây là bệnh viện?”
- “Sáng nay cậu bị xỉu ở trước cổng trường, bọn tớ phải đưa cậu vào viện ngay. Bác sĩ bảo cậu làm việc quá sức, cơ thể bị suy nhược.”
- “Mấy ngày ôn thi cậu thức đêm học bài đúng không? Đã bảo học ban ngày bọn tớ dạy là đủ giờ rồi, đừng có học nhiều quá, cậu có phải thánh đâu.”
- “Vào năm học nghỉ làm ở Moon cafe đi.”
- “Sao phải nghỉ?”
- “Còn sao nữa? Cậu không đủ sức đâu. Vừa học vừa làm, làm sao cậu chịu được, mới có một kì thi cuối năm thôi mà đã xỉu cả ra rồi, năm sau phải học nhiều lắm đấy.”
- “Nhưng mà tớ thích...”
- “Ngó gì? Mấy công chúa nhà cậu đi ra ngoài mua đồ ăn, quay lại ngay ấy mà.”

Ồ đúng rồi, thảo nào tôi cứ thấy thiếu thiếu...

Kia rồi, vừa nhắc xong đã thấy năm con giặc cái lao vào phòng như lũ quét, họ đã ở đây cả rồi, đông đủ quá, nhưng tôi vẫn thấy thiếu...

- “Con này mày quyết tâm thoát kiếp mù chữ đấy hả?”
- “Hay mày muốn tự tử theo cách đặc biệt?”
- “Trời ơi, tao xỉu có tí thôi mà chúng mày cứ nặng cả lên.”
- “Có tí là thế nào? Cả người mày nóng rực lên, vào truyền hai chai nước muối mới tỉnh lại, da dẻ thì xanh xao hắc đi.”
- “Kiểu này bọn tao quyết tâm biến mày thành lợn, dạo này trông mày ốm quá.”
- “Ồ mà một cái đuôi nữa đâu rồi ý nhỉ?”
- “Đuôi nào?”
- “Thì... cái đuôi ý. Bình thường có bốn cái, sao ở đây còn có ba thôi, Hoàng Minh đâu rồi?”
- “Ồ nhỉ, bình thường đã túm tùm vào đây để mắng Hoài An rồi mà.”
- “Này, hai người chia tay rồi hả?”

- “Mày bị điên à? Tao cả hần có là cái gì đâu mà chia tay.”

- “Ờ thế chúng mày... giận nhau à?”

- “Có phải trẻ con đâu mà giận với chả dỗi.”

- “Thế tại sao Hoàng Minh không đến?”

- “Sao mày hỏi tao, tao có phải mẹ hần đâu mà biết!”

Bực mình! Hỏi gì mà hỏi lăm. Cái đồ cá sấu chết dẫm dẫm mãi đi cùng với người đẹp rồi, chẳng biết trời đất là gì nữa đâu. Tự nhiên lại khó chịu thế, có khi phải truyền thêm chai nước nữa, khó chịu quá đi, bực mình quá đi, aissss!

Làm người ốm sướng thật, ăn uống cứ gọi là tẹt ga. Các bạn hiền cứ biểu xén liên tục, làm tôi dù không muốn lăm vẫn cứ phải ăn thôi.

- “Ê, cậu phải ăn hết mấy hộp caramen này trong ngày hôn nay đây, mai tớ sẽ mua sữa chua.”

- “À... tớ buồn ngủ quá. Bắt tớ vừa ngủ vừa ăn à?”

- “Ờ thế ngủ dậy thì ăn tiếp. Ăn nhiều vào, mới bù được năng lượng bị mất.”

==

Tôi nghĩ lại rồi, làm người ốm có vẻ không thích lắm.

Từ chiều đến giờ tôi bị nhồi như nhồi lợn, ăn đủ các món trên đời, bụng tôi trương phình lên rồi. Đã thế còn không cho tôi về nhà, cứ bắt nằm trong viện hết ngày mai, có phải bệnh nan y đâu mà phải nằm lại viện, bọn này rất hay quan trọng hóa vấn đề, chỉ khổ tôi thôi. Không khéo đến lúc ra khỏi viện tôi không còn là tôi nữa, là một con heo quay T_T

Tôi nằm trên giường với xung quanh là ba “vệ sĩ”, tôi có cảm giác như mình là một công chúa thực sự vậy, rất thú vị, có điều nếu là bốn người sẽ vui hơn... Nhìn ba thằng con trai ngủ gà ngủ gật quanh giường mà tôi phải phì cười. Ai đời con trai lớn tòng ngồng rồi mà ngủ như trẻ con ế, người thì chu mỏ, người thì ôm chặt cái gối như ôm gấu bông, người thì gác chân gác tay đủ dáng, tự nhiên như ở nhà. Trông buồn cười chết đi được. Hà hà, không biết cá sấu lúc ngủ trông như thế nào nhỉ, tôi chưa nhìn thấy hần ngủ bao giờ. Vừa ngủ vừa mút tay chẳng, hay ngoáy mũi, hay chảy dãi? Ấy xời, kệ xác, việc gì tôi phải biết!

Oái, hình như ở cửa có bóng người, chẳng lẽ trộm chẳng? Bệnh viện vip như thế này mà cũng có trộm à? Di Huệ dạy nếu thấy có trộm mà không chạy được thì phải nhắm mắt làm thính, cứ để cho nó lấy đồ đi rồi báo cảnh sát sau, tuyệt đối không được la hét, nếu không mất mạng như chơi. Vì thế tôi nhắm tịt mắt lại. Sợ quá, tôi cảm nhận được bước chân của tên trộm, dù nó rất nhẹ thôi. Không biết anh trộm lấy được gì rồi, lấy nhanh nhanh đi tôi sợ quá rồi đây, tóc gáy cứ dựng ngược cả lên. Anh trộm này có vẻ không được chuyên nghiệp lắm thì phải, lấy mãi không xong tí đồ, đã bày ra à lấy còn không lấy nhanh đi, ở lại lăm gì nữa, muốn dọa người ta ngất thêm phát nữa à?

Oái oái, tôi cảm nhận được khoảng không trước mắt mình tối lại, hình như tên trộm đang tới gần giường tôi để khoắng đồ. Anh trộm ơi anh đại từ đại bi, anh lấy được cái gì thì lấy hết đi, đừng có giết tôi. Cơ mà người anh thơm ghê nhỉ, mùi này quen quen, anh có khiếu chọn nước hoa đấy. Mà thôi anh khoắng nhanh lên tôi sợ lắm rồi à... May quá, hết tối rồi, chắc anh trộm khoắng xong đồ rồi. Hu hu coi như xong cái s4 T_T

Im lặng quá, không biết anh trộm đi chưa, tôi chẳng dám mở mắt ra nữa. Anh trộm ơi, nếu có lỡ thấy tôi mở mắt thì anh coi như không biết nhé, tôi thề tôi sẽ không hét lên đâu, đừng hại tôi. Tôi mở mắt đây.

Một mắt...

Hai mắt...

Phù, “anh ấy” đi thật rồi. Tôi nhận thấy có sự khác khác, nhưng hình như không phải vì thiếu đồ. Ồ sao lại không thiếu đồ nhỉ, anh trộm lấy gì thế? Tôi còn nhìn thấy bên cạnh mình có cốc cappuccino vẫn còn nóng hổi. Anh trộm này sành điệu ghê, đi ăn trộm còn mang cả cà phê đi uống, mà cà phê pha máy hần hơi nhá. Vào chẳng khoắng được tí đồ nào còn để quên cốc cà phê, khổ thân chưa. Thôi thì tôi uống hộ vậy ^^

*****

[Lớp 10A15]

“RUỖNH RUỖNH...!”

Bốn mươi lăm con người không hẹn mà cùng lúc đổ cái “rầm” xuống sàn, làm trần động cục bộ, khiến đàn kiến hoang mang bò ra khỏi tổ, khiến lá ngoài sân rụng như mưa tuyết, khiến các lớp xung quanh tường có động đất mà nháo nhào chạy hết xuống sân, khiến thầy hiệu phó phải gọi loa xem có chuyện gì xảy ra...

- “HOÀI AN ĐƯỢC HỌC SINH GIỎI Á???”

- “An, mày thành siêu nhân thật rồi.”

- “Học hành đến xiù cả ra thì không giỏi mới lạ.”

- “An công chúa siêu quá!!”

- “Kiểu này là phải khao à nha.”

.....

==” - kiến

==” - học sinh lớp khác

==” - thầy hiệu phó

- “LỚP NÀY MUỐN PHẢN ĐỘNG HẢ? CÓ MỖI CHUYỆN NÀY THÔI MÀ CŨNG ẦM CẢ LÊN. CÓ MUỐN TÔI TRỪ HẾT ĐIỂM THI ĐUA TUẦN NÀY KHÔNG?!!”

- “Ấy ấy thầy đừng nóng, là học sinh xúc động quá thôi mà.”

- “Cô dạy dạy đỡ học sinh cho cẩn thận vào đấy, không tôi trừ thi đua, trừ lương. Oke?”

- “Oke thầy ^^”

Cả đời đây là lần thứ hai tôi được học sinh giỏi, lần thứ nhất là lớp 1 ==” Quả thực tôi thấy phục mình ghê cơ, người đầu mà giỏi thế không biết. Đã không học thì thôi, đã học là phải học cho ra trò. Thế này mới xứng với danh hiệu công chúa của trường chứ, vừa xinh đẹp, vừa học giỏi. Khả khả khả...

- “An, Feeling Tea nhé?”

- “Oke!”

Tập đoàn chúng tôi kéo nhau vào Feeling Tea để quây phá, ủa, cá sấu cũng đi à, tôi không thích. Cả tuần nay tôi và hấn không nói chuyện với nhau, mọi người thấy rõ việc đó vì chúng tôi ngồi cùng bàn, cả ngày không nói với nhau một câu chắc chắn có vấn đề. Mỗi lần nhìn thấy hấn, tôi lại đau lắm, tôi nhớ ba tôi, tôi hận bố của Hoàng Minh. Được cái cậu ta lại rất giống bố, cho nên tôi ghét luôn cả Hoàng Minh, cho chết, ai bảo giống bố cho lắm vào, bị tôi ghét là phải.

- “Minh!! Hôm nay Minh tổng kết năm học rồi đúng không? Minh đi chơi đi ^^” - Thủy Tiên từ đâu chạy tới, nắm lấy tay cá sấu. Ôi ôi sao tôi lại thấy khó chịu thế này, tôi cần truyền nước, cho tôi đi viện!

- “Ê Minh, đây là ai đấy?”

- “Cậu đến đây làm gì? ==”

- “Rủ Minh đi chơi chứ làm gì. A, Hoài An, hóa ra cậu cùng lớp với Minh của tớ à? Vậy mà không nói, mắc công lần trước tớ giới thiệu.”

- “MINH CỦA TỚ???”

- “Ồ_o mọi người sao thế? Có gì lạ à?” - Thủy Tiên có vẻ không hiểu tại sao mọi người biểu cảm như thế, tôi thấy cô ấy giống như bản sao của tôi vậy ==”

- “Cậu có vẻ không thi bảo? Tôi đã nói đừng có bám theo tôi nữa cơ mà!”

- “Thôi mà Minh, mình đi chơi đi. A, hay cho Tiên đi cùng mọi người nhé?”

- “Ồ... chuyện này...”

- “Minh đi thôi ^^”

- “Này cậu oi, tớ đã bảo đồng ý đầu.” - Bảo Linh lại lên con dờ hơi rồi đấy.

- “Ồ... vậy cậu đồng ý nhé? Đi mà...”

- “=.=”

- “Không nói gì là đồng ý rồi. Chơi thôi! À quên, tớ tự giới thiệu, tớ là Thủy Tiên nhé ^^”

- “Thủy Tiên, cậu... là gì của Hoàng Minh thế?” - Hà Anh dò dẫm hỏi. Hôm nay con này lạ nhá, bình thường nó sẽ hành động giống Bảo Linh lúc này cơ.
- “Bọn tớ là thanh mai trúc mã ^^”
- b-s_u P pan style=\font-size:16.0pt;font-family:Tahoma\>
- “Chuyện gì vậy? An, sao cậu còn ở đây?”
- “Tôi quên... quên điện thoại... tôi... quay lại, tôi lấy điện thoại... tôi..”
- “Ồ trên bàn kia kìa, con gái gì mà đუნh đoảng. Thôi để tôi đưa cậu về, cậu toàn làm người khác không được yên tâm gì cả.”
- “Không cần.”

Công ty Vĩ Thành, tập đoàn Thiên Vương, chủ tịch Vương Trí Long...

Đầu tôi nổ tung lên rồi. Thực sự người hãm hại ba tôi là ông ấy, là bố của Hoàng Minh? Hoàng Minh, tại sao cậu lại là con trai của người hại chết ba tôi...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thử Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

Có một sự khó chịu không hề nhẹ...

Tôi đang trên đường vào trong Sài Gòn, cái nơi gắn bó với tôi suốt 15 năm trời, giờ được trở về mà lòng tôi cứ... nao nao. Không biết có gì đổi mới không nhỉ? Tôi thêm được nói chuyện với lũ bạn chí cốt vào sinh ra từ của tôi quá, tôi nhớ lắm lắm ý. Đi cùng tôi có Duy và di Huệ, Duy cũng từng sống trong Sài Gòn với tôi mà, vì thế bạn bè của tôi đều là bạn bè cậu ấy. Chúng tôi dự định về đây khoảng một hai tuần, sau đó về lại Hà Nội để tôi học thêm sớm, năm học lớp 11 rất quan trọng.

- “An!! Tao nhớ mày quá!!”
- “A Duy, là cậu thật sao?”
- “Trời, cậu mất tích mấy năm mà bọn này tưởng cậu “teo” rồi chứ?”
- “Trông hai người đẹp đôi ghê cơ. Khi nào đám cưới cho tao làm phù dâu nhé.”
- “Mày vợ vẫn, tao xí chân phù dâu rồi.”
- “An, mày bảo nó đi, nó cứ tranh với tao ế.”
- “Thôi thôi chúng mày mất trật tự quá., luyện thuyên vừa thôi.”
- “Đây có phải trong lớp dâu mà phải trật tự? Mọi người yên tâm, khi nào đám cưới tôi với An sẽ cho cả hai người làm phù dâu ^^”
- “Duy!! >v`v
- “Mày giới khoản cưa cẩm lắm mà, cần gì tao phải giới thiệu ==”
- “Ày, mặt mày làm sao thế, sị ra cả đồng thể kia, không giới thiệu thì thôi, làm gì mà ghê.”
- “An, sao cậu lại nhét giấy vào lỗ mũi thế kia?”
- “Nó bị bệnh cũ tái phát thôi, không sao đâu ^^” - Cái Lan nhanh mồm nhanh miệng thật.
- “Bệnh gì? Có cần đi viện không?”
- “Trời ơi, chỉ là xúc động quá chảy máu mũi thôi mà, không sao đâu.”

Đầu vàng và hoàng tử xúm xít lại hỏi han tôi, còn Duy đứng cạnh cầm khăn giấy đưa tôi, còn... cá sấu, hẳn đang ở bên cạnh Thủy Tiên...

Aissss... Tôi muốn tát mình một phát quá, cái mắt ngu si này, sao mày cứ nhìn về phía đó thế? Nhìn chỗ khác, nhìn chỗ khác.

Cố không nghe, không nhìn, không nghĩ về chuyện đó nữa, tôi nhảy ùm xuống bể bơi, để làn nước lấp đầy tri giác, có lẽ như vậy sẽ dễ chịu hơn.

Khổ nỗi Thủy Tiên lại rất thích tôi, nên cứ kéo tôi vào chơi cùng với cá sấu, cô ấy không biết tôi và cá sấu đã cách mặt nhau mấy tuần nay rồi.

- “Minh, chết này, chết này.”

- “Đừng có té nước.”

- “Đằng nào người chả ướt rồi.”

- “Nhưng mà vào tai.”

Thủy Tiên quậy tung cả cái bể bơi, làm mặt Hoàng Minh cứ nhăn nhó. Còn tôi chỉ chơi loanh quanh gần mép bờ với Lan, vì tôi bơi không giỏi, còn ba cái đuôi gặp bạn mới bạn cũ nên chơi tí mủ ở tận đầu bể bên kia, chẳng biết trời trăng là gì. Cơ mà sao Tiên cứ phải kéo Hoàng Minh theo thế nhỉ? Haizz, điên rồi điên rồi, đã bảo là không nghe, không nhìn, không nghĩ nữa rồi mà, sao không chịu nghe lời chủ nhân gì hết. Tôi bơi, tôi bơi, bơi sẽ không nghe thấy gì, bơi sẽ không nhìn thấy gì, bơi sẽ không nghĩ được gì, tôi bơi, tôi bơi...

Oái, Tiên làm sao kia, sao không bơi nữa, cứ lóp ngóp mãi. Hình như cô ấy không ổn rồi.

- “Mọi người, Thủy Tiên bị làm sao ý!”

Mọi ánh mắt dồn về phía Tiên. Nhanh như cắt, Hoàng Minh bơi về phía Tiên, cấp vào bờ, còn cô ấy thì ho sặc sụa. Tiên bị trượt rút, không quấy được chân nên người cứ chìm nghiêng, may là cứu kịp.

- “Cậu không sao chứ?”

- “Tiên không sao. May là có Minh ^^”

- “Không sao là tốt. Thôi tôi không bơi nữa đâu.”

- “Sao vậy? Đang vui mà, Minh.”

Hoàng Minh thờ ơ đi vào phái trong, Tiên lóc nhóc chạy theo gọi lại. Ngay giây phút đấy thôi, tôi ước mình cũng bị trượt rút ==”

Bơi chán, cả lũ lại rủ nhau đi nạp năng lượng. Chúng tôi vào quán Lotte quen thuộc mà hồi trước khi còn ở trong Nam hay ghé đây quậy.

Một năm không tới đây, có nhiều đổi mới quá, trang trí cầu kì hơn nhiều. Lần cuối cùng tôi vào đây là lúc chia tay hội này để a Hà Nội, hôm đấy cũng là lần đầu tiên tôi gặp Hoàng Minh, tôi đã đấu khẩu với hắn tại đây. Còn nữa, tôi cũng làm mất first kiss ở đây luôn...

Tôi cũng thấy tự buồn cười vì sự dở hơi của mình. Rõ ràng lí trí bảo tôi phải ghét Hoàng Minh, nhưng tôi lại không ngừng nhắc đến hắn. Giá mà tôi có thuốc tẩy não thì tốt biết mấy, mọi hình ảnh về Hoàng Minh sẽ bị xóa sạch, không dấu tích...

- “Minh, há mồm ra nào. A...”

- “Làm gì thế bỏ xuống đi.”

- “Há mồm ra cơ.”

- “Đã bảo không ăn rồi mà.”

Thủy Tiên và Hoàng Minh, họ đẹp đôi thật...

*****

Đêm lại tới...

Màn đêm buông xuống bao phủ cả thành phố Hồ Chí Minh, nhưng dường như chỉ làm nó thêm nhộn nhịp với hàng vạn ánh đèn lấp lóa dưới đường phố. Căn hộ tôi đang ở nằm ở tầng sáu, từ đây nhìn xuống cảnh đêm thật đẹp. Trước đây mỗi khi cuối tuần, cả gia đình tôi đều cùng nhau đi ăn đêm, rất âm sau. Sau đó còn ba và tôi. Còn giờ thì chỉ còn mỗi tôi thôi. Ý nghĩ về cái chết của ba cứ xoáy láy tôi, chưa bao giờ tôi phải suy nghĩ nhiều như thế, dù không muốn nhưng mọi noron thần kinh của tôi đều hướng về điều đó. Kì nghỉ hè hai tuần để giảm stress, nhưng sự có mặt của Thủy Tiên và Hoàng Minh khiến tôi còn mệt mỏi hơn trước. Tôi luôn bị quay trong những mâu thuẫn mà tự tôi đặt ra: muốn nói chuyện với Hoàng Minh nhưng không thể vì cậu ta là con của kẻ thù, muốn chơi đùa cùng Thủy Tiên nhưng lại thấy khó chịu khi cô ấy ở cùng Hoàng Minh, muốn ghét nhưng không thể ghét, muốn không ghét nhưng lại cứ ghét... Đấy, hai ngày nay tôi cứ bị cuộn tròn trong mớ bòng bong suy nghĩ. Tôi cần một sự yên bình...

Lại một đêm không ngủ được, tôi đi ra ngoài dạo chơi, hít thở không khí cho dễ chịu. Rồi tôi gặp Huy.

Thủy Tiên và bốn đại mỹ nam ở trong khách sạn đối diện khu nhà của tôi, không có gì khó hiểu khi bước ra ngoài lại gặp Huy. Nhưng cậu ấy cũng không ngủ được à?

- “An, hôm nay trông cậu có vẻ không vui?”

- “Hả? O... Không vui gì chứ? Tớ vui lắm mà, vui lắm ^^”

- “Bọn tớ đã cố không cho Tùy Tiên đi cùng, nhưng cậu ấy bám riết kinh quá.”

- “Sao cậu..”

- “Tớ biết cậu cảm thấy thế nào mà. Đừng buồn nhé, còn ba người con trai luôn hướng về cậu, trong đó có cả tớ, nhớ nhé ^^”

- “Huy...”

Tôi đã rơi nước mắt, như thể mọi nỗi bức dọc trong ngày hôm nay đều dồn nén qua những giọt nước mắt. Thật may là có Huy, tôi rất biết ơn vì cậu ấy đã cho tôi mượn bờ vai to rộng để... hi mũi ==” Đùa thôi, chứ tôi biết ơn thật đấy. Ở cạnh Huy, tôi luôn cảm thấy lòng mình ấm lên, rất thanh thản. Đây là lí do tôi thần tượng Huy, gọi Huy là hoàng tử của tôi. Thế nhưng lúc cậu ấy nói thích tôi thì tôi lại không thể đón nhận. Mâu thuẫn nhỉ? Tôi là một con dờ hơi mà.

- “Tốt rồi, bây giờ cậu cần bổ sung nước cho lượng nước mất chạy đi vừa rồi. Mình đi uống nước nhé ^^”

- “Ừ...”

Chúng tôi ghé một tiệm cà phê, nhỏ thôi, nhưng cách bài trí rất dễ thương, làm người ta có cảm giác gần gũi, thích thú. Vẫn như mọi khi, tôi gọi Cappuccino, Huy gọi Americano. Thực ra Huy là người rất hài hước, nhưng cái bản tính đó bị che đậy bởi sự hòa nhã dịu dàng của cậu ấy. Không biết là lí do gì nhưng tôi đoán có phần ảnh hưởng từ người mẹ nghiêm khắc của Huy.

Ngồi không lâu thì chúng tôi nghe thấy tiếng ý éo khá quen thuộc từ ngoài cửa - là Thủy Tiên và Hoàng Minh.

- “Ừa, An, Huy, hai cậu cũng đi chơi đêm à?”

- “Đi hóng gió chút thôi.”

- “Oa, hóa ra Huy với An là một cặp mà tớ lại không biết, cứ tưởng An cặp với Duy cơ. Vui quá, vậy ở đây có hai couple rồi ^^”

- “Tiên... thực ra không phải thế đâu... Tớ...”

- “An có vẻ buồn ngủ rồi đúng không?”

- “Hả?”

- “Vậy thôi bọn tớ đi về trước nhé, hai cậu cứ đi chơi đi.”

- “Ừ ừ, tớ buồn ngủ lắm rồi. Tớ về trước nhé.”

- “Chán vậy? Ở lại thêm chút nữa đi mà, mai dậy muộn chút có sao đâu. Đi, An...”

- “Vậy... một chút thôi nhá.”

- “Nếu mệt thì cứ về đi, ở lại làm gì?”

- “Minh. Tiên thích An và Huy ở lại cơ.”

- “Cậu lắm chuyện quá rồi đấy.”

- “Kệ tớ. Hừ.”

- “Chị ơi, cho bọn em hai Mocha nhé.”

Bốn người chúng tôi ngồi chung một bàn trong một không gian ấm cúng nhưng tôi lại cảm thấy lạnh ngắt. Suốt câu chuyện, chỉ có Thủy Tiên nói là nhiều, còn tôi, Huy và Minh chỉ nói nhất gừng, đáp lại những một số câu hỏi của Tiên. Tôi cảm thấy mình thật ngớ ngẩn khi ngồi đây. Mãi đến một tiếng sau, khi Thủy Tiên nhấp một cái sái hăm, bọn tôi mới được cho về _

Tôi vẫn không hề buồn ngủ, chắc do tác dụng của cốc cà phê. Đặt lưng xuống mà không ngủ được luôn là tôi suy nghĩ linh tinh. Tôi là người cách mặt Hoàng Minh trước, nhưng lại không chịu nổi sự thờ ơ hắt hủi dành cho tôi. Tôi nhớ lại lần đầu gặp hắt trong Lotte, tôi cực ngứa mắt với kiểu tóc dựng ngược và thái độ xấc xược của hắt, vì thế tôi tự đặt cho hắt là cá sấu. Thật trùng hợp là tôi phải ngồi cạnh hắt trong lớp học mới, và phải làm quản gia cho hắt trong mấy tháng trời. Hắt là người đầu tiên dám chê đồ ăn tôi nấu dở. Hắt là người đầu tiên dám chơi tôi, quay tôi như đồ. Hắt là người đầu tiên

dạy tôi chiến trưn̄g như thế nào để nó không bị “giòn”. Hấn là người đầu tiên được tôi nấu cháo cho ăn. Và hấn là người đầu tiên để tôi phải nghĩ nhiều như thế. Thực sự cho đến bây giờ tôi vẫn không hiểu được con người thật của Hoàng Minh, lúc thì ngổ ngáo xác xược, lúc thì gian ma quỷ quyết, lúc thì dịu dàng đến đáng yêu, lúc thì lạnh lùng như tảng băng Bắc Cực, lúc lại trái tính trái nết nôi giận dưng dưng như bom nổ chậm. Tôi nhớ nhất là lần bị lạc trong rừng, Hoàng Minh là người đầu tiên tìm ra tôi, giúp tôi thoát khỏi nỗi sợ hãi. Tôi nhận ra từ trước đến giờ, Hoàng Minh luôn ở bên cạnh tôi. Còn giờ thì không như vậy nữa rồi...

Hiazzz, tôi lại bị kéo vào mớ bòng bong. Ước gì Huy có ở đây, tôi cần sự ẩp của cậu ấy, chỉ lúc này thôi, vì tôi lại khóc mất rồi. Đạo này tôi rất hay khóc, tôi không hề muốn làm một con người mềm yếu đâu, tôi chỉ tự cho phép mình mềm yếu vào lúc này thôi, sáng hôm sau ngủ dậy, mọi thứ sẽ lại như cũ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

Back to School

Cuối cùng hai tuần nghỉ cũng kết thúc, mặc dù kì nghỉ hè dài hơn một tháng nhưng tôi phải đi học thêm trước. Đầu vàng ham vui, vẫn muốn ở lại chơi thêm nhưng thấy tôi về nên cũng về theo, mấy người kia cũng vậy.

Tạm biệt con bạn thân, tôi lại trở về với Hà Nội, thành phố mà tôi đã đưa vào trong tim từ khi nào không biết.

Hà Nội nóng, nhưng cái nắng dịu hơn nhiều so với Sài Gòn. Còn hơn một tháng nữa là lại sang thu rồi, cái mùa tôi thích nhất.

[Feeling Tea]

- “An công chúa, mày nghĩ gì mà trầm tư thế, vẫn nhớ bạn bè trong Nam à?”
- “Hả? Chẳng biết nữa...”
- “Đạo này trông mày rất hay trầm tư nhá. Khả nghi lắm cơ!”
- “Khả nghi cái đầu mày. Thế hôm nay Vương công chúa triệu tập cả hội ra đây làm gì ạ?” - (lãng nhanh góm=)
- “Báo tin buồn.”
- “Hả?”
- “Năm nay tao phải chuyển trường...”
- “CÁI Gì???”
- “Thôi nào, đừng có biểu cảm thế chứ.”
- “Sao mày lại chuyển trường. Thế còn Kiều nữ hội? Thế còn Lục công chúa? Mày bỏ bạn bè mà đi thế à?”
- “Tao cũng không muốn đâu. Tại bố mẹ tao quyết rồi, không cãi được.”

Nhìn điệu bộ Hà Anh cực thần nhiên bình tĩnh, nhưng tôi biết nó buồn lắm. Nó làm vậy để bọn tôi không buồn theo thôi. Tôi hiểu nó mà.

- “Vậy mày chuyển tới trường nào?”
- “Trường Quốc tế Royal Pinnacle.”
- “CÁI Gì???”
- “=,= chúng mày lại thế rồi.”
- “Với sức học của mày á?”
- “Tao cũng ngạc nhiên khi bố mẹ xin cho tao vào được trường đấy. Toàn đứa học giỏi nhà giàu làm sao tao theo được.”
- “Nhà mày chả giàu nứt vách ra ý chứ. Vấn đề ở đây là học lực ả=

- “VẬY... từ giờ chúng mình chỉ còn là ngũ công chúa thôi à?”

- “Ừ... Kiều nữ hội vắng mày buồn lắm.”

- “Hu hu, từ nay trường Đồng Đa không còn cái tên Vương công chúa nữa rồi T_T”

- “Thôi thôi con xin mấy thánh, mấy thánh cứ làm như con xuất ngoại một đi không trở lại không bằng. Mà kể cả có xuất ngoại thì máy bay một ngày là gặp được nhau, huống chi tao vẫn ở Hà Nội, ăo một cái là tụ tập, có gì khó kahwn đâu.”

- “Ừ, chỉ là lúc học bài tập thể thiếu mất một đứa, ăn quà vặt tập thể trong lớp thiếu mất một cái mồm, chép phao tập thể thiếu mất một thủ phạm, bị bắt đứng ngoài vì đi muộn tập thể thiếu mất một nạn nhân...”

- “Từ nay Lúc công chúa thiếu mất một người, nhưng chỉ là trên danh nghĩa thôi, tao vẫn có thể hợp làng bất cứ lúc nào mà, trừ giờ học ra.”

Và Vương công chúa đi từ đây để đến một xứ sở khác, không có chúng tôi. Buồn thật, vậy là mất đi một vệ sĩ rồi, cả hội có mỗi Quỳnh với nó là giỏi đánh lộn, bây giờ thì còn Quỳnh bảo vệ cho chúng tôi thôi. Đạo này hay gặp chuyện buồn ghê.

*****

[Lớp 11A15]

- “Chào các em. Mới hơn một tháng không gặp mà có nhiều thay đổi quá nhỉ? Năm nay lớp mình có bạn Vương Hà Anh chuyển trường, thay vào đó lại có một bạn nữ xinh đẹp khác vào lớp.”

- “Ồ, ai thế nhỉ?”

- “Ngoài cửa kia phải không?”

- “Vào đi em. Giới thiệu với cả lớp, đây là học sinh mới của lớp ta, bạn Đinh Ngọc Thủy Tiên. Bạn Tiên mới từ Mĩ trở về, cả lớp chào đón bạn nào ^^”

0_o

Thủy Tiên đăng kí học trường này à?

- “Chào các bạn, mình là Tiên. Mong các bạn giúp đỡ... Cô, em có thể ngồi bàn này được không?” - Thủy Tiên chỉ tay về bàn của tôi và Hoàng Minh. Không được không được, cậu không được ngồi đây.

- “Không được rồi, bàn này đã đủ hai người ngồi, chỉ còn trống bàn ở cuối lớp thôi, em ngồi tạm nhé.”

- “Thưa cô, cứ để bạn Tiên ngồi bàn này đi, em sẽ xuống cuối ngồi.” - Hoàng Minh đứng dậy xách cặp xuống bàn cuối. Hắn đang nghĩ gì vậy? ==”

- “Minh... Thôi ngồi cạnh An cũng vui. Hi hi ^^” - Thủy Tiên có vẻ tiếc lắm, vì không được ngồi cạnh Minh, xong lại hờn hờ ngay được.

Lũ con gái lại được phen ngưỡng mộ về sự ga lăng của Hoàng Minh, còn bốn công chúa và hai nữ nam quay phắt sang phía tôi, ánh nhìn e dè. Họ làm sao vậy? Cứ làm như tôi sắp bị ăn thịt không bằng.

- “An, cho tớ mượn thời khóa biểu nhá.”

- “Đây.”

- “Hóa ra ở lớp cậu và Minh ngồi cùng bàn à?”

- “Ừ.”

- “Thảo nào, tớ thấy ở phòng Minh có mấy cuốn sách toàn tên cậu.”

- “0_o sách của tớ á?”

- “Ừ, sách lớp mười. Hai cậu có vẻ thân nhau nhỉ? Vậy sao ít nói chuyện với nhau quá vậy?”

- “À... tớ...”

==”

Hoàng Minh!! Hóa ra mấy cuốn sách ta bị mất toàn là do người chôm hả? Lúc nào cũng lười không mang sách, xong cầm về nhà luôn mới ảo chứ. Mất bao nhiêu tiền mua sách mới >”v

- “Mày... mày đùa kiểu đấy à? Tao.. tao xuống lớp trước đây!”

- “Ồ cái con này, mày bị dở hơi thật rồi!”

Bảo Linh ngu si, Bảo Linh điên rồ, Bảo Linh ngớ ngẩn!! Mày chỉ được cái nói linh tinh là giỏi. Sao tao lại yêu đồ cà chớn kia được chứ! Hơn nữa giờ hắn còn là con trai của kẻ thù. Ngớ ngẩn quá đi!! ==”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47

Bí mật sợi dây chuyền Espresso

- “Tiên, hôm nay đi đâu mà xinh thế?”

- “He he, hôm nay là sinh nhật Minh mà, phải xinh chứ ^^”

- “Sinh nhật cá sấu á???”

- “Cá sấu?”

- “À, ý tớ là Hoàng Minh á.”

Sao mình lại không biết sinh nhật hắn nhỉ?

- “Ồ hô, hóa ra Minh có biệt danh là cá sấu, sao tớ không biết nhỉ?”

- “À...”

- “Thường thì mọi năm cậu ấy chỉ tổ chức trong nhà với bố mẹ thôi, hôm nay tớ sẽ đến phá đám. Cậu đến chứ?”

- “Không... tớ...”

- “Đến đi mà, phá nhiều người mới vui.”

- “Thôi cậu phá một mình đi, mình cậu cũng đủ trần động rồi mà. Với cả hôm nay tớ... bận lắm, tớ không đi chơi được đâu.”

- “Oe, tiếc nhỉ... Hay cậu đi mua quà cho Minh cùng tớ đi.”

- “A... tớ...”

“Trời nắng trời nắng, thỏ đi tắm nắng.”

- “Duy à.”

- “Rảnh không? Sang nhà tớ ngay nhé!”

- “Làm gì vậy?”

- “Thì cứ sang đi, nhanh nhá.”

- “Ừ.”

- “Cậu phải đi đâu à?”

- “Tớ phải sang nhà Duy bây giờ, không đi cùng cậu được rồi.”

- “Thế thôi vậy. Tớ đi nhé. Bye!!”

Không hiểu Duy gọi tôi sang nhà làm gì mà có vẻ bí ẩn lắm. Hừ, sang thì sang, khá nhất thì tôi không phải đi chọn quà cho đồ chết dẫm kia cùng Tiên là được.

Ày, bạn Duy này, sao lại để cổng toang hoác ra thế kia? Nhờ có trộm thì sao? Nhà đã giàu thì chớ! Ô hơ hơ, cái Lamborghini này... Hoàng Minh?

- “Đến rồi đó hả? Mau vào nhà đi, tiện thể đóng hộ cái cửa luôn.”

- “Duy, ở đây có cả...”

- “Ừ, hần cũng đến.”

- “Ừa tớ đã nói xong đâu mà cậu trả lời?”

- “Tớ thừa biết cậu hỏi cái gì. Vào nhà đi.”

Tôi ghét cái câu “thừa biết” thế không biết. Y hệt của Hoàng Minh tự cao tự đại!

- “Ồ... cô.”

- “An, ngồi đi con.” - cô Mai vẫy tay ra hiệu tôi ngồi xuống.

Hôm nay sao cô lại ở nhà nhỉ? Còn Hoàng Minh nữa, hần đến đây làm gì, còn nhìn tôi với vẻ khá ngạc nhiên.

- “Hôm nay cô quyết định nói cho các con biết một số chuyện của cô và mẹ các con, có liên quan đến sợi dây chuyền mà các con đang đeo. Thực ra chuyện này chẳng có gì tốt đẹp để kể lại, nhưng vì Duy nó nài nỉ cô quá nên cô mới kể.”

- “Vâng, cô kể đi.”

- “Trước kia, cô và mẹ của An là bạn thân, chuyện này các con cũng biết, đúng không? Nhưng thực ra vẫn còn một người nữa. Đó là Minh Nguyệt, mẹ của Minh.”

- “Mẹ của Hoàng Minh?”

- “Ừ. Trước đó, ba người bọn cô là ba người bạn rất thân, bọn cô học cùng lớp và bắt đầu thân nhau khi cùng tham gia câu lạc bộ Espresso, cô thích cà phê Latte, mẹ An thích cappuccino. Vì thế mà cả ba xây ý chỉ cùng nhau mở một nhà hàng Cà phê Ý. Để chứng nhận cho ước mơ này, ba người đã đi đặt ba chiếc vòng hình tách cà phê nhỏ, phía sau có khắc chữ cái đầu của tên mỗi người: H-M-N tức là Hoài-Mai-Nguyệt, còn hứa với nhau sẽ tặng lại sợi dây chuyền này cho đứa con đầu lòng của mình, để nó kế thừa tài năng cảm thụ espresso.”

- “Vậy tại sao cô và mẹ con không nhắc đến cô Nguyệt bao giờ?”

- “Ba người bọn cô cùng yêu một người đàn ông. Sau bao cuộc cãi vã, bọn cô quyết định không ai yêu người đàn ông kia nữa để giữ vững tình bạn. Thế nhưng khi người đó bảo yêu Nguyệt, cô ấy liền bỏ tình bạn của bọn cô để theo người đàn ông kia. Vì thế cô và Hoài đã quay lưng với Nguyệt, vì sự phản bội của cô ấy. Ngay sau đó một tháng, hai người họ tổ chức đám cưới, nhưng không lâu sau li dị vì người đàn ông ngoại tình, Nguyệt bỏ ra nước ngoài, để lại đây một đứa con trai, nhờ gia đình họ Hoàng, cũng là bạn khá thân của ba người bọn cô nuôi dưỡng. Và... Nguyệt đã qua đời cách đây gần một năm.”

- “Như vậy, đứa con trai bị bỏ lại là cháu. Còn người đàn ông kia...”

- “Đúng vậy, là bố ruột của con - Vương Trí Long.”

Hoàng Minh lặng ngắt, đôi mắt vô hồn nhìn như không nhìn..

Bố của Hoàng Minh, ông ấy tàn nhẫn quá. Tôi lại thấy Hoàng Minh trở nên nhỏ bé rồi, hần lại thu mình vào thế giới riêng mà không ai có thể phạm đến.

- “Chỉ có thể thôi đúng không? Vậy cháu về đây.” - Hoàng Minh quay ngoắt người đi về.

Ấy chết quên mất, hôm nay chị Hà dặn tôi đi làm sớm nửa tiếng vì có bà chủ lớn ghé tiệm. Chết tôi rồi!!

- “Cô, con phải về đây, việc gấp lắm, bye cô nhé. Tớ về đây Duy!”

- “Có gì mà gấp vậy?”

- “Muộn giờ làm rồi.”

- “Cậu vẫn làm ở đấy à? Tớ bảo nghỉ đi mà, cậu không đủ sức đâu. An, An!!”

God ơi xin người cho con đôi cánh, mà kiểu này có cánh cũng chẳng kịp _ Làm sao tôi nghỉ làm ở đấy được chứ? Nếu nghỉ thì lấy đâu ra tiền mà ăn với chơi? Lại còn tiền học ở trường nữa, tôi không muốn làm gánh nặng cho đi Huệ nên tháng nào cũng tự trả một nửa số tiền, nói dối đi là học phụ đạo ở trường rẻ hơn ở ngoài để dì yên tâm.

- “Chị, em có mặt!”

- “Cô! Vào đây cho tôi. Cô nhìn đồng hồ xem mấy giờ rồi? Cô nghĩ đây là chỗ chơi hả? Trễ tận gần một tiếng đồng hồ.”

- “Dạ cô, con không cố ý đến muộn đâu ạ. Tại vì... tại vì...”

- “Không nói nhiều. Đã mắc lỗi lại còn chống chế. Cô bị đuổi việc!”

- “Cô... con xin lỗi. Con hứa đây là lần duy nhất, sẽ không có lần sau đâu ạ.”

- “Hà, treo biển tuyển nhân viên đi nhé.”

- “Cô...”

- “Còn cô vào kia nhận tiền lương tháng này và về đi.”

Bà chủ lớn hung dữ quá, dù đã cố nài nỉ nhưng quyết định cuối cùng là tôi vẫn bị đuổi.

Haizz, khó lắm mới tìm được công việc tốt như vậy, thế mà giờ lại mất việc. Tôi phải cấp tốc tìm một chỗ làm mới, ngay lập tức.

*

* *

- “Dì, con về rồi.”

...

- “Dì ơi.”

...

- “Dì ở đâu vậy? Ồ, dì! Dì tỉnh lại đi dì. Dì!!”

Tôi phải gọi xe cấp cứu đưa dì Huệ vào bệnh viện. Không hiểu sao dì lại ngất xỉu ở trong bếp. Tôi lo quá.

- “Cháu là người thân của cô Trần Thu Huệ đúng không?”

- “Vâng. Dì cháu làm sao vậy bác sĩ?”

- “Hồi nãy cô ấy bị đau quá nên ngất. Giờ không sao rồi.”

- “Đau quá?”

- “Cháu không biết gì à? Dì cháu bị viêm dạ dày từ lâu rồi, vẫn còn bệnh án ở viện này mà.”

- “Viêm dạ dày ạ?”

- “Ừ, mấy lần vào đây đã bảo phải ăn uống điều độ đúng giờ giấc mà không nghe. Nếu cứ như vậy sẽ dẫn đến ung thư dạ dày mất.”

Ung thư dạ dày...

Mẹ tôi đã qua đời vì căn bệnh này. Tôi tuyệt đối không thể để dì Huệ là người tiếp theo, tôi chỉ còn mỗi dì thôi.

- “Vậy giờ phải làm gì ạ?”

- “Cần làm việc và ăn uống điều độ, không nhịn ăn sáng, không vừa ăn vừa làm việc, không ăn những thức ăn quá chua, cay,...”

- “Vâng, bác sĩ. Vậy bây giờ dì cháu về được chưa?”

- “Được rồi. Nhưng trước đó cháu phải ra kia hoàn tất thủ tục nhập viện và nộp viện phí nữa. Sau khi đưa dì về nhớ mua đủ các loại thuốc trong đơn và uống theo chỉ dẫn là ổn.”

Cũng may là tôi đem theo tiền, vì hồi nãy bị đuổi việc nên nhận nửa tháng lương của tháng này. Viện phí với thuốc mắc thật.

- “Dì nghe bác sĩ dặn gì chưa? Phải ăn uống điều độ, không nhịn bữa sáng. Đặc biệt là không ăn đồ chua cay, món gì của dì cũng đồ quệt màu ớt không à, bảo sao bị đau dạ dày. Đã bao nhiêu lần con dặn dì là không nên ăn quá cay rồi mà dì không chịu nghe cơ.”

- “Rồi rồi dì biết rồi. Con cứ như bà ngoại vậy, nói rõ lắm, chỉ khổ dì với mẹ con.”

- “Nói nhiều thế mà đi có nghe đâu. Bắt đầu từ hôm nay con không cho đi ăn đồ cay nữa. Lúc ăn cơm đi cũng không được ôm cái laptop bên cạnh, phải ăn xong mới được làm việc.”

- “Trời ơi đây có phải cháu tôi không thế _”

- “Chị An về rồi!!”

- “Ừa Jun...”

Chết, lúc này đưa đi Huệ vào viện mà quên mất không đón thằng Jun, thế sao nó lại về nhà được?

- “Cậu và đi Huệ vừa đi đâu đấy? Lúc này tớ đi qua trường của Jun, thấy 6 giờ rồi mà nó vẫn đứng ở cổng trường nên đưa về.”

- “May quá, cảm ơn Duy nhé, lúc này cô bận chút việc nên không đón được nó. Mẹ xin lỗi Jun nha!!”

- “Thôi vào nhà đi, con đói rồi đi. Cậu vào nhà ăn cùng luôn nhà.”

.....

- “An, sao vậy? Từ lúc đi về đến giờ, đến cả lúc ăn cơm cậu cứ đắm chiêu mãi. Cậu lại gặp rắc rối gì à?”

- “Rắc rối gì đâu. Cậu chỉ được cái giỏi suy diễn.”

- “Giấu ai chứ không giấu nổi tớ đâu. Tớ chơi với cậu bao nhiêu năm thế chẳng lẽ lại không nhận ra điều này à?”

- “Sao tớ phải giấu chứ. Tớ làm gì có gì mà giấu. Cậu thừa biết tớ là người ruột để ngoài da mà.”

- “Ồ, chính vì ruột để ngoài da cho nên buồn vui gì cậu thể hiện hết ra ngoài, tớ thấy hết rồi. Nào, nói đi, có chuyện gì?”

- “Đã bảo là không có chuyện gì rồi mà.”

- “Cậu có còn coi tớ là bạn thân nữa không đấy? Nếu còn thì mau khai ra.”

- “Tớ... bị đuổi việc rồi.”

- “Càng tốt chứ sao. Cậu cần tập trung thời gian cho việc học.”

- “Nhưng mà không phải lúc này.”

- “Là sao? Đi Huệ gặp khó khăn trong tài chính à?”

- “... Tớ cũng không biết nữa, chỉ thấy dạo này đi làm việc nhiều lắm, nhiều gấp nhiều lần so với hồi trước. Vừa về nhà đã làm, ăn cơm cũng làm, còn thức khuya để làm việc, mặc dù tình yêu lớn nhất của đi là ngủ. Hôm nay đi bị đau dạ dày ngất ở trong nhà, tớ phải đưa đi vào viện.”

- “Vậy hóa ra lúc này cậu và đi Huệ từ viện về à?”

- “Ừ...”

- “Nghe này, có thể do đợt này công ty có nhiều việc nên đi Huệ phải làm nhiều thôi, không hẳn là do tài chính đâu.”

- “Nhưng mà tớ vẫn muốn tìm một công việc để tự chi trả những khoản vặt vặt của mình, không phải xin đi. Đi một thân một mình nuôi Jun, nay lại phải nuôi thêm tớ nữa, tớ phải tập cách sống tự lập càng sớm càng tốt.”

- “Nếu cậu không đủ tiền tiêu tớ có thể cho cậu mà.”

- “Không được! Tớ không muốn phụ thuộc vào người khác. Tớ sẽ tự kiếm ra tiền.”

- “Nhưng vừa học vừa làm, cậu không đủ sức đâu. Nghe tớ đi, đừng kiếm việc làm nữa. Cứ coi như tớ cho cậu vay đi, khi nào lớn đi làm rồi cậu trả lại cũng được.”

- “Tớ biết ngay cậu sẽ nói thế mà. Vì thế tớ không muốn nói cho cậu biết.”

- “Nhìn cậu đắm chiêu mệt mỏi, tớ... đau lòng lắm. Trước kia có bao giờ cậu phải suy nghĩ nhiều thế này đâu. Gặp chuyện gì khó khăn cũng oang oác mồm lên kể lể, sau đó lại toe toét được luôn.”

- “À... muộn rồi đấy, cậu còn không về đi à?”

- “Hừ. Tại lúc trước tớ hay đuổi cậu nên giờ cậu trả đũa đúng không?”

- “Ồ. Mau về đi.”

*

* *

[Lớp 11A15]

- “Cá sấu, cá sấu, nhìn xem, cái vòng này có đẹp không?”

0_o

- “Đã bảo đừng có gọi tôi như thế rồi cơ mà.”

- “Ừa Tiên, sao cậu biết Hoàng Minh là cá sấu?”

- “Là An nói. Lần trước cậu ấy buột miệng hỏi nên tớ mới biết Minh có tên là cá sấu. Công nhận giống nha, người đầu mà hung dữ, nguy hiểm vậy, tên cá sấu là đúng rồi. Ha ha ha, cá sấu, cá sấu...”

- “Có im đi không thi bảo?”

- “Không im đây. Mọi người gọi được, sao tớ lại không gọi được?”

- “Tiên... Từ trước đến giờ có mỗi An gọi Hoàng Minh là cá sấu thôi, còn chẳng ai gọi thế cả.”

- “Vậy hà... Vậy... tớ sẽ gọi. Thế là có hai người kêu tên xấu của Minh ra. Ha ha...”

Đúng là trước giờ chỉ có mình tôi gọi hắn là cá sấu. Giờ lại có đứa con gái khác gọi Minh bằng cái tên riêng tôi đặt cho hắn, cảm thấy cái tên không còn là của riêng mình nữa rồi. Hoàng Minh cũng chẳng nói gì nữa, vậy có nghĩa là hắn đồng ý với cách gọi của Tiên, cách gọi của riêng tôi dành cho hắn...

- “Các em trật tự, để cô triển khai hoạt động tuần tới, chúng ta sẽ có một hoạt động khá mới mẻ đây.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Cảm ơn bạn tôi...

Cả lớp xôn xao bàn tán về “hoạt động mới mẻ” của cô Trang. Cô lúc nào cũng gây bất ngờ cho cả lớp. Không biết lần này sẽ là bất ngờ gì nữa.

- “Theo phương châm học đi đôi với hành, cô quyết định cho các em làm một bài tập thực tế để tự mình nhận xét về các vấn đề xã hội chứ không chỉ hiểu biết qua sách vở, lý thuyết suông.”

- “Cô nói cách thức đi ạ.”

- “Yêu cầu của bài thực tế này: vì lớp mình quân số khá đều nên cả lớp chia làm 22 nhóm, mỗi nhóm là hai người, một nam một nữ. Nhiệm vụ của mỗi nhóm là các em phải chọn một chủ đề về các vấn nạn của xã hội hiện nay để khai thác và tìm hiểu. Tất nhiên vì đây là bài tập thực tế nên mọi thông tin, tài liệu, tranh ảnh, dẫn chứng đều phải là tự các em tìm kiếm qua quá trình thực tế chứ không phải search google là xong đâu nhé. Khi làm xong, các em làm thành một đoạn clip cho cô, có thể coi đó là một phóng sự ngắn. Thời gian tìm hiểu của các em là một tuần, đúng giờ sinh hoạt lớp tuần tới chúng ta sẽ trình chiếu các bài làm để nhận xét và chấm điểm. Nhóm nào có số điểm cao nhất sẽ được miễn trực nhật lớp cho đến khi tốt nghiệp lớp 12, tức là hai năm đấy nhé. Ngoài ra còn được chọn một món đồ tùy thích không quá một triệu ở The World Toys nhé ^^ Còn ngược lại, nhóm điểm kém nhất sẽ phải trực nhật liên tiếp trong sáu tháng. Ok?”

- “OKE!!!”

- “Được rồi, vậy bắt đầu từ ngày hôm nay luôn nhé các phóng viên xì teen ^^”

Ôi, The World Toys!! Tôi đang thích mê con thỏ bông đuôi cụt khổng lồ ở đó, nhưng mà đắt quá không mua được. Cơ hội đến rồi đây, thành công trong bài thực hành này, tôi sẽ có con thỏ, lại còn không phải trực nhật lớp nữa >v

- “Còn đây là danh sách phân nhóm:

1: Nguyễn Đăng Anh Quân, Dương Bảo Ngọc.

2: Đỗ Phương Anh, Trịnh Minh Huy

3: Trần Bảo Linh, Phạm Duy Khải

4: Vũ Hoài An, Hoàng Minh

5: .....

==”

Sao tôi lại bị phân cùng nhóm với Hoàng Minh chứ, xui chí mạng!!

- “Ủầy, An được làm cùng nhóm với Minh, sướng ghê.”

- “Sướng gì mà sướng, thích thì cậu đi mà làm cùng hần.”

- “Tớ cũng muốn lắm nhưng không được. Tớ cùng nhóm với Việt Anh rồi.”

Ghét quá ghét quá!! Tôi muốn đổi nhóm cho Thủy Tiên, hoặc cho ai cũng được, miễn không phải là Hoàng Minh. Tôi và hần chiến tranh đến cả nửa năm rồi thì hợp tác làm việc kiểu gì đây? Thế này thì còn đâu hi vọng rước em thỏ không lồ về nữa? T_T

Hết giờ cái, Thủy Tiên lại nhảy xuống cuối lớp kêu ca vì không được cùng nhóm với Hoàng Minh. Oái, trên đầu cậu ấy có con ong, nó to quá.

- “Á... cá sấu, đuổi con này đi, ghê quá, cá sấu, cá sấu, nhanh lên.” - Thủy Tiên hoảng hốt hươ hươ cái tay đuổi con ong.

- “Đừng có làm thế, nó sẽ tức giận và cắn cậu đấy.”

- “Nhưng mà không thể để nó bay vù vù trên đầu thế này được. Oái!!”

Thủy Tiên đuổi ong mà xoắn hết cả chân tay vào nhau, ngã cái ụcch. Ngay lập tức Hoàng Minh đưa tay đỡ cậu ấy nên không bị sao... Sao trông hai người họ lại... tình tứ thế kia? Hừ, muốn tình tứ thì ra chỗ khác mà tình tứ, chỗ này là lớp học mà. Đấy đấy, lại còn một người thì cười tủm tỉm, một người thì hời hợt ân cần, làm như đây là nhà riêng của hai người vậy. Lố bịch!

*

* *

- “An ơi, lên cantin đi, thất tình lại rủ bọn mình ăn nem cuốn kìa.”

- “Thôi tao không ăn đâu, chúng mày cứ lên đi.”

- “Quỳnh ơi hôm qua mày xem dự báo thời tiết không?”

- “Sao?”

- “Họ có nói hôm nay có bão hay động đất gì không?”

- “Ờ ờ, hình như có thì phải. Tại vì hôm nay có người không bình thường mà.”

- “Mấy con kia nếu không muốn ăn dế thì biến ngay cho tao!!”

Đùa, mình thì đang tâm trạng mà mấy con bạn cứ nhằng nhằng cái mặt lên chêu tức, làm tôi hết cả tâm trạng. Biết thế lúc này cứ lên cùng chúng nó, khá nhất thì đồ ăn sẽ làm cho nổi buồn vơi đi. Bây giờ tâm trạng thì hết nhưng nổi ân hận không lên cantin lại dâng cao ngùn ngụt. Giờ mà vác mặt lên thế nào cũng bị chúng nó chêu cho thoải mái. Thôi thì đành ngồi đây tâm trạng tiếp vậy.

- “An, kem gấu không?”

- “CÓ ^^” - May thế, đầu vàng cầm cái kem gấu đến cứu giá. Đa tạ, đa tạ.

- “Chút nữa đừng về nhà vội nhá, đi với bọn tớ một chút.”

- “Bọn tớ? Còn ai nữa à? Cơ mà đi đâu?”

- “Không có gì đâu, cứ đi thì biết.”

Ngồi trong lớp, tôi không thể tập trung khi nghĩ về vụ bài tập thực tế cô giao. Giờ ra chơi, cả lớp tìm đội của mình để thảo luận về bài tập này, còn tôi với cá sấu chẳng có gì để nói, mà kể cả có đi chẳng nữa cũng không nói được, khi Thủy Tiên cứ bám dính lấy Hoàng Minh như băng keo thể kia. Tôi rất rất thích con thỏ bông khổng lồ mà, làm thế nào để có nó bây giờ, trong khi còn đang thất nghiệp nữa. Hu hu... Thỏ ơi T_T

Hết giờ, tôi đi cùng đầu vàng đến một nơi. Cậu ấy dẫn tôi đến một tiệm cà phê nhỏ ở góc phố ngay gần trường. Ô, cá sấu nhìn tôi, nhưng rồi quay đi luôn. Nhưng qua chiếc gương của cái ô tô gần đó, tôi nhìn thấy hắn ta lại quay đầu lại nhìn tôi, rất lâu...

- “Cậu có chuyện gì cần nói à?”

- “Không có gì, chỉ là tự nhiên muốn rủ cậu đi uống cà phê thôi mà, tớ cũng muốn thử thích một loại espresso nào đó xem”

- “Vậy thì để chiều đi cũng được mà, rủ cả bọn đi cùng cho vui. Tớ... đói lắm”

- “Cậu đói à? Để tớ gọi hamburger cho cậu nhé.”

- “Thật là không có chuyện gì chứ?”

- “Không có, thật mà.”

- “Cách trang trí của quán này cũng đẹp nhỉ?”

- “Ừ, cũng được, nhưng hơi giản dị”

- “Nếu có thêm điểm nhấn sẽ đẹp hơn nhiều đúng không?”

- “Ừ, cái cửa ra vào đơn điệu quá, lại không hợp tông màu với màu tường”

- “Ừ tớ cũng thấy vậy. Thế cậu thích một quán cà phê có phong cách như thế nào? Cổ điển, hay hiện đại, hay cá tính,...?”

- “Tớ thích phong cách nhẹ nhàng, nhưng vẫn phải tạo ấn tượng. Như vậy sẽ có cảm hứng thưởng thức cà phê hơn.”

- “Nghe trừu tượng quá. Cụ thể là thế nào?”

- “Chẳng hạn như vài giò hoa trên cửa sổ, hay những viên đá cuội đặt men theo đường đi vào, hoặc một bức tranh nghệ thuật phóng to đặt ở bức tường chính giữa chẳng hạn, cộng với đèn chùm cách điệu,... như vậy quán vừa mang phong cách nhẹ nhàng nhưng vẫn gây ấn tượng. Mà cậu hỏi kĩ thế, định tìm cho ra quán như vậy để rủ tớ đi uống cà phê à?”

- “À... Ờ... cũng định vậy. Không biết có quán nào như thế không”

- “Chắc là không đâu, tại mấy cái vừa rồi toàn tớ bịa ra đấy, chẳng biết ghép vào nhau nó có đẹp hay không ^ _ ^”

- “Cậu bịa giỏi ghê. Nếu theo tưởng tượng của cậu về phong cách nhẹ nhàng thì chắc bức tường sẽ có màu trắng, hoặc kem, hoặc hồng nhỉ?”

- “Chắc vậy, màu kem cũng đẹp đấy.”

- “Nhắc đến kem lại thèm, mình ăn kem đi.”

- “Oke!”

Sau đó, hết kem lại đến xúc xích, khoai tây chiên, ngô chiên bơ, sữa lắc, chè ngô, nem chua rán,... tôi và đầu vàng cứ ngồi vừa ăn vừa nói chuyện như vậy hết mấy tiếng đồng hồ. Giờ bụng tôi căng như quả bóng bay sắp nổ rồi đây. Liệu đây có phải là một cuộc “hẹn hò trá hình ăn uống” “không nhỉ? Chắc tại mấy lần đầu vàng rủ tôi đi chơi riêng mà tôi không chịu nên bày trò này. Hầy, ngốc quá đi.

- “Thế bây giờ cho tớ về được chưa?”

- “Cậu có muốn...”

- “Thôi thôi thôi, tớ no lắm rồi, cho tớ về nhà đi, tớ buồn ngủ”

- “Buồn ngủ sớm vậy? Mới có 3 giờ chiều thôi mà. Chờ tớ một chút nhé, tớ đi vệ sinh.”

Ăn cho lắm vào rồi đi vệ sinh, tôi cũng phải đi giải quyết thôi, không bụng tôi nó nứt ra mất.

Mà đi vệ sinh sao lâu thế? Tôi xong từ nửa tiếng trước rồi mà đầu vàng vẫn chưa ra. Chết, khéo lại bị tiêu chảy. Tôi đã bảo đừng có ăn nhiều quá rồi, bụng dạ đã yếu thì chớ, cứ bụng khỏe như tôi thì ăn ai cấm.

- “Lên xe thôi.”

- “Ơ này Việt Anh, đường này có phải đường về nhà tớ đâu?”

- “À... thì...”

- “Cậu biết đường tắt à?”

- “Ừ...”

Đường tắt gì mà còn đi lâu hơn cả đường chính, rẽ hết phố này sang phố khác.

- “Ê, cậu có... nhớ đường không vậy? Có cần dừng lại hỏi đường không?”

- “Yên tâm không lạc được đâu.”

- “Thà đi đường bình thường có phải nhanh hơn không? Có khi giờ này tớ được nằm trên giường vắt chân lên gối rồi... Ồ, sao cậu dừng lại? Hết xăng à?”

- “Tối rồi?”

- “Tối đâu?”

- “WELCOM HOÀI AN TO ESPRESSO ANGEL!!”

- “Sao chúng mày ở hết đây thế này? Đầu vàng!! Thế này là sao? Cả Duy, Huy nữa, các cậu lại bày trò gì thế?”

- “Hỏi nhiều thế? Vào trong đi.”

- “Hà Anh, chiều nay trường mày có tiết học mà, sao mày không đi học?”

- “Ày, bùng một buổi chết ai. Tao bùng suốt ý mà.”

- “Cái con này...”

Tôi bước qua cánh cửa gỗ kính màu trắng để vào bên trong cửa hàng cà phê mang tên Espresso Angel.

0_o

Bạn biết tôi nhìn thấy gì không?

Những chiếc bàn vuông và ghế màu trắng, trên mỗi bàn có đặt một giỏ hoa nhỏ. Khung cửa sổ trắng cũng được đặt hoa, gấu bông và đá cuội. Viên chân tường cũng có đá cuội và hoa. Nhưng đặc biệt nhất là bức tranh nghệ thuật to khoảng 4 mét vuông treo ở bức tường bên phải nhìn từ ngoài vào. Trên trần nhà là một đèn chùm rực rỡ thiết kế tinh xảo, các đèn trang trí nhỏ được lắp chạy theo viền trần nhà. À còn nữa, phủ toàn bộ quán cà phê là một màu kem dịu dàng với những cánh hoa hồng in chìm mờ nhạt.

- “Nơi này...”

- “Được không? Hợp ý cậu chứ?”

- “Thế này là thế nào?”

- “Bắt đầu từ hôm nay cậu sẽ nhận chức quản lý của quán cà phê này, không phải tìm việc ở đâu nữa rồi nhé.”

- “Mọi người... sao mọi người biết tớ mất việc rồi?”

- “Thế mày nghĩ bọn tao làm bạn với mày chỉ để rủ mày đi ăn uống chơi bời thôi à?”

- “Bọn tao biết ngày từ đầu rồi. Chẳng qua để mày đau khổ tí thôi, cho chừa cái tôi bướng, gặp chuyện như thế mà không chịu nói cho ai biết.”

- “Nhưng mà tao...”

- “Đừng vội tưởng bờ, cậu chỉ là quản lý thôi, vì tớ, Huy và Việt Anh mới là giám đốc. Cậu cứ làm việc chăm chỉ đi rồi cuối tháng bọn tớ trả lương.”

- “Ồ, cả bọn tao cũng làm nữa, bọn tao làm nhân viên. Mày đừng có cậy chức quản lý mà bắt nạt bọn này nhá.”

- “Tớ không nhận việc đâu. Duy, tớ đã bảo tớ không thích phụ thuộc vào người khác rồi mà. Đừng có giúp tớ như thế.”

- “Ai thèm giúp cậu. Chẳng qua bọn tớ góp vốn mở quán cà phê nhưng chưa tìm được người có chuyên môn để quản lý nên cho cậu làm thôi, dù sao thì

cậu cũng có chút kiến thức về cà phê pha máy.”

- “Ồ, bọn tớ có giúp cậu đâu. Làm công ăn lương, chuyện bình thường thôi mà.”

- “Đừng cậy có chủ quán là bạn thân mà làm biếng nhé. Bọn này sẽ trừ lương không thương tiếc đâu.”

...

- “Ơ cái con này, sao mày lại khóc? Mày bỏ ngay cái thói bị mắng tí đã khóc đi nhé. Thôi ngoan, chị cho kẹo.”

- “Muốn chết hả?”

- “Áy trời thấy tao siêu chưa. Dễ phát hết khóc luôn kìa.”

- “Cách trang trí ở đây... Việt Anh, có liên quan đến cậu đúng không? Tớ biết không phải là trùng hợp.”

- “Hi hi, lúc trưa tớ hỏi ý kiến cậu rồi nhắn tin cho chúng nó đấy. Tuy không được giống y xì như miêu tả của cậu nhưng quán vẫn rất đẹp đúng không?”

- “Nhưng làm sao mọi người có thể làm nhanh thế được, chỉ có mấy tiếng đồng hồ mà.”

- “Thì giấy dán tường, đèn, bàn ghế đi tìm mua và lắp đặt trong khoảng ba tiếng. Còn gấu bông, hoa và đá cuội mua dễ hơn nên chỉ mất khoảng gần một tiếng thôi, mỗi người làm một phần việc, chỉ tí là xong. Còn biên quán thì đặt từ trước rồi, đến chỉ việc treo lên thôi.”

- “Cảm ơn mọi người...”

- “Buồn cười nhờ, lại khóc rồi. Hôm nay mày có uống nhiều nước không mà khóc lắm thế? Việt Anh, cậu dẫn nó đi đâu mà để người nó thừa nước thế này?”

- “Chỉ ngồi trong quán cà phê mấy tiếng toàn ăn với uống thôi mà.”

Lại một lần nữa họ gây cho tôi bất ngờ, một bất ngờ hạnh phúc. Thật may mắn vì có những người bạn là họ. Hôm nay tôi rất vui và cảm động, chỉ có điều trong đầu cứ vất vơ cảm giác trống thiếu, lí do à? Chịu!!

Ngay sau đó, tiệm cà phê Espresso Angel được khai trương, thu hút bao nhiêu khách làm chúng tôi bận tới mất tới mũi. Tôi và Duy là người trực tiếp pha chế cà phê, đầu vàng và hoàng tử đứng chỉ đạo và thu tiền (vì hai người này chỉ uống chứ có biết pha trộn gì đâu), còn năm công chúa nhà tôi thì tất bật bung bê, chào hỏi khách. Người ra kẻ vào cứ tấp nập, vì quán của chúng tôi toàn nữ nam với mũ nhân siêu cấp vũ trụ, lại còn được giảm giá khai trương quán, không vào sao được.

Đến 9 giờ tối mà khách vẫn đông như ban ngày, nhưng chúng tôi vẫn phải đóng cửa quán thôi, mai phải đi học, không về muộn được. Đường phố hôm nay vắng hơn mọi khi, chắc vì hôm nay nóng, mọi người ở hết trong nhà nằm điều hòa chứ chẳng ra ngoài chơi làm gì. Mặc dù đã sang thu nhưng vẫn có những hôm trời nóng khủng khiếp.

- “Cậu làm đến đâu rồi? Phải chắc chắn là công ty chúng ta không phải đứng ra chịu trách nhiệm.”

- “Vâng, mọi chuyện đều quy hết về lỗi của Vũ Tùng Lâm, nhưng ông ta đã chết lâu rồi, mọi chuyện sẽ lại lắng xuống thôi.”

- “Ừ. Bực mình cái bọn thanh tra, đã gần một năm rồi mà không chịu bỏ cuộc, vẫn cứ điều tra moi móc cái vụ này, làm ta đau hết cả đầu.”

- “Ông chủ đừng lo, mọi giấy tờ liên quan đến vụ đó tôi đều để ở két trong phòng mật của ông, không ai biết được đâu.”

- “Tốt, đừng vội hui, ta cần xem lại một chút.”

Hai người đàn ông đó chính là ông Trí Long và trợ lí, họ vừa đi đường vừa bàn bạc về vụ việc có liên quan đến ba tôi gần một năm trước. Tôi phải bám càng họ đến tổng công ty mới được.

Cũng may là trời tối, mà tôi lại nhanh nhẹn, nên bám theo họ khá dễ dàng. Văn phòng của ông Long không lớn lắm nhưng mọi thứ đều rất ngăn nắp chứ không như phòng làm việc của ba tôi hồi trước, đúng là cha nào con đấy _ Tôi đứng rình ở ngoài cửa và kịp thời nhìn được mã số của cái két bạc. Hai người nói với nhau chuyện gì đó tôi không hiểu, sau đó đi ra ngoài và khóa cửa cẩn thận. Hay, cửa khóa thế này thì vào kiểu gì nhỉ? Áy, người trợ lí bất ngờ quay lại, cũng may tôi kịp thời núp sau chậu cây, tôi lên vào trong và chui xuống gầm bàn khi ông ta cầm cùi xếp lại đồng giấy tờ trên bàn, sau đó cầm chìa khóa ô tô ra ngoài, khóa cửa lại. Phù!

Tôi tới bên cánh cửa phòng mật, mở nó bằng chìa khóa họ giấu trong đám sỏi của chậu cây cảnh. Cánh cửa mở ra, bên trong là một căn phòng nữa, có mấy cái tủ và một két bạc. Tiếp tục mở két bạc ra, tôi nhìn thấy đồng giấy tờ hai người vừa lôi ra thảo luận. Đây là bản gốc những giấy tờ bị đánh cắp từ công ty ba tôi. Được rồi, về nhà xem sau, phải thoát khỏi đây trước đã. Cửa khóa rồi, cửa sổ cũng khóa, ra ngoài kiểu gì đây? Nếu chờ đến sáng để có người mở cửa cho thì tôi chết chắc. Đây là tội đột nhập văn phòng công ty, phải đi tù đấy. Chết rồi, lại có người mở cửa, sao quay lại làm thế không biết. Tôi lại chui xuống gầm bàn, tìm đập thỉnh thịch, run lấy bẫy. Không nhìn rõ mặt người vào phòng là ai, chỉ thấy đôi giày khủng bố màu xanh dương tiến đến cánh cửa căn phòng bí mật, mở ra rồi đi vào trong. Tôi nhanh chóng phi ra ngoài cửa chạy hết sức.

- “AI???”

Chết rồi, bị phát hiện rồi, tôi dồn hết sức vào đôi chân chạy xuống tầng một. Người kia cũng đuổi theo tôi, rất nhanh. Không kịp nữa rồi, tôi phải nhảy ra ngoài qua cửa sổ tầng hai khi người kia chưa chạy đến đoạn rẽ. Tôi cứ lơ lửng ở cửa sổ tầng hai im lặng một lúc lâu. Tôi còn nghe rõ tiếng bước chân cực nhẹ của người vừa đuổi tôi, rất gần, rất gần. Ô, tiếng bước chân xa rồi, tôi lại lò dò trèo vào trong, cẩn thận tìm chỗ nấp và nhìn ngó xung quanh xem có người đó không. Cuối cùng tôi đi xuống tầng một, cửa ải cuối cùng là vượt rào bảo vệ để ra ngoài. Ấy trời, ở đây có chó, ghê quá.

- “Này, đừng có sủa nhé, tao sẽ ày cái xúc xích này.”

Hu hu cái xúc xích tôi mang đến lớp từ sáng quên chưa ăn, giờ lại phải cho chó. Chó oi, mày cứ ăn từ từ thôi nhé, cho tao đi nhờ cửa của mày là được.

Cũng may con chó này ngu ngu nên không sủa, cứ ngồi nhai xúc xích, trong khi đó tôi phải chui ra ngoài bằng lỗ chó T_T Đây là điều si nhục nhất trong cuộc đời của Vũ Hoài An, thật may là không có ai nhìn thấy. Tôi phải về nhà ngay thôi, muộn lắm rồi.

.....

- “An về rồi hả con? Vào tắm rửa rồi lên ngủ đi, mai còn đi học.”

0_o

Tôi còn tưởng đi sẽ nổi con thịnh nộ khi tôi về muộn chứ. Lại quá đi. A, điện thoại tôi có mấy chục cuộc gọi nhờ của Duy. May là từ lúc ở trường đến giờ tôi vẫn quên không bật nhạc chuông nếu không lúc này từ trận rồi.

- “Duy à, gọi gì tớ mà gấp thế, tận mấy chục cuộc.”

- “Cậu về nhà rồi đấy à? Cậu có sao không?”

- “Hả? Sao cậu biết lúc này tớ không có nhà?”

- “Tớ về nhà gọi điện cho cậu mấy lần không được nên gọi vào số di Huệ, di bảo cậu vẫn chưa về nhà, nên tớ nói dối là cậu đi chơi với tớ và mấy đứa cùng lớp.”

- “Thảo nào hồi này về nhà không bị dì mắng.”

- “Cậu đã đi đâu mà về muộn thế? Cậu cũng phải nghe điện thoại chứ. Cậu biết tớ lo lắm không?”

- “Xin lỗi...”

- “Thế cậu đã đi đâu, làm gì?”

- “Thôi tớ buồn ngủ quá, tớ đi ngủ đây. Ngủ ngon nhá ^^”

Tắt máy, tắt nguồn luôn. Duy mà biết những chuyện vừa rồi thế nào cũng hội đồng mắng tôi một trận, can không cho tôi làm nữa. Tốt hơn hết là cậu ấy không nên biết.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

Siêu bảo mẫu cá sấu

“Kính coong”

- “Cậu... Cậu đến đây làm gì?”

- “Đi thôi.”

- “Đi đâu? Này, đừng có kéo tôi. Bỏ ra, Hoàng Minh!”

- “Đi thực tế. Chẳng lẽ cậu muốn trực nhật sáu tháng?”

- “Tôi không đi được.”

- “Cậu đừng có cố chấp thế. Đây là việc công, gạt chuyện cá nhân sang một bên đi.”
- “Nhưng mà bây giờ tôi không đi được thật. Tôi phải trông hai đứa bé cơ.”
- “Bé nào mà tận hai đứa?”
- “Hôm nay tôi phải trông thằng Jun cùng một con bé con, là con của bạn dì Huệ, dì đi chơi với bạn rồi.”
- “VẬY...”
- “Trời ơi, Cún, không được nghịch cái đấy!”
- “Bỏ ngay cái chổi xuống cho chị!”
- “Có biết dao nguy hiểm lắm không hả?”

.....

—

Tôi quay cuồng với con bé này. Con gái gì đâu mà nghịch như quỷ sứ! May là thằng Jun cũng lớn lớn rồi, nếu không tôi...

- “Jun! Đấy là rượu, không phải coca!!”
- ==”

Đến cả thằng Jun lớn to đầu rồi vẫn nghịch. Cũng học lớp một rồi chứ còn bé bỏng gì đâu mà nghịch thế! Định song kiếm hợp bích với con Cún tổng tấn công tôi hả? Oh God, xin hai thánh tha cho con T_T

- “Đấy cậu thấy chưa? Tôi không thể đi được đâu.”
- “Vậy mấy giờ dì cậu về?”
- “Chiều.”
- “Được, tôi sẽ chờ.”
- “Không được, cậu về nhà mà chờ. Oái, lọ mọt dâu của tôi...”

“Choang!”

T_T

- “JUN!! CÚN!! HAI ĐỨA ÚP MẶT VÀO TƯỜNG CHO CHỊ!! >”

Tôi điên lên mất. Sao trên đời lại có loại người như hấn nhỉ?

Hừ, cá sấu, tôi và cậu không thể nào thành vợ chồng được đâu, không thể nào! Cậu xấu tính như thế làm sao tôi chịu được.

Với cả... tôi càng không thể làm con dâu của ông ta...

nt-famXbThp?❖❖Thôi tớ buồn ngủ quá, tớ đi ngủ đây. Ngủ ngon nha ^^”

Tắt máy, tắt nguồn luôn. Duy mà biết những chuyện vừa rồi thế nào cũng hội đồng vắng tôi một trận, can không cho tôi làm nữa. Tốt hơn hết là cậu ấy không nên biết.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Bài tập “thú vị”

- “Kính coong”
- “Cháu chào cô.”
- “Ừa, Minh đến hồi nào vậy?”
- “Dạ cháu sang ban sáng.”
- “Lâu lắm không thấy Minh sang chơi đấy. Thế An đâu rồi con?”
- “Đang ngủ trên tầng ạ, Jun với Cún cũng đang ngủ.”
- “Trời, cái An để cho con trông hai đứa này hả? Cái con bé này.”
- “Dì về rồi à?”
- “Ừ. Sao lại để bạn trông em còn mình đi ngủ thế An.”
- “Thì hai đứa ngủ rồi mà dì.”
- “Cô đừng mắng An, tại cháu thích ý mà, hai đứa dễ thương lắm. Bây giờ bọn cháu phải ra ngoài làm bài tập thực tế, chắc đến tối mới về cô ạ.”
- “Vậy hả? Vậy hai con đi luôn đi, không tới lại về muộn.”
- “Vâng.”
- “Tối cả Minh cũng ở đây ăn cơm luôn con nha.”
- “Dạ!”

Vừa ra khỏi cổng, Hoàng Minh thô bạo kéo tôi lên Lamborghini của hắn, khác hẳn thái độ lễ phép nhu mì khi nói chuyện với dì Huệ. Cái đồ giả nai! Lại thế, hắn suốt ngày bắt người khác làm theo ý của mình mà không cần biết họ phản ứng hay nghĩ thế nào.

Chiếc siêu xe dừng trước một cửa hiệu thời trang khá sang trọng. Lại kéo xềnh xệch tôi vào trong, Hoàng Minh yêu cầu chị nhân viên đưa ra những bộ quần áo sexy nhất ở đây đưa cho tôi thử. Tên này bị điên rồi hả? Hắn đang nghĩ cái gì trong đầu thế?

- “Mau thử đi, cậu có thử không thì bảo?”
- “Không! Sao tôi phải thử mấy thứ này chứ? Cậu đi thực tế kiểu gì thế?”
- “Chúng ta sẽ khai thác chủ đề đời sống buông thả của một số bộ phận trẻ hiện nay.”
- “Ồ, vậy cậu định lấy tôi ra làm hình minh họa hả?”
- “Yên tâm, cậu chưa đủ nhan sắc để làm hình minh họa cho bài đâu. Đầu tiên chúng ta sẽ lấy thông tin thực tế từ các quán bar. Chẳng lẽ cậu định mặc đầm xòe hay quần jean áo pull bình thường vào đấy?”
- “Thì... cũng đâu cần thiết phải phô trương quá thế này?”
- “Phải phô trương! Chúng ta phải đóng làm những thanh niên ăn chơi chác tán nhất chỗ đó, như vậy mới thu hút được sự chú ý của những thành phần bất hảo, từ đó mới moi móc được thông tin chính xác hiểu không?”
- “Tại sao cứ nhất thiết phải chọn chủ đề này? Có rất nhiều vấn đề xã hội cơ mà?”
- “Vì chúng nó chọn hết rồi, làm chủ đề này không bị đụng hàng, điểm cao hơn.”
- “Nhưng tôi không muốn mặc những thứ này lên người đâu.”
- “Vậy cũng được, nếu cậu có khả năng tự làm bài thực tế này một mình.”

Và tôi lại ngậm ngùi đi thay đồ, những bộ đồ thiếu vải làm tôi không được tự tin. Tôi còn không dám bước ra ngoài phòng thử đồ nữa.

- “Lâu vậy, ra đây cái coi.”
- “Tôi... Oái!!”

Hoàng Minh tự tiện xông vào chỗ thử đồ, còn tôi đang mặc trên người một bộ đồ siêu ngắn, siêu sexy: một chiếc quần leggings dài màu đỏ rách te tua, áo

ba lỗ ren màu đen hở ngực ôm sát người, trông khá là phản cảm. Hoàng Minh khựng lại một giây, sau đó đi ra ngoài và buông một câu xanh rờn:

- “Lấy bộ này, thay ra, đi tiếp.”

Lên tầng hai, Hoàng Minh bắt tôi đi một đôi guốc 9 phân màu đen, trông nó rất đẹp, nhưng cao quá, thế nào tôi cũng bị đau chân cho xem.

Cuối cùng là vào một tiệm trang điểm làm tóc. Theo yêu cầu của cá sấu đáng hận, họ kẻ mắt tôi đen sì, đánh son đỏ choét, trang điểm làm tôi già lên mấy tuổi, cộng với kiểu tóc cột cao xoắn đuôi và bộ trang phục này, trông tôi như một dân chơi 20 tuổi quyến rũ và có phần hoang dã, chứ không phải cô công chúa 17 tuổi dễ thương nữa rồi.

Sau khi hoàn tất khoản “ngụy trang”, tôi ngồi ghế chờ cá sấu, hần đi đâu này giờ mà lâu thế nhỉ? Hay định bỏ bom tôi ở đây, để tôi trả đồng tiền trang điểm làm tóc vừa rồi? Làm vậy thì ác quá đấy Sấu ạ!!

- “Đã xong rồi hả? Đi thôi.” - Hoàng Minh đã quay lại với bộ dạng ngầu hơn một tiếng trước rất nhiều với cả cây đèn trên người cùng những phụ kiện đắt tiền khác và một cái kính khung gỗ chiếm gần nửa khuôn mặt, cho tôi một cái kính với, tôi không muốn ai nhận ra mình đâu!! Trông hai chúng tôi bây giờ như dân anh chị đang diễu trên phố vậy, tôi bước lên xe thật nhanh để tránh ánh nhìn tò mò, ngưỡng mộ, kì thị,... của những người xung quanh.

- “Nghe này, khi vào bar, cậu không được rụt rè như vậy, phải tỏ ra sành sỏi, tự tin vào, nếu không họ sẽ nghĩ chúng ta là phóng viên và hội đồng ngay lập tức, nhớ chưa?”

- “Ghê quá! Vậy tôi phải “sành sỏi” như thế nào?”

- “Cũng không cần phải thể hiện quá, cứ làm bộ mặt giống lúc cậu đang đắc ý với tôi là được.”

Cá sấu đưa tôi đến một quán bar có vẻ ngoài khá khiêm tốn, lại ở mặt ngõ chứ không phải ngoài mặt phố, dường như nó rất yên bình.

Nhưng không, bước qua cánh cửa màu nâu vàng là một thế giới hoàn toàn trái ngược với bên ngoài. Không gian rộn ràng tiếng nhạc cùng những ánh đèn mờ ảo đủ màu lấp lóe, một không gian sôi động và tràn đầy sắc màu. Đầu đầu tôi còn ngửi thấy mùi rượu và thuốc là, a, là hai thanh niên bên cạnh, họ cứ nhìn tôi chằm chằm trông khiếp quá.

- “Một Camus và Melon Ball.” - Cá sấu ngồi ngất ngưỡng trên ghế xoay, trông oai vệ sợ.

- “Ê, thứ xanh xanh này là gì? Tôi không biết uống rượu.”

- “Suyt, nói bé thôi. Đây là cocktail, cậu uống được mà.”

- “Ờo, sao vẫn có mùi rượu?”

- “Một chút thôi, không sao đâu. Nếu không uống được thì giả vờ đưa lên miệng nhấm nhấm thôi.”

Thứ này tuy có mùi rượu, nhưng mà cũng ngon ngon. Tôi cứ uống ít một ít một, lại thấy thích thích, nó rất mát. Còn ly của cá sấu có mùi rượu rất mạnh, hần biết uống thứ đấy à? Ấy ấy, ừ kia, tôi nhìn thấy rồi nhá, là một cái máy quay trộm nhỏ xíu gắn vào thắt lưng của cá sấu, thảo nào này giờ cứ thấy sờ sờ thắt lưng, tưởng khoe thắt lưng xin.

- “Ông bạn người mới hả? Trông mặt lạ lạ.” - một tên bộ dạng rất ư là cà chớn với mái tóc đỏ rực tiến đến bàn chúng tôi.

- “Ừ, đến đây lần đầu. Quán này kín quá.”

- “Tìm được bar này cũng không phải người tầm thường. Mà loại rượu này nặng đấy, ông bạn uống được hả?”

- “Uống nhiều thành quen thôi.”

- “Kính nhỉ? À hà, ông bạn có con bò ngon ghê.”

- “Oái.”

- “Đừng động vào cô ấy!”

- “Ày, đùa tí thôi, làm gì mà nóng?”

Cá sấu kéo tôi ra chỗ khác, mặt lạnh tanh. Chỗ này ghê quá, tôi không muốn tiếp tục ở đây nữa đâu.

- “Không sao chứ? Đừng sợ, có tôi đây rồi.”

- “Không sao. Cậu chụp được nhiều hình chứ?”

- “Cũng tầm tầm... Kia rồi, đã có đối tượng, bám theo.”

“Đôi tượng” mà cá sấu nhắc đến là một đôi nam nữ đang cùng nhau đi ra khỏi bar, bộ dạng rất thân mật. May quá, không phải ở trong này nữa rồi. Tôi bị cá sấu kéo đi, leo theo sau hai người kia mà không hiểu họ đang đi đâu. Oái, họ đi về phía đối diện, đó là một khách sạn!

- “Này, cậu định làm gì vậy? Vào nhòm họ à?”

- “Chứ còn gì nữa, không thì đi theo làm gì?”

- “Nhưng đây là khách sạn.”

- “Thì sao?”

- “Làm sao mình vào đây được?”

- “Cậu quên chúng ta đang ở trong bộ dạng gì à?”

Lại phải cun cút nghe theo lời cá sấu. Đôi nam nữ kia đã nhận chìa khóa từ nhân viên tiếp tân, cá sấu cũng kéo tôi ra chỗ đó và thuê một phòng đối diện phòng hai người kia. Xấu hổ quá đi, tôi có cảm giác mình đang làm việc bất chính chứ không phải làm bài tập. Chị tiếp tân không quá ngạc nhiên khi hai chúng tôi thuê phòng khách sạn, chắc tại trông chúng tôi già dặn quá, lại ăn mặc sexy nên không mấy lạ lẫm với chị ta. Nếu biết chúng tôi chỉ có 17 tuổi thôi chắc chị ta trở mặt lên nhìn kì thị mất!

Cá sấu nhanh chân đi về phía phòng 208. Oái, phòng bọn tôi thuê là 209 cơ mà, cậu xông vào phòng người ta làm gì?

- “Ồ anh bạn là ai vậy?”

- “Ừa, tôi phải hỏi hai người mới đúng chứ? Tôi đã thuê phòng này 10 phút trước mà, bây giờ quay lại lại có hai người ở đây?”

- “Có nhầm không vậy? Chúng tôi vừa lấy chìa khóa lên đây mà, còn chưa kịp bỏ đồ xuống.”

- “Ừa, đây là phòng 206 đúng không?”

- “Không, đây là 208.”

- “Ồ vậy hả? Xin lỗi nha, tôi nhầm phòng. Xin lỗi.”

Rồi cá sấu ra ngoài và mở khóa phòng 209 đi vào.

- “Cậu làm gì kì vậy?”

- “Trật tự. Xem cái này. Tôi đã cài máy quay trộm vào phòng của họ.”

- “Nhanh vậy? Cậu thật thâm hiểm ==”

- “Nói ít thôi. Phải như vậy mới được việc. Cậu mau khóa cửa đi.”

Khóa cửa á???

==”

Tôi không phải là một đứa đầu óc đen tối, nhưng tôi lại có trí tưởng tượng rất phong phú. Vì thế mà ở trong tình cảnh này: một nam một nữ ở cùng một phòng trên cùng một cái giường, lại mặc đồ sexy thế này, tôi không tránh khỏi có những suy nghĩ linh tinh.

Một lát sau, những hình ảnh hại mắt và âm thanh “nhảy cảm” phát ra từ chiếc ipad của cá sấu làm tôi sồn hết da gà, quay mặt úp gối không dám nghe không dám nhìn. Hắn ta cũng lúng túng tắt luôn ipad, để áy tự thu.

- “Sao hồi nãy cậu biết hai người này định vào khách sạn?”

- “Đoán thế. Thấy thằng kia đưa mấy tờ tiền cho bà chị đó, rồi hai người khoác vai nhau ra ngoài.”

- “Thế cậu định cho cô xem những thứ này hả? Không khéo bị đi tù đấy.”

- “Tất nhiên là không rồi, phải cất những cảnh nóng đi chứ. Tôi đâu có ngu.”

- “Ý cậu nói là tôi ngu đúng không?”

- “Chứ còn s...”

- “Thôi tôi ngủ đây. Khi nào xong việc gọi tôi.”

- “Này, ai cho cậu ngủ? Này!”

Buồn ngủ quá rồi. Cả trưa tôi lên phòng mà có ngủ được tí nào đâu, cứ nằm nghĩ ngợi linh tinh. Tôi lăn quay ra giường nhắm tịt mắt ngủ không biết trời đất là gì...

Hi hi, nhột quá, có cái gì ẩm ẩm lướt lên mặt tôi. Hơ hơ, miệng tôi cũng ẩm ẩm nè, còn hơi ướt ướt nữa... Hóa ra trong khách sạn cũng nuôi cún à, hoặc cũng có thể là mèo. Ôi xời kệ xác nó là con gì, tôi cứ ngủ đã.

*

* *

Trong khu rừng âm u, nàng công chúa xinh đẹp mở mắt sau giấc ngủ ngàn năm như làm bừng sáng cả nơi này. Nàng thấy chàng hoàng tử lịch lãm đang đến bên mình với ánh mắt triu mến, chàng đến để giải cứu nàng. Đúng vậy, lời nói của chàng mới ngọt ngào làm sao:

- “Dậy rồi cơ à? Ngủ như con lợn ý.”

- “Hả?”

- “Cậu biết cậu ngủ mấy tiếng rồi không? Người đâu mà ngủ chẳng biết trời đất là gì, chắc có bị sét đánh chết cũng không biết đường mà tỉnh dậy quá.”

- “Cậu bị ngu à? Sét đánh đã chết rồi thì tỉnh lại kiểu gì?”

- “Thôi không nói với cậu nữa. Dậy đi còn về nhà.”

- “Ừa, lúc này chúng ta ở trong khách sạn cơ mà, sao giờ lại là phòng cậu?”

- “Ồ!! Tại cậu mà tôi chẳng đi bám đuôi được thêm người nào, phải vác cậu về đây chứ còn sao nữa.”

- “Vậy sao không đưa tôi về nhà luôn đi, còn sang nhà cậu làm gì?”

- “Cậu muốn đi cậu nhìn thấy cậu trong bộ dạng này đúng không?”

Ôi tôi quên mình vẫn đang ăn mặc lố lăng, đi Huệ mà nhìn thấy chắc giết sống cả tôi lẫn cá sấu mất.

- “Mau thay đồ đi còn về nhà, tôi đói rồi.”

- “Cậu định sang nhà tôi ăn cơm thật đấy à?”

- “Thì dì Huệ bảo thế mà.”

- “Đấy gọi là phép lịch sự thôi hiểu không. Sao cậu vô duyên thế nhỉ?”

- “Thế cậu có mau thay đồ không đây?”

- “Có ==”

Tôi đi thay đồ, tiện thể tắm luôn. Khả, cái mùi này dễ chịu thật, lâu rồi tôi không tắm trong bồn có nhỏ tinh dầu, quả thật là rất dễ chịu. Hoàng Minh chắc suốt ngày tắm với tinh dầu nên người mới thơm thế, hẳn cũng điệu ghê. Mà tôi nghĩ cái đã biết đây là loại tinh dầu siêu cao cấp, hồi trước, khi tôi còn là tiểu thư, tôi cũng chỉ dùng loại cao cấp bình thường thôi, chứ dùng loại hàng ngày này chắc ba tôi phá sản. Hoàng Minh giàu thật.

- “Này Hoàng Minh, có thật bố mẹ cậu chỉ là kinh doanh đồ nội thất không đấy, sao họ giàu vậy?”

- “Thế cậu nghĩ cứ phải buôn bán trăm nghề hay là kinh doanh bất chính mới giàu được à? Mà sao tự dưng hỏi thế?”

- “Tại họ chiều cậu quá. Mua hẳn cho căn nhà ra ở riêng, còn sắm đầy đủ tiện nghi, đến tinh dầu tắm cũng dùng loại siêu cao cấp nữa.”

- “Trừ cái nhà ra thì mọi thứ trong này đều do tự tôi bỏ tiền mua.”

- “CÁI GÌ?”

- “Hỏi nhiều thế. Lo tắm cho xong đi, tắm gì đến cả tiếng đồng hồ không xong. Đúng là đồ con rùa!”

Hừ, cá sấu lại vác mặt thót đến nhà tôi ăn cơm. Lại được cả dì Huệ cứ ngồi khen lấy khen để nào là vừa xinh trai vừa tốt bụng, đã thế lại còn khéo tay, học hành hành thi đâu ra đấy,... Làm tôi ăn cơm mà nuốt không trôi. Di ơi, di không biết sau lớp mặt người là lớp mặt cá sấu đâu, hẳn nguy hiểm lắm đấy!!

- “Này, sao phòng cậu chẳng có chút tiến bộ nào hết thế? Chỗ nào cũng bày bừa ra như bãi đồng nát ế, cậu có phải là con gái không đấy?”

- “Cậu không có mắt nhìn à? Cậu mấy tuổi rồi mà còn không phân biệt được trai với gái?”
- “Hơ hơ, học cũng nhanh nhì? Tôi đã bảo ở cạnh tôi đầu óc cậu sẽ sáng sủa lên mà.”
- “Đừng có kiêu ngạo nữa. Ăn xong rồi, còn không về đi?”
- “Chưa thích về.”
- “Này cá sấu, tôi nghĩ cậu nên sắm một lọ kem dưỡng da đi là vừa.”
- “Mua làm gì, da tôi đẹp sẵn rồi.”
- “Vậy sao? Nhưng tôi lại thấy hình như nó hơi dày thì phải (quá dày thì có!) cậu nên dùng kem dưỡng da thường xuyên cho da mềm hơn và mỏng hơn ^^ hay là hôm nào tôi tặng cậu một lọ nhá?”
- “Thôi khỏi, tôi thích da dày hơn. Mà nếu có cần thì tôi tự mua được, không khiến cậu.”
- “Ồ quên nhì, nhà cậu giàu lắm mà. À đúng rồi, tại sao cậu giàu vậy? Lúc chiều cậu bảo trừ cái nhà ra thì mọi thứ trong đó đều do cậu tự mua?”
- “Ừ.”
- “Cậu... cậu có...”
- “Trời ơi tôi muốn mở đầu cậu ra xem trong đó có cái gì quá! Tôi không làm ăn bất chính, không buôn gian bán lận, không kinh doanh hàng cấm, được chưa?!!”
- “Không làm ăn bất chính, không buôn gian bán lận, không kinh doanh hàng cấm. Không thể nào, chẳng lẽ cậu... kinh doanh thẻ xác?”
- “Vũ-Hoài-An!!”

Cá sấu tức giận nhả từng chữ khiến tôi rợn tóc gáy. Tôi có nói gì sai đâu mà phải sợ chứ!

- “Năm lớp 3...”
  - “Hả?” - tự dưng cá sấu tắt phụt lửa, trầm tư kể chuyện. Hầy, tính khí thất thường, chỉ khổ người khác.
  - “Từ năm lớp 3, tôi đã biết mình không phải con đẻ của bố mẹ.”
  - “Hả? Thật... thật chứ? Vậy sao...”
  - “Tôi giả vờ như không biết gì. Tôi xin bố mẹ cho đi học IT từ rất sớm. Đến năm lớp 6, tôi ra một quyết định khó khăn - sống tự lập. Bố mẹ ngăn cản bằng mọi cách nhưng không được, đành mua cho tôi một căn nhà. Họ gửi tiền cho tôi hàng tháng nhưng tôi không lấy, tôi không muốn nhận thêm gì từ họ cả, họ đã cho tôi quá nhiều, cả tình thương lẫn vật chất. Để trang trải cho cuộc sống tự lập, tôi phải thiết kế phần mềm và đồ họa để bán cho các công ty. Thời gian đầu còn gặp nhiều khó khăn, nhưng sau đó mọi việc đều ổn cả.”
- Tôi im lặng, không phát biểu một câu nào, mắt mồm há hốc nghe chuyện. Không ngờ cá sấu lại có một kí ức hoành tá tràng như vậy, một con người nhỏ bé mà tạo nên một thiên sử vàng. Nghe xong lịch sử đời hân mà tôi khâm phục đến... nhỏ dãi ==” Chính xác là tôi đã nhỏ dãi, mắt mặt quá, mắt mặt quá.
- “Eo kinh quá, cậu là cún à, ngồi không cũng nhỏ dãi ra thế?”
  - “Ồ, bảo ai là cún? Thế cậu có định phẫn về không thì bảo?”
  - “Đã bảo là chưa thích rồi mà.”
  - “Hừ, thôi được, tôi đi ra ngoài, cậu thích thì cứ việc ở trong này.”
  - “Chờ đã, Hoài An, cái gì đây?” - cá sấu dơ tập tài liệu màu xanh lên. Ôi không!
  - “... Đừng động vào đó.”
  - “Cậu đang sưu tập chứng cứ chống lại ông ta hả?”
  - “Tôi làm gì kệ tôi.”
  - “Tại sao phải làm vậy?”
  - “Đừng hỏi nữa.”

- “Cậu có biết làm vậy nguy hiểm lắm không?”
- “Đã bảo đừng hỏi nữa mà. Không liên quan đến cậu.”
- “Không được, cậu không được tiếp tục nữa.”
- “Cậu là gì mà cấm tôi.”
- “Sao lúc nào cậu cũng bướng thế nhỉ?”
- “Cậu thì sao? Cậu thì không ngang bướng chắc?”
- “Không nói nhiều. Nói chung cậu không được tiếp tục nữa. Việc này rất nguy hiểm.”
- “Nguy hiểm hay cậu sợ bố ruột của cậu bị ra tòa?”
- “Sao cậu lại có suy nghĩ như thế nhỉ! Cậu có thể suy nghĩ chín chắn lên được không?”
- “Tôi không biết suy nghĩ chín chắn đấy thì sao? Tôi ngu ngốc, tôi không chín chắn thì cậu cũng chẳng có quyền gì mà áp đặt tôi cả. Về đi!”
- “Cậu không biết ông ta sẽ làm những gì đâu.”
- “Tôi bảo cậu về đi!”
- “Rầm!!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51

Đính hôn?

- “Hoài An, Hoài An!!”
- “Mày làm gì mà hét ha hét hải thế?”
- “Nhìn này, cuộc thi Espresso Genius, mày đọc đi!” - Trang hét hải chạy tới, đưa tôi một tờ rơi.
- “Mày lấy cái này ở đâu? Đằng kia, người ta phát nhiều lắm. Giải thưởng là 200 triệu đấy, mày tham gia đi, mày giỏi cái này lắm mà.”

Cuộc thi Espresso Genius, dành cho lứa tuổi từ 15 trở lên, vòng loại bắt đầu từ tuần sau. Cái này...

- “Đăng kí ở đâu?”
- “Xem trong giấy ý, có ghi hết mà.”
- “Đi với tao.”
- “Oái, ngă tao bây giờ!!”

Cơ hội đến rồi, đây là lúc để tôi chứng tỏ khả năng thiên bẩm của mình về Espresso, hơn nữa giải thưởng lại cũng khá cao, bằng bốn năm lương của tôi làm ở tiệm cà phê cộng lại, nếu được giải quán quân, coi như vấn đề kinh tế của gia đình sẽ tạm ổn. Hay ya, thật cảm ơn cái người sáng lập ra cuộc thi này, rất rất cảm ơn ^^

Ngày hôm sau, cả trường đã rộ lên tin Miss Văn học - công chúa của trường đăng kí cuộc thi Espresso Genius, khiến tôi bước đến đâu cũng có người hỏi han, cổ vũ. Mới đăng kí thôi mà đã thế này rồi, không hiểu lúc thi họ còn làm những gì nữa. Ô, mà hình như không phải mỗi tôi được bàn tán đâu, tôi nghe loáng thoáng còn có tiếng hot boy Hoàng Minh cũng tham gia thi phải? Hoàng Minh tuy rất biết thưởng thức cà phê, nhưng hẳn đâu có chút kiến thức gì về pha chế đâu? Nếu tham gia thi thì thua bét. Hẳn tham gia cuộc thi này, là vì người mẹ đã khuất, hay là vì... tôi? Ày, tôi lại tưởng bỏ rồi, làm gì có chuyện vì tôi chứ. Hi hi, trí tưởng tượng tôi nó hay phong phú thế đấy ^ _ ^

- “An, tuần sau cậu bắt đầu thi đúng không? Cố gắng lên ^^”

- “Hôm tớ đi thi Huy đến cổ vũ đấy nhé.”
- “Tất nhiên rồi, có phải bùng học tớ cũng đi.”
- “Nào, các nhân tài lớp 11A15, đã đến giờ trình bày bài tập thực tế rồi, các em để hết đĩa lên bàn cô, nhớ ghi tên nhé.”

Hồ hô, đến giờ rồi đến giờ rồi, cá sấu đang mang cái đĩa bài tập để lên bàn cô. Lần lượt các đĩa được mở trên máy tính và chiếu lên phòng. Các nhóm làm câu kì thật, đủ các loại đề tài và sử dụng nhiều kĩ xảo cho bài tập thêm hấp dẫn. Không biết Hoàng Minh làm ăn thế nào nữa, tôi chưa được xem sản phẩm, chỉ cùng hắn đi thu thập thông tin thôi, còn phần trình bày hắn lo tốt.

Hầy, sao lại đau bụng thế này, sáng nay tôi chỉ ăn cái bánh mì với một hộp sữa và hai cốc chè ngô thôi mà.

- “Thưa cô... Cô cho em đi vệ sinh ạ _”

Hic, đúng lúc đến phần trình chiếu của nhóm tôi thì lại thế này. Vào lớp thì đã chiếu xong rồi, được 9,5 điểm, tôi sướng ron ^^ Ha ha, kiểu này được con thỏ bông rồi.

- “Nhóm của bạn Việt Anh và Thủy Tiên làm rất tốt, 10 điểm”

==”

Aaaaaaaa!!

Thỏ bông của tôi!! Không được nữa rồi, sao nhóm đầu vàng lại được 10 chứ. Tôi muốn con thỏ bông ở The World Toys cơ!! Hu hu hu... Hoàng Minh, cậu làm ăn kiểu gì vậy, sao lại để kém nhóm đó nửa điểm chứ!

- “Như vậy nhóm của Tiên và Việt Anh sẽ nhận được một phần quà mua ở The World Toys. Cả lớp vỗ tay chúc mừng nào ^^”

Thật may là hôm nay Tiên nghỉ học vì bị ốm, chứ nếu phải nhìn cậu ấy nhảy lên sung sướng chắc tôi tức lòi mắt mất. Hu hu buồn muốn chết đi được còn vỗ tay chúc mừng. Thỏ bông à, chúng ta không có duyên rồi, hẹn em kiếp sau T_T

*

* *

[Tập đoàn Thiên Vương]

Giả làm một khách hàng với bộ trang phục dành cho phụ nữ gần 30 tuổi của di Huệ và lớp trang điểm dày chất, tôi bước vào văn phòng nhà đất của họ, giả như đang tìm hiểu mua nhà, không ai có chút nghi ngờ về tôi, chứng tỏ trình độ hóa trang của tôi quá pro.

Đã nhìn thấy đối tượng, tôi hỏi họ đường tới nhà vệ sinh rồi bám đuôi ông Long lên văn phòng tầng trên. Ách, sao nhiều vệ sĩ thế nhỉ? Đây rồi, Chính xác là cái phòng này, không biết họ đã phát hiện ra một số tài liệu bị đánh cắp chưa nhỉ? Để buộc tội một người, đặc biệt là một người có quyền có thể như ông Long, phải có càng nhiều bằng chứng càng tốt, vì thế tôi đánh liều đột nhập thêm lần nữa. Bản chất tôi là một con người nhút nhát, các bạn cũng biết rồi mà, nhưng chắc tôi đã trở nên cứng rắn và liều lĩnh hơn khi trải qua quá nhiều sự việc.

- “Con nên biết điều một chút và ngoan ngoãn nghe theo lời ta đi.”
- “Ông chẳng có quyền gì để bắt ép tôi cả.”
- “Bố chỉ lo cho tương lai của con thôi.”
- “Lo cho tôi hay lo cho ông? Chẳng phải nếu tôi là con rể của nhà họ Đinh thì hai tập đoàn Đinh - Vương sẽ liên kết ngày càng lớn mạnh sao?”
- “Con nghĩ được như vậy là tốt. Nếu hai tập đoàn lớn mạnh thì con sẽ được sống cuộc sống của một ông vua, con hiểu chứ?”
- “Không hiểu, không nghe. Ông nghe đây tôi sẽ không đính hôn với Thủy Tiên đâu, ông thích thì đi mà đính hôn với cậu ấy.”
- “Tùy thôi, nếu con muốn con bé đó...”
- “Ông định nói cái gì?”
- “Là cái con bé làm ở tiệm cà phê ấy... Nếu con không đính hôn, con bé đấy sẽ nếm đủ.”
- “Sao đâu, thích cho ai nếm cái gì ông cứ việc, cô ta chẳng có quan hệ gì với tôi cả.”
- “Thật chứ con trai? Chẳng phải đó là cô bạn gái hờ của con à?”

- “Ông Long, ông không thấy nực cười à? Tôi là con trai ruột của ông, chẳng lẽ cái tính trăng hoa từ ông lại không di truyền tới tôi tí nào? Ông nghĩ tôi có khái niệm gọi là “yêu” sao? Tôi cũng giống như ông thôi, không biết yêu ai thật lòng đâu. Cha nào con nấy mà.”

- “Chính vì là con ruột của ta nên ta hiểu con rất rõ đấy con trai. Ghét ta đến vậy mà còn phải công nhận ta là bố ruột thì chắc hẳn con bé đó quan trọng với con lắm. Đừng có giờ chiều trò ra với ta.”

- “Tin hay không tùy ông. Tôi về đây.”

Tôi nhìn thấy Hoàng Minh đang đứng sát khí đi ra từ văn phòng của ông Long. Đúng lúc đó thì có nhân viên lau dọn đến lau đại sảnh, tôi phải lánh đã, không thể để cô ta thấy tôi đang rình mò ở đây được.

Sau đó, tôi như người bị thôi miên, cứ dờ dẫm đi ra ngoài công ty từ lúc nào không biết. Hoàng Minh phải đính hôn với Thủy Tiên... Việc này...

Ài, đau đầu quá, không nghĩ nữa, không nghĩ nữa, về nhà ăn cơm ngủ một giấc là quên ngay thôi. Hôm nay đi mất công thật, chẳng làm được cái trò gì ở đây cả, mệt chết!

Nhưng mà hình như tôi vẫn chưa hết đo, rõ ràng trong đầu muốn về nhà nhưng chân lại bước đến Espresso Angel.

- “Ồi mẹ ơi, có gái già ghé quán.”

- “An, mày đi đâu mà trang điểm ăn mặc kì cục thế này?”

- “Đây là xu hướng mới à?”

- “Tưởng mày bảo chiều nay bận rồi cơ mà, đến đây làm gì?”

- “Hà? À... tao cũng chẳng biết.”

- “Mày dở hơi à?”

- “Không biết.”

- “Ồ, điên à?”

- “Không biết.”

- “Ờ hay con này, mày lên con à?”

- “Không biết.”

- “>

Cá sấu thộn mặt ra một hồi. Rồi... vòng tay ôm trọn người tôi. Cái ôm mang đầy sự lo lắng. Ấy cha bác tìm ơi, sao bác cứ nhảy loạn lên thế?

Rồi tôi nhìn thấy khuôn mặt “thần sầu” của Tiên, bỗng chột dạ đẩy Hoàng Minh ra. Nhưng mà hắn không biết điều, còn ghi xiết, khiến tôi khó thở và khó xử vô cùng.

cách cách - Tiếng bước chân từ phía cửa

- “Hoài An!...”

- “An, An, An đâu rồi, có sao không? Ra đây xem nào!!!”

- “Sao thế sao thế?”

- “Đừng có đẩy tao!”

- “Trật tự tí đi...”

.....

Sau tiếng gọi thảng thốt của Huy là tiếng the the của tập đoàn công chúa nhà tôi, cùng Duy và Việt Anh. Sao họ biết mà đến đây nhỉ?

Cho đến lúc này, Hoàng Minh mới chịu tha cho tôi. Ài, chỉ cần thêm mấy giây nữa thôi là tôi chết vì thiếu oxy rồi.

- “Ừa, Tiên, cậu sao thế?”

- “Ài, lúc này Tiên bị xe đâm phải vào viện. Tao cuống quá gọi cho ai đấy chả nhớ. Chưa để tớ nói rõ đã loạn hết cả lên rồi. Người bị thương là Tiên

mảnh!”

Tôi tuân một mạch để định chỉnh lại sự việc. Ánh mắt Tiên xám lại tui thân... Có lẽ, tôi nên...

- “Cậu không sao chứ?” - Hoàng Minh thay đổi 180 độ, lạnh lùng bước qua tôi, đi về phía Thủy Tiên hỏi han, làm mắt cô ấy lại sáng rực lên.

- “Không sao, tớ ổn rồi ^^”

- “Vậy tốt rồi, tôi về đây.”

Rồi Hoàng Minh lại lạnh lùng ra về. Cừ chỉ của hắn lạ lắm, cái cừ chỉ này khiến tôi đau...

Sau khi liên lạc với người nhà của Tiên, tập đoàn chúng tôi lại kéo nhau về. Tâm hồn lại rơi vào trạng thái lơ lửng, tôi cảm thấy mình nhỏ bé quá. Tôi muốn chui vào đâu đó thật âm áp để ngủ một giấc, chỉ có như vậy tôi mới không bị lơ lửng nữa, không bị rơi vào tâm trạng chẳng ra buồn cũng chẳng ra đau này.

- “An, cậu buồn à?”

- “Không.”

- “Hay vẫn còn hoảng sợ từ vụ tai nạn lúc nãy?”

- “Không.”

- “Mày lại thế rồi. Cứ mơ mơ hồ hồ như người mất hồn ý. Chẳng lẽ hát cho cốc nước cho tỉnh lại.”

- “Chắc cậu ấy mệt rồi. Về nhà nhé.”

*

* *

Vòng tiếp theo của cuộc thi Espresso Genius, tôi, Duy và Hoàng Minh lại lọt vòng trong. Đúng là không thể chủ quan với Hoàng Minh, cậu ta mới học pha chế cà phê có hai tháng thôi mà đã vượt qua được mấy vòng thi toàn với số điểm cao. Quả là có khả năng xuất chúng, cái này chắc được di truyền từ cô Nguyệt - mẹ cậu ta.

Hôm nay tự dưng không hẹn mà đến, cái Hà Anh đột kích nhà tôi mà không gọi trước. Lâu rồi nó không sang đây chơi vì quá bận rộn với những vụ scandal ở trường mới, khổ chưa.

- “Con gió độc nào đã đưa mày đến nơi này thế?”

- “Sao? Không chào đón à?”

- “Ày, nếu tao bảo không thì mày sẽ về chắc?”

- “Biết thế là tốt, miễn hỏi nhiều. Lâu lâu không qua, nhớ mày nên sang đây thôi.”

- “Xời ời, mới gặp hôm qua mà nó kêu ‘nhớ’.

- “Hơ hơ... ơ, cái gì mà nhiều chữ thế?”

- “Trời ơi đọc thì biết, nhiều chữ mà cũng hỏi.” - tôi đang vào bếp pha cà phê, chẳng hiểu nó bảo cái thứ “nhiều chữ” là cái gì nữa.

- “An...”

- “Ơi.”

- “An!”

- “Gi?”

- “Ra đây mau. Mày giải thích thế nào về mấy thứ này?”

- “Hà? Mày... À... đây là một số tài liệu cũ của ba tao thôi mà. Tao sắp xếp lại cho gọn.”

- “Mày nghĩ mày lừa được tao à? Rõ ràng cái này của chú tao, chú tao là chủ tịch của Thiên Vương, mấy loại giấy tờ kiểu này sao tao lại không biết chứ.”

- “Tao... Tao không biết. Chắc công ty ba tao hợp tác với bên đó.”
- “Đừng nói dối nữa, mày không có năng khiếu trong khoản này đâu.”
- “Nói đi, mày đang điều tra gì về chú Long?”
- “Mày... Mày đừng hỏi nữa. Trả nó cho tao.”
- “Nếu có đang điều tra gì thì mau ngừng lại. Chú tao tao biết, ông ta rất tàn ác. Nếu phát hiện ra mày đang chống lại ông ta, mày sẽ gặp nguy hiểm ngay lập tức. Nghe tao đi An, ông ta nguy hiểm lắm.”
- “Tao...”
- “Tao cái gì mà tao. Tao cấm mày làm việc này nữa đấy nghe chưa!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Giải cứu công chúa

Nhà hàng Rose khai trương khuyến mãi, giảm giá 30% tất cả các món ăn có trong thực đơn. Nào bò bít tết, sườn nướng, gà rán, cheestic - nhiều dầu mỡ quá, không tốt cho sức khỏe. Salad? Ít calo, không đủ cung cấp cho cơ thể. Thịt hầm cũng không ổn, sẽ bị thừa đạm. Hầy, cuối cùng tôi quyết định ăn bánh mì trứng bò mười lăm ngàn ở “nhà hàng” bánh mì ngay bên cạnh - ngon, bổ, rẻ, chất lượng ^v^

Ày, cái người đang bước vào nhà hàng Rose sao mà quen quen, hình như ra đường gặp ai tôi cũng thấy quen =v= nhưng mà thực sự người này tôi thấy quen thật, dù đeo kính râm sập nửa khuôn mặt, xung quanh có rất nhiều người đứng cản tầm nhìn, nhưng tôi vẫn thấy quen. Đúng rồi! Vương Trí Long, là ông ta! Không ngờ giàu như ông ta mà cũng vào nhà hàng khai trương để được ăn đồ giảm giá cơ đấy. Ày, lại quen nữa này, người này quen thật đấy, không nhầm đi đâu được, người cao cao, tóc dựng ngược, dáng đi thì ngông nghênh, cái tướng này thì còn ai ngoài Hoàng Minh! Cầm bánh mì trên tay, tôi vượt chông gai bước vào nhà hàng, bám sát đối tượng, ngoài đám tùy tùng ra, ông ta còn đi cùng hai người đàn ông sang trọng khác, tôi nghĩ là họ sắp trao đổi làm ăn bất chính. Cơ mà ông trời không thấu lòng tôi, bày ra bao nhiêu thử thách, khiến tôi không tập trung vào chuyên môn được. Nào thì khung cảnh hoành tráng đậm chất quý tộc của nhà hàng đập vào mắt làm hai đồng tử giãn to cực đại để chiêm ngưỡng, nào thì mùi thức ăn nồng nàn đưa nhau kéo vào cánh mũi, nào thì các anh phục vụ đẹp trai cao to cứ lướt qua lướt lại khiến tôi muốn xịt máu mũi,... đấy, mới quay đi quay lại đã để mất dấu đối tượng rồi. Nhìn quanh chỉ thấy mọi người đang nhìn mình như kiểu vật thể lạ xuất hiện giữa đàn vật thể quen. Lại cũng phải thôi, một con bé mặc quần áo đồng phục, đeo ba lô, tay cầm bánh mì trứng bò, ngơ ngác đi vào nhà hàng như là để mua thêm cái bánh mì nữa mà không thấy chủ quán đâu. Đùa chứ mọi người ở đây cũng buồn cười thật cơ, có thể thôi mà cũng phải quay ra hóng hót soi mói, toàn người bất lịch sự không đâu.

Trí Long, Trí Long, ông mau ló mặt ra đây xem nào, hoặc ló bộ vest trắng đẹp đẽ của ông ra thôi cũng được, tôi còn biết đường mà bám theo chứ...

- “Đứng im, không được hét lên. Nói, tại sao cô bám theo chủ tịch?” - một thanh niên mặc vest đen kéo tôi vào mép tường khuất của nhà hàng, giữ chặt. Chết rồi, đây là một trong những vệ sĩ của ông Long.

- “A... tôi... tôi bám theo ông ta bao giờ? Anh... Anh bỏ tôi ra mau, không tôi hét lên đấy!”

- “Câm mồm. Trật tự đi theo tôi nếu không muốn chết.”

Sợ quá! Tôi đành phải đi theo tên vệ sĩ, chắc hẳn đưa tôi đến chỗ ông Long để xử lý đây. Hừ biết ngay mà, cánh cửa phòng ăn vip mở ra, mặt chủ tịch Vương Trí Long to như cái thủ lợn lò ra. Ngồi bên cạnh, mặt Hoàng Minh biến dạng nhìn tôi, nhưng ngay lập tức trở lại lạnh tanh khi ông Long quay sang nhìn. Còn một người nữa cũng cực kì ngạc nhiên, đó là... Thủy Tiên. Cậu ấy cũng ở đây, lộng lẫy như một công chúa cùng người đàn ông sang trọng bên cạnh, chắc là bố.

- “Chủ tịch, cô gái này bám theo ông từ ngoài cửa nhà hàng, xử lý thế nào ạ?”

- “Hả? À... người này... chào cháu.”

- “Dạ... Con... con... chào bác.”

- “An, sao cậu lại ở đây?”

- “Ai vậy ngài Long?”

- “À không có gì đâu, người quen thôi mà. Tuấn, cậu đưa cô bé này sang phòng vip bên cạnh đợi tôi nhé.”

- “Vâng, chủ tịch.”

Quả là không thể đánh giá ai qua bề ngoài và cách ăn nói. Cứ nhìn ông ta mà xem, từ lời nói đến cử chỉ đều rất dịu dàng như một quý ông lịch lãm, ai biết được sau cái mặt nạ đó là một con quỷ chứ.

Tôi ngồi chờ trong phòng ăn víp với đủ loại sơn hào hải vị, nhưng tôi vẫn kiên quyết gặm bánh mì trứng bò, tôi sợ chỉ cần nếm một trong những đồ ăn trên bàn kia thì tôi sẽ “teo” ngay lập tức. Đừng ngạc nhiên khi tôi vẫn chưa ăn hết cái bánh mì nhá, chẳng là lúc này bị bắt sợ quá nên không kịp ăn, vào đây nhìn thấy nhiều món ngon như vậy nên đành phải ăn chậm lại, kéo hết bánh mì thì tôi sẽ không cưỡng lại được ma lực của đồng đồ ăn víp kia mất. Vì thế mà tôi cứ gặm tí một, tí một,...

Nửa tiếng trôi qua, tôi vẫn ngồi gặm bánh mì ==” Vương Trí Long, ông có mau sang đây nói chuyện không thì bảo, bánh mì sắp hết rồi đây!

”cách”

- “Để cháu đợi lâu rồi.”

0_o

Ông này thiêng ghê, mới nhắc cái đã xuất hiện, biết thế tôi nhắc từ nửa tiếng trước.

- “Không sao, con đợi được. Bác... muốn nói gì với con ạ?”

- “Câu này phải là ta hỏi mới đúng. Tại sao cô bám theo ta và Minh? Cô muốn phá hỏng chuyện đại sự của nó đúng không? Nghe rõ đây, Minh đã có Thủy Tiên rồi, mấy đứa học cùng lớp cũng biết nhau rồi phải không? Còn cô, không có cửa đâu.”

- “Không phải thế. Con cũng chẳng thêm gì thằng con trai nhà bác đâu. Chẳng qua là vì chúng c...”

==”

Chết tôi rồi. Cái mồm làm hại cái thân. Sao tôi có thể phụt ra từ đó được chứ!! >”

- “Đâu có bác.”

==”

Ông này tai thính như cú, nói nhỏ vậy mà cũng nghe thấy, bố con nhà này có gen tai thính thì phải!

- “Không được, cô rất đáng nghi. Tuấn, bắt cô ta lại. Đừng để Minh biết.”

- “Vâng chủ tịch.”

- “Bác, con có nói gì đâu. Cho con về!!”

Tôi bị bắt vào căn phòng nhỏ, thuộc ngôi biệt thự của ông Long. Rút kinh nghiệm, tôi thò tay vào túi áo tắt ngay chuông điện thoại để nó không reo, nếu không bọn chúng sẽ tịch thu điện thoại của tôi. Cánh cửa đóng lại, tôi lấy điện thoại ra nhắn tin cho Duy, Huy và đầu vàng, đây là ba người tôi tin tưởng nhất và có khả năng cứu được tôi. Khó nỗi họ nói là tôi sẽ phải chờ khá lâu, vì ông Long có rất nhiều biệt thự phân bố ở nhiều nơi, mỗi cái lại có hàng tá vệ sĩ và thiết bị bảo vệ cao cấp nên việc tìm ra tôi là rất khó khăn. Tôi hoàn toàn không biết mình vừa đi qua những con phố nào để đến đây, chỉ biết căn biệt thự có màu xanh dương là chủ đạo, cơ mà đầu vàng nói biệt thự nào của ông ta cũng có màu xanh dương ==”

Một lúc sau, có người mở khóa cánh cửa, tôi vội cất điện thoại đi. Chủ tịch Trí Long đi vào.

- “Nói đi, cô là ai?”

- “Con là...”

- “Biết rồi, cô là Vũ Hoài An, sinh ngày 15 tháng 1 năm 1997, giới tính nữ, dân tộc Kinh, học sinh lớp 11A15, trường THPT Đồng Đa, số điện thoại 0123456789, bố mẹ đều đã mất, hiện đang sống với dì và em trai. Còn gì nữa?”

- “Dạ hết rồi ạ.”

- “Nói dối.”

- “Bác không tin thì thôi, thả con ra đi, con muốn về nhà.”

- “Cho đến khi cô nói ra thân phận của mình và mục đích bám theo tôi, tôi sẽ thả.”

Rồi ông ta bước ra, cánh cửa lại đóng lại. Hu hu, Duy ơi, Huy ơi, Việt Anh ơi, ông ta đáng sợ quá, mau tới cứu tôi đi.

Hay là tôi... cầu cứu Hoàng Minh nhỉ?

Không được!

Tôi đã không liên quan đến hắn từ lâu lắm rồi, không thể cầu cứu hắn được. Ba người kia sẽ nhanh chóng tìm được tôi thôi, họ thông minh lắm mà.

Vừa lạnh vừa đói, cái bánh mì trứng bò đã tiêu sạch rồi, giờ tôi đành làm một giấc cho tâm trí đỡ hoang mang vậy.

Không được! Nhớ trong lúc tôi ngủ, người đàn ông ác độc đó cho người hạ thủ tôi thì sao? Phải thức để đề phòng.

.....

Có ánh sáng, tôi mở mắt ra. Ày, không phải tôi ngủ đâu nhé, chỉ là nhắm mắt vào một chút thôi mà, bạn thấy đấy, tôi vẫn chưa chết. Hay ya, ông ta lại định tra hỏi sơ yếu lý lịch và mục đích tham gia của tôi đây mà, biết thừa.

- “An.”

0_o

- “Là các c...”

- “Suyt!”

- “^^ May quá, mọi người tìm cũng nhanh ghê.”

- “Nhanh gì, từ hôm qua đến giờ.”

- “Hôm qua? Thế bây giờ là... hôm nay à?”

- “=.= Thế hôm nay không phải là hôm nay thì là hôm nào?”

- “À không, ý tao hỏi là đã sang ngày mới rồi à?”

- “Thế mày nghĩ bây giờ vẫn là hôm qua đúng không?”

- “Ừ, lúc tao ngủ thì vẫn là hôm qua. Tao nhớ là mình chỉ chợp mắt một lúc thôi mà.”

- “Mày ngủ như lợn ý, chẳng biết trời đất là gì cả.”

- “Mà sao chúng mày cũng đến đây? Tao có gọi cho chúng mày đâu?”

- “Ờ thế bọn tao về vậy nhá?”

- “À thôi ^^ Đưa tao về với.”

- “Cái con này sao mày lì lợm vậy, tao đã bảo mày phải dừng ngay những việc liên quan đến chú Long rồi mà mày không nghe cơ.”

- “Việc gì vậy? An định làm gì à?”

- “Các cậu không cần biết đâu, trước hết ra khỏi đây đã.”

- “Đi.”

- “Bắt chúng nó lại!”

=0=

- “Áy ya mấy anh này buồn cười thật, nhắm đúng lúc người ta sắp thoát rồi lại quay lại, rõ bực mình.” - Đầu vàng ầm ực thốt lên ==”

- “Các cậu lùi lại đi, để bọn tó.”

- “Không sao, tôi cũng biết võ mà.”

Rồi Duy, Huy, Việt Anh, Hà Anh và Quỳnh xông lên đánh nhau với mấy tên vệ sĩ. Đây là lần thứ hai tôi được xem một trận đánh nhau to như thế này, ai cũng đỏ vắn hai con mắt nhìn kẻ địch, đánh không thương tiếc. Hà Anh thì vẫn là những cú đập và bạt tai sở trường. Quỳnh, Huy và đầu vàng đều biết võ Karate, đầu vàng đánh nhau như đi chơi, cứ vòn lũ người áo đen như mèo vòn chuột, trông có vẻ chẳng mấy khó khăn. Còn Duy thì chẳng phải nói, cậu ấy học Judo từ hồi 5 tuổi đến giờ, mấy tên vệ sĩ này chỉ là nhãi nhép. Một lúc sau, có một tên vệ sĩ nữa đi vào, hắn rút súng ra bắn lên trời, đe dọa

chúng tôi, hình như hẳn là đội trưởng đội vệ sĩ.

Thấy có tiếng súng, bọn tôi đành lùi lại để tránh sát thương, vì thế mà tập đoàn vệ sĩ nhanh chóng tóm gọn chúng tôi.

- “Một lũ nhãi ranh mà to gan lớn膽.”

- “Hừ, thả tao ra thẳng tắp rồi kia! Mày có biết tao là ai không hả? Sao dám nổ súng ở đây?”

- “Mày có là con gái chủ tịch nước bọn tao cũng không thả.”

- “Tiếc thật, tao không phải con gái chủ tịch nước, mà tao là con gái chủ tịch tập đoàn The Beauty Vương Trí Hùng, cháu gái ruột chủ tịch Vương Trí Long - tao là Vương Hà Anh! Chắc mấy người cũng từng nghe đến cái tên này rồi chứ?”

- “Chủ tịch đang không có nhà, làm sao xác minh được cô có phải Vương tiểu thư hay không? Đừng to mồm nữa.”

Nói thì mạnh miệng vậy, chứ tên đội trưởng đội vệ sĩ thái độ có vẻ nhún nhường rồi, không dám xác xược như hồi nãy đi vào. Sau đó tập đoàn vệ sĩ đi ra và khóa cửa lại, để chúng tôi ở trong, chắc họ đi xác minh thân phận của Hà Anh. God ơi, con này trông thế mà quyền lực khủng thật, tự nhiên tôi thấy... sợ sợ nó ==”

Chín người chúng tôi cứ ở trong căn phòng đến tận ngày hôm sau mà không có một ai tới mở cửa hay gõ ngang tới. Không hiểu bọn chúng định làm gì nữa.

Chờ đến lúc đêm khuya, khi mọi thứ chìm trong bóng tối và tĩnh lặng, còn tôi chìm trong cơn buồn ngủ quái ác, cả lũ mới quây vào bàn cách thoát ra ngoài. Huy đã thử xem xét cánh cửa, nó được khóa rất chặt chẽ, nên tất nhiên chúng tôi không thể thoát ra đây bằng sức được. Vì thế cách duy nhất để thoát khỏi đây là dùng trí. Cả lũ chụm đầu nghĩ cách, những ý tưởng chuỗi nhất thời đại, chất xám của chúng tôi chỉ có thể thôi, làm sao nghĩ được cách nào toàn vẹn mà không “chuối” đâu. Và hầu hết những cách bọn tôi nghĩ ra đều lấy ý tưởng từ các bộ phim trinh thám, phim hành động, vì thế yếu tố hoang đường là rất cao ==”

Nghĩ mãi không được ý gì hay ho, thôi thì chơi trò gì cho đỡ chán vậy, vì bây giờ có ngủ cũng không yên với cái bụng rỗng tuếch. Hầy, bó tay, đến giờ phút bị bắt cóc nguy hiểm như thế này mà chúng nó vẫn chơi được, vui quá nên tôi phải nhập hội thôi chứ thực ra cũng chẳng còn lòng nào mà nghĩ đến chơi đâu.

Hầy, chán thật, trước lúc đó tôi còn tưởng tượng mình là nàng công chúa được ba chàng hoàng tử đến giải cứu, không ngờ người thì chẳng cứu được, cả lũ lại còn bị nhốt trong phòng để chơi vua ăn gì thế này. Mộng đẹp vỡ tan tành.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53

“An... tớ... y.. yêu... cậu...”

Tôi lại cảm nhận được có ánh sáng. Quả thật, cánh cửa mở ra với khuôn mặt khá điển trai của đội trưởng vệ sĩ trấn rô. Mọi người cũng lần lượt mở mắt và nhận ra vì có kẻ dám phá giấc ngủ ngàn vàng.

- “Vương tiểu thư, mời cô lên đại sảnh.”

- “= cũng biết ta là Vương tiểu thư rồi cơ đấy. Phải thế chứ, nào mọi người, đi thôi.”

- “Tiểu thư... chỉ mình cô được lên thôi ạ.”

- “Gì vậy? Đã thế tôi cứ ở đây. Ông lên nói với chú tôi nếu không thả cả bọn tôi ra, tôi sẽ không về nhà, sẽ ở đây phá đám chú tôi.”

- “Tiểu thư...”

- “Không nói nhiều, lên đi.”

Đội trưởng vệ sĩ cun cút nghe theo, một lúc sau, hẳn lại mở cửa đi vào. Ồ, đằng sau hẳn là chủ tịch Trí Long và cận vệ.

- “Hà Anh.”

- “Hừ!”

- “Thôi nào cháu gái ngoan, đừng phá phách nữa, mau ra khỏi đây đi, bố cháu đang ở phòng khách rồi đấy.”
- “Kệ bố cháu.”
- “Hà Anh!”
- “Nếu chú không thả cả bạn cháu, cháu sẽ không ra.”
- “Được! Vậy cháu cứ ở trong này đi. Chắc chắn cháu sẽ không chịu được lâu đâu.”
- “Oke!”
- “>
- “Vâng chủ tịch.”
- “Bỏ ra! Tôi không đi, tôi sẽ ở lại đây!”

Mặc dù dẫy dựa, la hét, nhưng Hà Anh vẫn bị đưa đi, trong phòng chỉ còn lại tám người.

- “Chúng ta phải nghĩ cách ngay thôi, không thể ở đây lâu hơn được nữa.”
- “Nhưng mà đói quá, có thực mới vực được cái đầu. Bụng rỗng thì làm sao tập trung mà suy nghĩ được đây?”
- “Cố lên mọi người, ra khỏi đây, chúng ta sẽ được ăn pizza, khoai tây, sườn nướng...”
- “Tớ muốn ăn cả gà rán nữa.”
- “Lâu rồi không được ăn bánh tart trứng.”
- “Thôi thôi đừng kể nữa, ứa hết nước miếng ra rồi này.”
- “Thế giờ phải làm cách nào?”
- “Không biết nữa.”

“cách”

- “Cửa mở.”
- “Tất cả, đi theo tôi.”

Đội trưởng vệ sĩ trấn rồ mở cửa đưa chúng tôi ra ngoài, tất nhiên xung quanh có tập đoàn vệ sĩ bao vây nên chúng tôi không dám manh động.

- “Anh đưa chúng tôi đi đâu vậy?”
- “Thả.”
- “Hà?”
- “Sao tự nhiên anh lại thả chúng tôi?”
- “Anh tốt quá à. Đây, tôi thấy anh rất rất là đẹp trai đấy nhá ^^”
- “Là chủ tịch bảo thả người, không phải tôi. Nhưng trước khi ra, mấy người phải gấp chủ tịch đã.”

Chúng tôi được đưa đến một căn phòng rất rộng và sang trọng, ông Long đã ngồi chờ sẵn ở đó.

- “Thế nào các thiếu gia tiểu thư, hai ngày phải ngồi trong phòng kín khó chịu lắm đúng không?”
- “Ông có ý gì?”
- “Chẳng có ý gì cả. Bây giờ, ta sẽ thả cho tất cả ở đây, nhưng với một điều kiện.”
- “Điều kiện?”
- “Đừng lo, không có gì to tát đâu. Chỉ là cấm mọi hành vi điều tra liên quan đến ta và tập đoàn Thiên Vương, tránh xa con trai ta - Vương Minh.”

- “Con trai ông? Là ai?”
- “Chính là Hoàng Minh học cùng lớp các người đấy, nhưng giờ nó là con trai ta, là Vương Minh rồi.”
- “Hà?”
- “Không phải thắc mắc nhiều, chỉ cần biết như vậy thôi. Nhớ giữ đúng điều kiện đó, nếu không mọi chuyện sẽ không kết thúc như thế này đâu.”
- “Chuyện này là thế nào?... An, cậu biết chuyện này, phải không?”
- “Ừ.”
- “Các người mau đi khỏi đây đi, trước khi ta đổi ý.”
- “Dù tôi không rõ mọi chuyện là thế nào, nhưng thật bất hạnh cho Hoàng Minh khi có một người bố như ông!”

Chết rồi, Bảo Linh lại nổi máu công lí rồi. Lần này chết cả lũ!

- “Cái gì? Mày nói lại xem nào.”
- “Thật bất hạnh cho Hoàng Minh khi có một người bố như ông!”
- “Con ranh. Bắt nó lại cho ta!”
- “Không được động vào nó!”
- “Lũ trẻ ranh không biết điều. Tóm hết chúng nó lại!”

Biết ngay mà, lại xảy ra chuyện rồi. Bọn tôi còn tám người, mà trong đó bốn người không biết võ, chỉ có thể khua chân múa tay tự vệ, lại còn bị nhốt hai ngày không được ăn uống gì thì làm sao chống cự lại tập đoàn vệ sĩ vừa chuyên nghiệp vừa có sức khỏe kia.

Chúng tôi chạy được ra phía cổng, nhưng ở cổng cũng có khoảng mười tên bảo vệ đứng gác. Tình thế đang rất nguy hiểm, vừa chạy vừa đánh nhau, mọi người đều kiệt sức. Oái, tên bảo vệ kia đang cầm chiếc gậy bóng chày hướng về phía tôi.

- “Aaaaaaaaaaaaaa!!!”
- “...”
- “Duy... HUY!!”

Thấy tôi gặp nguy hiểm, cả Duy, Huy và Việt Anh đều xô tới đỡ cho tôi. Tên bảo vệ đánh hai gậy, một gậy trúng bụng của Duy, một gậy trúng đầu Huy, làm cậu ấy ngã xuống ngay lập tức, đầu chảy máu, bất tỉnh nhân sự. Việt Anh vô cùng tức giận, lia cái ghế đầu vào người tên bảo vệ cầm gậy, nhưng lại bị một tên khác thui hai phát vào bụng, rất đau đớn. Còn tôi mãi lo cho Huy đang ngất đi, bị vệ sĩ trấn rồ bắt lại làm con tin, ép mọi người phải dừng tay. Tôi vẫn cố dẩy dụa để thoát khỏi hãm, vì thế căng tay cứ đau nhói vì bị ép vào cái đinh trang trí trên tay áo vệ sĩ. Giờ đây, cả tám người đều thương tích đầy mình, còn ông Long thì đang rất giận dữ. Xong rồi, chắc chắn chúng tôi sẽ một đi không trở lại..

- “DỪNG LẠI!!”
- “Cậu chủ.”
- “Minh, con tới đây làm gì?”
- “Ông đang làm gì họ vậy? Ông có biết ông đã hứa với tôi những gì không?”
- “Nghe bố nói đã, thực ra bố cũng định thả lũ nhóc này ra rồi, nhưng tại chúng không biết điều, cứ chống đối nên bố đành phải dùng biện pháp mạnh.”
- “Ông mau thả họ ra ngay, nếu không tôi sẽ hủy hôn ước ngay lập tức!”
- “Con...”
- “Hủy hôn ước?”
- “Ông đừng ép tôi, tôi nói là làm đấy.”
- “Thôi được rồi, thả bọn nó ra.”

* *

- “Huy, cậu sao rồi? Huy? Cậu không được ngất nhé, sắp tới bệnh viện rồi, nhanh thôi.”
- “An...”
- “Đừng nói gì nhiều, phải tiết kiệm sức, cậu phải cố gắng trụ được cho tới khi đến bệnh viện.”
- “An... tớ... y.. yêu... cậu...”
- “Tớ hiểu... Huy, Huy, cậu mở mắt ra đi, tớ nghe thấy rồi. Cậu mau mở mắt ra cho tớ! Cậu yêu tớ như thế à? Huy!!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thử Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Nguồn bị nhảy chương, mời các bạn sang chương tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thử Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55

Đừng khóc, bông hoa nhỏ

Đừng khóc nhé

Bông hoa bé nhỏ

Mỉm cười thật tươi

Như những ngày đầu tiên tớ gặp cậu

Dù nhắm mắt

Nhưng đôi tai luôn tỉnh táo

Nghe ngóng mọi âm thanh nơi cậu

Bông hoa nhỏ bé ạ

...

Tớ nghe thấy cậu khóc, cậu khóc rất nhiều, cậu khóc vì tớ, lần đầu tiên cậu khóc vì tớ. Tớ vui, nhưng cũng đau lòng lắm. Tớ thích nhìn thấy cậu mỉm cười, trông cậu như bông hoa hướng dương rực rỡ, tỏa sáng. Xin lỗi vì từ nay tớ không thể bảo vệ cho bông hoa hướng dương được nữa rồi. Nhưng đừng lo, vì bên cạnh cậu còn ba người có thể lo lắng, chăm sóc, bảo vệ cho cậu. Đừng buồn nhé, vì tớ đâu có chết. Tớ chỉ là nhắm mắt lại để cảm nhận mọi thứ xung quanh bằng đôi tai và trái tim thôi. Có người nói rằng, biết hy sinh cho người mình yêu là cách yêu cao thượng nhất thế giới này, tớ đã làm được rồi, phải không? Tớ đã biết cách biến tình yêu trở thành thứ cao thượng nhất thế giới.

Chỉ tiếc là, giá như tớ gặp cậu sớm hơn, được cùng cậu đi ăn nộm bò khô và bánh tôm nhiều hơn, cùng cậu dạo chơi khắp Hà Nội này một lần nữa... Giá mà trước khi ngất đi, tớ được cùng cậu làm nhiều việc hơn, chỉ cần thế thôi là tớ vui rồi.

Đừng tự trách bản thân nữa, cậu cũng đâu có muốn tớ bị như vậy, cũng chẳng có chủ đích nào từ cậu khiến tớ bị thương cả, là tại cây gậy nhắm trúng đầu tớ thôi. Vì thế cậu không có lỗi. Giá mà tớ có thể mở mắt, chỉ cần một phút, để nói cho cậu biết rằng cậu không hề có lỗi trong chuyện này, để cậu không phải khóc và trách móc bản thân nữa. Thế nhưng chuyện kì diệu không có trong cuộc sống bao giờ, tớ không thể mở mắt, không thể nói, vì thế mà nước mắt cậu vẫn cứ rơi trên áo tớ, nóng hổi. Tớ chỉ có thể nằm đây, nhắm mắt cầu nguyện cho cậu thôi khóc và buông hết mọi buồn phiền, trở lại với một Hoài An nhí nhảnh trước kia. Đây là tâm nguyện của tớ đây, cậu có làm được không?

Cậu phải sống thật tốt, thật vui vẻ đấy nhé, và nhớ là tớ vẫn chưa bỏ cuộc đâu. Đến một ngày nào đó, cũng không biết là bao lâu nữa, khi tớ tỉnh lại, nếu như cậu vẫn chưa chọn được người thích hợp ỉnh, tớ sẽ tiếp tục theo đuổi cậu. Tớ sẽ cố gắng, cố gắng thật nhiều. Đợi tớ nhé...

Đừng khóc nhé

Bông hoa bé nhỏ

Nước mắt cậu là pha lê quý giá

Vì thế đừng tự tiện để nó rơi ra

Hãy nhớ là dù nhắm mắt

Nhưng tớ vẫn luôn dõi theo cậu

Đừng khóc nữa nhé

Bông hoa bé nhỏ

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Cappuccino* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Tiểu Vương đại náo

- “An, mày biết tin gì chưa?”

- “Tin gì?”

- “Sáng ngày kia, ở khách sạn Victoria sẽ tổ chức lễ đính hôn giữa Hoàng Minh và Thủy Tiên đấy.”

- “... thì sao?”

- “Sao cái gì nữa, mày định giương mắt nhìn Hoàng Minh bị cướp đi à?”

- “Sao lại là “bị cướp”, có phải của tao đâu mà.”

- “Thôi đi, tao chẳng đi guốc trong bụng mày ý chứ. Thành Minh nó yêu mày, mày cũng vậy. Làm sao để nó đi đính hôn với đứa khác được. Tao chỉ muốn mày làm em dâu thôi.”

- “Mày nói linh tinh vừa thôi. Tao học bài đây.”

- “Mày đừng thế nữa đi, chuyện của Huy đã qua được hai tuần rồi, mà ngày nào mày cũng ù dột như vậy.”

- “Tao cần tập trung để học, đừng léo nhéo nữa tao không học được.”

- “Ồ! Mày cứ lo cho việc học của mày đi! Ngày kia lễ đính hôn được tổ chức vào 8 giờ sáng tại khách sạn Victoria, hội trường tầng năm. Thôi, tao về đây ày HỌC!”

Hà Anh đi về, để lại trong đầu tôi một đám mây đen kịt. Rõ ràng chuyện Hoàng Minh đính hôn với Thủy Tiên chẳng có tí gì liên quan đến tôi, nếu có liên quan thì cũng chỉ liên quan một chút thôi, rằng tôi là bạn hơi hơi thân với Hoàng Minh và Thủy Tiên, ngoài ra chẳng có quan hệ nào khác để quan tâm. Thế nhưng ruột gan tôi đang nóng hết lên rồi, còn tim tôi như bị bóp nghẹt vậy, tôi cảm thấy khó thở, tôi cần uống nước. Một cốc, hai cốc,... tôi uống rất nhiều nước. Người ta uống rượu giải sầu, còn tôi không biết uống rượu nên đành uống nước. Kể ra thì cũng chẳng có sầu mà giải, chẳng có lí do gì để buồn, nhưng tôi cứ thấy ảm ức khó tả. Phải chăng này giờ uống nhiều nước quá nên chúng phải ra bớt qua đường mắt? Cái gì quá tải thì phải thải bớt ra, là nguyên lí bình thường thôi mà, chứ khóc lóc gì ở đây đâu.

Nhưng mà hình như hơi quá thì phải, hai mắt tôi đã sưng húp lên rồi. Biết thế lúc này tôi không uống nhiều nước, để nó không làm mắt tôi sưng lên thế này, không có nước vào thì sẽ không có nước ra.

Một tiếng sau, tôi mới ngừng rơi nước mắt, nhưng phải mất cả buổi chiều để hai mắt ếch xep lại, tôi chẳng dám ra đường với đôi mắt sưng tọng như vậy.

Hãy, cái Hà Anh chỉ được cái giống tôi, đi đâu bỏ đấy, để quên túi gì ở đây rồi. Bên trong là một cái khăn len màu xanh sẫm, chắc nó mua để tặng cho “thằng quái vật” nó đang cưa cẩm. Thôi mang sang nhà trả nó vậy, dù sao tôi cũng cần hít khí trời cho tâm hồn thư thái trở lại.

Ây, sao cửa nhà lại mở toang hoang ra thế này, phải gia huấn cho con này một trận vì cái tội duênh đoảng. Nhà con này to quá, trông như phủ tổng thống ý, bố làm to có khác. Trong nhà có mấy chị giúp việc đi đi lại lại, chào tôi rồi tiếp tục công việc. Đừng ngạc nhiên vì thình thoảng tôi và tập đoàn công chúa vẫn ghé qua đây quây tung nhà con này nên đội ngũ giúp việc quen mặt bọn tôi lắm rồi.

Cánh cửa phòng nó khép hờ, tôi ghé mắt nhòm vào trong khi nghe thấy một giọng nói mà tôi không muốn nghe tí nào.

- “Chú đã bảo rồi, việc này không liên quan đến cháu, đừng nhiều lời nữa.”
- “Chú độc ác lắm, sao chú có thể áp đặt mọi chuyện cho Hoàng Minh chứ. Chú đừng có ép cậu ta.”
- “Hôn sự là chuyện lớn của đời người, cha mẹ phải là người quyết định cho con cái.”
- “Bây giờ không phải thời cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy nữa rồi.”
- “Nhưng ta muốn như vậy.”
- “Chú chỉ biết áp đặt thôi, chú không quan tâm đến cảm nhận của người khác.”
- “Thì cũng là chú muốn cho nó cuộc sống tốt đẹp thôi, có gì xấu à?”
- “Kể cả ép cậu ta lấy một người không hề có tình cảm à?”
- “Người kinh doanh là phải máu lạnh, phải đặt lợi ích lên đầu. Chú phải tập cho nó cách vô cảm với mọi thứ ngay từ bây giờ.”
- “Ồ đúng rồi, huấn luyện cho con giống cha, để sau này trở thành người bỏ mấy đời vợ vì “lợi ích” như chú à?”
- “Cháu... Thôi không nói nhiều nữa, chú đã quyết định rồi, bây giờ không thể hủy được.”
- “Chú... Cháu xin chú!”

0_o

Hà Anh quỳ xuống trước mặt ông Long cầu xin. Tại sao nó phải làm thế chứ! Tại sao?

- “Nên nhớ chú là người máu lạnh, mấy trò này vô ích thôi, mau đứng lên đi.”
- “Không. Chú bỏ rơi Hoàng Minh bao nhiêu năm, giờ gặp lại con trai mình lại bắt làm cái này, ép làm cái kia, áp đặt mọi chuyện lên cậu ấy. Chú không thấy lương tâm mình lay động à?”
- “Chú đã nói rồi, người kinh doanh là người máu lạnh, nhất là kinh doanh lớn như chú. Chú làm thế là muốn tốt cho Minh thôi, chẳng lẽ chú lại muốn đưa con trai duy nhất của mình phải cực khổ?”
- “Chính những hành động này của chú đang làm cho Hoàng Minh phải đau khổ đấy. Chú nghĩ như thế tốt à?”
- “Đừng có một câu Hoàng Minh, hai câu Hoàng Minh như thế. Ta nói rồi, nó là Vương Minh!”
- “Như nhau cả thôi. Thế nói chung là chú có chấp nhận lời cầu xin của cháu không đây?”
- “Không.”
- “Chú! Từ nhỏ đến lớn cháu chưa phải cầu xin ai bao giờ... Chú hãy suy nghĩ lại đi, đừng tổ chức lễ đính hôn nữa.”
- “Ta nói không được là không được!”

...

Tôi lại rơi nước mắt rồi. Có lẽ tôi không nên gặp nó lúc này. Đặt túi khăn lên xuống trước cửa, tôi lặng lẽ rời khỏi đây, tôi không muốn nghe thêm bất cứ chi tiết nào về chuyện lễ đính hôn nữa, về hình ảnh Hà Anh quỳ rạp trước mặt Vương Trí Long để cầu xin hủy lễ đính hôn. Tôi không muốn nghĩ nữa!

*

* *

[Bệnh viện]

- “Huy, tớ đi học về rồi đây, cậu sao rồi? Tớ có ghi thêm một số bài hát vào đây để cậu nghe này, đây là nhạc hot tháng này đây, cậu nghe đi. Cà thù này nữa, là súp thơm mùi cà phê, dễ chịu không? Nghe nói loại súp này rất tốt cho sức khỏe nên tớ mua một hộp để trong phòng tớ, một hộp để trong này cho cậu ngủi.”

Huy vẫn thế cậu ấy vẫn nằm yên. Mỗi ngày đến đây, tôi đều cầu nguyện rằng bước vào phòng sẽ thấy Huy đang ngồi, mở mắt nhìn tôi và cười, nhưng lần nào cũng không xảy ra. Đến cả trong giấc mơ buổi tối tôi cũng chẳng mơ thấy cậu ấy cười, cậu ấy chỉ nhắm mắt như thế này.

- “Huy à, hôm nay là ngày đính hôn của Hoàng Minh và Thủy Tiên. Ngày vui của họ mà tớ lại không được vui, tớ ích kỉ quá nhỉ? Đáng lẽ tớ nên vui và chúc mừng cho họ mới đúng, nhưng tớ không thể. Giá mà cậu có thể nói cho tớ biết tớ phải làm gì bây giờ...”

Tôi nhẹ nhàng đắp cao chiếc chăn cho Huy, rời khỏi phòng bệnh.

Gọi một chiếc taxi đến khách sạn Victoria, tôi không hiểu sao mình lại nói ra địa điểm đấy nữa, chủ đích của tôi không phải là đến đó, tôi định về nhà mà nhỉ?

Thế nhưng nhaoáng cái đã đến cổng khách sạn, đôi chân không nghe theo lí trí, cứ bước lên hội trường tầng năm. Cảnh quan rực rỡ, lung linh hoành tráng còn hơn tiệc cưới con gái tổng thống Mỹ, họ thật giàu có, như vậy mới môn đăng hộ đối chứ. Đứng nép mình vào cánh cửa phụ của hội trường, tôi hướng ánh mắt lên sân khấu, đôi chân muốn chạy đến nhưng cứ nặng trĩu lại, không bước nổi. Mà nếu có chạy được đến đó, tôi cũng không biết mình sẽ phải làm gì, chỉ biết là giờ tôi đang rất muốn, rất muốn chạy đến.

Là hân, cá sấu đang đứng trên sân khấu với Thủy Tiên và hai người bố. Một bộ vest lịch lãm đứng bên cạnh chiếc váy trắng tinh khiết điệu đà, trông họ thật đẹp đôi, mặc dù cách trang điểm có hơi già so với lứa tuổi. Thủy Tiên hôm nay xinh đẹp như một công chúa xứ thần tiên, còn Hoàng Minh lịch lãm lạ thường với kiểu tóc bỏ suông, không dựng ngược lên như mọi khi, thế nhưng lại không tỏa ra bất cứ một tia âm áp nào, trông hân lạnh ngắt. Lại một lần nữa tôi phải nói rằng họ rất đẹp đôi, dù là tôi không được thoải mái với nhận xét này lắm. Hai người bố đưa nhẫn đến để hoàng tử lạnh lùng và công chúa kiêu sa trao nhẫn cho nhau, đính ước một hôn lễ hoàng gia trong tương lai. Tôi nhìn thấy Hoàng Minh nâng tay Tiên lên, tay kia cầm chiếc nhẫn, từ từ đưa vào tay Thủy Tiên.

- “Dừng lại!”

Mọi ánh mắt hướng về cánh cửa to nhất của hội trường, nơi phát ra tiếng nói vừa rồi. Tôi thấy lạnh xương sống.

- “Vương Hà Anh?”

- “Cháu gái đã đến đây à? Mau vào chỗ ngồi đi.”

- “Không cần. Mọi người chú ý, tôi tuyên bố, lễ đính hôn này kết thúc tại đây, sẽ không có giao ước gì cả, vì cô dâu và chú rể còn chưa đến tuổi vị thành niên, với lại cả hai người đều không hợp nhau. Hết. Giải tán!”

Mọi người xung quanh nhốn nháo, bàn tán đủ chiều. Ai cũng nhón nhác không hiểu có chuyện gì xảy ra, đoán già đoán non.

- “Hà Anh! Con có biết mình đang làm cái gì không? Sao con lại hành động như thế?”

- “Cháu dám phá chuyện đại sự của ta!”

- “Ừa, hai người họ đính hôn, sao lại là chuyện đại sự của chú?”

- “Cháu muốn ta tức học máu đấy hả?”

- “Dù sao chú cũng nhiều máu mà, học ra một chút cũng chẳng sao.”

- “Vương Hà Anh, con xuống mau. Người đâu, bắt nó lại cho tôi, đưa về nhà, tôi sẽ xử lí sau.”

- “Bố!! Bố cũng đồng tình với chú Long à?”

- “Câm mồm. Con phá phách thế là quá đủ rồi đấy.”

- “Mọi người về đi nhé, không đính hôn đâu. Về hết đi!”

- “Vương-Hà-Anh!! >

Hà Anh, sao nó dám làm chuyện động trời như vậy! Đụng vào ai chứ đụng vào Vương Trí Long là xong đời, dù đã biết con này gan to mặt lớn nhưng cũng không ngờ nó dám làm chuyện này. Hà Anh chết chắc rồi, tôi lo cho nó quá, cũng may nó là cháu gái ông Long, không thì chẳng biết sẽ có chuyện gì xảy ra. Dù sao thì lễ đính hôn cũng bị hủy vì cuộc đại náo của nó rồi, bỗng dưng tôi cảm thấy nhẹ nhõm phần nào.

*

* *

[Feeling Tea]

- “Sao cơ? Một tuần á?”
- “Ừ, một tuần.”
- “Trời, con người ‘hoang dã’ như nó làm sao chịu nổi một tuần bị nhốt trong nhà không được đi đâu.”
- “Thế mới khổ.”
- “Cũng tại nó dở hơi, tự dưng đi phá tiệc của Vương Trí Long làm gì, bị nhốt một tuần kiểm điểm là còn nhẹ đấy.”
- “Nghe nói cả ông Long và bố nó đều tức lắm. Ông Long hùng hực bỏ đi, còn bố nó lôi nó về, ngay lập tức ban hành lệnh cấm cung.”
- “Bị giam lỏng một tuần trong nhà, đến hướng nội như cái Quỳnh còn không chịu nổi huống chi là nó!”
- “Phải tìm cách giải thoát cho nó thôi.”
- “Đừng, khéo việc không thành lại còn mang thêm tội. Chúng mày không nhớ hôm đi cứu cái An ở nhà ông Long à? Cứ ti toe không gọi cảnh sát, xong cuối cùng suýt bị bắt cả làng, Huy lại còn bị...”

Cái Trang lờ nói ra điều không nên nói, chúng nó nhăm nháy nhau để chọc cho tôi cười, không để tôi nhớ lại chuyện cũ nữa. Quả thật là cứ đụng đến vụ của Huy, tôi lại thấy đau...

Về đến cổng nhà, Duy và Việt Anh đã đứng chờ từ khi nào. Từ hôm xảy ra chuyện của Huy, ngày nào hai người họ cũng sang nhà tôi, an ủi tôi, bày trò chọc tôi. Thế nhưng sáng nay họ vừa sang rồi mà, sang nhiều vậy?”

- “Các cậu đến đây có chuyện gì à?”
- “Sang chơi không được à?”
- “Nhưng sáng nay...”
- “Lạnh quá, cậu định để bọn tớ đứng đây đến khi nào nữa?”
- “Mau vào nhà đi.”

.....

- “An này, chuyện của Hoàng Minh...”
- “Các cậu uống gì? Như mọi khi nhá, hay đổi loại?”
- “Như mọi khi đi.”
- “Về chuyện lễ đính hôn sáng nay, tớ biết cậu...”
- “Chết, hết kem tươi rồi, để tớ ra mua.”
- “Thôi không cần đâu.”

Xin hai cậu đừng nhắc đến chuyện lễ đính hôn nữa, tôi đã đau lắm rồi, đừng chạm vào vết thương đó nữa.

Thật may họ chỉ ngồi ăn uống linh tinh và bày trò như mọi hôm, không dấn động gì đến chuyện của Minh hay của Huy nữa. Cảm ơn nhiều!!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57

Có chui ngay ra không thì bảo?

“Kính coong”

- “Cho hỏi đây có phải nhà của Vũ Hoài An không?”

- “Vâng đúng rồi ạ.”

- “Chúng tôi đến từ cuộc thi Espresso Genius. Chúc mừng em, em đã tiếp tục lọt vào vòng trong, lọt top 20. Đây là giấy thông báo. Một tuần sau là vòng bán kết chọn ra top 10 rồi nhé, chúc em thành công ^^”

Tờ giấy thông báo đỏ cứng được gửi đến nhà, tôi đã lọt top 20 trong cuộc thi pha chế cà phê, thế nhưng tôi lại chẳng vui tí nào. Đến giờ phút này, tôi chẳng có tâm trí đâu mà thi nữa. Nghe nói một tuần nữa lễ đính hôn của Hoàng Minh và Thủy Tiên sẽ được tổ chức lại...

Tôi đang ở trong bệnh viện chăm sóc cho Huy. Cũng như mọi khi, tôi đến và mang theo các loại sáp thơm và tinh dầu, những bài hát nhẹ nhàng mà cậu ấy thích, kể cho cậu ấy nghe những chuyện linh tinh ở trường, ở nhà của tôi,... với một hy vọng là cậu ấy sẽ tỉnh dậy. Và vẫn như mọi khi, Huy cứ nằm đấy, mắt nhắm nghiền. Còn giờ thì tôi phải về nhà thôi, sắp đến giờ người nhà Huy đến thăm rồi, chắc hẳn họ không muốn đựng mặt tôi chút nào dù không biết tôi đã gây ra chuyện gì cho Huy, chẳng ai biết vì sao Huy lại bị ra thế này trừ mười một người và đội vệ sĩ có mặt hôm đó. Vì thế họ tưởng chúng tôi rủ nhau đi chơi gì đấy, chẳng may Huy bị ngã từ trên cao nên mới phải nằm viện, đấy là lời kể của Bảo Linh. Mẹ Huy dù không tin lắm nhưng chẳng có cách nào moi ra được sự thật, vì thế mà bà ấy không muốn nhìn mặt những người bạn “xấu” đã rủ Huy đi chơi chỗ không an toàn, khiến Huy bị ra như vậy, và tất nhiên trong đó có tôi. Không chỉ mẹ Huy đâu, đến cả trường cũng lạnh nhạt với ngũ long công chúa lừng lẫy một thời, họ cho rằng sự việc xảy ra với Huy là tại chúng tôi. Tôi cảm thấy mình đầy tội lỗi, rõ ràng là do tôi gây ra nhưng lại làm liên lụy đến cả hội. Việt Anh thì không có vấn đề gì nhiều, vì trước giờ cậu ấy luôn để lại hình ảnh đẹp trong mắt mọi người. Bây giờ tôi còn không muốn đến trường nữa, tôi không chịu được sự kì thị của mọi người đối với mình. Tôi đang rất đau đầu, rất đau đầu...

Tối qua, di Huệ lại bị đau dạ dày phải vào bệnh viện, tôi lo lắng, nhưng chẳng biết làm cách nào, di không chịu nghe lời tôi. Hôm nay com tối chỉ có hai chị em - tôi và Jun.

Hãy ya, ăn gì bây giờ ta? Dù biết là tài nghệ nấu nướng của tôi nó không được ổn lắm, nhưng mua thức ăn sẵn ở ngoài vừa đắt vừa ít vừa không đảm bảo, thôi thì đành tự nấu vậy, may là sáng nay di Huệ đi chợ mua đồ ăn cho cả tuần, không thì tôi cũng chẳng biết mua bán gì ngoài chợ, người ta chặt chém kinh lắm.

Xem nào, trong tủ lạnh có thịt bò này, thịt gà này, trứng này, rau cải này, rau su su này,... a cái này được - thịt kho đóng hộp ^^ Chỉ cần hâm nóng lên là xong, khỏi phải nấu. Tôi sẽ làm thêm món cải xào bò, gì nữa nhỉ? Trứng chiên, xong bữa! ^o^

Thịt bò đã thái mỏng sẵn rồi, chỉ cần rửa, cho vào xào, cho rau vào cùng nữa. Còn trứng đập ra bát, nêm gia vị và quậy lên. Tôi đã học được cách đập trứng không bị rơi vỏ vào trong từ sự phụ cá sấu... Ày, lại thế rồi, mắt ơi, xin mày, đừng rơi nước nữa. tao không muốn lại sưng mắt lên đâu. Đôi mắt bú đống binh này, tao nói mày không chịu nghe hả? Ngừng ngay!

- “Chị An, chị khóc à?”

- “Hả? Không, chị có khóc đâu, ra ngoài chơi đi.”

- “Nếu chị không biết chiên trứng thì để em làm cho, đừng khóc.”

0_o

==”

- “Chị đã bảo ra ngoài đi mà, chị biết chiên!”

- “Hừ, không biết làm còn mắng người ta.”

- “Jun!! >

chạy

*

* *

7 giờ tối, chẳng có việc gì làm, tôi... dọn dẹp lại phòng mình ==”

Đừng có há hốc mồm ngạc nhiên như thế, tôi cũng là người có ý thức mà, chỉ có điều bây giờ nó mới thức dậy sau giấc ngủ dài thôi.

Mở tủ quần áo ra, như mọi khi, chúng xô vào tôi vồn vã như cún thấy chủ về nhà. Ngồi gập lại đóng quần áo hết mấy tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng xong. Tiếp theo là cái giường đầy những rác, nhìn đến rùng mình, tôi không hiểu sao mình có thể nằm trên cái giường như thế này suốt mấy tí năm nay. Cũng tại cái giường này mà tôi phải phục tùng một người, đấy là lần đầu tiên trong đời tôi phải phục tùng ==” Còn cái bàn học và tủ sách là xong, hai chỗ này không tốn quá nhiều công sức vì nó đã khá gọn gàng rồi. Đúng như lời hấn nói, có đựng đến sách vở bao giờ đâu lại chả gọn ==” À quên, còn cái tủ thuốc trong góc, dù khá gọn gàng nhưng không đựng đến bao giờ nên bụi bặm lắm, phải lau lại, khá nhất thì bây giờ tôi biết trong phòng mình có một cái

tủ tước, nhờ công của hấn đây=0= ...

Trời ơi, Hoàng Minh, Hoàng Minh, sao cậu cứ xuất hiện trong đầu tôi vậy? Cậu có chui ra ngay không thì bảo? Tôi đã cố không nghĩ đến cậu rồi, nhưng sao cậu cứ lò cái mặt đáng ghét ra vậy? Có cút ngay ra khỏi đầu tôi không thì bảo? Cút ngay, cút!

Vẫn không cút ==”

Được rồi, vậy cậu cứ ở đó đi, tôi đi ngủ. Đã bảo là tôi đi ngủ rồi mà, cậu cứ ở đó làm sao tôi ngủ được? Không cho tôi ngủ chứ gì? Được, vậy tôi không ngủ nữa!

Ngồi dậy nhìn lại kiệt tác của mình, căn phòng gọn gàng thật. Chuyện, mấy tiếng đồng hồ của tôi là phải thế này chứ. Hoàng Minh suốt ngày chê phòng tôi bừa bộn, giờ thì hết rồi nhá, để xem chê vào đâu.

Chán, tôi ngồi tự kỉ gấp mấy bay giấy. Bay đi này, bay đi này... Ừa? Tờ giấy này...

Hình như đây là đồng tài liệu tôi thu thập được để điều tra về ông Long và vụ án của ba ời, bây giờ nó thành mấy bay giấy hết rồi ==” Nhặt lại từng cái máy bay, tôi mở ra và miết lại cho phẳng. Đây đều là những bằng chứng, tài liệu quan trọng mà tôi phải liều mình mới lấy được, chẳng lẽ chỉ để gấp máy bay thôi à?

Đắn đo một hồi, tôi quyết định sắp xếp lại những giấy tờ này. Phải, ngày mai tôi sẽ đến công an thành phố để kiện ông ta, không thể để ba tôi ra đi như thế được. Lần này tôi phải hành động thật nhanh, dứt khoát, cẩn thận và bất ngờ như vậy tỉ lệ sống sẽ cao hơn. Đặc biệt là không thể để ai biết được chuyện này, tôi không muốn làm liên lụy đến bất kì ai nữa. Vương Trí Long, ông sẽ phải trả giá!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Cappuccino* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Đã đến lúc ông phải trả giá

Ngồi trên taxi, trông lòng tôi khá bồn chồn, thậm chí còn run run nữa. Đúng, tôi đang sợ, tôi biết vào giờ phút này, mình không được phép hèn nhát, nhưng cơ thể tôi vẫn không ngừng run lên, nhịp tim đập dồn. Hôm nay cũng là ngày tổ chức lại lễ đính hôn của Hoàng Minh và Thủy Tiên, có thể việc làm này của tôi sẽ gây chuyện lớn cho buổi lễ, nhưng tôi không thể chậm thêm ngày nào nữa. Hoàng Minh, xin lỗi...

Đây là công an thành phố Hà Nội, tôi cảm cảm tập tài liệu trên tay, run run bước vào. Đã đến lúc mọi chuyện được đưa ra ánh sáng rồi, ba, con sắp làm được rồi.

- “Oái, mấy người là ai? Mấy người làm gì vậy? Bỏ ra, bỏ ra!!”

*

* *

Ay, sao mình mảy nhưc nhối thế này? Mở mắt, tôi thấy quanh mình chỉ có bốn bức tường màu xanh dương, còn tôi đang bị trói ở góc nhà. Huy động toàn bộ chất xám, tôi dự đoán mình đang là nạn nhân của một vụ bắt cóc có tổ chức, ngoài ra không biết thêm gì hơn ==” Tôi chỉ nhớ trước khi ở đây, tôi đang đi tới công an thành phố. Không, tôi đang đứng trước cổng công an thành phố mới đúng, sau đó tôi bị một người dí cái khăn có mùi thơm thơm vào mũi, chỉ kịp nhìn thấy người đó mặc vest và đeo kính râm đen, đằng sau có một chiếc Limousine. Tiếp theo đó thì tôi chẳng biết gì nữa, mở mắt ra thì thấy mình đang như thế này rồi.

Không nhằm vào đâu được, vụ bắt cóc này chắc chắn do Vương Trí Long bày ra, chắc ông ta cho người theo dõi tôi nên mới bắt được kịp thời như vậy chứ. Nhịp tim tôi bắt đầu đập nhanh dần, gấp gáp. Toi thật rồi. Lần trước ông ta bắt tôi, làm đủ trò mới được tha về, còn lần này thì chỉ có chết thôi. À đúng rồi, điện thoại của tôi.

“cạch”

- “Không có sóng đâu mà gọi.”

- “Kim Chi?”

- “Phải. Ngạc nhiên lắm đúng không? Diệp, còn đứng ngoài đó làm gì nữa?”

Cả Ngọc Diệp nữa?

Hóa ra đây là trò của hai chị em nhà Kim Chi Ngọc Diệp. Tôi vô cùng tức giận, đứng phắt lên dù đôi chân đang tê dại. Chi đẩy dúi tôi xuống sàn, tím cả gổ, tôi không thốt lên lời nào, chỉ cắn chặt môi vì đau. Kim Chi nhếch mép cười khinh khinh, tôi ghét điệu cười đấy. Còn Diệp thì nhìn tôi chăm chăm, không biểu cảm. Cả hai người họ trông thật đáng sợ. Chính xác thì bây giờ tôi đang run lẩy bẩy, vì vậy tôi sẽ không mở miệng ra nói bất cứ một từ gì, tôi không muốn họ thấy tôi đang run sợ, mặc dù sự thật là như thế.

- “Sao, có vẻ như mày đã đoán trước được tình huống này rồi thì phải, bình tĩnh ghê.” - Kim Chi từ từ bước đến trước mặt tôi, ngón tay ngoe nguẩy sợi tóc vàng hoe.

- “Sao không nói gì vậy “An công chúa”? Mày bị đứt lưỡi rồi à?”

- “...”

- “Vẫn không chịu nói hả? Để xem mày lì được đến bao giờ.”

- “A.”

Vừa nói dứt câu, Kim Chi giật tóc, ghi đầu tôi vào tường. Còn Diệp, nãy giờ cứ đứng nhìn tôi chẳng nói năng gì, mặt lạnh tanh.

- “Bây giờ thì mày có chịu nói không?”

- “...”

- “Mày... Mày nghĩ mày là ai mà tao hỏi không chịu nói? Cho mày chết này, chết đi, chết đi.”

Mỗi một từ “chết”, Chi lại dúi đầu tôi vào bức tường phía sau, đầu ê ẩm. Tôi không thể kháng cự vì đang bị trói, chỉ tiếp tục cắn môi chịu đau, cắn đến chảy cả máu. Kim Chi tức giận, giật lấy chiếc galaxy của tôi, ném bốp vào tường. Không! Đó là quả sinh nhật của cả sáu tặng tôi mà, sao cậu dám! Ngay cả lúc gia đình đang gặp khó khăn tôi cũng không bán nó, thế mà cậu dám ném như vậy à?

Tôi căm phẫn nhìn Kim Chi, cái nhìn sắc nhất có thể, tôi chỉ muốn lao đến túm tóc tát tai tát tới tấp nó, rất tiếc là không thể. Thấy tôi có chút phản ứng, Kim Chi tỏ ra khoái chí lắm, lấy cái ghế ngồi vắt chân vênh mặt nhìn tôi. Cứ nhìn đi, nếu thoát được khỏi đây, đợi xem tao sẽ làm gì mày!

Diệp đã thay đổi hướng nhìn, bước đến chỗ cái galaxy đã bị nứt màn hình, nhặt lên và xoay xoay ngắm nghía. Rất nhanh, chiếc galaxy bay với vận tốc cao về phía đầu tôi, cũng may tôi phản xạ nhanh cúi xuống nên nó chỉ đập vào vai tôi, rất đau nhưng còn hơn là vào đầu.

- “Hai con quý!”

- “Ô, cũng biết nói rồi cơ à?”

- “Những hạng người như chúng mày không xứng để nói chuyện với tao.”

- “Nhưng cuối cùng mày cũng nói rồi đấy thôi. Là không xứng, hay là mày không dám. Đừng tưởng tao không nhận ra cái giọng run run của mày, dù mày có cố gào to lên.”

- “Dù bọn mày có bắt tao, thì Hoàng Minh và Việt Anh cũng không bao giờ yêu loại người như chúng mày đâu!”

- “Con ranh này, tao ày chết!”

“Chát chát!”

- “Chị, không việc gì phải tự mình làm việc này cả, cứ để nó cho bọn chúng.”

Sau câu nói đó, sáu, bảy đứa con gái khác đi vào căn phòng, mặt đứa nào cũng nhâng nháo cười khẩy. Được lệnh của Kim Chi Ngọc Diệp, bọn chúng túm tụm vào đánh tôi, giằng giật tôi tả. Và tất nhiên tôi không thể chống cự lại chúng khi người mình bị trói thế này, một người còn không nổi huống chi là bảy người. Kim Chi ngồi trên ghế cười khanh khách, còn Diệp vẫn thế, không biểu cảm, chăm chăm nhìn tôi, không ngờ con em còn nguy hiểm hơn con chị, tôi đã đánh giá quá thấp về hai chị em này rồi.

Những cái bạt tai, đấm, đá liên tục xô đến người tôi đau đớn, khắp người tôi bầm dập và chảy máu, áo quần rách rưới thảm hại. Hoàng Minh, tôi đau quá, cứu tôi với...

Hình ảnh xung quanh tôi bắt đầu mờ nhạt đi, tôi hoa mắt và không nhìn rõ mọi thứ nữa. Một chậu nước lạnh ngay lập tức được tạt thẳng vào mặt tôi, vừa lạnh, vừa đau.

- “Tao không ày xui, mày phải tỉnh táo để tiếp tục chơi với tao chứ, tiểu thư?”

- “...”

- “Không nói được gì nữa à? Đừng có thử dắc làm bộ đau đớn như thế, tao biết mày còn chịu được mà, tao còn nhiều trò lắm.”

- “...”

- “Tao bảo mày không được ngắt cơ mà con kia!”

Lại một chậu nước lạnh. Tôi không chịu được nữa, chắc tôi sẽ chết ở đây rồi.

- “Chị, đến rồi kìa.”

Trước khi hai mí mắt sụp xuống, tôi vẫn kịp nhìn thấy một người, tôi nhận ra đó là ai.

*

* *

Thơm quá, chính xác thì đây là mùi cà phê espresso, chính xác hơn là mùi mocha. Hấn bước vào, mỉm cười với tôi. Là hấn, hấn đây rồi, cá sấu đáng ghét của tôi đây rồi!

- “Hoàng Minh!!” - Tôi òa khóc, nhào đến bên cá sấu - “Cá sấu, cậu đây rồi, sao cậu đến trễ vậy? Tôi sợ lắm.”

- “Không sao nữa, có tôi ở đây rồi, đừng sợ.”

- “Hoàng Minh...”

Tôi ghì chặt thân hình to lớn của cá sấu. Nhưng sao càng ôm chặt, hấn càng nhỏ lại, nhỏ lại, rồi không thấy đâu nữa. Hoàng Minh, cậu đâu rồi? Hoàng Minh? HOÀNG MINH!!

- “An, tỉnh lại đi An, cậu không sao chứ? An!”

Tôi mở mắt. Hóa ra vừa rồi chỉ là một giấc mơ, không có Hoàng Minh nào ở đây cả. Giờ cậu ấy đã là chồng tương lai của người khác rồi, sao còn đến đây cứu tôi được chứ.

- “Cậu ổn chứ?”

Tôi bắt đầu để ý đến người bên cạnh mình, là cậu ấy. Đúng rồi, hồi nãy trước khi ngắt đi, tôi đã nhìn thấy cậu ấy ở cửa.

- “Tiên, sao cậu cũng bị bắt vào đây?”

- “Ừ.”

- “Bộ đồ này... Cậu bị Kim Chi bắt cóc từ lễ đính hôn đúng không?”

- “Ừ. Trên đường đến khách sạn, tớ bị bắt tới đây. Người của Kim Chi đưa tớ vào căn phòng này, tớ đã nhìn thấy cậu bị ngắt đi.”

- “Vậy lễ đính hôn...”

- “Lại không thành. Chắc tớ và Minh không có duyên rồi.”

- “Mà...”

- “Mà...”

- “Cậu nói trước đi.”

- “Lúc ngắt đi, cậu gọi tên Minh nhiều lắm, cậu còn cười, còn khóc, còn kêu gào nữa.”

- “Tớ...”

- “Cậu yêu Minh lắm đúng không?”

- “Tiên, tớ...”

- “Tớ biết mà, cậu đừng phủ nhận nữa. Tớ biết cậu yêu Minh, Minh cũng vậy. Biết thế mà tớ vẫn cứ cố chấp níu lại Minh, và tất nhiên là vẫn không được. Xin lỗi đã làm cậu buồn trong thời gian qua.”

- “Không, Tiên, cậu và cá s... Cậu và Hoàng Minh mới đúng là một cặp, hai người tương xứng với nhau về mọi mặt, còn tớ thì không...”

- “Thôi đừng nói nữa... Trên người cậu nhiều vết thương quá. Bọn Kim Chi ác thật.”

Nhắc mới nhớ là tôi đang mình đầy thương tích, đau ê ẩm, lại thêm lúc này bị tạt nước lạnh nên trán tôi còn hơi nóng nóng nữa, chắc tôi bị cảm lạnh rồi. Bây giờ trông tôi thảm hại lắm, áo quần rách te tua, tóc rối bù, mặt và người đầy những vết bầm tím và vết chảy máu do bị đánh, dưới mũi và mép có vết máu đông. Tôi như vừa bị dày xuống địa ngục vậy.

- “Trước đây nữa, tớ cũng đã từng bị chị em nhà Kim Chi Ngọc Diệp làm hại, nhưng không ngờ họ còn độc ác hơn tớ nghĩ nhiều.”
- “Diệp và Chi... họ là hai chị em à?”
- “Ừ, cậu chuyển vào sau nên không biết. Họ là hai chị em độc ác và thâm hiểm, là những con cáo xinh đẹp đội lốt người.”
- “Thật may là họ không làm gì tớ. Mà bây giờ chúng ta phải làm cách nào để thoát khỏi đây?”
- “Tớ đã thử nhắn tin cho hội công chúa, nhưng không gửi được vì không có sóng. Với lại điện thoại của tớ bị bọn nó đập rồi. Chỗ này chắc là vùng sâu vùng xa nên mới không có sóng điện thoại.”
- “Ừa, lúc bị bắt tới đây cậu không biết gì à?”
- “Biết gì?”
- “Chúng ta đang ở trong một ngôi biệt thự ở Tokyo Nhật Bản.”
- “NHẬT BẢN?”
- “Cậu không hề biết tí gì sao?”
- “Không. Lúc bị bắt tới đây, tớ bị đánh thuốc mê, không biết gì cả. Tỉnh dậy đã thấy mình ở trong này rồi.”
- “Trời.”
- “Vây là xong rồi. Bị bắt cóc ở Việt Nam còn khó thoát chứ nói gì đến ra nước ngoài. Có chăng là ra được khỏi cái nhà này thì cũng chẳng cách nào về được nước.”
- “Đúng thế. Tớ có mang điện thoại nhưng đang ở Nhật nên không gọi về Việt Nam được.”

Tiên nắm chặt tay tôi, còn tôi chẳng còn chút sức lực nào để cử động nữa. Hai người nhìn nhau bằng ánh mắt vô vọng.

*

* *

Đêm xuống, Thủy Tiên nằm cạnh tôi ngủ thiếp đi như một công chúa trong bộ váy lông lẫy của buổi lễ đính hôn, tôi thì thảm hại về mọi mặt, chúng tôi nằm cạnh nhau như một bức tranh phản diện vậy.

Tiên đã ngủ say, còn tôi không tài nào ngủ được. Một phần vì tôi đã ngủ quá nhiều, một phần vì mình mảy đau nhức không nhắm mắt nổi. Trong thâm tâm tôi hiện ra một khoảng trống tối tăm khó tả mà tôi cứ bị kéo vào. Đầu óc tưởng như trống rỗng nhưng lại đặc kịt, đặc kịt những suy nghĩ, những lời nói, những hình ảnh về Hoàng Minh. Tôi không biết phải gọi tên cảm giác này là gì, nhưng thực sự nó rất khó chịu. Giả như tôi có thể nhắm mắt ngủ ngay bây giờ, để không còn cảm giác gì nữa, đỡ dành mãi mà đôi mắt không chịu nghỉ ngơi, cứ mở thao láo, chắc tôi sẽ thức trắng đêm nay rồi

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thử Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Tôi có thể làm tất cả vì cậu

- “Dậy, dậy mau!”

Người của Kim Chi Ngọc Diệp mở toang cánh cửa phòng, ầm ỹ gọi tôi dậy, Tiên bên cạnh thấy ồn cũng mở mắt. Đã hai ngày nay không có ai bước vào căn phòng này, tôi còn nghĩ bọn chúng sẽ để hai chúng tôi chết đói chết khát trong này cơ. Cả hai đều đã quá mệt mỏi, kiệt quệ.

- “Đi, nhanh.”

- “Đi đâu?”

- “Mày định đưa An đi đâu.”

- “Hỏi nhiều, đi!”

- “Tiên.”

- “AN!!”

*

* *

- “Chào, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Cánh cửa mở ra, trước mặt tôi là một người đàn ông khệ nệ ngồi trên chiếc ghế bành quý tộc. Phải, đó là Vương Trí Long. Vương Trí Long?

- “Là ông?”

- “Đúng vậy, là ta. Ngạc nhiên lắm à?”

- “...”

- “Thật tốt là cô đã gây thù chuốc oán với hai thiên kim tiểu thư nhà họ Nguyễn nên tôi chẳng mất tí công sức nào để bắt được cô. Kim Chi, Ngọc Diệp, làm rất tốt.”

- “Không có gì, chủ tịch.”

- “Vậy là ông đã liên kết với hai người này để bắt và hành hạ tôi?”

- “Yes. Ta giao cho họ căn biệt thự này cùng một số vệ sĩ, còn cô cho họ toàn quyền xử lí.”

- “Thế còn Thủy Tiên, sao ông lại bắt cậu ấy?”

- “Thủy Tiên?”

- “Vũ Hoài An, mày ngậm mồm vào được rồi đấy.”

- “Im, để cô ta nói tiếp.”

- “Chẳng phải ông hợp tác với hai chị em Kim Chi Ngọc Diệp sao? Thủy Tiên bị họ bắt mà ông không biết gì à?”

- “Kim Chi! Chuyện này là thế nào?”

- “Chủ tịch, nó... nó nói dối đấy. Cháu không có bắt Thủy Tiên.”

- “Tôi không nói dối!”

- “Mày nói dối!”

- “Nhưng ta trông... con bé Hoài An có vẻ thật thà hơn cô đấy, tiểu thư à.”

- “Không, chủ tịch, nó nói láo.”

- “Ai nói láo giờ sẽ biết ngay thôi. Tuấn, mở camera tất cả các phòng lên.”

Chiếc TV to sụ hiện lên hình quay của mấy chục chiếc camera trong căn biệt thự. Sao vậy, tất cả các phòng đều trống, không có người. Kim Chi đã làm gì rồi?

- “Đấy chủ tịch thấy chưa, rõ ràng nó nói dối, cháu đã báo rồi mà. Nó chỉ trưng ra cái mặt ngây thơ để lừa người thôi.”

- “Khoan đã, phóng to hình của căn phòng kia.”

Ở góc hình có thứ gì đó trắng trắng, thỉnh thoảng còn ngoe ngoe nữa. Đúng rồi, đó là cái váy của Tiên, cậu ấy ngồi sát vách tường nên bị khuất camera.

- “Đó chính là Thủy Tiên.”

- “Làm gì có ai? Mày đừng nói nhảm nữa.”

- “Vào căn phòng đó!”

Một lúc sau, cánh cửa lại mở ra, Thủy Tiên đã được cởi trói và dẫn vào đây, mặt Kim Chi tái nhợt.

- “An? An!! Cậu đây rồi. Họ không làm gì cậu chứ?”

- “Không, tớ không bị làm sao.”

- “Ừa chú Long? Chú... Đừng bảo là...”

- “Nguyễn Kim Chi! Sao Thủy Tiên lại ở đây? Tôi bảo cô bắt con nhỏ này chứ có bảo cô bắt con dâu tương lai của tôi đâu?”

- “Chủ tịch, cháu...”

- “Cô dám làm trái lệnh tôi, cô cũng gan quá a?”

- “Chủ tịch, cháu xin lỗi, cháu xin lỗi.”

- “Cô biết hai đứa đính hôn mà dám bắt Thủy Tiên đến đây chịu khổ à, cô muốn phá tôi!”

- “Không không, chủ tịch, không phải thế, cháu... không phải cháu muốn phá chủ tịch...”

- Đủ rồi, cô rút ra cho tôi. Để tôi thấy mặt cô, cô sẽ chết!”

- “Chủ tịch...”

- “Còn không mau đi?”

“Rầm!!” - Cánh cửa bật mở.

- “AN!!”

- “Minh, Hà Anh, sao hai đứa tìm đến được đây?”

Tôi có nhìn nhầm không vậy? Trước mặt tôi là Hoàng Minh và Hà Anh. Tôi lại nhìn thấy Hoàng Minh rồi. Là thật hay là mơ đây? Phải néo má xem tôi có đang nằm mơ không. Không được! Nếu có thật là đang nằm mơ thì néo má xong, tôi sẽ tỉnh dậy, sẽ không được nhìn thấy hân nữa. Tôi đang rất hoang mang, Hoàng Minh trước mặt tôi có phải là thật không? Tôi muốn chạy đến, ôm chặt hân, nhưng chỉ sợ càng ôm chặt càng biến mất, giống như trong giấc mơ của tôi. Hoàng Minh, xin cậu, đừng biến mất.

Hà Anh và Hoàng Minh chạy nhanh đến chỗ tôi, nhưng bị cản lại. Hai người họ nhìn tôi ánh mắt xót xa.

- “Hai đứa theo dõi ta à? Hay điều tra từ ai? Đám vệ sĩ của ta?”

- “Chú nghĩ trên đời chỉ có mình chú thông minh thôi à?”

- “Xin lỗi chủ tịch, chúng tôi đã cố ngăn họ lại nhưng không được.”

- “Lũ vô dụng.”

- “Đừng mắng họ, là bọn tôi bắt họ làm vậy thôi.”

- “Chú, thả Hoài An ra.”

- “Nếu thả nó ra, ta sẽ vào tù.”

- “Không, chú sẽ không vào tù. Thả An ra đi, chú.”

- “Không nói nhiều nữa. Mấy người, bắt hai đứa nó lại, nhốt mỗi đứa vào một phòng. Hà Anh, chú sẽ gọi cho bố cháu.”

- “Bỏ ra. Chú, cháu không đi. Chú phải thả Hoài An ra!”

- “Vương Trí Long, ông đã thỏa thuận với tôi những gì mà lại làm như vậy? Ông chưa biết tôi có thể làm những điều kinh khủng đâu đúng không?”

- “Ta đã hứa, nhưng đây là trong điều kiện con bé này không gây tổn hại gì đến ta nữa. Nhưng con nhìn đi, nó còn định tố cáo ta nữa đấy, làm sao ta có thể bỏ qua được?”

- “Tôi sẽ hủy hôn ước.”

- “Đừng có giờ giọng đẩy ra với ta. Hiện giờ con bé này đang ở trong tay ta, nếu con hù hôn ước, nó sẽ chết.”
- “Chú Long. Cháu... cháu không muốn tiếp tục hôn ước nữa. Vì thế dù chú có giết Hoài An, cháu cũng sẽ không làm lễ đính hôn với Minh nữa.”
- “Thùy Tiên, cháu có biết mình đang nói gì không?”
- “Cháu biết. Chú, tha cho An đi.”
- “Không được!”
- “Bố...”
- “Cái gì?”
- “Bố...”
- “Minh, con vừa gọi ta là...”
- “Bố! Con xin bố. Tha Hoài An ra.”

Cả gian phòng đông cứng lại trước hành động của Hoàng Minh. Hoàng Minh lần đầu tiên gọi ông ta là bố, xưng con. Hơn thế nữa, hần còn quỳ xuống xin tha cho tôi. Bỏ hết tự trọng của một thằng con trai, Hoàng Minh cầu xin cho tôi. Đúng, hần đang cầu xin, một việc gần như không có khả năng xảy ra trên vũ trụ này, Hoàng Minh đang cầu xin một người.

- “Minh, con đứng lên cho ta! Chỉ vì một đứa con gái mà con có thể làm bất cứ chuyện gì à? Sao con hèn kém vậy?”
- “Đúng, con hèn kém. Bố hãy thả An ra đi. Cầu xin bố.”
- “Con... Con có biết con đang làm ta nổi giận không?”
- “Con biết.”
- “Hừ. Bắt bốn đứa chúng nó lại, mỗi đứa một phòng!”
- “Vâng, chủ tịch.”

Chúng tôi được đưa lên tầng hai của căn biệt thự, mỗi đứa ở một phòng. Tôi và Hoàng Minh ở hai phòng cạnh nhau, Tiên và Hà Anh ở hai phòng cạnh nhau đối diện hai phòng tôi và Minh. Căn phòng này có vẻ khá quan hơn căn phòng mấy hôm trước tôi bị nhốt vì có đầy đủ giường, tủ, TV,... nhưng chúng chẳng có tích sự gì trong trường hợp này cả.

- “Hoài An.”

? Tiếng gì vậy?

- “Này, có nghe thấy tôi nói không đấy?”
- “Hoàng Minh?”
- “Ừ, ngồi gần vào bức tường giáp với phòng tôi đi.”

Tôi liền làm theo, ngồi sát vào bức tường giáp với phòng của cá sấu, áp tai lên tường để hần khỏi phải nói to. Đã lâu rồi tôi không được nghe tiếng cá sấu đáng ghét nói...

- “Cậu đau lắm đúng không? Xin lỗi tôi đã đến muộn.”
- “Sao cậu phải xin lỗi chứ. Cậu đâu có trách nhiệm phải cứu tôi.”
- “Đừng nói kiểu đấy nữa... Cậu bơ tôi là vì lý do này đúng không, vì bố tôi là người hãm hại ba cậu.”
- “Sao cậu...”
- “Tôi đã điều tra hết rồi. Hoài An, nghe này, ông ta không liên quan gì đến tôi, cậu đừng vì tư tưởng đó mà lãng tránh tôi. Tôi cảm thấy.”
- “Dù sao ông ấy cũng là bố ruột cậu, làm sao cậu có thể nhìn người khác làm hại bố ruột mình được.”
- “Tôi đã nói rồi, tôi chỉ sợ ông ta làm hại cậu thôi, còn ông ta bị làm sao tôi không quan tâm.”

- “Cậu chỉ nói thế thôi, nếu có một ngày ông ta bị làm sao chắc chắn lương tâm cậu vẫn sẽ cắn rứt.”
- “Tôi có thể làm tất cả vì cậu.”
- “...”
- “Thôi ngủ đi, muộn rồi đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thử Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60

Nắm chặt tay tôi

“Ruỳnh ruỳnh!!”

- “Vương Trí Long, mau đem người ra đây, không được trách bọn tôi.”

“Bùm”

“Choang”

“Ruỳnh. Uỵch uỵch”

Hàng loạt âm thanh náo loạn phát ra từ tầng dưới. Tôi nhận ra giọng nói đó, là Duy. Cậu ấy đã tìm được đến đây rồi, bằng cách nào thì tôi không biết. Chỗ này rất nguy hiểm, đây là địa bàn của ông Long, không phải ở Việt Nam, đến đây cứu tôi là quá liều lĩnh. Cửa sổ không mở được, tôi không thể nhìn xuống dưới, nhưng cũng phần nào hình dung ra quang cảnh hiện giờ. Tôi nghe thấy tiếng của đầu vàng, tiếng của Duy, tiếng của đám người vệ sĩ, còn có tiếng của một đám người lạ nào đó, chắc là Duy thuê đến.

- “Hoàng Minh, cậu dậy chưa? Cậu nghe thấy gì chứ?”

...

- “Hoàng Minh?”

...

- “Này, cậu trả lời đi chứ?”

Gọi mãi không thấy cá sấu trả lời, tôi đâm ra lo lắng, không biết hẳn bị làm sao rồi, hay chỉ là ngủ say quá mà không nghe thấy tôi gọi.

Tôi muốn gọi sang hai phòng đối diện của Hà Anh và Tiên, nhưng sợ đám vệ sĩ nên thôi. Bây giờ tâm trạng tôi đang như có lửa đốt đây, không biết những người bạn của tôi thế nào rồi, việc này quá nguy hiểm. Lại một lần nữa tôi gây rắc rối cho họ, tôi là một con bé đen đui, chỉ đem lại phiền toái cho người khác, chỉ giỏi làm người khác lo lắng, tôi là một đứa vô dụng, vô dụng!

- “Đi thôi.”

- “Mấy người lại định đưa tôi đi đâu? Cầu xin mấy người, thả tôi ra.”

[Đại sảnh]

- “Ồ, đây có phải là người thừa kế khu nghỉ dưỡng Gem nổi tiếng đó không? Còn đây là thiếu gia của tập đoàn giải trí Dreamy đây mà. Sao lại lặn lội sang Nhật để gặp tôi thế này, hân hạnh, hân hạnh.”

- “Này ông già, đừng diễn trò nữa, mau đưa người ra đây, đỡ phải đánh nhau, mệt lắm”

- “Người nào?”

- “Hoài An, Hoàng Minh, Hà Anh. Ông đã bắt họ.”

- “Hoài An à? Là ai thế, ta không biết. Còn Minh và Hà Anh là con trai và cháu gái ta, bắt chúng nó làm gì?”

- “Ông già có vẻ thích giả nai nhỉ?”
  - “Tôi không phải người kiên nhẫn đâu.”
  - “Không kiên nhẫn thì cậu làm được gì hả cậu bé? Nên nhớ các cậu vẫn chỉ là những đứa nhóc 17 tuổi vắt mũi chưa sạch, làm được gì chứ? Đúng là ngựa non hấu đá.”
  - “Bọn tôi làm được gì ông biết à?”
  - “Không biết, nhưng ta có khả năng kiểm soát nó. Đừng tưởng mấy đứa là đại thiên kim tiểu thư hay là đại thiếu gia gì đó mà lên mặt ở đây, mấy đứa vẫn còn non lắm, không đấu nổi với ta đâu.”
  - “Rồi ông sẽ biết bọn tôi làm được những gì.”
  - “Làm được gì? Với đám vệ sĩ quyền và sức mọn của mấy đứa trẻ con à? Mấy người cũng quên nhanh thật, thằng con quý tử của tập đoàn thời trang Crystal vẫn đang nằm viện mà đám kéo bè kéo lũ đến đây lần nữa à?”
  - “Lục soát tất cả các phòng!”
  - “Chặn tất cả người của lũ nhóc này lại!”
  - “Tất cả đứng im, không được đụng đến họ!”
  - “Cậu chủ, Vương tiểu thư.”
  - “Giỏi lắm, cũng thoát được rồi cơ à? Không hổ danh là con cháu họ Vương.”
  - “Minh, Hà Anh, các cậu thoát được rồi, còn An đâu?”
  - “An? Tôi tưởng các cậu cứu An rồi chứ?”
  - “Bọn tôi bị nhốt ở các phòng gần nhau, nhưng tối qua trong lúc ngủ, tôi và Hoàng Minh bị đánh thuốc mê và bị đưa về Việt Nam. Sáng nay trốn đến đây thì thấy phòng nhốt An mở toang, nghĩ là các cậu cứu được An rồi nên chạy ngay xuống đây.”
  - “Ha ha ha, ta đã bảo rồi mà. Lũ ranh con mấy người làm sao đấu nổi ta.”
  - “Ông đưa An đi đâu rồi?”
  - “Minh, tốt nhất con nên nghe lời ta, ngoan ngoãn làm lễ đính hôn với Thủy Tiên đi, ta sẽ thả con bé ra.”
  - “Làm sao tin được lời ông? Mau thả An ra, tôi sẽ làm theo lời ông.”
  - “Làm sao tin được lời con? Mau làm lễ đính hôn, ta sẽ làm theo lời con.”
  - “Ông..”
  - “Thế nào?”
  - “Ông đang ép tôi vào đường cùng đấy. Nghe đây, bắt đầu từ bây giờ tôi sẽ không nghe theo ông, cũng không nể tình cha con nữa! TÌM!!”
  - “BẮT!”
- Đây là tất cả những gì tôi nghe được. Rồi tiếng đánh đập lại vang lên đến rợn người. Chắc chắn căn phòng tôi đang ngồi đây ở ngay trên phòng khách nên mới nghe rõ được vậy. Có điều tôi không còn sức để kêu nữa, mấy ngày nay tôi không ăn gì, ngay hôm đầu tiên còn bị người của Kim Chi Ngọc Diệp đánh cho tôi tã nữa. Tôi phải ra khỏi đây. Cửa ra vào, cửa sổ, cửa thông gió đều không mở được. Trong phòng cũng không có cái gì có thể làm dụng cụ để đập phá cửa, mà nếu có tôi cũng không mở được.
- “Tôi khuyên các cậu nên về đi, đừng gây loạn ở đây nữa, không ích gì đâu.”
  - “Tất cả đứng im! Chủ tịch Long, ông còn không mau thả người, tôi sẽ bắn!”
  - “Duy...”
  - “Ồ, cậu giỏi đấy, cứ bắn chết tôi đi cũng được, nhưng nếu bắn, tôi sẽ bấm cái nút này, căn phòng của con bé Hoài An sẽ nổ tung. Bắn đi!”
  - “Chú, bỏ cái điều khiển xuống và thả An ra, sẽ không ai phải chết cả.”
  - “Ta là trẻ con à? Hoàng Nhật Duy, cậu còn không mau bỏ súng xuống? Hay là muốn Hoài An của cậu bị nổ tung vậy?”

- “Ông...”

- “1, 2...”

- “Duy, bỏ súng xuống.”

- “3...”

“Huych”

“Bốp”

- “Ha ha, ông già, tôi lấy được rồi nhé, ông vẫn còn “non” lắm!”

- “Bây giờ ông không còn cái điều khiển nữa rồi, còn không nói Hoài An đang ở đâu?”

- “... Được, đi theo ta.”

.....

- “Nhìn thấy căn phòng phía cuối hành lang chưa? Con bé đó đang ở trong đấy, vào đi.”

- “Ông cũng phải đi cùng chúng tôi.”

“Uych uych!”

- “Việt Anh, cẩn thận!”

- “Hầy. Ông già, đừng có nữa, ông không giết được cái điều khiển đâu.”

- “Cậu bé, cậu không thấy sống lưng mình lạnh à? Có cảm nhận được nòng súng của ta đang dí vào lưng cậu không vậy?”

- “Thế ông cũng không thấy gáy mình lạnh à chủ tịch Long?”

- “Mấy cậu...”

- “Ông đừng giờ mấy trò mèo ra nữa, đừng làm bọn tôi tức lên.”

- “Nói nhanh, HOÀI AN ĐÂU?”

- “Cẩn thận cái điều khiển!”

“Pằng!”

- “Ha ha ha, ta lấy được rồi. Oái! Aaaa.....”

- “BỐ!!!!!!!!!!”

- “Chú!!!!!!!!!!”

- “Không xong rồi, ông ta rơi xuống lan can!”

- “Còn An?”

“BÙM!!!”

...

- “KHÔNG!!!!!!!!!!”

- “AN!!!!!!!!!!”

- “Ông ta nhấn cái nút rồi, ông ta không muốn chết một mình.”

- “Vào căn phòng kia, nhanh!”

- “An!! An!!”

- “Mọi thứ đều nổ tung.”
- “Không, An, cậu không được chết. KHÔNG!!”
- “Tìm An, có thể chỉ là ông ta lừa mình thôi, có thể An bị nhốt trong căn phòng khác. An không thể chết được, không thể!”
- “Nhưng nếu chỉ để lừa chúng ta thì cần gì ông ta phải liều mạng lấy cái điều khiển như vậy?”
- “Im mồm. Là giả đấy, tất cả chỉ là giả thôi, ông ta lừa mình. Hoài An không thể chết được!”
- “Mọi thứ trong phòng đều tan tành, nhưng không thấy An đâu.”
- “Mở tủ quần áo ra, tất cả các loại tủ, cả nhà tắm nữa, có thể An trốn trong đó.”
- “Việt Anh, mấy cái tủ đều bị nổ rồi, nhà tắm vẫn đang mở.”
- “An, cậu ở đâu? Đừng dọa tớ nữa, cậu ở đâu mau ra đi mà!!”
- “Chết phải thấy xác, như vậy chắc chắn An chưa chết, đừng vội nản. Mau chia nhau ra các phòng khác tìm.”
- “Đi thôi, sang phòng khác.”
- “a...”
- “Tiếng gì vậy?”
- “Tiếng gì?”
- “Tôi vừa nghe có tiếng gì đó mà.”
- “Tìm!”
- “Mọi người, cửa lan can bị mở.”
- “An... Không có gì cả. Sao thế được, không lẽ An nhảy ra từ đây?”
- “Nhưng làm gì có gì ở dưới?”
- “cứu...”
- “Đấy! Các cậu có nghe thấy gì không? Là An, là An!”
- “An, cậu ở đâu, nói lại lần nữa đi.”
- “cứu...”
- “An!! Cậu đây rồi! Minh, Duy, An đang lơ lửng ở dàn cây leo ngoài lan can.”
- “Trời, sao chúng ta không nhìn thấy?”
- “Cái bộ lan can to quá che lấp mất.”
- “Mau đưa An lên.”
- “Không dễ thế đâu.”
- “Lại là hai cậu.”
- “Bọn tớ không để các cậu cứu nó đâu. Minh, sao cậu cứ phải đâm đầu vào con vô dụng đấy thế nhỉ? Đến cả bố ruột cậu cũng từ. Nó thì có gì hơn tớ?”
- “Tất cả mọi mặt. An hơn hai người ở tất cả mọi mặt.”
- “Cái gì?”
- “Duy, đưa An lên, để tôi và Việt Anh đối phó với đám vệ sĩ và hai người này.”

“Păng!”

- “Duy, chân cậu...”

- “Không sao, tôi phải đưa An lên, các cậu tiếp họ đi, cẩn thận dính đạn.”

- “Bắt mấy người họ lại, nhưng không được gây thương tích!”

- “Không được tới đây!”

“Păng!”

- “Việt Anh!! Mấy tên đàn độn, đã bảo không được làm thương họ rồi mà!! Việt Anh!!”

- “Rầm rầm”

“Uỳnh!!”

- “Minh, không cho họ tới chỗ lan can!”

- “Hoài An, mày tới số rồi.”

- “Không!! An!!”

- “Minh!! Cậu làm gì vậy? Đưa tay tớ kéo cậu lên, nhanh, bỏ tay nó ra!”

- “An, cô lên, nắm chặt tay tôi. Nếu chết, chúng ta sẽ chết chung.”

- “Không... b... bỏ... tôi... ra...”

- “Minh, bám vào tay tớ đi nhanh lên, nguy hiểm lắm!”

- “Kim Chi! Cô rút ngay đi cho tôi!”

- “Cậu im mồm, bỏ tôi ra, tôi phải cứu Minh.”

- “Chị, lên đi, nếu không chị cũng ngã đấy.”

- “Không.”

- “Em sẽ bắn Hoài An.”

- “Nếu em cậu bắn Hoài An, tôi sẽ buông tay ra, sẽ chết cùng cô ấy.”

- “Diệp, không được bắn, em không được bắn. Minh, đừng buông tay, xin cậu.”

- “Không được bắn An!! A...”

- “VIỆT ANH!! Sao cậu lại làm thế? Sao cậu lại đỡ đạn cho nó?”

- “Cút ra.”

- “Không, cậu bị thương rồi.”

- “CÚT!!”

- “Con nhỏ đáng ghét. Tao bắn mày!”

- “Aaaaa...”

- “MINH! AN!!”

- “Không, Minh!!!!!!!!!!!!!! Em làm gì vậy? Chị bảo không được bắn cơ mà!”

- “Em bắn trượt rồi!”

- “Nhưng Minh đã rơi xuống cùng An!”

“Ồ e ò e ò e...”

*

* *

Đây là đâu? Sao xung quanh trắng toát và lạnh lẽo thế này? Không lẽ tôi...

- “An, con.”

- “Ba! Mẹ!”

- “Đừng tới đây, con phải ở yên đó.”

- “Con nhớ ba mẹ quá.”

- “Ba mẹ cũng thế, nhưng con phải ở đó, con phải cố lên, con không được tới gần ba mẹ.”

- “Ba mẹ, con đau khổ lắm, con muốn được ở cùng cùng ba mẹ.”

- “Cậu không được đi đâu hết!”

- “Hoàng Minh?”

- “Cậu ở yên đây cho tôi, tôi cấm cậu bước.”

- “Sao cậu ở đây? Mà đây là đâu? Không lẽ cậu cũng... Không lẽ chúng ta...”

- “Nếu bước qua cái vạch kia, chúng ta sẽ không quay lại được nữa.”

- “Thế cứ đứng ở đây sao? Nơi này lạnh lẽo quá, tôi không muốn ở đây đâu, tôi sợ lắm.”

- “Đừng sợ, đã có tôi rồi mà, tôi sẽ ở đây với cậu, hai chúng ta cùng cố gắng, nhé?”

- “Hoàng Minh, sao cậu cứ mờ dần thế này?”

- “Tôi cũng không biết nữa.”

- “Đừng, đừng bỏ tôi ở đây một mình.”

- “Không, tôi sẽ không bỏ cậu đâu, nắm chặt lấy tay tôi, nắm chặt lấy.”

- “Tôi không nắm được.”

- “Cố lên An, chúng ta sẽ không sao cả, đừng sợ.”

- “Đừng bỏ tôi, Hoàng Minh, tôi sợ lắm, đừng bỏ tôi.”

- “An!!”

*

* *

- “An?... An!! Mọi người, An tỉnh rồi, mau lại đây!”

- “An, cậu tỉnh thật rồi, cậu biết mọi người lo lắng lắm không? Sao bây giờ mới chịu tỉnh?”

- “Mây đáng ghét lắm, mây phải tỉnh sớm hơn chứ.”

- “Mây hành hạ bọn tao cả tuần đấy biết không? Đợi khỏe hẳn xem tao trừng trị mây thế nào.”

- “M... Minh... Tôi muốn gặp... Hoàng... Minh.”

- “Hoàng Minh... cậu ấy vẫn chưa tỉnh.”

- “Không. Minh nói cậu ấy sẽ ở bên cạnh tôi, chúng tôi sẽ cùng cố gắng mà.”

- “An...”

- “Minh... Gọi cậu ta dậy, gọi dậy đi, đừng cho cậu ta ngủ nữa, ngủ thế nhiều rồi.”

- “An. Minh vẫn chưa tỉnh. Lúc hai người ngã xuống, Minh ôm trọn lấy người cậu nên bị thương nặng hơn.”

- “Cũng may hai người ngã vào bụi cây, nếu không thì...”

- “Hoàng Minh sẽ sớm tỉnh lại thôi, đừng lo.”

- “Việc của mày bây giờ là tỉnh dưỡng nghỉ ngơi cho tốt nghe chưa!”

Hoàng Minh, cậu nói dối. Cậu nói sẽ ở bên cạnh tôi, cậu nói cả hai cùng cố gắng, nhưng sao cậu ở lại đó một mình? Cậu là đồ cá sấu đáng ghét, đồ gian xảo, đồ quỷ quyết, cậu chỉ giới lừa tôi thôi, đến lúc cận kề cái chết cậu vẫn lừa tôi, cậu lừa tôi! Cậu có mau mở mắt ra không thì bảo? Xin cậu, mở mắt ra đi. Tôi hứa, nếu cậu tỉnh dậy, tôi sẽ không mắng cậu đâu, sẽ không truy cứu việc cậu lừa tôi, chỉ cần cậu tỉnh lại thôi, xin cậu đấy.

Sao nào, đã chỉ trích cậu, đe dọa cậu, van xin cậu, thế mà cậu vẫn cương quyết không chịu tỉnh dậy đúng không? Ừ đúng rồi, cậu thích làm tôi đau lòng lắm mà, việc này thú vị lắm đúng không? Tỉnh dậy đi, rồi cậu muốn chêu tức tôi thế nào cũng được, đừng bắt tôi đau lòng theo kiểu này, tôi không chịu được đâu.

Vẫn chưa dậy hả? Khi cả hai đang lơ lửng ở lan can, cậu nói nếu chết cả hai sẽ cùng chết. Được thôi, nếu cậu không tỉnh lại, tôi sẽ... đi theo cậu. Cá sấu, chờ tôi nhé...

- “Hoàng Minh tỉnh rồi!!”

0_o

- “Gọi bác sĩ, mọi người tản ra chút nào.”

Cá sấu, cá sấu, cậu tỉnh rồi. Sao hôm nay cậu nghe lời vậy? Cảm ơn vì cậu đã tỉnh lại, cảm ơn.

- “An, Minh tỉnh rồi đấy.”

- “Cho tớ sang đó.”

- “Không được, cậu còn yếu, không được ngồi dậy. Ở yên đó đi.”

Cá sấu đáng ghét, tôi phải dọa chết cậu mới chịu tỉnh dậy, cậu là đồ độc ác, đồ nhẫn tâm, lúc nào cũng chỉ thích chêu tức tôi. Đã bao giờ tôi nói cho cậu tôi là người không biết giữ lời hứa chưa nhỉ? Cậu cứ yên tâm mà tỉnh dưỡng đi nhé, đợi khỏe lại, cậu sẽ biết tay tôi!

- “Sao rồi, sao lại phải dùng sức tim? Chẳng phải Hoàng Minh tỉnh rồi sao?”

- “Ừ, nhưng lúc đó mới tỉnh lơ mơ thôi, chẳng hiểu sao giờ lại phải cấp cứu.”

- “Trời.”

Oh God, này cá sấu, tôi chỉ nói đùa thôi mà, đừng giận. Tôi sẽ không làm gì đâu, chỉ cần cậu tỉnh lại thôi. Cậu cũng biết là tôi chẳng bao giờ thắng được cậu mà, tôi không có khả năng hành hạ người khác như cậu đâu. Vì thế cậu mau tỉnh lại đi, tôi biết lỗi rồi, cậu đừng giận nữa.

Tôi bảo tôi biết lỗi rồi mà. Cá sấu?

Oke, tôi sẽ không gọi cậu là cá sấu nữa, cậu là cá đẹp, không “sấu”, được chưa? Hoàng Minh đẹp trai, mau tỉnh dậy đi nào, đừng như vậy mà, tôi sợ lắm. Cậu đang làm tôi sợ đấy, Hoàng Minh...

- “May quá, cậu ấy ổn rồi.”

- “Ừ, cậu ta rất khỏe mà, không chết được đâu. Vậy là cả An và Minh đều đã ổn, chúng ta chuẩn bị làm tiệc đi là vừa.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61

- “Vâng thưa quý vị, chúng ta đang ở trong những giây phút gay cấn cuối cùng của cuộc thi Espresso Genius, liệu ai sẽ là ông hoàng, bà hoàng Espresso? Ai sẽ là người được nhận giải thưởng trị giá 200 triệu? Trước khi biết điều này, mời quý vị đến với một số tiết mục giải trí.”

Tôi đang ở sân thi đấu của đấu trường Espresso nổi tiếng trong cuộc thi Espresso Genius. Hôm nay là vòng chung kết, cả tôi, Duy và Hoàng Minh đều lọt vòng này. Chúng tôi vừa hoàn thành phần thi của mình, và chỉ vài phút nữa thôi sẽ biết ai là người chiến thắng.

Đến cổ vũ cho chúng tôi tất nhiên không thể thiếu tập đoàn công chúa cùng đại mã nam đầu vàng và tập đoàn fan, tiếc là hoàng tử Minh Huy không thể đến đây cổ vũ cho tôi. Hầy, nghĩ lại thấy buồn, có lần cậu ấy bảo sẽ đến cổ vũ tôi trong cuộc thi này, có bùng học cũng phải đi, vậy mà lúc tôi đang hồi hộp chờ kết quả thì Huy lại đang nằm “ngủ” trong bệnh viện. Bác sĩ bảo Huy phải sống thực vật ít nhất mấy năm, bây giờ mới được vài tháng, sẽ phải chờ rất lâu nữa tôi mới được thấy lại nụ cười của Huy, nụ cười thiên thần trong giấc mơ của tôi.

- “E hèm, chúng ta trở lại với cuộc thi, đề nghị mọi người trật tự và chú ý lên đây. Trong cuộc thi này này, trong năm người đứng đây sẽ chỉ có một người chiến thắng. Và đó là... Vâng, Vương Hoàng Minh với cà phê Mocha, cậu ấy là ông hoàng Espresso năm nay, một người rất trẻ nhưng đầy tài năng. Mọi người vỗ tay nào.”

Đáng ghét đáng ghét!! Cá sấu đáng ghét, học hành pha chế vất vả và mười mấy năm trời mà tôi lại không được giải quán quân, còn hần chi học có mấy tháng mà được làm “ông hoàng” cơ. Nhìn cái mặt vênh vênh kia, ban giám khảo toàn những người mù ẩm thực! Tôi không chịu đâu, cuộc thi thật là vớ vẩn.

- “Mời ban giám khảo lên trao giải thưởng trị giá 200 triệu cho Vương Hoàng Minh.”

- “Chúc mừng, bạn rất tài giỏi. Thực ra ở đây ai cũng rất tài giỏi, nhưng đây là cuộc thi Espresso, các bạn thường tập trung vào loại espresso sở trường mà chủ quan với các loại espresso khác, chính vì vậy không được điểm tối đa. Còn anh bạn này có thể pha chế các loại espresso một cách hoàn hảo nhất có thể, chứ không riêng gì với sở trường mocha.”

- “Bạn rất xứng đáng với giải thưởng này. Chúc mừng.”

- “Vâng, ngoài danh hiệu ông hoàng Espresso ra, chúng tôi còn trao một số giải phụ cho bốn thí sinh còn lại, họ đều là những người xuất sắc trong cuộc thi này.”

- “Bạn Phạm Hà Vi và Hoàng Nhật Duy được nhận danh hiệu công chúa Latte và hoàng tử Latte. Nguyễn Tuấn Anh với danh hiệu hoàng tử Breve và Vũ Hoài An với danh hiệu công chúa Cappuccino. Với danh hiệu này, mỗi bạn sẽ được nhận giải thưởng trị giá 20 triệu. Chúc mừng các bạn!”

Đây, phải thế chứ, ít ra cũng được tí giải mang về cho bố công luyện tập. Mà ban tổ chức thiên vị người thắng cuộc quá, giải của quán quân gấp mười lần chúng tôi bao giờ không, ghét thế.

- “Công chúa Cappuccino, thực hiện lời hứa đi chứ, đừng bảo cậu không nhớ gì hết nhá?”

==”

.....

[2 tuần trước]

- “Mới hồi phục thôi mà, cậu vẫn định thi à?”

- “Tất nhiên, tôi đã bỏ bao công sức cho cuộc thi này, không thể bỏ cuộc ở phút chót được.”

- “Buồn thật, cậu vẫn có ý định giành ngôi quán quân à?”

- “Sao? Cậu sợ tôi giành mất đúng không? Tôi là một đối thủ nặng kí mà.”

- “Không, tôi chỉ lo cho cậu, thôi, nhớ đến lúc nhìn thấy tôi chiến thắng, cậu lại tuyệt vọng đâm đầu vào gối mà tự tử mất.”

- “Cá Sấu!!! Cậu nghĩ mình là ai mà thắng được tôi? Trong khi tôi được rèn rũa hơn mười năm trời còn cậu mới chỉ tập tễnh vào nghề, đừng kiêu ngạo quá kéo đến lúc thua không biết dấu mặt vào đâu nhé.”

- “Cá không?”

- “Cá gì?”

- “Nếu tôi thắng trong cuộc thi, cậu sẽ phải hứa với tôi một điều.”

- “S... sao tôi phải cá chứ!”

- “Hơ hơ, sợ rồi đúng không? Tôi biết cậu không thắng nổi tôi đâu mà.”

- “Ai thêm sợ cậu. Cá... Cá thì cá!”
- “Ok, nhớ mềm nhè, tôi đã ghi âm rồi, cậu thử khát hứa xem?”
- “Này, thế nếu tôi dành quán quân thì sao?”
- “Thì ngược lại, tôi sẽ thực hiện một lời hứa với cậu.”
- “Thế nếu... cả hai đều trượt thì sao?”
- “Thì thôi, coi như hòa, không có vụ cá cược này.”
- “Ok!”

.....

Chuyện là thế đấy, cá sấu đã được giải ông hoàng Espresso, vì thế tôi phải thực hiện một lời hứa với hắn. Hầy, chắc lại bày trò bắt tôi làm osin không công, hoặc khủng bố tinh thần tôi, hoặc nhiều trò quái quỷ khác mà tôi không thể đoán ra được, vì cá sấu rất nhiều thủ đoạn chiêu trò, y hệt con chị họ Hà Anh của hắn, hai người này khiến tôi phát rồ!

- “Nói đi, tôi phải làm gì?”
- “Tạm thời tôi chưa nghĩ ra, đến khi nào nghĩ được, tôi sẽ nói cho nghe, không lâu đâu...”

*

* *

[Bệnh viện]

- “Huy, tớ đã thi về rồi đây. Giá mà cậu có thể mở mắt ra nhìn chiếc cup bạc của tớ, danh hiệu công chúa cappuccino thuộc về tớ rồi, tuy không phải là giải quán quân nhưng tớ rất vui. Bây giờ tớ không chỉ là An công chúa, Miss Văn học của thành phố, mà còn là công chúa cappuccino nữa, nhất định ba mẹ tự hào về tớ lắm. Còn cậu, còn không mau tỉnh dậy đi, cậu sẽ cự hãnh diện vì có một người bạn thân kiêm làm chức công chúa thế này...”

Nhận được giải, tôi phi thẳng vào bệnh viện khoe Huy. Trong khi tôi và mọi người đang tít tít ở phòng Huy thì cá sấu lăm lăm đi vào phòng bệnh đối diện, nơi bố ruột cậu ta nằm im lìm mấy tháng nay, ông ta đã trở thành người thực vật sau cú ngã từ lan can tầng hai. Cá sấu vẫn cái điệu bộ đấy, chỉ lạnh lùng ngồi xuống, tĩnh lặng đến vô tâm. Nhìn thoáng qua thì thấy hắn đang nhìn bố ruột mình một cách vô cảm, nhưng thực chất hắn đang rất đau, tôi nhận ra điều đó trong ánh mắt “thần sầu” của cá sấu, hắn nén nỗi đau xuống tận cùng của trái tim, từ đáy mắt đâm lên những tia nhức nhối. Tôi hiểu, dù cảm ghét thế nào, nhưng ông Long vẫn là bố ruột của hắn, không thể rũ bỏ sự thật này. Nhìn thấy bố ruột mình như vậy đau đớn lắm chứ, càng đau đớn hơn khi mẹ ruột đã qua đời, chỉ có hắn đối diện với sự thật khắc nghiệt này. Chắc hẳn nghĩ mình cũng có lỗi với ông Long nên quyết định lấy họ Vương làm họ của mình, đồng thời vẫn giữ lại cả họ Hoàng trong tên, vì đó là gia đình âm áp đã nuôi nấng hắn suốt hơn mười năm trời. Nhìn vậy chứ cá sấu là con người rất tình cảm, có điều người bình thường không thể nhanh chóng nhận ra được đâu, hắn rất giỏi che dấu cảm xúc. Tôi không phải là người sâu sắc, nhưng không biết từ bao khi nào tôi luôn nhận ra được những nét khó hiểu nhất, những biến chuyển nhỏ bé nhất trong tâm trạng Hoàng Minh. Chính tôi cũng rất ngạc nhiên về điều này.

- “An, nhanh sang đây, nhanh lên, Huy vừa mới cử động, tớ nhìn thấy rất rõ, ngón tay cậu ấy ngo ngoe.”
- “Cái gì? Huy tỉnh rồi? Huy tỉnh rồi!!”

Tôi không nghe nhầm đấy chứ? Không đâu, chắc chắn không nhầm. Đây quả là một kì tích, bác sĩ bảo cậu ấy phải sống thực vật ít nhất mấy năm, thế mà mới có gần một năm đã “sống lại” rồi. Cảm ơn trời đất!!

- “Huy!!”

Không trả lời.

Đúng rồi, đầu vàng bảo thấy ngón tay cậu ấy ngo ngoe, chứ đã hắn là tỉnh đâu. Dù sao như vậy cũng tốt rồi, tốt rồi.

- “A... An... An...”

?

- “An...”

- “Huy? Cậu... cậu tỉnh lại thật rồi? Cậu vừa gọi tên tớ đúng không? Cậu tỉnh lại thật rồi!! Hu ya!!!! ^o^”

- “Tớ đã bảo rồi mà, Huy sẽ tỉnh sớm thôi.”

- “Trời, Huy tỉnh thật rồi, cậu ấy mở mắt, còn gọi được tên An nữa.”
- “Trời ơi mấy đứa này, còn đứng đấy mà à với chả ồ, còn không mau gọi bác sĩ đến kiểm tra đi!”
- “Huy “sống” rồi!! Kiểu này chúng ta phải làm tiệc to, chúc mừng Hoàng Minh được giải quán quân ông hoàng Espresso, An và Duy được danh hiệu công chúa hoàng tử Cappuccino và Latte, và đặc biệt nhất là sự kiện Huy tỉnh lại sau bao nhiêu tháng nằm cây trong bệnh viện!!”
- “Ok, mai luôn đi, cho nóng.”
- “Không được, phải đợi khi nào Huy đứng dậy đi lại chạy nhảy ăn uống được mới mở tiệc chứ.”
- “Nếu hồi phục nhanh thì tuần sau nhé.”
- “Đồ con rùa lúc nào cũng chỉ thích ăn uống chơi bời, chẳng lo học hành gì cả.”
- “Đã bảo cậu đừng có gọi tôi là rùa rồi cơ mà!!!”
- “Lại bắt đầu rồi đấy. Thôi con xin hai thánh, hai thánh ngồi trật tự cho con nhò, đau đầu lắm rồi.”
- “Mày làm gì mà đau đầu?”
- “Nhiều bò quá đau đầu.”
- “Ha ha chết chưa. Ai bảo số đào hoa.”
- “Mày cười tao á? Mày xem lại mày đi. Nào thì Huy, Việt Anh, Hoàng Minh, Duy, còn chưa kể mấy trăm fan boy của mày ở trong và ngoài trường nữa. Giờ Huy đã tỉnh lại rồi đấy, mày phải quyết định đi, chọn chàng nào?”
- “... C... Chọn... chọn cái gì mà chọn? Mày chỉ vớ vẩn.”
- “Thế mày định để cho bốn hoàng tử trường mình chờ đến già đấy à? Phải quyết định đi để người ta còn biết đường mà tìm đối tượng mới chứ! Mày không thể tham lam giữ cả bốn người ỉnh được, như thế là xấu tính.”
- “Tao tham lam bao giờ. Mày toàn nói linh tinh, không nói chuyện với mày nữa. Tao... đi ăn chè.”
- “Ủầy, đi với!!”
- “Này con kia, đừng có đánh trống lảng, mày phải chọn ra một người đi chứ. Tao thấy thằng em trai tao cũng được mà. Người đâu vừa đẹp trai, cá tính, lại tốt bụng. Chọn nó đi.”
- “Nhưng Việt Anh siêu dễ thương, siêu hài hước, siêu tốt bụng, tao vote cho Việt Anh.”
- “Huy suýt chết vì mày đấy, không nên để cậu ấy buồn nữa.”
- “Nhưng mày chơi với Duy bao nhiêu năm, không có tí tình cảm nào với cậu ấy à?”
- “Trời ơi trời ơi, chúng mày muốn đầu tao nổ toang ra mới yên hả? Đã biết tao thuộc hàng trí não kém phát triển rồi mà còn tấn công tổng thể thế ai mà đỡ nổi? Trật tự mà hộc đi.”
- “Hầy, cái con này!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Cậu làm được chứ, lời hứa với tôi?

“Tèn tèn tèn tèn

Tèn tèn tèn tèn

Tên ten ten tên

Tên tên tên tên tên tên...”

- “Giờ phút thiêng liêng đã đến, xin mời cô dâu chú rể trao nhẫn.”

- “Hôn đi, hôn đi, hôn đi...”

- “Oái, sao đeo mãi không vào.”

- “Em lại không nghe lời anh giám cân trước ngày cưới, thế nên ngón tay mới phình ra thế này đúng không?”

- “Em có giám cân mà. Có điều... tập thể dục xong mệt quá nên em “bù đắp năng lượng” hơi quá đà ^_”

- “Thôi không sao, cứ để nó lơ lửng ở đây cũng được, đợi khi nào tay em bé lại sẽ chui vừa.”

- “>”

- “Giống trong mấy cuốn tiểu thuyết cậu hay đọc mà, không thích à?”

- “Cậu đọc tiểu thuyết á?”

- “Thấy cậu đọc suốt ngày nên tôi cũng mua thử về đọc, chẳng có gì thú vị cả. Bọn con gái các cậu chỉ gọi mơ mộng đầu đầu.”

- “Kệ tôi!”

- “Thôi nào, đừng giận. Cậu còn nợ tôi một lời hứa đấy.”

- “Hả?”

- “Tôi đã dành quán quân trong cuộc thi Espresso rồi, giờ cậu phải thực hiện một lời hứa với tôi.”

==”

Tương quen rồi chứ, đang định bơ đi. Sao hán nhớ dai thế nhỉ? Đã mấy tháng rồi.

- “Thôi được, nói đi. Lại là làm osin một tuần, hay ra giữa đường hét lên “tôi bị điên”, hay chép bài trên lớp cho cậu một tháng?”

- “Không. Cậu phải hứa sau khi tốt nghiệp đại học sẽ cưới tôi.”

- “CÁI GÌ?”

- “Làm gì mà ngạc nhiên vậy? Tôi đang cầu hôn cậu đấy.”

- “Thế này mà gọi là cầu hôn à? Đây gọi là ép hôn thì có! Cậu đọc tiểu thuyết mà không thấy người ta cầu hôn thế nào à?”

- “Nhưng cậu thua rồi, cậu phải thực hiện lời hứa.”

- “Không được, cậu ra yêu cầu khác đi.”

- “Thế nói chung là cậu có đồng ý không đây? Bây giờ ba người kia đã ra nước ngoài hết rồi, nếu không yêu tôi cậu sẽ ế đấy, cậu sợ ế lắm mà.”

- “Cậu... Tôi mà ế được á? Được rồi, không yêu thì không yêu, để xem ai ế. Hừ! Tôi đi về.”

- “Này, này, giận thật rồi à?”

- “...”

- “Này, con rùa kia!”

- “...”

- “Ê!”

- “...”

- “Tặng cậu...”

...

Cái lắc chân đẹp quá, các chi tiết được làm rất tinh xảo. Trên lắc có hai cái hình nhỏ, hình một con rùa và một con cá sấu ==” Đã bảo tôi là thỏ rồi mà, sao cứ thích gọi tôi là rùa thế.

- “Cái này sẽ thay thế cho cái lắc chân Duy tặng cậu hồi trước.”

Rồi cá sấu ấn tôi ngồi xuống băng ghế chờ, cúi người đeo lắc vào chân tôi, làm mọi người xung quanh cứ nhìn nhìn, xấu hổ quá đi. Sau đó hấn rút trong túi quần ra một cái hộp nhỏ, đứng nghiêm chỉnh trước mặt tôi, hít một hơi và quỳ xuống, nâng chiếc hộp lên:

- “Công chúa Cappuccino sẽ nhận lời cầu hôn của hoàng tử Mocha chứ?”

- “Hoàng Minh, cậu...”

Trong chiếc hộp là một đôi nhẫn làm bằng vàng trắng, mặt nhẫn nạm kim cương lấp lánh. Tôi đã từng ước mơ được cầu hôn kiểu này, nhưng ở nơi đông người như sân bay thì... ==”

- “Thế nào? Công chúa?” - Hấn nở một nụ cười đều không chịu nổi.

- “Cá sấu, đứng dậy mau, đứng dậy!”

- “Cậu mà không nhận lời tôi sẽ không đứng dậy.”

- “Cậu đang làm mọi người chú ý đấy, đứng dậy nhanh lên.”

- “Mọi người chú ý à? Càng tốt ^^ TẤT CẢ MỌI NGƯỜI Ở SÂN BAY CHÚ Ý! NẾU CÔ GÁI NÀY KHÔNG NHẬN LỜI CẦU HÔN CỦA TÔI, TÔI SẼ KHÔNG ĐỨNG DẬY!”

- “Trời ơi, đừng có chảnh nữa, nhận đi, sao lại để một người đẹp trai như thế phải quỳ lâu vậy.”

- “Ồi lãng mạn thật.”

- “Chắc anh ấy mỏi chân lắm rồi, mau nhận đi chứ, người ta mỏi gầy chân bây giờ.”

=0=

Cá sấu cá sấu! Tôi thề, sau khi ra khỏi sân bay, cậu sẽ “ăn đủ”!

- “Tôi... tôi sẽ nhận.”

- “Không được, đây là thì tương lai, cậu phải nói là “tôi nhận.”

- “Tôi-nhận!”

- “Oke. Bắt đầu từ giờ cậu chính thức được làm vợ tương lai của tôi. Xong, về thôi.”

0_o

- “Này cá sấu, cậu vừa nói cái gì!”

- “Đừng có to tiếng như vậy chứ, cậu đã nhận lời cầu hôn của tôi, đã là vợ tương lai của tôi rồi, quát to như vậy tôi bỏ bây giờ.”

- “Cái gì? Bỏ đi, bỏ thư xem!”

- “Đồ con rùa, tôi khuyên cậu nên nhỏ nhỏ tiếng thôi, những cô gái xung quanh này mà biết cậu phá hôn ước vừa xong với tôi thì cậu sẽ... e hèm, tôi không dám tưởng tượng.”

Aaaaaaa!!!

Cá sấu đề tiện, hấn lại cho tôi vào chòng rôi. Cá sấu đáng ghét, cá sấu đề tiện, cá sấu gian xảo, cá sấu @#%\$%*\$#%^...

- “Nào vợ yêu, chúng ta đi ăn đồ nướng nhé ^^”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Cappuccino* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63

Đám cưới huyền thoại

[Nhà hàng Espresso Kingdom]

- “Ể đồ con rùa, cuối cùng chúng ta cũng đã tốt nghiệp đại học rồi nhĩ?”

- “Ừ nhanh thật.”

- “Cậu cũng đã có cơ ngơi đồ sộ như thế này rồi nhĩ?”

- “Tôi siêu ghê cơ ^o^”

- “= Vậy cậu có định..”

- “Ồ cậu nhắc mới nhớ, tôi còn định mở thêm chi nhánh trong Sài Gòn nữa. Ôi tôi phục tôi thật, một doanh nhân trẻ đầy tài năng, lại xinh đẹp nét na thế này, kiểu này không sợ ế chồng rồi ^^”

- “NÀY!! >

giật mình

- “Sao cậu cứ thích hét tướng lên thế nhĩ? Muốn chết à?”

- “Tôi là chồng sắp cưới của cậu rồi, còn sợ ế gì nữa?”

- “Hừ! Cậu mà...”

- “Chị An! ^^” - Jun, thằng em trời đánh của tôi, bây giờ nó đã học lớp 6 rồi. Nó chạy xông xộc vào gọi tôi, trên tay bưng cái cốc gì đó.

- “Chị xem này, em vừa chế ra một loại nước uống tuyệt vời.”

- “Trời ơi Jun, em đang làm cái thứ gì đây? Sốt cà chua, rượu, cà phê, snack, lại còn có cả... hạt bưởi trong này nữa?”

- “Một bước đột phá cực kì sáng tạo đúng không? Em nghĩ sau này em sẽ là một thiên tài đồ uống. Ha ha ha...”

- “Đồ đi, trông kinh quá.”

- “Không, đây là tác phẩm của em và sư phụ, không đồ đi được.”

- “Sư phụ nào?”

- “Là người dạy em chế ra thứ nước này, đang ngồi ở tầng một nhà hàng ế.”

Hừ, thằng Jun còn chưa đủ nghịch sao mà còn dạy nó mấy cái này nữa. Tôi phải đi xử lý thằng “sư phụ” rôm này mới được.

- “Jun, sư phụ của em đâu?”

- “Đó, kia kìa, là anh...”

Không thèm nghe Jun nói nốt, tôi phi đến chỗ tên “sư phụ” rôm định ột bài học. Người đầu mà xấu tính xấu nết, hết trò à mà đi dạy trẻ con mấy thứ linh tinh này, tóc lại còn vàng khè ra như lông chó nữa chứ! Ô ô, bên cạnh hắn còn có hai đồng đảng, một tên cao to ngồi lịch sự, vừa uống cà phê vừa đọc sách, một cô cũng tóc vàng hoe luôn, cỡ tầm tầm bằng tuổi thằng Jun nhà tôi. Ôi trời, không thể tin được, hai người đàn ông và một đứa trẻ, một gia đình thật hạnh phúc! Bây giờ một yêu người đồng tính đang rất thịnh hành mà, phải cẩn thận không cá sấu của tôi sẽ đi theo thằng nào thì chết. Ấy ấy, tôi hay phát biểu linh tinh, đừng nghĩ gì nhé, cái gì hay hay tôi đều gọi là “của tôi” hết ^_^

Thấy gái, thằng Jun mắt sáng lên như hai cái đèn pha ô tô, tí tởn nói chuyện với con bé. Thằng này hồng, mới tí tuổi đã đại gái, không biết nó giống ai nữa, dòng họ nhà tôi làm gì có ai đại trai đại gái đâu!

- “Này cậu.”

- “An ^^”

0_o

- “Cậu... cậu...”

- “Sao thế? Mới có mấy năm đã quên tớ rồi à?”

- “Cậu là... là... đầu vàng... ĐẦU VÀNG???”

- “Yes, it’s me!”

Là nụ cười đó, nụ cười trong suốt không chút vương bận của đầu vàng, đã sáu năm rồi không gặp, trông cậu ấy vẫn không khác xưa là mấy, có điều đẹp trai hơn trước nhiều.

- “À, còn tớ nữa mà.”

- “Hả? Hơ... c... cậu... hoàng t...à không, Huy!! Cậu cũng về rồi? Đi lâu vậy, tớ còn tưởng cậu sẽ không về nữa chứ.”

- “Tớ đã nói là tớ sẽ về mà, tớ đã bao giờ nuốt lời hứa chưa?”

Mừng quá, hôm nay là ngày gì đây trời, tôi được nhìn lại nụ cười của hai đại nữ nam nhà mình, ôi mới hạnh phúc làm sao!! Nhưng mà...

- “Hai người... cô bé này...”

- “Là July, em họ của tớ.” - Việt Anh cười híp mí.

- “Em họ cậu?”

- “Ừ, lúc chuẩn bị về nước, nó cứ nằng nặc đòi về cùng tớ nên cho nó ở đây chơi mấy tuần. Mẹ con bé là người Mĩ.”

- “Ồ. Vậy mà tớ cứ tưởng...”

- “Đã đến rồi cơ à? Mấy cậu nhanh thật.”

- “O_o Duy? Cậu cũng..”

- “Tớ cũng về rồi đây.”

Duy đứng trước mặt tôi, người bạn thân nhất cuộc đời đang đứng trước mặt tôi, bao nhiêu cảm xúc tràn về. Cậu ấy đã về đây và đang đứng trước mặt tôi với một cô gái... MỘT CÔ GÁI???

- “Duy, đây là...”

- “Jessi, bạn gái tớ, cô ấy là người Việt sống tại Thụy Sĩ, giống tớ.”

- “Chào cậu, Hoài An. Tớ đã nghe Duy kể nhiều về cậu ^^”

- “Hi hi... chào cậu.”

Nói thế nào nhỉ? Tôi có cảm giác hụt hẫng một chút, chỉ một chút thôi. Thằng bạn thân bao nhiêu năm trời giờ đã có người yêu rồi, vì thế sự quan tâm sẽ không còn là luôn luôn đối với tôi nữa. Nhưng mà thế cũng hay, Duy cuối cùng cũng buông hẳn tay tôi ra rồi, cậu ấy đã chờ tôi bao nhiêu năm mà không được đáp lại, cậu ấy cũng cần tìm hạnh phúc ỉn.

- “CAO VIỆT ANH, CẬU MAU RA ĐÂY CHO TÔI!!!”

- “Chết cha, bà chẳng tới rồi. Tớ chuẩn đây.”

- “Định chạy đi đâu?” - Bảo Linh nhéo tai đầu vàng một cái đau. Hai người này làm trò gì vậy, lúc nào cũng ồn ào ==”

- “Cậu làm cái túi xách của tôi ra nông nổi này mà bỏ chạy được hả? Sao mới về nước mà cậu đã gây chuyện với tôi rồi thế?”

- “Đâu có, tôi không cố ý đâu. Bà chẳng.. ý nhầm, Bảo Linh xinh đẹp dễ thương, tôi thề lần sau sẽ không làm thế nữa đâu.”

- “Còn có lần sau à?”

- “Không không không, sẽ không có lần sau.”

Nhìn hai người chí chóe mà tôi phì cười. Lớn to đầu rồi mà còn thích chảnh chọe nhau như trẻ con, tôi tự hỏi nếu hai người này mà cưới nhau, sinh ra một đứa trẻ thì đứa trẻ này còn trẻ con đến mức độ nào nữa ==”

Quay mình vào trong, tôi giật thót suốt ngã ngựa khi thấy bộ mặt đáng ghét của cá sấu, hẳn rất thích làm người khác phải thót tim.

- “Điền à? Đứng chềnh ềnh ở đây làm gì?”

- “Tôi đứng là việc của tôi chứ, liên quan gì đến cậu? Nhà hàng của cậu có luật cấm khách đứng chềnh ềnh à?”

- “Đừng có cậy mình giỏi luật mà lên mặt với tôi nhá!”

- “Thôi thôi xin hai người, đã bao nhiêu năm rồi, bọn tôi còn tưởng ở đây sẽ có một mối tình siêu lãng mạn chứ, ai dè vẫn cứ chí chóe thế này hả?”

- “VẬY... Ờ TÌNH HỌ MỚI VỀ, TÔI THA CHO CẬU ĐẤY. BẢO LINH, BÂY GIỜ MÀY ĐI GỌI TẬP ĐOÀN CÔNG CHÚA ĐI, CHÚNG TA PHẢI ĐI ĂN MỪNG BA ĐẠI MỸ NAM TRỞ VỀ NƯỚC.”

- “OKE!! ^^”

Chưa bao giờ tôi được vui vẻ như thế. Có lẽ điều hạnh phúc nhất trên thế giới này là được sống trong tình bạn, tình yêu, tình... gì gì đấy, nói chung là tình cảm. Đúng, tình cảm là thứ quý giá nhất quả đất, nếu bạn có được những tình cảm chân thành, bạn sẽ sẽ người hạnh phúc nhất.

*

* *

[1 năm sau]

“Tèn tèn tèn tèn.

Tèn tèn tèn tèn.

Tèn tèn tèn tèn tèn tèn tèn tèn tèn.”

Trên lễ đường lung linh, sáu cô dâu chậm rãi bước tới bên chú rể của mình. Đây là đám cưới to và hoành tráng nhất từ trước đến nay tại Hà Nội, mà nhân vật chính là tập đoàn mỹ nam mỹ nữ một thời lừng danh thiên hạ. Cuối cùng thì chúng tôi, ai cũng đã chọn được một nửa hạnh phúc của mình rồi. Đứng trên lễ đài là tám cặp đôi được “người đời” ngưỡng mộ: đầu vàng Việt Anh và Bảo Linh - cặp đôi nhút nhát thế kỉ, hoàng tử Minh Huy và hotgirl hậu đậu Linh Nhi, thẳng bạn chí cốt tất nhiên là với cô bạn ngoại quốc Jessi rồi, Quỳnh không ngờ lại chọn anh chàng ngổ ngáo Phan Hùng, càng ngạc nhiên với cặp đôi Trang tiểu thư và Đại ca giang hồ Khải Phong, Thu - cô gái bé nhỏ cuối cùng cũng đồ cái rụp trước sự chân thành của thất tình hoàng tử Anh Đức, cô nàng lắm chiêu Hà Anh thì với cục băng Thiên Vũ nổi tiếng trường Victoria, và... ờ, và gì nữa nhỉ? 1234567? Mới có bảy cặp mà, hay là tôi đếm nhầm, đếm lại phát. 1234567, vẫn chưa đủ! Chết rồi, giây phút huy hoàng sắp đến mà lại thiếu mất một cặp, làm sao bây giờ!!!

- “Này cá sấu, ở đây... chúng ta... thiếu mất một cặp rồi!”

- “Hả? 12345678, đủ mà.”

- “Anh đếm kiểu gì thế rõ ràng là 7!!”

- “8 mà, có em đếm kiểu gì ấy.”

- “7!”

- “8!”

- “Này!! Hai người làm gì thế? Đến giờ này mà còn cãi nhau à?”

- “Trang, Quỳnh, mày nhìn xem, rõ ràng đã có một cặp bị mất tích mà cá sấu cứ kêu đủ, chúng ta phải hoãn lại!”

- “Bị bắt cóc? 12345678 đủ mà =.”

- “Đồ con rùa, em đã đếm cả chúng ta vào đó chưa thế?”

- “Hả? Chúng ta? Ừ nhỉ, sao em không nghĩ ra ^o^ Đề em đếm lại. 12345678 đủ rồi!! ^v^”

- “=.= Bó tay mày!”

Chúng tôi hướng xuống phái khán giả, làm theo chỉ dẫn của MC.

- “Tám cặp đôi của chúng ta đã sẵn sàng, giờ xin mời tám cô dâu ném hoa.”

Ngay lập tức, tám bó hoa đủ màu được tung xuống phía dưới trông rất rực rỡ. Hơ hơ, xem nào bó hoa màu tím của tôi, ai đã bắt được nhỉ?

- “Thủy Tiên, chúc mừng cậu, cậu đã bắt được bó hoa của chúng tôi. Chúng tôi sẽ chờ được cậu mời cưới đấy nhé.”

Cả sáu bước xuống mỉm cười. Người bắt được bó hoa màu tím của tôi là Thủy Tiên.

Đằng xa, mặt trời rải xuống những tia ấm áp, vạn vật đều đông đầy niềm vui như chúc phúc cho đại lễ cưới của chúng tôi...

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Cappuccino* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.